

Hạnh Phúc Tự Năm Bắt [Fanfic Hoa Dĩnh]

Contents

Hạnh Phúc Tự Năm Bắt [Fanfic Hoa Dĩnh]	2
1. Chương 1: Kịch Bản Đến Rồi	3
2. Chương 2: Hoa Thiên Cốt	4
3. Chương 3: Cậu Bạn Tình Quái	5
4. Chương 4: Bạn Diễn	7
5. Chương 5-6: Buổi Họp Mặt	8
6. Chương 7: Kế Hoạch Khó Đoán	9
7. Chương 8: Đồ Đồ Thích Ăn Sushi	10
8. Chương 9: Bữa Ăn Vui Vẻ	12
9. Chương 10: Bến Thượng Hải	14
10. Chương 11: Kế Hoạch Hoàn Hảo	15
11. Chương 12: Giấc Mơ	18
12. Chương 13: Thay Đổi Trong Kịch Bản	19
13. Chương 14: Chậu Hoa Oải Hương	20
14. Chương 15: Sư Phụ Cao Tay	22
15. Chương 16: Khai Máy	23
16. Chương 17: Cảnh Quay Đầu Tiên	25
17. Chương 18: Rung Động Mạnh Liệt	28
18. Chương 19: Mơ Áo	29
19. Chương 20: Món Quà Từ Thanh Đảo	31
20. Chương 21: Yêu Thần Triệu Lệ Dĩnh	32
21. Chương 22: Hai Khung Cửa Sổ	34
22. Chương 23: Phút Xuất Thần	36
23. Chương 24: Đáp Án	38
24. Chương 25: Tâm Ý	41
25. Chương 26: Nhớ	43
26. Chương 27: Đá Uyên Ương	45
27. Chương 28: Thất Tịch	47
28. Chương 29	50
29. Chương 30: Trợ Lý Của Đạo Diễn	52
30. Chương 31: Nước Đến Chân Phải Nhảy	54
31. Chương 32: Đêm Cuối	56
32. Chương 33: Tin Đồn	59
33. Chương 34: Nước Mắt Và Tình Yêu	61
34. Chương 35: Quyết Định Bất Ngờ	62
35. Chương 36: Phủ Nhận	65
36. Chương 37: Vị Cứu Tinh	66
37. Chương 38: Tổ Tình	69
38. Chương 39: Nhật Nguyệt Đàm	72
39. Chương 40: Lưu Luyện	75
40. Chương 41: Vô Tích	76

41. Chương 42: Nữ Thần Chi Lệ	79
42. Chương 43: Chân Tình	81
43. Chương 44: Từ Khi Có Em	83
44. Chương 45: Bức Tranh	85
45. Chương 46: Tết Đoàn Viên	87
46. Chương 47: Đóng Máy	89
47. Chương 48: Bạn Thân Của Sư Phụ	92
48. Chương 49: Giao Phó	94
49. Chương 50: Bắc Ảnh Thâm Tình	96
50. Chương 51: Fan Cuồng Nhiệt Nhất	99
51. Chương 52: Quốc Kịch Thịnh Điển	101
52. Chương 53: Món Quà Sinh Nhật	104
53. Chương 54: Hai Ngã Rẽ	106
54. Chương 55: Người Chứng Giám (p1)	107
55. Chương 56: Người Chứng Giám (p2)	111
56. Chương 57: Ngụy Trang	113
57. Chương 58: Giao Thừa (p1)	115
58. Chương 59: Giao Thừa (p2)	118
59. Chương 60: Theo Dõi Ở Sân Bay	121
60. Chương 61: Lời Hứa	123
61. Chương 62: Chiếc Nhẫn Bạc	125
62. Chương 63: Phụ Mẫu	127
63. Chương 64: Cuộc Viếng Thăm Bất Ngờ	130
64. Chương 65: Tấm Lưng Trần	133
65. Chương 66: Ghen	136
66. Chương 67: Tập Kích Đại Bản Doanh (p1)	139
67. Chương 68: Tập Kích Đại Bản Doanh (p2)	141
68. Chương 69: Vợ Chồng Hoa Lệ (p1)	144
69. Chương 70: Vợ Chồng Hoa Lệ (p2)	147
70. Chương 71: Căn Nhà Số 16	150
71. Chương 72: Ngụy Cơ	154
72. Chương 73: Cả Một Đời	156
73. Chương 74: Bảo Mạng	158
74. Chương 75: Tở Lại Bến Thượng Hải	161
75. Chương 76: Suy Sụp	163
76. Chương 77: Bại Lộ	165
77. Chương 78: Võ Vụn	168
78. Chương 79: Bốn Vị Thuyết Khách	170
79. Chương 80: Thung Lũng Gió	176
80. Chương 81: Hoa Athenus	178
81. Chương 82: Cuối: Hạnh Phúc Tự Nắm Bắt	184
82. Chương 83: Ngoại Truyện 1: Đêm Tân Hôn	189
83. Chương 84: Ngoại Truyện 2: Phu Thê	190
84. Chương 85: Ngoại Truyện 3: Cô Vợ Đáng Yêu	193
85. Chương 86: Ngoại Truyện 4: Công Bố	197
86. Chương 87: Ngoại Truyện 5: Hôn Lễ	200

Hạnh Phúc Tự Nắm Bắt [Fanfic Hoa Dĩnh]

Giới thiệu

Cuộc sống sẽ ra sao nếu như những người xung quanh không mang đến cảm xúc? Con người sẽ phải làm thế nào khi như

1. Chương 1: Kịch Bản Đến Rồi

Thượng Hải, đã quá nửa đêm, đèn vẫn sáng trong căn phòng trên lầu 20 của tòa nhà ngay giữa trung tâm. Lệ Đình vẫn đang vui đùa trong đồng kịch bản mới được gửi đến. Một năm qua cô điên cuồng làm việc. Một trăm 365 ngày thì tới 360 ngày trên phim trường. Bộ phim Sam Sam đến rồi vừa mới kết thúc thành công trên đài Hồ Nam, nên cô tự tặng cho mình một kì nghỉ. Đã lâu lắm rồi mới được thoải mái như vậy. 3 ngày này tắt hết điện thoại, tự mình đi du lịch, khám phá những thứ cô đã bỏ lỡ vì công việc bận rộn.

Ấy thế mà mới trở về sáng nay, trợ lý của cô, Nancy đã chào đón cô bằng xấp kịch bản, nói không ngoa cũng cao gần bằng cô ấy chứ.

Nancy gương mặt mệt mỏi gõ cửa bước vào, nét mặt có chút thiếu kiên nhẫn:

“Lệ Đình, em còn chưa ngủ? Em soi gương nhìn mắt mình xem”.

“Sắp xong rồi, còn 2 tập kịch bản nữa thôi, em đọc nốt”

“Đại tỷ à, tha cho em được không. Mai nàng còn phải chụp hình quảng cáo đấy”

“Ai da, Nancy, sắp xong rồi mà. Tí nữa đi ngủ em sẽ đắp thảo dược lên mắt đảm bảo mai sẽ xinh đẹp rạng ngời đi chụp hình”.

Lệ Đình lại trưng gương mặt đáng yêu ra, Nancy lắc đầu quay về phòng tiếp tục giấc ngủ của mình. Lệ Đình che miệng mỉm cười thích thú, mỗi lần cô như vậy, Nancy đều vô điều kiện mà đáp ứng.

3h sáng, cuối cùng cũng đọc xong xấp kịch bản. Không buồn thu dọn vào 1 góc, Lệ Đình nằm luôn trên đó, tóm được giấc ngủ. Mai lại là một ngày vất vả đây!

- Lệ Đình! Lệ Đình! Dậy đi. Em còn phải chuẩn bị đồ đến studio nữa.

Cô gái nhỏ gương mặt khả ái chui ra từ trong chăn. Làm dấu hiệu chữ V coi như chào buổi sáng mà mắt vẫn nhắm nghiền.

- Ruốt cuộc hôm qua em thức đến mấy giờ đọc kịch bản?

- Không muộn! Không muộn! Em mãi đọc quá nên lúc xong đã đến 3h.

Lệ Đình cuối cùng cũng chịu xuống giường, gương mặt vẫn ngái ngủ.

- Chị cũng không chịu nể mặt em, người ta vừa về đã ném cho 1 đồng kịch bản như vậy.

- Họ nhất quyết muốn gặp em nhưng chị nói em đi du lịch, ngắt liên lạc nên họ đành gửi kịch bản trước. Kịch bản cũng đọc rồi, hiện giờ em cũng chỉ còn bận quay quảng cáo, chưa có dự án mới, đã cần nhắc chọn cái nào chưa?

Lệ Đình lắc đầu, vẻ mặt có chút hơi thất vọng. Cô dành cả ngày hôm qua để nghiên cứu chỗ kịch bản đó, nhưng vẫn chưa thấy cái nào ưng ý. Cái bóng của Sam Sam quá lớn, cô không muốn vai diễn sau lại bị rập khuôn.

- Đại tỷ à! 24 kịch bản đó mà không vừa ý cái nào sao? Nancy lại dùng giọng cầu khẩn.

Lệ Đình vừa đánh răng vừa lắc đầu trả lời Nancy.

- Cái này... tranh đấu hậu cung, đa mưu túc trí sau này trở thành hoàng hậu khai quốc của Hán cao tổ Lưu Bang. Nancy cầm trên tay kịch bản “Vương triều Đại Hán” ra vẻ rất tâm đắc.

- Không được! Quá giống Lục Trinh rồi.

- Lại cầm cuốn “Nơi đó ta gặp nhau” nói “Cái này rất được, chị thấy giới trẻ thích tiểu thuyết này lắm”.

- Haizz, Nancy, chị không thấy cái cô Lan Hy trong truyện đó giống Sam Sam à?

.....Nancy một tràng đề cử cuốn này cuốn khác, đáp lại vẫn là cái lắc đầu của Lê Đình. Nancy trong lòng nghĩ giải quyết việc hôm nay trước, chụp hình rồi tính sau. Kiểu gì cũng phải chọn 1 phim, không lẽ Lê Đình tính không có kịch bản phù hợp thì nghỉ ngơi dài sao. Một lúc sau, cuối cùng 2 người cũng dời đến studio. Hôm nay Đình chụp hình cho tạp chí Vogue.

- Lê Đình, cảm nâng cao lên 1 chút, ánh mắt mơ màng hơn....Lê Đình, thả lỏng, ánh mắt thêm chút tình cảm nữa...Tiếng nhiếp ảnh gia không ngừng vang lên.

3 tiếng sau.

- OK. Kết thúc. Lê Đình buổi chụp hình rất tốt. Cảm ơn mọi người.

Giám đốc sáng tạo của Vogue, phụ trách buổi chụp vỗ tay cảm ơn ekip đã vất vả. Lê Đình cùng trợ lý cũng cảm ơn mọi người rồi ra về. Trên ô tô, Lê Đình có vẻ mệt mỏi. Nhiều khi cô thấy chụp hình còn khó hơn đóng phim. Trong vài phút phải thay đổi hàng chục biểu cảm. Xung quanh lại bao nhiêu đèn chiếu, còn đèn flash, tối qua cô lại thiếu ngủ, giờ nước mắt cứ tự nhiên trào ra. May là cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp. Về nhà sẽ ngủ bù. Lê Đình cười thầm có vẻ rất tâm đắc với ý nghĩ của mình.

2. Chương 2: Hoa Thiên Cốt

- Alo. Ai vậy - Nancy nghe máy

- Xin chào. Đây có phải số máy của Triệu Lê Đình tiểu thư không?

- Đúng vậy. Nhưng cô ấy đang bận, tôi là trợ lý.

- Tôi là giám chế Đường Lê Quân. Tôi muốn mời Lê Đình đóng vai chính cho dự án mới của chúng tôi. Cô vui lòng chuyển lời được không?

- Xin hỏi là dự án nào được không?

- Tiểu thuyết Hoa Thiên Cốt. Chúng tôi cũng đã gửi kịch bản qua Công ty của Lê Đình. Hy vọng sẽ sớm nhận được phản hồi.

- Vâng. Cảm ơn. Tôi sẽ chuyển lời.

- Tạm biệt!

Phía đầu dây kia gác máy. Nancy vẫn chưa định hình được tiểu thuyết Hoa Thiên Cốt là gì. Nghe tên đã thấy lạ rồi. Thuận miệng trả lời giám chế Đường thôi chứ cũng chưa biết nội dung. đành gọi Tiểu Kiệt chuyển kịch bản đến nhà trước vậy.

2 tiếng sau, Tiểu Kiệt, phụ tá văn thư của công ty lách cách đem kịch bản đến nhà Lê Đình, còn kèm theo gần chục kịch bản khác nữa.

- Lê Đình, kịch bản lại tới gọi em biểu tình nữa nè.

Tiếng Nancy gọi với vào trong.

- Kịch bản gì thế?

- Hoa Thiên Cốt.

Nancy ngay lập tức trả lời, không hiểu vì sao trong bao nhiêu kịch bản lại thuận miệng gọi ra cái tên đó.

- Tên lạ thật à. Đưa em kịch bản xem.

Lê Đình nhận kịch bản từ trong tay Nancy, giở đại vài trang đọc, ngón tay trở lại vô định xoắn lọn tóc. Cứ mỗi khi cô tập trung lại vô thức làm như vậy.

” Ta không có sư phụ, không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, trước kia ta tưởng rằng ta có cả thiên hạ, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Người yêu ta, vì ta mà chết, người ta yêu, một mực muốn ta chết. Người ta tin, phản bội ta, người ta nương tựa, ruồng bỏ ta. Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ muốn sống thật đơn giản, nhưng ông trời bức ta, chàng cũng bức ta! Chàng tưởng rằng đến bây giờ ta còn có thể quay đầu lại sao?”

Lệ Đình đọc tới đây, ngón tay bắt giắc xoắn chặt lọn tóc, trong lòng nghĩ không biết Hoa Thiên Cốt đã phải chịu những đau khổ thế nào mà lại thốt ra những lời tuyệt vọng như vậy, khéo mắt cô đôi chút ngẩn lệ.

- Nancy, gọi điện cho nhà sản xuất. Em nhận dự án này.

- Cái gì? Hoa Thiên Cốt? Tiểu thư à, em mới đọc có vài trang thôi đã quyết định rồi sao.

- Em chắc chắn phải nhận vai này.

Lệ Đình kiên quyết. Mới đọc vài trang kịch bản nhưng cô cảm thấy Hoa Thiên Cốt chính là vai mà cô muốn diễn nhất.

Chiều Thượng Hải, những ánh nắng yếu ớt của mùa đông le lói chiếu qua những khung cửa hoa lệ. Lệ Đình đang ngồi thoải mái, tận hưởng giai điệu du dương trong quán cafe Empire. Nơi này chủ yếu dành cho doanh nhân, vì thế cô có thể thoải mái mà không sợ ai nhận ra mình. Một lát sau, người cô đợi cũng tới, là giám chế Đường, hai người chào hỏi khá thân thiện, sau đó vào ngay chủ đề chính. Lệ Đình từ đây cũng biết, cô chính là người đầu tiên mà họ nghĩ đến khi chuyển thể Hoa Thiên Cốt, và họ cũng mới chỉ đưa lời mời đến mình cô. Sư phụ trong phim của cô là ai cũng chưa rõ. Họ cũng khá bất ngờ khi cô nhận lời nhanh như vậy nhưng cũng không giấu nổi vui mừng, giờ chỉ việc chuyên tâm tìm sư phụ cho cô mà thôi.

Vai cũng đã nhận, không có gì thay đổi thì mùa hè sang năm sẽ khởi quay. Vì nhận Hoa Thiên Cốt, cô đã từ chối mọi lời mời đóng phim khác, chỉ đóng quảng cáo, phỏng vấn và chụp hình. 1 năm qua vất vả như vậy, âu cũng coi như nghỉ ngơi 1 chút.

Những lúc không bận, Lệ Đình lại lôi nguyên tác Hoa Thiên Cốt ra đọc. Ngay hôm gặp giám chế Đường, cô đã ra ngay hiệu sách lớn nhất Thượng Hải mua nguyên bộ về nghiền ngẫm. Chỉ 2 ngày đã đọc xong. Đến Nancy giờ cũng sắp nổ tung vì cô. Lệ Đình tình nguyện đảm nhận vai người kể chuyện, tường thuật lại toàn bộ chuyện tình kinh thiên động địa của Hoa Thiên Cốt và Nancy chính là nạn nhân. “Chị có thấy sư phụ em đáng trách không?” “nếu là chị có cố chấp yêu sư phụ không?”...hàng trăm câu hỏi quay vòng vòng. Chủ đề bàn luận lúc rảnh rỗi của Lệ Đình luôn là Sư phụ với Tiểu Cốt không thì cũng là Tiểu Cốt với sư phụ. Cuối cùng kết thúc luôn là ánh mắt mơ màng nghĩ xem không biết sư phụ, người mà cô cố chấp yêu đến tuyệt vọng như vậy sẽ là ai.

3. Chương 3: Cậu Bạn Tinh Quái

Đài Loan, lúc này đã gần đến Tết nguyên đán. Khắp nơi đều chẳng đèn đỏ. Màu sắc rực rỡ át đi cái rét mướt của mùa đông. Hai người đàn ông trạc tuổi nhau đang ngồi nói chuyện trong văn phòng nhỏ.

- Kiến Hoa, cậu đã định nhận kịch bản nào chưa? Máy bên nhà sản xuất liên tục gọi điện hỏi mình, thật không có thời gian đi chơi. A Kiều gần đây cứ trách mình không dành nhiều thời gian cho cô ấy.

- Còn đang suy nghĩ.

Hoắc Kiến Hoa trầm ngâm. Mấy năm nay đóng cũng khá nhiều phim cổ trang kiếm hiệp, cảnh võ thuật nhiều, cái lưng của anh cũng ảnh hưởng không ít. Nghỉ ngơi một thời gian để hồi phục, xa rời ánh đèn, máy quay về lại thế giới của anh, trầm mặc, lặng lẽ như mặt nước mùa thu.

- Có một dự án rất hay vừa gửi đến cho cậu chiều hôm qua. Giám chế của họ nói nhất định muốn mời cậu. Đó là 1 dự án chuyển thể tiểu thuyết ngôn tình tên Hoa Thiên Cốt, bộ truyện này rất nổi tiếng.

- Hoa Thiên Cốt? Lại là cổ trang sao?

Hoắc Kiến Hoa thắc mắc, ánh mắt có vẻ không vừa ý, đến phân nửa là sẽ không nhận.

- Lại là tiên hiệp, hơn nữa rất ngược. - Tuấn Kiệt đáp lời, Kiến Hoa nhủ mày thêm một chút. Thôi rồi, trong lòng anh nghĩ đến 90% Kiến Hoa sẽ không nhận. Anh lại tiếp tục:

- Vai này sẽ hoàn toàn khác với những vai trước cậu từng đóng. Vai đó thể hiện rất ít cảm xúc trên khuôn mặt, nhưng vẫn cần thể hiện nội tâm qua ánh mắt. Sẽ là một thử thách lớn. Hơn nữa câu chuyện cũng rất ý nghĩa.

Đến đây, đôi mày của Kiến Hoa giãn ra, Tuấn Kiệt chăm chú theo dõi thay đổi trên gương mặt anh, thầm nghĩ có chút hiệp quả.

- Cậu đọc rồi. Kiệt, không ngờ cậu cũng đọc tiểu thuyết ngôn tình. Làm bạn bao năm nay giờ mình mới biết mặt này à.

Kiến Hoa khẽ cười, giọng điệu có chút trêu chọc.

- A Kiệt đọc. Cô ấy ăn ngủ với cuốn tiểu thuyết đó, ngày nào cô ấy cũng ở bên tường thuật lại, lệnh vợ khó tránh mà. Biết được họ chuyển thể tiểu thuyết này lên phim, cô ấy vui còn hơn là nhận được hồng bao vào Tết nguyên đán ấy chứ.

Liên Tuấn Kiệt vẻ mặt đau khổ như bị ép buộc, lại nói tiếp:

- Nhưng quả thật rất được. Cậu mang 2 cuốn này về đọc rồi suy nghĩ đi. Sẽ không hối hận đâu.

- Uhm. Kiến Hoa miễn cưỡng trả lời.

3 ngày sau. Quả thực Kiến Hoa đã đọc hết Hoa Thiên Cốt. Bạch Tử Họa này đúng là một thử thách lớn. Thượng tiên băng lãnh ngàn năm, không có hỉ, nộ, ái, lạc nhưng ánh mắt lại thâm tình với tiểu đồ đệ, lại không thể nói, cố chấp không thừa nhận.

- Alo! Kiệt, bên nhà sản xuất có nói nữ chính là ai không?

- À. Họ xác nhận Triệu Lệ Dĩnh đóng Hoa Thiên Cốt. Nghe nói cô ấy nhận lời chỉ trong vài tiếng đồng hồ thôi.

Thật ra đọc được vài chương, Kiến Hoa đã đồng cảm với Tử Họa, thấy nhận vai này cũng không tệ nhưng vẫn muốn biết Hoa Thiên Cốt do ai thủ vai rồi mới quyết định. Anh cũng nhiều lần suy đoán về bạn diễn của anh. Khí chất của Hoa Thiên Cốt, ai có thể lột tả được. Quả nhiên vẫn là nhà sản xuất tinh tường. Đương nhiên anh biết Triệu Lệ Dĩnh là ai, tiểu hoa đán nổi tiếng, cũng không ít thị phi xung quanh cô nhưng ai quan tâm chứ. Diễn viên mà, nhiều khi chịu điều tiếng oan ức là chuyện thường ngày, anh cũng vậy. Trong lòng đột nhiên trào lên sự đồng cảm với cô. Một cô gái bé nhỏ như vậy mà phải đương đầu với bao nhiêu sóng gió trong làng giải trí, thực không dễ dàng. Tâm tình có vẻ hài lòng, khóe môi khẽ nhếch lên, cô đúng thực là Tiểu Cốt trong lòng anh.

- Kiệt! Cậu thông báo với bên họ. Bạch Tử Họa, tớ nhận.

Một câu nói dứt khoát rồi cúp máy, cũng không đợi Tuấn Kiệt đầu dây bên kia trả lời. Vì vậy mà Kiến Hoa cũng không biết cậu bạn thân của mình đã vui thế nào khi thông báo cho nhà sản xuất. Hôm nay tâm trạng của anh đặc biệt tốt, Liên Tuấn Kiệt bước ra phòng làm việc chung của công ty, tươi cười nói:

- Mọi người, hôm nay chúng ta nghỉ sớm, bữa tối nay tôi mời.

Tiếng hò reo hoan của toàn bộ nhân viên Hoa Kiệt, không biết có chuyện vui gì mà sếp của họ hào phóng như vậy. Tuấn Kiệt trong lòng thầm nghĩ, việc của mình đã xong, Kiến Hoa đã nhận phim coi như mình đã hoàn thành nhiệm vụ bà xã giao. Giờ để cho cậu ấy tự mình xoay sở với tiểu đồ đệ đáng yêu thôi.

- Các cậu chọn địa điểm rồi báo cho tôi. Tôi về đón bà xã.

Tuấn Kiệt để lại nụ cười khó hiểu rồi biến mất sau cánh cửa văn phòng.

4. Chương 4: Bạn Diễn

Dư âm của việc Kiến Hoa nhận vai Bạch Tử Họa dường như vẫn còn đọng lại thời gian dài. Tâm tình của Tuấn Kiệt rất tốt, ngày ngày đến công ty còn huýt sáo, hát mấy bài tình ca đang thịnh hành của giới trẻ. Chẳng là A Kiều, vợ anh là fan ruột của Lệ Dĩnh, khi biết tin Dĩnh nhận vai Hoa Thiên Cốt còn Kiến Hoa nhận được lời mời cho vai Tử Họa, cô đã ra tối hậu thư cho ông xã, làm đủ mọi cách để Kiến Hoa nhận vai, nếu không Tết này sẽ không về quê với anh. Tuấn Kiệt chỉ còn cách thi hành lệnh của bà xã, đưa cậu bạn thân duy nhất vào trông. Theo lời vợ anh, nếu hữu duyên, có khi nhà chúng ta lại có hỉ sự với đại lục. Trái tim Kiến Hoa vẫn lạnh lùng bấy lâu nay, cũng cần được sưởi ấm rồi.

Ấy vậy nên khi Kiến Hoa nhận vai, anh vui mừng ra mặt. Vợ anh còn đồng ý đi du lịch chỉ 2 người trước khi về quê ăn Tết. Haizz...Lấy vợ trẻ thiệt mệt mỏi, tính khi thất thường, ngày ngày đều nghĩ ra những việc quái dị, nhưng nghĩ đến chuyện tình cảm của Kiến Hoa, anh lại hạ quyết tâm thực hiện...

Đã 2 tháng kể từ khi nhận lời đóng vai chính trong Hoa Thiên Cốt, cả Kiến Hoa và Lệ Dĩnh không hên mà gặp đều bỏ thời gian ngồi xem phim mà bạn diễn của mình đã từng đóng. Khác với Kiến Hoa, anh biết cô đóng vai Tiểu Cốt rồi mới nhận vai, còn Lệ Dĩnh thì không hề biết mình sẽ là đồ đệ của ai mà đã đồng ý. Cũng bởi vì kịch bản thực hấp dẫn. Mới vài hôm trước giám chế Đường mới thông báo cho cô.

Lệ Dĩnh đương nhiên biết Hoắc Kiến Hoa, anh khởi nghiệp sớm, cô thậm chí còn xem phim anh đóng thời trung học. Màn hình đang chiếu hình ảnh Kiến Hoa trong phim Khuynh Thế Hoàng Phi, anh đóng vai hoàng đế Bắc Hán si tình nhưng cũng cố chấp. Cố chấp yêu một người không yêu mình, cố chấp ép hoa đào nở ở nơi quanh năm hàn băng lạnh lẽo, cố chấp níu kéo thể xác của người con gái mà vốn trái tim cô chưa bao giờ ở bên người. Cô thật sự thích nhân vật đó của anh. Mấy ngày qua đã nghiền gần hết. Liên Thành với sự phụ đích thực là hai thái cực tình cảm khác biệt. Một người luôn thể hiện tình cảm, một người lại cố gắng gạt bỏ tình cảm đó. Một hoàng đế quyền lực, đầy đủ hỉ, nộ, ái, lạc ; một thượng tiên băng lãnh không vướng bụi trần. Cô háo hức chờ đến ngày gặp sự phụ, so ra trước đây những người đã từng hợp tác với cô đều là những viên trẻ, trạc tuổi cô. Lần này có cơ hội hợp tác với tiền bối nhiều kinh nghiệm, quả thực rất mong đợi.

Với Kiến Hoa, Lệ Dĩnh đích thực là Tiểu Cốt mà anh tưởng tượng. Anh cũng biết gần đây, độ phủ sóng của Lệ Dĩnh rất lớn. Hiệu ứng của Sam Sam đến rồi không nhỏ. Anh quyết định xem phim này để hiểu hơn về phong cách của bạn diễn. Hồi cuối năm, anh cũng đã thấy cô trong Đêm Quốc kịch thịnh điển nhưng dường như lúc đó cô vẫn chưa biết anh nhận vai Bạch Tử Họa. Hai người chỉ chào xã giao bình thường rồi lướt qua nhau. Kể ra, 2 người cũng đã có duyên gặp mặt 2 lần, nhưng tính cách anh vốn hướng nội, không phải là bạn diễn nên cũng không trao đổi nhiều. Vì thế trong anh cũng không lưu lại nhiều ấn tượng về cô. Kỳ nghỉ Tết nguyên đán này, ngoài thời gian với gia đình, anh dành toàn bộ để xem phim của cô. Tình Nhi, Lục Trinh, Sam Sam...cô bé này, quả nhiên khả năng lựa chọn kịch bản không tồi, không bị trùng lặp. Nếu diễn tốt, Hoa Thiên Cốt chắc chắn sẽ bước đột phá mới của cô. Kịch bản anh đã nắm rất kỹ, tính cách Bạch Tử Họa so với anh cũng có đôi phần giống nhưng diễn thế nào cho ra tiên khí, vừa lạnh lùng nhưng lại chất chứa tình cảm với Tiểu Cốt thực sự lại là thử thách lớn.

Thượng Hải,...

« Chàng là gió, thiếp là cát

Quần quýt bên nhau khắp chân trời

...»

Lệ Dĩnh đang ngồi tựa lưng trên sofa ngắm tuyết rơi, nghe nhạc từ chiếc mp3 đã cũ cô mua từ thời đóng Tân Hoàn châu. Một màn trắng tinh khiết bao phủ cả không khí. Bất giác cô cũng thấy lạnh. « Chàng là gió, thiếp là cát... », lời bài hát thật lãng mạn, không biết bao giờ cô mới có thể chờ được gió của mình đến vuốt ve mái tóc, lướt qua từng bờ môi, từng cánh mi dày khả ái của cô. Nhiều năm qua cô cố gắng không ngừng, thay đổi qua từng vai diễn, kể cả vai phụ...chỉ muốn thực lực của mình được công nhận...nhưng cuối cùng lại bỏ qua hạnh phúc của bản thân. Như bao cô gái khác, đã gần 30 tuổi, cô cũng muốn được một hơi ấm che chở, một vòng tay ấm áp bảo vệ, muốn một tình yêu cảm động mà cô là nhân vật chính. Tiếc rằng, mọi thứ vẫn chưa đến.

Cô lại sắp sửa lao vào một dự án mới. Quay tiền hiệp rất vất vả, chắc chắn phải tốn ít nhất 3,4 tháng. Nhiều lời mời cũng gửi đến cô, chấp nhận đợi cô hoàn thành dự án này mới khởi quay. Họ có thiện ý như vậy, cô cũng không nỡ từ chối. Năm nay, chắc cô cũng không được nghỉ ngơi. Hôm trước nhà sản xuất thông báo đầu tuần sẽ họp mặt đoàn làm phim, sau đó sẽ tổ chức họp báo công bố dàn cast cho Hoa Thiên Cốt. Cô nửa mừng nửa lo. Mừng vì phần nào đó cô sắp được diện kiến sự phụ mà cô háo hức được gặp mấy ngày nay, lo vì không biết lại bao nhiêu gạch đá ném xuống vì cô nhận vai này, chắc đủ để cô xây một căn biệt thự giữa Thượng Hải này quá. Nhưng cô quen rồi, đập lên dư luận mà sống mới tồn tại trong giới showbiz khắc nghiệt này được.

Thượng Hải - Đài Loan, 2 bên bờ đại lục, lúc này Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cùng lúc thở dài, chìm vào giấc ngủ, chuẩn bị tinh thần cho một dự án dài hơi

5. Chương 5-6: Buổi Họp Mặt

Ngày họp mặt dàn diễn viên Hoa Thiên Cốt cũng đến. Ngoài một số diễn viên phụ xuất hiện phần sau của phim thì cơ bản dàn cast đã hoàn chỉnh. Nhà sản xuất thông báo mọi người họp mặt tại khách sạn Thanh Hoa (Bắc Kinh). Nghe đâu, nhà sản xuất có mối thâm giao với tổng tài của Thanh Hoa, chi phí ăn ở của đoàn làm phim sắp tới cũng do chi nhánh Thanh Hoa tại Quảng Tây tài trợ một phần. Khi biết Hoa Thiên Cốt chọn bối cảnh chính ở Quảng Tây, lãnh đạo khách sạn Thanh Hoa quyết định tài trợ với hy vọng khi phim phát sóng sẽ thúc đẩy hoạt động của chi nhánh khách sạn tại đây.

Phải 9h mới bắt đầu nhưng mới 7h30 đã không ít nhân vật xuất hiện ở hội trường mà khách sạn chuẩn bị. Ai cũng nghĩ đến sớm một chút, chào hỏi làm quen với đoàn làm phim. Dù gì cũng gần bó với nhau trong 4 tháng tới. Hoa Thiên Cốt được dự đoán là bom tấn truyền hình năm 2015, nhưng từ khi nhà sản xuất công bố thực hiện dự án, các báo vẫn chưa có thông tin gì về dàn diễn viên, mặc cho thiên hạ đoán già đoán non. Họ chính là muốn một lúc vỡ cả cụm thông báo một thể, không để cho dân mạng kịp trở tay bình loạn làm ảnh hưởng đến chất lượng casting của phim.

Tướng Hân là người tới sớm nhất cùng với đạo diễn Lâm Ngọc Phân và giám chế Đường Lệ Quân. Tư gia của cô cách khách sạn Thanh Hoa không tới 10" ô tô. Không tính Lệ Dĩnh nhận vai ngay lập tức khi đọc kịch bản thì Tướng Hân chính là người gia nhập đoàn làm phim sớm nhất. Dịch thân biên kịch và cũng là mẹ đẻ của nguyên tác Quả Quả đã ngổ lời với nhà sản xuất mời Tướng Hân vào vai Hạ Tử Huân. Khí chất cùng với kĩ năng diễn xuất của cô là thích hợp nhất để vào vai Tử Huân thượng tiên xinh đẹp, si tình.

Một lát sau, một nhóm diễn viên trẻ bước vào, cẩn trọng chào hỏi các vị tiền bối, tự giới thiệu bản thân. Có Mã Khả, Từ Hải Kiều, Lý Thuần và Bảo Thiên Kỳ. Họ sẽ đóng Sát Thiên Mạch, Mạnh Huyền Lăng, Nghê Mạn Thiên và Khinh Thủy. 4 người họ bước vào, quả thực không khí có chút tươi mới. Tướng Hân cũng thoải mái hơn. Nay giờ nói chuyện với mấy tay đại diện nhà sản xuất, nhà tài trợ... làm cô chán muốn chết.

- Hoa Phi nương nương cát tường!

Cả 4 người mắt mày như hoa, không giấu nổi hạnh phúc khi được gặp tiền bối vừa xinh đẹp lại có bề dày diễn xuất như vậy, tự nhiên hành lễ trêu chọc cô.

- Miễn lễ! Tướng Hân nửa đùa nửa thật, hơi phẩy tay ra hiệu cho 4 đứa nhóc trước mặt cô. Gian phòng lại ồ lên tiếng cười vui vẻ như lễ họp mặt của nhóm bạn bè lâu năm.

Cánh cửa lại mở ra, 2 người đàn ông bước vào. Một người gương mặt ngũ quan hoàn hảo, ánh mắt thâm trầm, kiên quyết pha lẫn đôi chút lạnh lùng khó đoán. Anh mặc sơ mi trắng đơn giản với quần âu nhưng cũng đủ làm khí chất nam thần lan tỏa trong căn phòng.

Trường Lưu Thượng Tiên không ai khác chính là anh, Hoắc Kiến Hoa. Chàng trai bên cạnh dáng người nhỏ bé, gương mặt phẳng phất chút thư sinh, ánh mắt tinh quái, cầm 1 tập hồ sơ có vẻ giống kịch bản. Có lẽ là trợ lý mới của anh, Khang Vũ.

- Hoa ca!...Kiến Hoa! Bên này, bên này...Mọi người đều đang gọi anh.

Nam thần bước vào dĩ nhiên cả căn phòng đều chỉ chú ý đến sự xuất hiện của anh với sự ngưỡng mộ sắp lên đến đỉnh điểm. Mấy bạn trẻ kia, không ít người trong số họ là xem phim của anh mà lớn.

6. Chương 7: Kế Hoạch Khó Đoán

Trở về Thượng hải, đã qua 2 ngày nhưng dư âm của buổi họp mặt đoàn làm phim, đặc biệt là sự phụ vẫn để lại trong lòng Lê Đình một chút kích động. Trước buổi họp mặt, biết Hoắc Kiến Hoa là diễn viên sẽ là sự phụ màn ảnh của cô, ngoài việc lục gia tài phim ảnh đồ sộ của sự phụ để nghiên cứu, Lê Đình cũng đọc không ít bài phỏng vấn của anh để hiểu rõ hơn về con người anh. Không weibo, không mạng xã hội...sự phụ đại nhân của cô ngoài lúc đóng phim quả thực muốn tách biệt với thế giới thị phi này. Cô tưởng tượng anh là người lạnh lùng, khó thân thiết. Mặt khác, nghe nói anh không thích ồn ào, lại thích riêng tư nên khá giữ khoảng cách với bạn diễn nữ, hơn nữa cũng vì sợ nảy sinh scandal... Vô hình đã phần nào đó tạo cho cô sự căng thẳng khi gặp anh. Vậy mà, từ sau lần gặp mặt đó trở về, cô không thể thôi nghĩ đến sự phụ. Cô cứ tưởng anh lạnh lùng, nhưng sự dịu dàng của anh hôm đó dành cho cô là có thật. Anh lại ôn nhu gọi cô là Tiểu Đình, khi anh nói cô cùng anh qua chỗ Tưởng Hân, cô thoáng có ý nghĩ muốn bàn tay anh nắm tay cô cùng qua đó. Cảm giác có chút e lệ.

Cô cũng không biết tại sao mình lại gọi anh là sự phụ. Mọi người đều gọi anh là “Hoa ca” hoặc “Kiến Hoa”.. Nhưng hai từ đó cứ nhìn thấy anh là tự nhiên lại bật ra. Đầu đó trong ý nghĩ của cô cảm thấy, cô thích gọi anh như vậy, vì xét cho cùng cô sẽ là người duy nhất gọi anh như thế, và giữa muôn vạn người, khi có ai gọi anh như vậy, anh biết cũng chỉ có thể là cô.

“Tiểu Cốt - Tiểu Đình..., không biết mình nói sự phụ gọi mình là Tiểu Đình có gì quá đáng không a”. Lê Đình tựa mình thoải mái trên sofa, lẩm bẩm.

Cuộc đối thoại giữa cô và Kiến Hoa hôm nọ đương nhiên Nancy ở cạnh đều nghe thấy. Buổi họp mặt kết thúc, Nancy nói cô thật quá lỗ mãng rồi. “Tiểu thư à, có cô gái nào yêu cầu một người đàn ông gọi mình là Tiểu Lan, Tiểu Linh... ngay lần đầu tiên không? Em không phải quá ngây thơ đó chứ. Nếu không phải là bậc trưởng bối thì người ta chỉ gọi thân mật như vậy với người mình yêu thương thôi”. Lời của Nancy khi đó như sét giữa trời quang bên tai cô. Không phải chứ, cô đâu nghĩ được nhiều như vậy. Thấy sự phụ vẫn vui vẻ gọi cô là Tiểu Đình mà. Chẳng lẽ sự phụ sợ cô xấu hổ nên chiều lòng cô. Liệu sự phụ có hiểu lầm không? Điều này khiến cô bận tâm mấy hôm nay. Đang chìm trong những suy nghĩ rối loạn thì tiếng chuông điện thoại vang lên:

- Lê Đình, hôm nay chị có chút việc bận sắp xếp lịch trình cho em về dự án quảng cáo tại Nhật, có lẽ sáng mai chị sẽ về. Em tự đi ăn hôm nay được không? Hay chị gọi Tiểu Kiệt mua tối cho em.

- “Không sao, để tự em. Chị cứ yên tâm đi. Tạm biệt” Lê Đình vội vàng nói.

Hôm nay Nancy lại bận, từ hồi làm trợ lý cho cô, Nancy gần như 24/24h ở bên chăm sóc cô. Đến ba mẹ gần 1 năm còn chưa gặp, Tết vừa rồi cũng không về được. Nancy ở đây, thì cô sẽ bị cản nhằn đến đau đầu, mà không có thì lại thấy thật buồn tẻ. Nancy chỉ hơn cô có 1 tuổi nên hai người rất thân thiết. Xong dự án Hoa Thiên Cốt, nhất định sẽ nói với công ty cho chị ấy nghỉ phép một thời gian.

Nhưng vừa nói đến ăn, cô tự nhiên thấy đói cồn cào, gạt hết mọi suy nghĩ trong đầu, mặc một bộ trang phục đơn giản, đội mũ và đeo khẩu trang cẩn thận, vui vẻ nhảy chân sáo rời căn hộ của mình đi ăn. Hôm nay không có Nancy kiểm soát, cô phải ra sức nạp năng lượng. Tất cả mọi suy nghĩ trong đầu khi nãy đều bay đi hết. Đúng thật chỉ có đồ ăn mới đưa cô trở lại con người thật của mình.

Bên kia bờ biển, Đảo Đài Loan, người phụ nữ trẻ đẹp đang ngồi tựa lưng vào vai người đàn ông, chăm chú đọc một cuốn sách. Anh có vẻ hơn cô khá nhiều tuổi, gương mặt dù không giấu được nét lãng tử nhưng cũng đã có dấu ấn của thời gian; còn cô lại tràn đầy sức sống, yêu kiều như đóa hoa hàm tiếu e lệ của mùa xuân. Nhưng có thể thấy được nét hạnh phúc viên mãn toát ra từ họ. Liên Tuấn Kiệt và A Kiều kết hôn

đã 5 năm, từ khi cô còn đang học đại học, nhưng tình cảm giữa họ vẫn như lúc ban đầu mới bày tỏ. Cô trẻ hơn anh những 10 tuổi, lại xinh đẹp nhưng chính cô là người bám riết theo đuổi anh 2 năm trời. Tuấn Kiệt cuối cùng siêu lòng phải đầu hàng. Trẻ tuổi mà, suy nghĩ của cô nhiều lúc kỳ quái khiến anh không thể nắm bắt mà chỉ có thể chạy theo thu dọn tàn cuộc của cô. Vụ vai diễn Hoa Thiên Cốt cũng thế. Cô nằng nặc đòi anh phải làm Kiến Hoa nhận vai, nếu không sẽ không về ăn Tết khiến anh đứng ngồi không yên cả tuần, may mắn cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Ở bên cô đúng thật nhiều lúc anh phải đề phòng xem bà xã còn nghĩ ra những trò kỳ quái gì. Nhưng nói gì thì nói, anh vẫn là yêu cái tính đó của cô. Nếu không có cô, cuộc đời anh vẫn sẽ chỉ như một tờ giấy trắng không có đường kẻ, mọi thứ sẽ vô hướng.

Mấy ngày nay, A Kiều không biết ôm ở đâu về một đồng tiểu thuyết, tất cả đều là ngôn tình. Không phải cô muốn tham khảo để trở thành tiểu thuyết gia đầy chữ. A Kiều nhất quyết nói khi nào có kế hoạch cụ thể sẽ nói cho anh biết. Cái sự bất an lại nổi lên trong lòng Tuấn Kiệt.

- “Alo, chị dâu. Em với Hoa ca đang ở Thượng Hải đàm phán hợp đồng đại diện thương hiệu.” Giọng Khang Vũ máy móc báo cáo. A Kiều tốt nghiệp Đại học Tổng hợp Thương Hải ngành quản lý truyền thông. Từ khi Hoa Kiệt thành lập, cô là người quản lý các hoạt động của Hoa Kiệt, trợ lý cho Tuấn Kiệt đương nhiên Khang Vũ có nhiệm vụ báo cáo với cô.

- “Ok, cậu nhớ qua Plaza lấy đồ cho chị, chị đã dặn họ từ tuần trước. Còn nữa, việc đó, phải làm âm thầm, tuyệt đối không để ai nghi ngờ, biết chưa”

- Dạ, tạm biệt chị dâu.

Tuấn Kiệt ngồi bên cạnh nghe cuộc đối thoại của A Kiều với Khang Vũ, có chút khó hiểu.

- Em lại định làm gì?

A Kiều lại cầm cuốn tiểu thuyết, dựa vào người Tuấn Kiệt rồi tiếp tục đọc, mở nửa miệng cười “Rồi anh sẽ biết”.

7. Chương 8: Đồ Đệ Thích Ăn Sushi

Lệ Dĩnh chỉ mất hơn 10” đi taxi đã tới được nhà hàng mà cô muốn đến. Xe đỗ ngay trước một nhà hàng Nhật Bản truyền thống nằm ngay rìa Bến Thượng Hải với tấm biển hiệu Asahi Sushi. Đây là nhà hàng sushi nổi tiếng nhất Thượng Hải. Cô chính là muốn ăn sushi, Nancy vì sợ cô sẽ tăng cân nên cứ ép không cho cô ăn mà cô lại đặc biệt thích món này. Lần này có cơ hội nếu không ăn thì không biết phải chờ đến bao giờ. Lão thiên thật đã nghe rõ nỗi lòng của cô rồi, Lệ Dĩnh thầm nghĩ như vậy phần khích bước vào trong.

Ăn mặc nguy trang vậy căn bản không ai nhận được ra cô, hơn nữa, cô biết nhân viên ở đây đều là người Nhật, họ chỉ quan tâm đến công việc, sẽ không chú ý những việc khác nên lựa chọn đến đây quả thực rất hợp lý. Cô có ăn nhiều bao nhiêu thì chuyện đó cũng không thể nằm trên trang nhất vài tờ báo mạng lá cải vào sáng mai được. Nghĩ như vậy, cô liền vui vẻ gọi mỗi loại sushi nhà hàng có một suất. Không hết sẽ mang về ăn tối, dù sao sáng mai Nancy mới trở lại.

Ở nhà hàng này, mỗi bàn sẽ được phân một vị trí tách biệt và có vách ngăn bằng trúc để tạo cho thực khách sự riêng tư. Lệ Dĩnh nghĩ đến biểu cảm khi ăn của mình liền chọn một vị trí thật khuất phía góc. Một lát sau, đồ ăn đã được dọn thịnh soạn trên bàn, Lệ Dĩnh không kiềm được thèm thuồng nuốt ngay một miếng sushi cá hồi vào miệng. “Á, quên mất, cần phải nhai mà...” Lệ Dĩnh uống nhanh ngụm trà lấy lại bình tĩnh. Lệ Dĩnh nhớ lại lời mẹ cô từng nói ăn sushi phải thanh nhả, thường thức từ từ hương vị của biển...Nhưng mà...“Ai da. Mama, đang đói thì làm sao mà thanh nhả được cơ chứ, cứ giải quyết cái bụng đói này đã” - Lệ Dĩnh cảm thán. Cũng may cô đang ở trong nhà hàng chứ không phải ngoài đường, không thực sẽ không người ta sẽ nghĩ cô như thế nào.

Bàn vách bên cạnh hình như có mấy người đang bàn công việc gì đó, cô cũng không nghe rõ. Không biết họ có nghe được cô nói gì không ta? Cô phóng ánh mắt qua khe hở của bức vách. Hơi mờ nên cũng chỉ thấy 2

bóng lưng nam nhân với hai người phụ nữ đang ký một xấp giấy khá dày. Chắc là ký hợp đồng làm ăn rồi. Cơ mà “Chắc! Vào nhà hàng sushi mà uống trà suông sao? Đáng tiếc Đáng tiếc!” Lệ Dĩnh vừa nói xong, ý thức được hình như người ngồi bên nọ có phản ứng, vội bịt miệng, không có vấn đề gì cô quay lại với bữa ăn thượng hạng của mình.

Một lát sau, dường như nhóm người bên cạnh đã xong việc nên họ đứng dậy ra về. Cô cũng nghe lỏm được tiếng chào hỏi, giọng điệu hai người phụ nữ kia còn có vẻ khá thích thú. Uống trà thôi mà, có cần vui như vậy không.

Lệ Dĩnh chăm chú ăn hết món này đến món khác. mới được hơn 1 phần 3 mà cô đã thấy lửng bụng. Thật là, ăn một mình, không nói chuyện với ai nên cũng khó tiêu hóa hơn. Bình thường chỗ thức ăn này cô có thể dễ dàng ăn hết một lần nhưng hôm nay chắc phải kêu nhân viên gói về thôi. Lệ Dĩnh mải tập trung đến bữa ăn mà không chú ý đến hai người đàn ông phía bên ngoài đang hướng tia nhìn về thích thú vào bên trong.

- Hoa ca, em còn phải qua Plaza lấy đồ cho chị Kiều. Anh đi cùng không tiện lắm. Anh ở đây một chút được không, em quay lại ngay.

- Ok, tôi sẽ ở đây chờ cậu, chúng ta còn chưa ăn trưa. Không phải cậu nói muốn ăn sushi sao?

Khang Vũ gật đầu, nhanh chóng rời khỏi. Kiến Hoa vừa bất ngờ vừa thích thú. Thật trùng hợp, anh biết là cô ở Thượng Hải, nhưng nơi này rộng lớn như vậy, gặp nhau trong hoàn cảnh này anh có thể coi là có duyên với cô không?

Kiến Hoa vẫn ở bên ngoài, trầm giọng lên tiếng:

- Tiểu thư, cô còn muốn gọi món hay có yêu cầu gì khác không?

Đúng lúc Lệ Dĩnh cho một miếng sushi lớn vào miệng, nếu không trả lời ngay cô sợ thất lễ nên cố hết sức cố định miếng sushi trong miệng trả lời:

- Không sao. Như vậy đủ rồi. À, anh phục vụ, tôi muốn hỏi...tôi có thể...có thể...mang về nếu không ăn hết không?

Kiến Hoa thấy cô không nhận ra lại cố tình trêu đùa, xem ra cô gái này có đồ ăn trước mắt là không cần hỏi thế sự nữa rồi:

- Tiểu thư không ăn hết sao?

- Không thể! Không thể! Nếu còn ăn nữa, mặt tôi có khi còn lớn hơn cả sư phụ, làm sao mà nhìn sư phụ đây?

Lệ Dĩnh thuận miệng, nghĩ gì nói đấy, thanh âm nhỏ nhưng vẫn đủ để người đứng ở ngoài nghe thấy được. Có chút xấu hổ nhưng cô quả thực không thể kìm chế cơn thèm ăn này lại. Cô lại càng không biết câu nói mình thuận miệng nói ra lại tác động lớn đến người bên ngoài thế nào.

Kiến Hoa bất giác giật mình khi cô nhắc đến hai tiếng “Sư phụ”, mấy ngày nay, không nghe thấy hai từ đó, anh còn tưởng cảm giác hôm gì chỉ là lướt qua, vì cái gì ban đầu cũng sẽ để lại ấn tượng nhưng không ngờ hôm nay, Lệ Dĩnh mới nói như vậy, lại không phải nói trước mặt anh mà anh lại giật mình. Cô gái này thực coi anh là sư phụ sao? Vì anh hơn cô 8 tuổi? hay vì trong phim anh là sư phụ của cô?... Tim có chút đập mạnh, Kiến Hoa trấn tĩnh trả lời:

- Đương nhiên là được. Tôi có thể gói lại cho tiểu thư ngay bây giờ.

- Khoan đã! Anh làm ơn cho tôi xin một ly nước. Cảm ơn!

Kiến Hoa ậm ừ một tiếng, cô hiểu là anh chàng phục vụ đã đi lấy nước. Mấy nhân viên trong nhà hàng còn đang không hiểu sao vị khách điển trai này sao lại đi lấy nước cho cô gái bàn bên cạnh, mà lại đích thân muốn đưa, không cần phiền đến phục vụ. Nhưng thực khách đã nói vậy, nên họ cũng chiều lòng.

Lệ Dĩnh vẫn chưa nhận thức được tình huống, ngây thơ ngồi ăn thêm vài miếng nữa, đợi nước được đem tới. Kiến Hoa bước nhẹ vào bên trong, đặt ly nước lên bàn, ngồi xuống nhìn cô. Ấn tượng vẫn như mấy hôm trước, nhìn thấy Lệ Dĩnh, tâm tư vốn phẳng lặng của anh bỗng có chút gợn. Diễn viên nữ xinh đẹp anh

quen biết không ít, nhưng gặp cô sự trầm ổn của anh bỗng chốc bốc hơi mất mà trở nên bất ổn. Anh phải làm gì với tiểu đồ đệ đáng yêu này đây? Cảm thấy cô dường như vẫn chưa biết đến sự có mặt của mình, anh đành lên tiếng:

- Em không định thỉnh an sư phụ sao, Tiểu Dĩnh?

- Tiểu Dĩnh? Sư phụ...Sư phụ ở đâu? - Lệ Dĩnh nghe thấy hai tiếng sư phụ bật phất dậy, đôi đũa trên tay vẫn còn miếng sushi mới cắn nửa, kinh ngạc nhìn anh, miệng lắp bắp:

- Sư...sư...sư phụ. Sao anh lại ở đây?

- Còn sao nữa? Ăn sushi.

Kiến Hoa cười sáng khoái, cảm thấy đặc biệt hài lòng với phản ứng của cô. Lâu rồi anh không thấy vui như vậy.

Lệ Dĩnh vẫn chưa định thần, hai mắt dán chặt lên người Kiến Hoa. Lão thiên à, ở đâu không gặp, tình huống nào không gặp sao lại để cô gặp sư phụ trong tình huống này chứ, thật mất mặt. Hơn nữa, sư phụ cũng thật là, giả người phục vụ trêu cô. Lần thứ 2 rồi, sao chưa lần này cô bình tĩnh mà gặp sư phụ chứ. Cả trăm câu hỏi vì sao quay mòng mòng trong đầu Lệ Dĩnh. Kiến Hoa nắm nhẹ vai cô, dùng lực nhẹ ấn xuống cô đã yên vị trên ghế, nở nụ cười gần mắt nam thần:

- Không phải em nói muốn gói đem về sao? Không cần nữa, chúng ta cùng ăn.

8. Chương 9: Bữa Ăn Vui Vẻ

- Alo, Hoa ca, có một chút rắc rối bên này, đồ của chị Kiều vẫn chưa được chuyển tới. Mai chúng ta về Đài Loan nên em phải lấy được trong hôm nay. Em cùng với quản lý của họ đi lấy, sẽ mất vài tiếng. Anh cứ về khách sạn trước nhé. Tối em sẽ về. - Khang Vũ có vẻ gấp gáp nói trong điện thoại. Để Hoa ca đợi thì được chứ nếu không hoàn thành được việc A Kiều giao thì công việc này của cậu khó giữ.

Tâm tình Kiến Hoa lúc này đang đặt hết ở cô gái đối diện. Khang Vũ nói nhiều như vậy, Kiến Hoa cũng chỉ cần nắm được trọng điểm là anh sẽ phải về khách sạn một mình, thế là đủ.

- Vậy được, tôi về khách sạn trước.

Thực ra, không tính 2 lần gặp mặt lướt qua trong quá khứ không có ấn tượng gì nhiều thì đây mới là lần thứ 2 anh gặp Lệ Dĩnh, lần trước là trong buổi họp mặt đoàn làm phim. Nhưng khác hẳn với những bạn diễn nữ trước đây, anh luôn giữ khoảng cách, thì với Lệ Dĩnh, anh lại chủ động muốn tìm hiểu hơn về cô. Phần cũng vì tò mò, một cô gái bé nhỏ, đáng yêu như vậy sao lại nhiều thị phi xung quanh đến thế, có lẽ nội tâm phải có niềm tin, nỗ lực rất lớn mới có được ngày hôm nay. Phần cũng vì khi ở bên cô, anh khó mà kiểm soát được cảm xúc của mình, anh bất giác cười, anh từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, tâm tình của anh cũng không còn bằng phẳng như bình thường. Cô cũng làm anh xáo trộn không ít thói quen, ít nhất là đến hiện nay anh chưa từng gọi ai bằng tên thân mật như Tiểu Dĩnh.

Thượng Hải rộng lớn như vậy, không hẹn mà gặp, hai người lại chạm mặt nhau ở đây. Nếu đã là duyên, vậy anh cứ thuận nước đẩy thuyền thôi.

- Sao? Anh không thể ăn?

Lệ Dĩnh vẫn ngây người nhìn Kiến Hoa, không thốt nên lời. Nếu đã không được mời thì tự thân vận động vậy. Kiến Hoa ngồi xuống, tự động gấp 1 miếng sushi bỏ vào miệng.

- Sáng bàn công việc, tối giờ được ăn thật sự là ngon. Tiểu Dĩnh, cùng ăn với sư phụ.

Lệ Dĩnh giống như robot, chỉ cần bật công tắc tên “sư phụ” sẽ hoạt động. Mới nghe anh nhắc hai chữ này liền có phản ứng, mặt đột ngột ửng đỏ, cảm hơi cúi xuống, thanh âm phát ra dè dặt, lại đôi chút e thẹn.

- Sư phụ, anh cũng thích ăn sushi sao? Sao anh lại ở đây? Khang Vũ đâu? Sao anh lại biết trong này là em? Vì sao....?

- Em thực đúng là thích hỏi. Thứ nhất, anh thích sushi. Thứ hai, anh ở đây để ăn sushi vì có người ăn không hết. Thứ ba, em nói to như vậy, anh có thể không nghe thấy sao? Có cô gái nào ăn lại nói chuyện một mình như em không?

Lệ Dĩnh lại lần nữa ngây người. Không phải chứ, khi không lại để sư phụ thấy cô ham ăn như vậy, thật mất mặt...Nhưng mà, dường như sư phụ có vẻ không phật ý thì phải, lại ra điều khá vui vẻ. Thôi vậy, anh đã thấy hết rồi, cô cũng chẳng cần phải ra vẻ yếu điệu thực nữ, có khi sẽ dễ gần hơn với sư phụ. Nghĩ vậy, biểu cảm trên gương mặt Lệ Dĩnh thay đổi hẳn, từ ngượng ngùng chuyển sang ánh mắt thăm dò.

- Cái đó...sư phụ, sao Khang Vũ lại bỏ đi một mình vậy?

- Cậu ta có việc ở Plaza nên đi trước, còn anh có việc với cái bụng, đương nhiên ở đây.

Lệ Dĩnh không nén nổi bật cười, thì ra sư phụ cũng biết hài hước.

- Sư phụ, hôm nay Tiểu Dĩnh mời, anh cứ ăn thoải mái, chỉ một bữa cũng không béo được.

Nói rồi Lệ Dĩnh đẩy từng món dần sang phía anh, thỉnh thoảng lại thuyết minh món nào ngon, vị món này như nào, món kia ra sao. Anh ăn từng miếng được đưa đến trước mặt, Tiểu Dĩnh không ngừng nói, anh chỉ đáp lại bằng cái gật đầu và nụ cười như thể đủ sưởi ấm cả mùa đông lạnh giá. Kiến Hoa nhìn gương mặt vui vẻ của Lệ Dĩnh, cô gái này quả thực tâm tư đơn thuần, sống trong giới nghệ sĩ mà vẫn vô tư như vậy quả không dễ dàng. Tự nhiên muốn ở lại lâu hơn với cô.

- Tiểu Dĩnh, hôm nay em không có kế hoạch gì sao?

- Không có, hôm nay Nancy không có nhà, em được thoải mái.

Lời nói của Lệ Dĩnh có chút thích thú. Anh cảm thấy cô giống như một chú chim nhỏ vui mừng khi được thả ra khỏi lồng. Chẳng mấy khi tới Thượng Hải, nhưng thời tiết mới đầu năm còn rất rét, thỉnh thoảng còn có tuyết, Kiến Hoa dự định xong việc sẽ về khách sạn luôn nghỉ ngơi, hôm sau sẽ về Đài Loan. Bất ngờ lại gặp Tiểu Dĩnh, anh lại bỏ quên mất ý nghĩ quay về sớm.

- Nếu vậy, sư phụ sẽ đưa em đến một nơi coi như đáp lễ bữa ăn hôm nay.

Kiến Hoa nói vậy nhưng ánh mắt có chút thăm dò phản ứng của Lệ Dĩnh. Ai ngờ, cô còn vui hơn khi được ăn sushi, vô thức nắm lấy cổ tay anh, hai mắt xoe tròn nhìn anh tỏ vẻ hưởng ứng “Đi chơi, thật sao sư phụ?”. Kiến Hoa thoáng chút khó xử trước phản ứng của cô đành gật đầu. “Đa tạ sư phụ, vậy anh ăn nhanh đi”. Phản ứng này nằm ngoài tưởng tượng của anh. Kiến Hoa thầm nghĩ “Tiểu Dĩnh, em có thể đừng dùng gương mặt đó với anh không?”.

Mong muốn được đi chơi, lại có người đi với mình khiến cô chẳng còn quan tâm đến những món ăn trước mặt nữa. Cô chỉ muốn sư phụ ăn thật nhanh để rời khỏi. Cô còn lạnh chanh đi thanh toán trước, chỉ đợi sư phụ xong là sẽ xuất phát. Kiến Hoa cũng hiểu được suy nghĩ ấy nên cố ăn nhanh chiều lòng cô. Nội tâm Bạch Tử Họa, có vẻ anh lại hiểu thêm một chút. Có tiểu đồ đệ, không biết rằng có thể vui như vậy. Kiến Hoa tự nhiên tán thưởng việc mình đã nhận vai, rất đáng.

....

Lúc này, tại Plaza Thượng Hải, Khang Vũ cầm một gói đồ trong tay, rút điện thoại gọi cho ai đó:

- Ninh Y tỷ, đã hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta đi ăn sushi,em mời.

Người đầu dây bên kia tỏ vẻ háo hức kèm theo điệu cười đầy hàm ý rồi cúp máy.

9. Chương 10: Bến Thượng Hải

Bến Thượng Hải hoa lệ một thời uốn mình dọc theo bờ sông Hoàng Phố. Nơi này luôn đem đến cho con người cảm giác hoài cổ lẫn đôi chút lãng mạn. Thỉnh thoảng có vài tiếng còi tàu xuất-cập bến thực khiến cho người ta nhớ về thời dân quốc. Khi đó, nơi đây là một trong những địa điểm sang trọng và xa xỉ bậc nhất Trung Hoa. Nơi này cũng đã trở thành bối cảnh của nhiều bộ phim nổi tiếng.

Thời tiết cuối tháng 2 vẫn còn rất khắc nghiệt, đôi khi tuyết còn rơi, ở gần một con sông lớn nên bao giờ nhiệt độ ở đây cũng thấp hơn hẳn so với ở Trung tâm. Hai người một nam, một nữ khoác tấm áo bông trùm đầu rất dày, che kín khuôn mặt đang bước đi, lưu lại từng dấu chân trên đám tuyết vẫn chưa tan.

Mới vừa qua Tết Nguyên Đán, Trung Quốc lại có truyền thống nghỉ Tết rất lâu nên nơi giao thương như Bến Thượng Hải cũng vắng vẻ hơn bình thường. Sự xuất hiện của hai người mặc kín mít trên đường cũng không chiếm được sự chú ý của những người xung quanh. Từ lúc ra khỏi nhà hàng, Lệ Dĩnh chỉ việc đi theo Kiến Hoa, cô cũng chưa biết là sẽ đi đâu, chỉ biết nơi anh với cô sắp tới, chắc chắn ở quanh đây. Nhưng xung quanh toàn nhà hàng, chẳng nhẽ anh lại đưa cô đi ăn. Không phải chứ. Lệ Dĩnh lắc đầu gạt ý nghĩ đó ra ngoài, bước tiếp bên cạnh anh.

Kiến Hoa cũng đang chìm trong suy nghĩ riêng mình. Như này có phải hai người đang hẹn hò không. Tiểu Dĩnh ngây thơ có lẽ đơn thuần chỉ nghĩ đi thăm thú một chút, nhưng còn anh, sao anh lại chủ động muốn đưa cô đi chơi. Trước đây, anh chưa bao giờ đi chung với bạn diễn nào riêng tư như vậy. Nhất là anh gặp cô chỉ được 2 lần. Lang thang ở Bến Thượng Hải, nếu chẳng may ký giả nào đó chụp được hình 2 người thì chắc chắn chuyện này sẽ được tìm kiếm nhiều nhất trên Baidu chỉ trong vài tiếng. Anh cũng đã nghĩ qua, vì thế hai người mới ngại trang kín mít như vậy.

Thoáng anh nhận ra, lịch trình của anh công ty cũng không công bố ra ngoài, dàn cast dự án Hoa Thiên Cốt vài ngày nữa họp báo mới chính thức công bố, chắc sẽ không ai nghĩ hai người đi với nhau đâu. Anh dừng lại ở cầu xuống bến:

- Tiểu Dĩnh, chúng ta đi tàu.

- Đi tàu? Sự phụ, anh nhìn xem, đâu có ai đi tàu vào thời tiết này?

- Như vậy không tốt sao? Sẽ không ai thấy chúng ta.

Lệ Dĩnh không nghĩ gì, gật gù đồng ý. Quả đúng là thời tiết này, thấy người đi ngoài đường còn khó nói gì đến việc ngồi tàu ngắm sông Hoàng Phố. Đi tàu trên sông vào thời điểm này khẳng định là rất lạnh, nhưng dù sao hai người đã đều mặc áo bông thì thời tiết có ảnh hưởng gì chứ. Hơn nữa, như vậy chẳng tốt sao, nếu đã không có ai ở đây thì đương nhiên hai người sẽ không thể bị nhìn thấy. Thượng Hải đông đúc như vậy, chỉ có ở đây là khó bị phát hiện nhất. Cứ thế, Kiến Hoa nắm tay áo cô, đỡ cô xuống cầu cảng, tiến lên 1 chiếc tàu sơn màu bạc trang nhã. Lệ Dĩnh thấy Kiến Hoa nói gì đó với chủ tàu, người này có vẻ rất vui mừng, vài tuần nay chưa có khách nào thuê tàu tham quan Bến Thượng Hải. Ông ta chỉ lối cho hai người xuống phía đuôi tàu, ở đó thoáng và ngắm được nhiều cảnh hơn.

- Anh Vương, tôi ở phía đầu tàu, có việc gì anh cứ việc gọi. Chúc hai người ngắm cảnh vui vẻ.

- Được! Cảm ơn!

Tàu bắt đầu lùi ra khỏi bến, bây giờ chỉ còn hai người, Lệ Dĩnh bỏ khẩu trang che kín khuôn mặt của cô ra. Suốt đoạn đường dài phải bịt, có đôi phần khó chịu. Kiến Hoa cũng làm theo.

- Sự phụ, anh đổi sang họ Vương từ bao giờ vậy? Lệ Dĩnh nghịch ngợm trêu đùa.

- Không chỉ đổi họ cho anh, cả em cũng thế? Kiến Hoa không chịu để cô lợi thế, cố khơi lên tò mò trong cô.

- Há, cả em nữa sao? Anh nói gì với ông lái tàu vậy?

- Không phải anh, là ông ấy...Ông ấy tưởng anh là cha đưa con gái đi chơi.

Lệ Dĩnh nghe anh nói vậy không nhịn được đưa tay che miệng cười tinh quái. Anh hơn cô 8 tuổi nhưng nhìn dáng vẻ hai người khi này, cô vốn đã gầy, đi cạnh anh, đúng thật là vừa lọt đúng vòng tay, không thể trách chủ tàu tưởng hai người là cha con.

- Sư phụ, Ông ấy thật tinh mắt, lát nữa em nhất định tặng ông ấy hồng bao.

...

Chủ đề cha con cũng qua đi. Thấy sư phụ có vẻ khó xử, Lệ Dĩnh cũng không cố trêu anh thêm nữa. Hai người ra phía lan can đuôi tàu ngắm cảnh. Bến Thượng Hải phồn hoa trên tivi giờ bình lặng trong màn sương lạnh, mang một vẻ đẹp thật khác biệt. Trên sông bây giờ ngoài tàu của hai người thì thỉnh thoảng mới có tàu qua lại, chắc là nhập bến từ nước ngoài. Lệ Dĩnh kéo mũ áo xuống khỏi che tầm mắt, nhắm mắt hít một hơi dài, ở Thượng Hải đã nhiều năm nhưng đây mới là lần đầu cô tới đây, cũng lần đầu cảm nhận Thượng Hải cũng có phong vị như vậy. Chính là sự bình yên.

Kiến Hoa ở bên chăm chú nhìn Lệ Dĩnh đang mãi thưởng thức phong cảnh một năm mới có một lần của Thượng Hải. Người trước mặt anh chỉ quan tâm đến mỹ cảnh trước mắt, còn hiện tại trong mắt anh lại chỉ có cô. Kiến Hoa không kìm được giơ tay lên định chạm vào mái tóc cô, đột nhiên Lệ Dĩnh mở mắt, anh giật mình, đưa tay xuống kéo mũ áo của cô lên, che mất gương mặt vừa khiến anh rung động.

- Em không đội mũ, sẽ cảm thấy.

Lệ Dĩnh chợt phát hiện ra gì đó, mặt sư phụ sao tự nhiên lại đỏ như vậy. Kiến Hoa không nhìn vào mắt Lệ Dĩnh, quay đi. Cô nghĩ đơn giản, chắc do trời lạnh, ai cũng vậy. Hai người lại hưởng ánh mắt của mình ra khung cảnh rộng lớn kia. Dòng sông gợn sóng tấp từng đợt vào bờ, lòng anh cũng gợn sóng từng đợt tấp vào tim.

Hai con người lặng lẽ đứng bên nhau trong chiều Thượng Hải, phong cảnh hữu tình, nam nhân hữu ý. Bầu trời rộng lớn có mây, lòng anh nhỏ bé đã có cô.

10. Chương 11: Kế Hoạch Hoàn Hảo

Tháng 2, bầu trời Thượng Hải vẫn còn âm u, không có ánh mặt trời. Mới xế chiều mà trời đã tối đi rõ rệt, nhiệt độ cũng hạ thấp hơn. Lo Lệ Dĩnh bị cảm, Kiến Hoa cũng gọi lái tàu đưa hai người trở lại bờ. Từ sau khi nổi tiếng đến nay, Lệ Dĩnh ít có cơ hội được thoải mái như vậy, một buổi chiều tự do thả hồn phiêu diêu trên sông Hoàng Phố, ăn cơm cùng sư phụ, không sợ bị ai soi mói...cảm giác thật bình yên. Nhưng cô đâu biết, nam nhân bên cạnh cô, trong lòng lại đang nổi từng đợt sóng lớn.

Suốt buổi chiều, trừ khi Tiểu Dĩnh chủ động hỏi anh, anh trả lời, ngoài ra anh chỉ im lặng. Im lặng nhìn cô, im lặng cảm nhận khoảnh khắc này. Mâu thuẫn không ngừng nổi lên trong lòng Kiến Hoa. Là anh thích cô sao? Nhưng hai người mới gặp nhau 2 lần, ăn chung 1 bữa cơm. Anh đâu thể dễ dàng thích ai đó như vậy? Nếu không phải, thì cảm xúc này phải gọi như nào mới đúng đây?

Lệ Dĩnh vẫn vô tư với cảnh vật trước mắt, vài lần kéo tay áo anh chỉ chỗ nọ, chỗ kia. Kiến Hoa dù mông lung với những suy nghĩ đang nổi lên trong đầu nhưng vẫn cố tỏ ra thoải mái. Anh không thể để Tiểu Dĩnh cảm thấy gì khác lạ. Phim còn chưa quay, nếu có điều gì phát sinh ngoài ý muốn, anh sợ sẽ ảnh hưởng đến bộ phim, hơn hết anh sợ sẽ ảnh hưởng đến cô. Từ lúc nhìn thấy nụ cười của cô, anh thực sự muốn giữ mãi nụ cười đó và anh sẽ làm hết sức để không việc gì tổn thương cô. Ít nhất là những việc có liên quan đến anh. Thời gian hai người chạm mặt nhau còn rất dài, anh không thể để có gì khó xử ở đây.

Khi tàu quay trở lại bến, chiếc đồng hồ lớn của nhà hát nằm ngay gần đó cũng điểm 6 tiếng chuông. Hai người bước xuống khỏi tàu, Lệ Dĩnh không quên tặng chủ tàu một hồng bao coi như cảm ông đã đưa họ đi tham quan trong thời tiết lạnh giá như vậy. Về với thực tại, Lệ Dĩnh chợt nhận ra đã 6 giờ rồi sao, vậy là cô đã ở bên sư phụ suốt buổi chiều, chỉ 2 người. Ánh mắt cô đột nhiên đặt trên gương mặt anh dò xét, sư phụ phát ra một tia lạnh ý. Vậy là không sao, chỉ là tiện tham quan một chút thôi, cũng là tiện gặp cô nên đi cùng thôi. Nghĩ vậy trong lòng Lệ Dĩnh lại có chút trống rỗng. Cảm giác này là sao đây?

- Tiểu Dĩnh, anh đưa em về.

- Cái đó...sư phụ, em lại đói rồi. Chúng ta đi ăn mỳ được không?

Về mặt cô có vẻ miễn cưỡng khi nói ra câu đó. Nhưng quả thật chỗ sushi kia đã tiêu hóa hết rồi. Hơn nữa, sư phụ đưa cô đi chơi, không thể để anh cứ thế mà về được.

- Ở sau nhà hát Lệ Chi có quán mỳ rất ngon, ở Đài Loan chắc chắn không có. Được không sư phụ?

Tia hấu ăn hiện rõ lên gương mặt đáng yêu của cô. Đương nhiên Kiến Hoa không thể chống lại, gật đầu đồng ý. Hai bóng đen mặc áo bông trùm kín, thân ảnh dần biết mất phía sau mấy bức tường rêu cổ kính, cũng không phát hiện đã xuất hiện 2 cái đuôi phía sau.

...

- Alo, A Kiều, rời Bến Thượng Hải, hai người họ cùng nhau đi ăn mỳ rồi. Đi theo cả chiều, tội mình phát công lên được, còn chưa được ăn uống tử tế. Tiếng Âu Dương Ninh Y run rẩy trong điện thoại, còn Khang Vũ mệt mỏi ngáp dài mấy tiếng.

- Y Y à, lần sau cậu đến Đài Loan, mình nhất định sẽ hậu đãi cậu. Hai người nhanh gửi ảnh cho mình đi nha.

Hai người bám theo quả thực là Khang Vũ và Ninh Y. Cả buổi chiều hai người đứng ở đài quan sát Bến Thượng Hải để theo dõi xem hai người kia trên tàu làm những gì. Ở trên cao như vậy, Khang Vũ và Ninh Y thiếu chút nữa đóng băng rồi. Điều họ muốn nhất bây giờ là hai người kia ăn nhanh lên rồi trở về, họ muốn chui vào chăn và đánh một giấc.

Nửa tiếng sau, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh bước lên một chiếc taxi, đưa Lệ Dĩnh về nhà. Cả ngày ở bên ngoài, chắc cô cũng mệt, anh cũng cần về nghỉ ngơi, sáng mai về Đài Loan sớm. Khang Vũ và Ninh Y vui mừng khôn xiết. Mỗi người rẽ một hướng, phút chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đến nơi, quả thực lúc này Kiến Hoa không dám nhìn vào mắt Lệ Dĩnh, từ lúc ăn mỳ xong, anh luôn cố không đặt sự chú ý của mình ở nơi cô. Hoàn cảnh này, thật dễ dao động, anh tự nhủ phải bình tĩnh. Anh ậm ừ vài tiếng tạm biệt, Lệ Dĩnh bước xuống, chiếc xe đã vọt đi, anh không thể quay lại, chỉ đành nhìn cô xa dần trong tấm kính chiếu hậu.

Lúc này, Âu Dương Ninh Y cũng vừa xuống xe. Đột nhiên có tiếng gọi làm cô giật mình:

- Nancy, chị về sớm vậy, mới nói là sáng mai mà?

Lệ Dĩnh tiến về phía cô. Nancy nhanh chóng bình tĩnh lại "Xong sớm hơn dự định, ngày mai họ rời Thượng Hải nên muốn nhanh chóng.

Nancy đau khổ "Ninh Y à, người thật là không hợp làm nội ứng à. Mới vậy mà đã giật mình".

Lệ Dĩnh không nghi ngờ gì, khoác tay Nancy bước vào trong tòa nhà.

...

Đảo Đài Loan

A Kiều hôm nay gọi Tuấn Kiệt về sớm nhưng nhất quyết không nói qua điện thoại là việc gì. Tuấn Kiệt tò mò khó chịu, mới về tới không kịp thay đồ, A Kiều đã vội kéo tay anh ngồi xuống.

- Ông xã. Hôm nay anh có biết Hoa ca ở đâu?

- Em còn nói. Đương nhiên là Thượng Hải. Không phải đi ký hợp đồng sao?

- Đương nhiên là phải. Nhưng sáng nay đã xong rồi. Em nói anh biết, chiều nay Hoa ca cùng cô nương nhà người ta lẳng mạn đi tàu ngắm cảnh Bến Thượng Hải, còn cùng ăn cơm, bây giờ chắc đưa người ta về nhà rồi.

A Kiều nói với vẻ rất kích động. Tuấn Kiệt vẫn chưa tin được những gì mình mới nghe được:

- Một cô nương? Em đừng đùa chứ. Kiến Hoa có quen ai ở Thượng Hải đâu. Có thể hẹn hò với cô nương nào được?

- Là Lệ Dĩnh. Cô ấy ở Thượng Hải - Nhắc tới tên Lệ Dĩnh, A Kiều lại càng dâng lên sự vui sướng.

Nhìn thấy A Kiều có vẻ không bất ngờ, lại còn có vẻ biết gì đó. Tuấn Kiệt gặng hỏi:

- Em lại làm gì?

- Em chỉ là đẩy nhanh tốc độ một chút thôi. Ông xã, ngồi xuống, em kể cho anh.

A Kiều với Ninh Y là bạn học cùng khóa tại ĐH Tổng hợp Thượng Hải, tính ra cũng khá thân thiết. Hai người hồi đó còn ở chung phòng trong ký túc xá. Sau này, A Kiều lấy Tuấn Kiệt đến Đài Loan định cư, nên hai người đã 5 năm không gặp. Ninh Y tốt nghiệp xin được học bổng du học 2 năm ở Anh, bạn học đều gọi cô là Nancy, cô cũng vì thế mà lấy tên đó luôn khi làm việc sau này. Nửa năm trước, cô được chọn là trợ lý cho Lê Đình. Một lần đọc báo, A Kiều phát hiện bạn thân đại học của mình giờ lại làm trợ lý cho thần tượng mà mình yêu thích. Qua mấy người bạn, cuối cùng cô cũng tìm được cách liên lạc với Ninh Y. Rồi cơ duyên lại đến, Hoa ca nhận được lời mời cho dự án Hoa Thiên Cốt mà Lê Đình thủ vai chính, ban đầu cô chỉ là muốn hai người mà cô yêu quý đóng chung một bộ phim mà thôi. Nhưng nghe Khang Vũ kể lại chuyện ở buổi họp mặt diễn viên Hoa Thiên Cốt, cô lại nảy ra ý định không thể ngờ tới: làm mối cho Kiến Hoa và Lê Đình.

Kiến Hoa là bạn thân của chồng cô đã nhiều năm, cô đương nhiên cũng biết tính cách anh không chịu sự sắp xếp. Hơn nữa, với chuyện tình cảm, anh chưa từng cưỡng cầu, lúc nào cũng lãnh đạm nên từ sau cô gái đó, nhiều năm qua, dù có dính nhiều tin đồn nhưng anh thực sự vẫn chưa động lòng với ai. Vì vậy cô phải lên kế hoạch thật tỉ mỉ. Mà cũng thật trùng hợp, Nancy -trợ lý của Lê Đình cư nhiên lại là Ninh Y, bạn thân đại học của cô. Không phải ông trời cố ý giúp cô đấy chứ.

Nhân dịp Kiến Hoa tới Thượng Hải, qua Ninh Y cô lại biết Lê Đình không có bận gì hôm đó. Liền lên kế hoạch bảo Ninh Y giả bận việc để Lê Đình ở nhà một mình. Tính Lê Đình ham ăn, chắc chắn hôm đó sẽ đến nhà hàng sushi vì bình thường luôn bị quản lý không cho ăn. Vậy cô chỉ việc kêu Khang Vũ sắp xếp ký hợp đồng bên đối tác ở nhà hàng đó là được. Khang Vũ dù gì cũng phải đi lấy đồ cho cô ở Plaza, kiểm đại lý do nào đó bỏ Kiến Hoa một mình cũng sẽ không bị nghi ngờ. Còn lại việc của 2 người trợ lý là theo dõi Kiến Hoa và Lê Đình đi đâu, làm gì rồi báo cho cô mà thôi. Kế hoạch quả thật hoàn hảo mà nó diễn ra đúng như cô muốn, hơn nữa còn vượt cả mong đợi. Hai người trợ lý ban đầu còn hơi lo sẽ bị phát hiện, nhưng cũng nhất trí làm theo. Nếu hai người kia thành đôi, quả thực là chuyện rất đáng mừng. Nancy, Khang Vũ cũng mới chỉ gặp Kiến Hoa và Lê Đình hôm họp mặt nhưng có ấn tượng rất lớn. Có nằm mơ Kiến Hoa và Lê Đình cùng không ngờ được mình lại bị hai người trợ lý tinh quái này nội ứng ngoại hợp giăng bẫy.

Tuấn Kiệt cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện, bà xã anh quả thực cao tay. Hóa ra A Kiều lôi một đồng truyện ngôn tình về là để phục vụ cho kế hoạch này đây. Kiến Hoa vui vẻ đương nhiên là chuyện tốt, nhưng anh vẫn đôi chút lẩn tránh:

- Nếu hai người họ không thích nhau, lại để Kiến Hoa phát hiện ra, chắc chắn sẽ rất tức giận. Khang Vũ với bạn của em có lẽ sẽ không giữ được công việc đó đâu.

A Kiều là người thông minh, tuy cô là người tùy hứng nhưng cô cũng biết cái gì nên làm cái gì không nên làm. Cô cũng biết sự lo lắng của chồng cô là có cơ sở, vội trấn an:

- Ông xã, đừng lo, em hiểu mà, chỉ cần hai người họ có chút gì đó không thích, em cũng sẽ không cố chấp làm theo ý mình đâu.

Tuấn Kiệt thở dài để A Kiều tựa vào vai mình, trong lòng lại thêm một mối lo khác. Chuyện này, là phúc hay là họa đây? Là phúc đương nhiên mọi người đều vui vẻ, còn nếu là họa...Haizzz...Đành vậy, nếu đã là họa, anh sẽ gánh giúp cô, không phải trước nay vẫn thế sao? Tuấn Kiệt mặt mũi nhắm mắt lại “Là phúc, tốt nhất nên là phúc. Kiến Hoa xứng đáng có được nó.”

11. Chương 12: Giác Mơ

Sương trắng mờ ảo giăng khắp không khí, từng làn gió nhẹ nhàng lướt qua bờ vai thiếu nữ với gương mặt khả ái khiến ai nhìn thấy cũng rung động, từng đợt từng đợt treu đùa mái tóc cô. Nam nhân ánh mắt chan chứa tình cảm đứng đối diện cô gái đang tỏ ra đôi phần e lệ. Anh lấy trong túi áo một chiếc vòng tay bằng bạc có gắn hai chiếc chuông rất nhỏ, cơn gió nhẹ khẽ rung làm chiếc chuông phát ra âm thanh mỹ diệu. Đeo lên cổ tay cô.

- Tiểu Dĩnh, gả cho anh?

Thanh âm dịu dàng nhất trên thế gian mà cô từng nghe. Cuối cùng ngày hôm nay cũng đến. Anh cầu hôn cô.

- Sư phụ, em nguyện ý.

Nét hạnh phúc rạng ngời không giấu diếm trên khuôn mặt anh khi người mà anh yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên đã đồng ý lấy anh. Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời anh. Tiến gần hơn đến trước mặt cô, bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên má cô, ngón tay đan qua những lọn tóc thơm mùi oải hương, anh đắm đuối nhìn cô, dịu dàng đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào nhất thế gian. Cô gái giang đôi cánh tay nhỏ bé ôm lấy hai bờ vai anh, nhắm mắt cảm nhận từng làn hơi ấm truyền qua bờ môi. Thì ra hạnh phúc là như vậy.

...

Xoảng!!!!

Tiếng thủy tinh vỡ vụn, kéo Lệ Dĩnh về với thực tại. Thì ra là mơ. Nhưng giấc mơ này cũng thật quá rồi. Mở mắt Lệ Dĩnh vẫn còn cảm thấy như vòng tay anh vẫn đang ôm lấy cô, bờ môi vẫn còn lưu luyến chút ấm áp.

- Nancy, chuyện gì vậy?

- Không sao cả, chị làm rơi cái ly, em cứ ngủ tiếp đi. Chụp hình cả ngày chắc em mệt lắm.

Lệ Dĩnh lại nằm xuống nhưng không thể nào tiếp tục được giấc ngủ. Mấy ngày nay, cô hay mơ, và người xuất hiện trong giấc mơ đều là sư phụ. Bốn hôm trước, hợp báo chính thức công bố dàn cast Hoa Thiên Cốt chính thức được tổ chức ở Bắc Kinh. Đó là lần thứ 3 cô gặp anh, sau buổi chiều ở Bến Thượng Hải. Dù vẫn biết bộ truyện này rất nổi tiếng, cô cũng biết sẽ có nhiều ý kiến phản đối cô và anh thủ vai chính nhưng không hiểu sao khi thấy những thông tin đó, trong lòng vẫn rất buồn. Không ít ý kiến cho rằng cô không đủ khả năng diễn trọn vai Hoa Thiên Cốt...nhưng khiến cô buồn nhất vẫn là có ý kiến nói cô không xứng với anh. Trước đây không phải là cô chưa rơi vào trường hợp như vậy, nhưng lần này có cảm giác hoàn toàn khác. Điều cô thắc mắc nhất vẫn là sư phụ nghĩ như nào khi bạn diễn là cô. Có khi nào sư phụ cũng sẽ nghĩ cô giống như những thông tin bôi nhọ trên mạng không?

Hợp báo diễn ra rất nhanh chóng, cả anh và cô còn vướng bận lịch trình khác nên hai người cũng không thể nói với nhau được nhiều. Lần thứ 3 hai người gặp cứ thế trôi qua. Thế nhưng, sáng hôm sau, cô vô tình đọc được bài phỏng vấn anh trên Tạp chí Điện Ảnh Nam Đô, cô biết anh là người kín đáo, phỏng vấn thường không đề cập nhiều quan điểm cá nhân về bạn diễn. Thế nhưng...

“Với vai trò là một diễn viên mà nói, tôi luôn muốn vai diễn phải thích hợp. Khi nhận kịch bản này, người đầu tiên tôi nghĩ đến cho vai Hoa Thiên Cốt chính là Lệ Dĩnh. Đối với tôi, cô ấy là lựa chọn duy nhất. Cô ấy chính là Tiểu Cốt. Nếu không phải là cô ấy, có lẽ tôi không chắc sẽ nhận vai Bạch Tử Họa”.

Lệ Dĩnh cứ đọc đi đọc lại câu này. 2 ngày nay, tờ tạp chí cũng bị cô vắn cho tới tở, thậm chí vẫn là trang có bài phỏng vấn của anh. Cô không thể ngăn mình dán mắt vào trang đó, rồi thỉnh thoảng lại cảm thán về độ soái của sư phụ trong tấm hình, lại vô thức ôm lấy tờ tạp chí cười một mình. Nancy cũng hết cách về sự thất thường của cô mấy hôm nay. Mới hôm hợp báo về còn buồn bực, vậy mà hôm sau lại vui vẻ bất thường, tâm tình lại giống như thiếu nữ đang yêu. Cũng vì thế mà buổi chụp hình ngày hôm qua rất tốt, kết thúc sớm hơn dự định. Đến nhiếp ảnh gia cũng khen cô biểu hiện tự nhiên đã phù hợp với concept. Mà quan trọng chủ đề lại là tình yêu.

Nhưng cái nguy hiểm là từ lúc đó, cô hay nằm mơ thấy sư phụ, mà toàn những giấc mơ đẹp không à, khiến cô không nở ra khỏi đó. Lúc ngủ đôi khi lại nói mơ gọi “Sư phụ...Sư phụ thật tốt...”. Điều này không giấu nổi Nancy và đương nhiên A Kiều bên kia đảo Đài Loan cũng biết được. Kế hoạch của cô, bước đầu đã thành công mỹ mãn rồi.

Lệ Dĩnh cầm điện thoại lên, không phải lướt weibo xem dân mạng còn bình luận gì về cô nữa. Bây giờ cô chỉ cần sư phụ hợp ý là được rồi. Soạn một tin nhắn, nhắm mắt bấm gửi cho Kiến Hoa.

“Sư phụ, cảm ơn anh”

“Ngủ ngon, Tiểu Dĩnh” - lát sau Lệ Dĩnh hồ hởi mở tin nhắn vừa nhận được.

Hai người cùng nhìn vào tin nhắn mới đến nở nụ cười hạnh phúc trong đêm tối rồi chìm vào giấc ngủ.

12. Chương 13: Thay Đổi Trong Kịch Bản

Cuối cùng cũng đến gần thời điểm khai máy Hoa Thiên Cốt. Vì là một dự án đầu tư lớn nên nhà sản xuất muốn bảo mật thông tin cho bộ phim nhiều nhất có thể. Diễn viên cũng hạn chế trả lời phỏng vấn về bộ phim. Nhà sản xuất duy nhất chỉ hé lộ một số tạo hình nhân vật vài hôm sau họp báo. Còn thông tin sâu hơn báo chí tuyệt đối không tìm thêm được gì.

Từ sau Tết Nguyên Đán, Lệ Dĩnh chỉ nhận quảng cáo và phỏng vấn để đợi đến ngày khai máy Hoa Thiên Cốt nên cũng nghỉ ngơi được khá nhiều, phần lớn thời gian cô dành để nghiên cứu thêm về nhân vật, đặc biệt là tâm lý và cách diễn ở giai đoạn sau. Nhất định cô sẽ thể hiện một Tiểu Cốt được mọi người công nhận, không uống công nhà sản xuất, đặc biệt là sư phụ đã đặt niềm tin ở cô.

Nhưng mọi việc đâu có dễ dàng như thế. Đúng 1 tuần trước lễ khai máy ở Quảng Tây, hầu như mọi diễn viên chủ chốt trong phim đều nhận được thông báo thay đổi kịch bản từ nhà sản xuất. Kiến Hoa và Lệ Dĩnh là nhân vật chính nên nhận được thông báo đầu tiên. Tất cả đều vội vàng nghiên cứu lại kịch bản để chuẩn bị tốt cho những phân cảnh sắp tới của mình. Thực ra, nội dung thì vẫn không có gì thay đổi, cái thay đổi là thứ tự quay của các phân cảnh trong phim. Các cảnh ở giai đoạn sau, từ cảnh hút máu trị độc cho đến đoạn Hoa Thiên Cốt hóa yêu thần ở nửa sau của bộ phim đều được đẩy lên quay trước. Những cảnh khi Hoa Thiên Cốt còn ở Trường Lưu sẽ quay xen kẽ, hoặc đẩy hẳn về cuối ưu tiên cho những cảnh quay kia.

Cục Phát thanh truyền hình Trung Quốc vài năm gần đây thỉnh thoảng lại nghĩ ra vài đạo luật quái dị, hết quy định việc 2 diễn viên đài loan không thể cùng là diễn viên chính trong phim, gần đây còn có đạo luật khó hiểu cấm nữ chính trong phim nảy sinh hai lòng, ý là không thể đầu phim yêu một người, cuối phim lại yêu người khác, thể loại xuyên không được yêu thích cũng bị cấm...mấy đạo luật quả thực khiến nhiều đoàn làm phim điêu đứng. Phim khi đến với công chúng nhiều khi cắt đoạn này, mất đoạn kia. Việc không chuyển tải hết được dụng ý của biên kịch, dẫn đến khán giả phản đối cũng là điều dễ hiểu. Nửa sau của Hoa Thiên Cốt có nhiều cảnh có thể nói là khá “kinh dị”, bạo lực, còn vài cảnh sư đồ thân mật...nên nhà sản xuất lo sợ kiểm duyệt là chuyện thường tình. Tốt nhất là quay những cảnh đó trước, làm hậu kỳ sau đó chuyển tới bên kiểm duyệt trước, nếu yêu cầu cắt cúp gì thì tổ biên kịch còn có thể xoay sở để không làm ảnh hưởng đến mạch phim. Họ là muốn có một bản chuyển thể Hoa Thiên Cốt hoàn hảo nhất nên tính thay đổi thứ tự phân cảnh trong kịch bản.

“Không thể nào!” - Lệ Dĩnh thốt lên ai oán khi nhận được kịch bản mới từ Nancy.

Cô vẫn biết là bình thường vẫn nhiều đạo diễn cho cảnh hôn hay cảnh thân mật của hai nhân vật chính lên quay đầu tiên, phần cũng vì để hai diễn viên xóa bỏ khoảng cách ban đầu, phần cũng vì tăng không khí cho đoàn làm phim. Nhưng chuyển toàn bộ đoạn yêu thần xuất thế này lên đầu thì quá khoa trương rồi. Dù là nhà sản xuất lo xa sợ kiểm duyệt khó khăn, nhưng vừa quay mà cô với sư phụ đã phải đóng toàn cảnh thân mật thì sao chịu nổi. Người ta cũng cần bồi dưỡng tình cảm mới quay được chứ bộ. Hiện giờ nhìn thẳng vào mặt anh cô còn thấy xấu hổ nữa là. Cứ nghĩ đến giấc mơ ấy tim cô lại đập thình thịch. Nếu diễn không được thì phải giấu mặt đi đâu đây. Lệ Dĩnh phụng phịu ôm kịch bản, nằm úp mặt xuống sofa.

“Sao lại không thể? Em nhất định sẽ làm được? Đến lúc đó, chị sẽ không ngăn em ăn sushi nữa, em muốn gì cũng được” - Nancy buông giọng nịnh nọt Lê Đình.

“Hơn nữa, chị nghe nói, bên Hoa ca cũng không ý kiến gì, anh ấy nhiều kinh nghiệm như vậy, quay cảnh nào trước cảnh nào sau cũng sẽ không ảnh hưởng gì. Em đừng lo, nhất định Hoa ca sẽ hỗ trợ em”

Đúng vậy, phải bình tĩnh. Lê Đình tự trấn an bản thân. Ngồi bật dậy tỏ vẻ suy xét kỹ lưỡng. Trước đây không phải cô cũng đã quay những cảnh như vậy rồi sao. Sẽ không có chuyện gì đâu. Sự phụ rất chuyên nghiệp, phối hợp với anh, cô sẽ hoàn thành tốt. Phải cố lên!

...

Kiến Hoa cầm tập kịch bản mới trên tay đột nhiên cảm thấy một luồng lạnh từ sống lưng. Thay đổi kịch bản thế này, anh cũng là lần đầu tiên được thấy, làm diễn viên quả nhiên mọi sự vô lường. Anh còn chưa tưởng tượng được một cô gái đáng yêu như Tiểu Dĩnh hóa yêu thần sẽ như thế nào mà mấy hôm tới thôi đã diễn cảnh thân mật cùng cô. Tiểu thuyết miêu tả quá mỹ hoặc, quả khó cho anh để đặt tính cách ấy, ngoại hình ấy của yêu thần lên Tiểu Dĩnh. Hôm thử tạo hình và chụp poster quảng bá, Lê Đình chỉ mặc trang phục khi còn ở Trường Lưu, vốn không khác ngoài đời là bao. Căn bản, bình thường Lê Đình chỉ nói nhiều thêm một chút, lại trưng bộ mặt đáng yêu ra thì mặc nhiên đã là Tiểu Cốt rồi. NSX nhất quyết ém tạo hình này tới cùng làm anh cũng trào dâng sự tò mò không nhỏ. Ngày khai máy, anh quả thực không chờ được nữa.

13. Chương 14: Chậu Hoa Oải Hương

Còn một ngày nữa lễ khai máy Hoa Thiên Cốt sẽ diễn ra. Gần như đông đủ dàn diễn viên đã có mặt tại khách sạn Thanh Hoa ở Quảng Tây, nơi cả đoàn sẽ đóng quân trong vài tháng tới. Các đạo cụ, trang phục đã được tổ chức tác đưa tới đây từ 2 ngày trước. Thanh Hoa cũng ưu ái dọn riêng một kho lớn ở sân sau cho đoàn làm phim để đạo cụ. Mặc dù tổng tài Thanh Hoa có nhã ý chuẩn bị cho diễn viên chính và tổ đạo diễn phòng tốt nhất của khách sạn, nhưng đạo diễn Lâm đã khéo léo từ chối. Họ ở đây lâu như vậy, nhà tài trợ sắp xếp toàn bộ nơi ăn nghỉ cho đoàn làm phim chắc chắn rất tốn kém, họ tiết kiệm được ít nào hay ít đó. Vì thế mà đạo diễn đàm phán với quản lý khách sạn sắp xếp cho họ những phòng bình thường nhất, ở khu C, tách biệt với sảnh chính. Ở đó vừa rộng, lại yên tĩnh, những lúc họ nghỉ ngơi sẽ không có ai làm phiền. Cuối cùng quản lý cũng miễn cưỡng đồng ý.

Khu C của khách sạn khá rộng, vừa đủ phòng cho đoàn làm phim. Ngoài đạo diễn, giám chế với dàn diễn viên chính ở riêng, thì hầu hết những người còn lại đều 2 người chung một phòng. Nói là phòng hạng thường, nhưng mọi tiện nghi đều đủ cả, chỉ có điều phòng nhỏ hơn, và nội thất trong phòng cũng chỉ ở mức bình dân. Như vậy đã là quá tốt rồi.

Lê Đình sau khi chụp hình cho COSMO số tháng 5 thì bay thẳng tới Quảng Tây. Cô đi một mình, Nancy đã mang đồ đạc tới Quảng Tây trước để tiện sắp xếp. Khi đặt chân đến khách sạn đồng hồ đã chỉ gần 11h đêm. Vậy là còn chưa đầy 10 tiếng nữa sẽ làm lễ khai máy. Lúc này mọi người hầu như đều đã ngủ, Lê Đình cũng không tiện chào hỏi mà làm phiền họ. Lê Đình cởi bỏ chiếc mũ che gần nửa khuôn mặt, lễ tân trực khách sạn mới nhận ra, từ xa đã tỏ ý hồ hởi, tận tình hướng dẫn cô về phòng nghỉ.

- Tiểu thư, phòng của cô là 501, ở bên này, còn đó là phòng trống. Quản lý của cô đã chọn phòng này vì cô muốn ở tầng cao. Khu C chỉ có 5 tầng, tầng này cũng chỉ có 2 phòng. Còn lại ngoài ban công kia mọi người có thể thoải mái ngồi tán gẫu hoặc tập kịch bản. Bảo vệ khách sạn sẽ giám sát kỹ để không có người lạ mặt vào đây.

Cậu lễ tân tuổi đời trông còn rất trẻ, luôn miệng hướng dẫn cô về đường đi, lối lại trong khách sạn, hỏi cô cần thêm gì...chỉ mong nói dài một chút thì sẽ được nhìn cô thêm một chút. Ngoài đời, cô quả thực còn đẹp hơn trên tivi, có điều giản dị hơn.

Lê Đình thiếu chút bật cười vì sự bướng bỉnh của anh chàng này. Nở một nụ cười cảm ơn rồi bước vào trong. Nancy vẫn đang tất bật với việc xếp đồ, Lê Đình sẽ ở đây mấy tháng, Nancy cũng không thể túc trực ở đây

24/24 vì còn có nhiều việc khác cô phải thay mặt Lê Đình đi làm, trên phim trường đã có tổ phục trang trợ giúp nên cô cố gắng sắp xếp đồ của Lê Đình ổn thỏa, còn sau đó Lê Đình tự xoay sở được. Mỗi tuần, Nancy cũng chỉ ở phim trường cùng cô được 2,3 ngày.

Cảm giác ngồi trên máy bay lâu khiến Lê Đình cảm thấy bức bối. Tầng 5, nhất định không khí rất mát mẻ, cô bước ra ngoài ban công, nhắm mắt cảm nhận bóng đêm tĩnh mịch dần ôm trọn không gian. Ở đây vừa đủ để xếp một chiếc bàn, một chiếc ghế nhỏ, có lẽ là để nghỉ ngơi uống trà. Trên bàn còn đặt 1 chậu hoa dạ yến thảo rất rực rỡ. Cơn gió đêm khẽ lướt qua, một làn hương dịu dàng len lỏi vào khứu giác của cô. Mùi hương này thật quen thuộc, nó mang đến cho thần thái con người cảm giác thoải mái, an định hơn. Lê Đình mở mắt tìm kiếm mùi hương xuất phát từ đâu. Quả nhiên, ở ban công phòng bên cạnh, là một chậu hoa oải hương, loài hoa cô yêu thích nhất. Khách sạn này đến bài trí cũng thật tao nhã, mỗi phòng lại có một chậu hoa khác nhau, thật tốn không ít tâm tư.

Lê Đình trong lòng dâng lên ý định đổi lấy chậu hoa kia, vươn cánh tay nhỏ bé của mình sang phía bên kia định bắt lấy, nhưng đâu có dễ thế. Còn thiếu vài tấc nữa, cô cũng không thể trèo sang bên đó được. Ai da, cô thật ngốc, không phải là phòng đó trống sao, cứ cửa chính sang đổi là ổn thôi. Chưa đầy 10 giây, cô đã nhận ra thất bại của mình, cửa khóa mất rồi, phòng đó trống mà cô lại ngây thơ nghĩ nó mở để cô thoải mái ra vào. Đúng thật chỉ có cô mới ngốc như thế. Nhưng cô thật lòng vẫn muốn chậu hoa đó, vòng đi vòng lại mấy lần trước cửa. Một thanh âm trầm tĩnh mang theo sự khó hiểu vang lên sau lưng cô:

- Tiểu Đình, em đang làm gì trước phòng anh?

Giọng nói này...là sư phụ. Bây giờ anh mới đến. Hơn nữa lại nói đó là phòng anh. Nghĩa là...trên tầng này chỉ có hai người thôi sao. Lê Đình bất ngờ lắp bắp trả lời:

- Á. Sư...phụ...em...lẽ tân nói phòng đó trống mà.

- Hiện tại thì không còn nữa. Em còn chưa trả lời sao lại thập thò trước phòng anh.

Lê Đình á khẩu không thể giải thích, chẳng lẽ lại bảo cô muốn sang đổi chậu hoa sao? Nhất định anh sẽ nghĩ cô thật trẻ con.

- Em...em...là vì...tập kịch bản.

Nhìn bộ dạng lúng túng ngại ngùng của Lê Đình, anh biết thừa là cô đâu có tập kịch bản gì. Nhưng vẫn không nén được ý muốn trêu trọc cô:

- Tập kịch bản? Vậy em tập đoạn nào?

Đâm lao phải theo lao, Lê Đình chợt kiểm đại lý do, mong rằng anh sẽ không để ý mà gặng hỏi cô nữa.

- Là...là...chính là đoạn Tiểu Cốt cứ đứng ngoài Tuyệt Tình điện đòi gặp sư phụ nghi người bị trúng độc đó.

Kiến Hoa vừa nói vừa tiến lại gần Lê Đình, cô lúc này còn không dám ngẩng mặt lên nhìn anh.

- “Vậy sao? Sao anh lại nhớ cảnh sắp tới quay đâu phải là đoạn này. Không phải sẽ đẩy xuống phía sau à?”

Chết rồi, nói dối mà cũng không biết đường lấy lý do nữa. Biết vậy thì lúc đầu nói luôn là muốn chậu hoa trong phòng anh có phải xong chuyện rồi không. Giờ phải làm sao đây?

- Nếu em muốn tập kịch bản. Anh tập cùng em. Tập cảnh đầu tiên sẽ quay vào hôm tới.

- Cảnh đầu tiên?

Lê Đình bình tĩnh lại sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu. Cảnh đầu tiên...á á á...trong đầu cô hiện lên cảnh hôn máu rất mạnh liệt của sư phụ với Tiểu Cốt. Sư phụ...cảnh anh nói đến là cảnh này sao. Hành lang ánh điện chỉ đủ để thấy lối đi nhưng gương mặt đỏ ửng của Tiểu Đình không thể chạy khỏi ánh mắt của Kiến Hoa.

- Sư phụ, em mệt rồi, em về ngủ trước. Chúc anh ngủ ngon.

Lê Đình nói như thể sợ anh sẽ cướp mất lời cô, chạy nhanh về phòng, đóng sập cửa mà tim cô lúc này còn đánh mạnh hơn cả tiếng sập cửa vừa rồi.

Kiến Hoa còn lại một mình ngoài hành lang, bật một tràng cười cố nén này giờ, nhìn bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa rồi cũng đi vào trong.

...

Đồ đạc cơ bản đã dọn xong, Khang Vũ còn chuẩn bị một chút đồ nữa nên sáng mai sẽ tới. Kiến Hoa tựa mình trên khung cửa ban công, nhớ đến vẻ mặt của Tiểu Dĩnh khi này anh lại không ngủ được, thi thoảng lại mỉm cười. Bỗng chú ý đến chậu hoa tím trang nhã trước mắt, anh chợt hiểu lý do Tiểu Dĩnh cứ đi lại trước phòng anh khi này.

“Thì ra là vậy”

1h sáng, ánh đèn hai căn phòng trên tầng cao nhất khu C cùng tắt. Hai con người với hai trái tim rung động mãnh liệt cuối cùng cũng có thể chìm vào giấc ngủ.

14. Chương 15: Sư Phụ Cao Tay

Lệ Dĩnh cảm thấy như mình mới chớp mắt mà ánh nắng đã chen chúc qua tấm rèm cửa sổ treu đùa trên gương mặt cô. Đã sáng rồi sao. Đêm qua sau khi chạy về phòng, tìm cô nhất quyết biểu tình, cứ ở gần sư phụ cô lại mất bình tĩnh. Mãi mới túm được giấc ngủ. Thật ước gì mai mới khai máy, cô còn muốn ngủ, hơn nữa, vừa tỉnh dậy, chuyện hôm qua lại hiện lên trong đầu cô. Lệ Dĩnh nhìn quanh, trong phòng chỉ có một mình. Nancy chắc từ sớm đã về Thượng Hải rồi. Nhìn đồng hồ, mới gần 6h mà nắng đã lên cao chiếu vào tận trong phòng. Lệ Dĩnh xuống giường bước gần đến cửa sổ, kéo tấm rèm hoa để nhìn ngắm quang cảnh sáng sớm. Bình minh thanh khiết như vậy, đã lâu cô không được thấy. Đầu đó mùi thơm của hoa oải hương vẫn còn lưu luyến trong không khí...Không đúng, buổi sáng gió xuôi chiều từ phía cô, sao lại thấy mùi oải hương được. Lệ Dĩnh ngó ra ngoài ban công kiểm tra mùi hương đến từ đâu. Bất ngờ, chậu hoa oải hương đó lại đang yên vị trên bàn ngoài ban công của cô, từng cánh hoa yếu điệu chào đón nắng ban mai. Còn chậu dạ yến thảo lại nằm bên ban công của sư phụ. Hơn nữa, vị trí của 2 chiếc bàn hình như còn được kéo lại gần nhau thì phải. Lệ Dĩnh nghiêng đầu ngó sang bên phòng Kiến Hoa, cửa vẫn đóng kín. Lê nào, đêm qua sư phụ đổi chậu hoa cho cô? Anh biết cô thích hoa oải hương sao? Lệ Dĩnh có vẻ thích ý nghĩ đó, tinh thần rất tốt, đưa tay nâng một nhành hoa oải hương, ngửi một hơi thật sâu, nở nụ cười tỏa sáng sánh ngang với ánh nắng.

“Sư phụ thật tâm lý”.

Lệ Dĩnh sửa soạn thay trang phục chỉnh tề chuẩn bị cho lễ khai máy. 8h mọi người tập trung, 9h sẽ bắt đầu. Cô xuống sớm một chút, kiểm gì bỏ vào bụng, phải có thực mới vực được đạo. Có khi sẽ gặp hội Tưởng Hân, Lý Thuần cũng nên.

“Sư phụ. Anh có ở trong không?” - Lệ Dĩnh đôi chút ngại ngùng gõ cửa, trên tầng này cũng chỉ có 2 người bọn họ. Dù gì, cô cũng nên gọi anh một tiếng.

Cửa phòng mở ra, nhìn Kiến Hoa có vẻ cũng đã chuẩn bị xong. Anh mặc một chiếc áo phông màu xanh coban đơn giản với quần jean, trông trẻ hơn đôi phần so với mặc âu phục. Quả nhiên, sư phụ có mặc như nào cũng rất đẹp trai.

“Tiểu Dĩnh, chào buổi sáng”

“Sư phụ, em đi xuống, anh có đi cùng không?”

Lệ Dĩnh hỏi nhưng ánh mắt không dám đặt trên gương mặt anh, chân phải đưa ra phía sau, chống mũi giày. Quang cảnh này thật giống như thiếu nữ đang tỏ tình. Cô quả thật đã lấy hết dũng cảm của mình mới nói như vậy. Tính cách cương quyết, mạnh mẽ của cô cứ thấy anh lại tự chấp cánh mà bay mất.

“Được. Chúng ta cùng đi.”

Kiến Hoa cứ thế đóng cửa đi luôn cùng với cô như thể đã chuẩn bị từ trước, chỉ còn đợi một tiếng gõ cửa của người phòng bên cạnh mà thôi. Phòng hai người trên tầng 5 mà cư nhiên không hiểu sao Lê Dĩnh lại chọn đi thang bộ. Cô nói buổi sáng thang máy sẽ rất đông, cô sợ ngột ngạt, Kiến Hoa cũng chiều ý cô. Quãng đường đi với cô dài thêm một chút, anh dĩ nhiên đồng ý.

“Sư phụ. Chậu hoa đó...cảm ơn anh. Mà sao anh biết em thích hoa oải hương?”

“Tóc em...”

Lê Dĩnh còn chưa hiểu hết ý trong lời nói nửa chừng của Kiến Hoa, còn nghĩ tóc mình có gì đó đưa tay kiểm tra.

“...có mùi oải hương...”

Tóc cô? Mới gặp nhau vài lần mà sư phụ đã biết cô thích oải hương, mà còn là do cảm nhận được hương thơm trên tóc cô. Anh quả thật tỉ mỉ. Nếu không đặt tâm tình lên ai đó thì sao lại để ý đến mùi hương trên tóc người ta chứ. Lê Dĩnh đứng hình trước câu nói của anh, không nói nên lời, chậm rãi bước tiếp bên cạnh anh.

Sau lần gặp nhau ở Bến Thượng Hải đó, anh không thể nào bỏ hình ảnh cô khỏi tâm trí. Chỉ còn cách ngăn mình không nghĩ đến cô nhiều hơn mà thôi. Kiến Hoa cảm thấy, Lê Dĩnh đối với mình, từ lần đầu tiên gặp luôn có đôi chút ngại ngùng. Có phải là do tuổi tác hai người hơi chênh lệch. Thâm tâm anh phần vì muốn cô thoải mái hơn, phần vì không thể ngăn nổi tâm tư nghĩ đến cô nên anh vẫn thường chủ động trêu chọc Lê Dĩnh. Những lúc như vậy, anh cũng đặc biệt vui vẻ. Nhưng dường như Lê Dĩnh lại càng ngượng ngùng. Để làm cô bỏ bớt cái khó xử này, anh đành phải dùng tâm lý chiến.

“Tiểu Dĩnh. Em đã gọi anh là sư phụ thì anh cũng coi như là tiền bối. Không cần cứ gặp anh là luống cuống như vậy.”

“Sư phụ. Em đâu có.” - Lê Dĩnh vội vàng đáp lại.

“Vậy tại sao mỗi lần gặp anh em đều không dám nhìn thẳng?”

“Là bởi vì...là bởi vì...em liên tưởng đến Bạch Tử Họa”

Thật tình, cô gái này, chưa lần nào tiếp xúc mà cư nhiên đặt tính cách của Bạch Tử Họa lên người anh. Anh quả thật có đôi chút lạnh nhạt với mọi người nhưng cũng không đến mức lạnh lùng như Bạch Tử Họa chứ. Anh cảm thấy bản thân có đôi chút ủy khuất.

“Đó chỉ là sư phụ trong tiểu thuyết của em. Anh là Hoắc Kiến Hoa, không phải Bạch Tử Họa. Nếu em còn như vậy, anh sẽ lấy lại chậu hoa đó.”

“Đừng! Đừng! Em nghe lời anh là được” - Lê Dĩnh giật mình nắm lấy cổ tay anh, biểu cảm như đứa trẻ đang xin kẹo.

“Vậy từ sau khi gặp anh, em phải tự nhiên như khi gặp những người khác, không cần dè dặt?”

Lê Dĩnh nhanh chóng gật đầu đồng ý, bây giờ đừng có nói một điều kiện, chứ sư phụ đưa ra 10 điều kiện cô cũng đồng ý. Nhận thấy Kiến Hoa có vẻ hài lòng, cô mới chịu buông tay ra.

Vậy là thành công! Kiến Hoa vui vẻ vì ý đồ đã đạt được. Anh chính là muốn nhìn thấy gương mặt vui vẻ đáng yêu của cô. Mỗi sáng chỉ cần như vậy, phiền muộn gì cũng có thể bỏ qua. Tiểu đồ đệ này, muốn dạy cần phải có phương pháp. Mấy tháng tới, xem ra sẽ còn nhiều chuyện vui.

15. Chương 16: Khai Máy

Xuống hết thang bộ tới hành lang sảnh chính. Kiến Hoa đi cách Lê Dĩnh xa thêm một chút. Hai người họ bất ngờ gặp Tường Hân. Phía bên kia sảnh, đạo diễn và giám chế đang ngồi trao đổi chuyện gì đó. Có lẽ

vẫn là chuyện đổi thứ tự phân cảnh.

“Hân tỷ. Chào buổi sáng. Chúng ta kiếm cái gì ăn đi. Em sắp không trụ vững được rồi.”

Tướng Hân gật đầu hưởng ứng nhưng vẫn chỉ ngón tay lên phía tầng trên, buông lời trêu chọc:

“Hai người ở Tuyệt Tình điện trên đó, không có đồ ăn sao?”

“Ai da, Hân tỷ. Đêm qua em mới tới, sao mà có đồ ăn được. Nhanh lên đi”

Lệ Dĩnh cứ thế kéo Tướng Hân đi thẳng tới phòng ăn. Kiến Hoa lặng lẽ bước phía sau hai người họ. Lệ Dĩnh đi với Tướng Hân, anh tự nhiên bị bỏ rơi. Phát hiện thấy sự xuất hiện của mấy tay phóng viên, Kiến Hoa lấy lại trạng thái vốn có, không thể để xảy ra sai sót gì được. Tướng Hân, đến đúng lúc lắm. Nếu để phóng viên chụp được hình anh với Lệ Dĩnh cùng đi xuống, biết được họ có thể bôi ra những gì trên báo.

...

Quây Sơn là con sông nổi tiếng của Trung Quốc. Dòng sông này không chỉ nổi tiếng bởi sự to lớn hùng vĩ mà còn bởi có một dòng thác tuyệt đẹp ngày đêm đổ xuống. Cặp thác Đức Thiên và Bản Ước được đánh giá là thác nước đẹp nhất Trung Hoa, cùng với sông núi nơi đây quả nhiên tạo thành khung cảnh thần tiên mỹ lệ. Cũng vì thế mà nhà sản xuất chọn điểm này là bối cảnh chính của phim. Ngôi chùa Kính Thiên ở hạ lưu sông Quây Sơn chính là nơi sẽ diễn ra lễ khai máy.

8 rưỡi, toàn bộ đoàn làm phim đã có mặt. Cũng không khó để nhận ra sự có mặt của nhiều phóng viên. Người dân xung quanh cũng hiếu kỳ đến xem. Ở đây quang cảnh tuy đẹp, nhưng địa hình tương đối hiểm trở, mùa hè lại rất khắc nghiệt nên trước nay chưa từng có đoàn làm phim nào chọn nơi đây làm bối cảnh. Chủ yếu vẫn là đón khách du lịch. Quây Sơn hôm nay bỗng nhiên nhộn nhịp hơn so với ngày thường.

Từ đỉnh tháp Vọng Thiên, mười hai tiếng chuông vang lên, mọi người đều im lặng thể hiện sự tôn kính. Trụ trì ngôi chùa Thích Vân dâng đại lễ kính Phật, kính Thiên, cầu bình an. Tiếp đó đạo diễn Lâm, giám chế Đường Lệ Quân cùng đại diện nhà sản xuất cũng dâng nhang kính Phật. Cầu cho dự án của họ thuận lợi hoàn thành. Dàn diễn viên sau đó cũng lần lượt tiến hành nghi lễ. Đạo diễn Lâm Ngọc Phân chủ trì kéo tấm vải đỏ khai máy, mọi người hoan hỉ cùng vỗ tay chúc mừng. Tiếng kêu từ máy chụp hình của đám phóng viên không ngừng phát ra.

Lệ Dĩnh nhìn Kiến Hoa vui vẻ như muốn thông báo “Sự phụ. Từ hôm nay em chính là Tiểu Cốt rồi”.

...

Sau lễ khai máy, Lệ Dĩnh cùng Kiến Hoa còn trả lời vài câu hỏi ngắn của phóng viên. Chung chung cũng chỉ là vài câu hỏi về cảm xúc về nhân vật, rồi về bạn diễn. Cả hai đều mong trả lời nhanh, phóng viên ra về thì nơi đây mới được trả lại sự thoải mái.

Trưa nay, cả đoàn còn được ăn cơm chay tại chùa Kính Thiên. Khai máy xong, tổ đạo cụ và chế tác đã đi hoàn thành dựng bối cảnh. Dự kiến đầu giờ chiều sẽ bắt đầu quay.

Vậy là còn rảnh đến sau bữa cơm trưa. Dàn diễn viên ngỏ ý muốn giúp quét dọn chùa và tháp Vọng Thiên, như là tỏ lòng kính Phật và cảm ơn nhà chùa thiết đãi cơm chay.

Cả dàn diễn viên, chính lẫn phụ sơ qua cũng hơn 30 người, mất hơn 1 giờ cả tháp Vọng Thiên, tiền viện và hậu viện chùa đều được dọn dẹp sạch sẽ. Lệ Dĩnh cùng Lý Thuần xong việc tự do cùng nhau đi tản cảnh chùa. Thường thường thì chùa sẽ nằm trên núi, nhưng chùa Kính Thiên thì ngược lại, từ lưu vực sông Quây Sơn đến cổng chùa chưa đầy 1 dặm. Ngôi chùa nằm giữa thung lũng, bao quanh đều là núi cao vạm vỡ. Ở đây Lệ Dĩnh thấy mình nhỏ bé nhưng tâm khảm lại thật thanh thản.

Hai người dừng chân trước Thiên Ân Các, Kiến Hoa và Trương Đan Phong cũng vừa sửa xong một mép mái của Thiên Ân Các bị dột nước.

“Thiên Ân Các? Dĩnh tỷ, hình như trong này có cho xin quẻ. Chúng ta vào xin được không?”

Chưa kịp trả lời Lệ Dĩnh đã bị Lý Thuần kéo đi. Kiến Hoa và Đan Phong cũng theo vào trong.

Lý Thuần không ngăn nổi sự thích thú nhanh tay bốc một thẻ, 3 người cũng thành tâm rút một chiếc. Bọn họ tiến về phía một hòa thượng đã khá nhiều tuổi phong thái ung dung đang ngồi chếp kinh xin giải thẻ. Bốn người cùng cúi chào rất thành kính. Thẻ của Lý Thuần có một chữ “Quang”

“Thí chủ. Chữ Quang trong thẻ của cô nghĩa là ánh sáng. Ý nói, con đường phía trước đang rất rộng mở. Công việc của cô sắp tới, chắc chắn sẽ thành công”

Lý Thuần nghe vị sư phụ nói vậy tỏ vẻ vui mừng, sự nghiệp của cô có phải sắp có bước đột phá mới rồi không?

Tới lượt tấm thẻ của Lệ Dĩnh. Vị sư phụ nhìn cô một hồi rồi mới giảng giải:

”Thí chủ. Thẻ của cô viết chữ DUYÊN, là chữ duyên trong lương duyên. Bần tăng thấy cô danh vọng, tiền bạc đều đã đạt được. Xin tặng thí chủ một câu.

Lương duyên nan cầu, phải tự nắm bắt.

Là duyên không thể tránh, nếu tránh ắt không phải là duyên. Thành hay bại đều trong gang tấc. Tấm thẻ này, bần tăng tặng cho cô”.

Lệ Dĩnh nghe lời nói của vị hòa thượng ù ù bên tai. Cô vẫn không hiểu mà ông cũng không giải thích gì thêm. Kiến Hoa và Đan Phong vẫn im lặng, còn Lý Thuần thì tâm trí vẫn còn lơ lửng với tấm thẻ mà vị hòa thượng vừa giải.

“Phong ca, thẻ của anh là gì” - Lệ Dĩnh chuyển sang hỏi Đan Phong.

“Chữ Phúc, nhưng thẻ của anh không cần giải” - câu nói của Đan Phong khiến Lệ Dĩnh khó hiểu

“Vợ anh tuần trước mới sinh thêm 1 tiểu tử, rõ là phúc chứ đâu. Thẻ này quả thực không cần giải”

Vị hòa thượng cũng gật đầu ra vẻ tâm đắc với câu nói của Đan Phong. Ở đời, những người tự nhận thấy mình đang ở trong phúc, quả thật không nhiều. Vị hòa thượng chuyển ánh mắt sang Kiến Hoa, từ khi bước vào đây, anh vẫn chưa lên tiếng.

“Thí chủ có cần bần tăng giúp giải thẻ”

“Cảm ơn sư phụ, thẻ này cũng không thể giải” - Nói rồi anh xin được giữ tấm thẻ của mình rút được, thoải mái bước ra. Vị hòa thượng nói rất đúng, là duyên thì không thể tránh. Tấm thẻ của anh cũng chỉ có một chữ “DUYÊN”

16. Chương 17: Cảnh Quay Đầu Tiên

Chưa khai máy thì ai cũng háo hức chờ đợi, đến lúc bắt đầu quay thì gương mặt ai nấy cùng hiện rõ sự căng thẳng. Từ đạo diễn, biên kịch tới diễn viên. Ngay cả Kiến Hoa, không biết cả sự nghiệp mình đã quay bao nhiêu bộ phim cũng cảm thấy áp lực đè nặng. Cảnh quay chiều nay là một trong những cảnh quan trọng của bộ phim mà lại quay đầu. Hoàn thành tốt nó sẽ giải tỏa căng thẳng cho cả đoàn. Lúc này đã là một giờ chiều, thời điểm nóng nhất trong ngày, họ phải quay nội cảnh nên trong này có chút bức bách.

Cảnh quay chiều hôm nay chính là phân cảnh nụ hôn máu, bước ngoặt trong mối quan hệ giữa sư đồ Hoa Thiên Cốt với một số phân cảnh khi Bạch Tử Họa bị trúng độc. Vì thế, ngoài Kiến Hoa và Lệ Dĩnh còn có Tưởng Hân, người đóng vai Ma Nghiêm, Sênh Tiêu Mặc và Lý Mông.

Bối cảnh đã dựng xong, diễn viên cũng đã thay trang phục và trang điểm. Tổ phục trang rầy một chút chất lỏng hơi sánh màu đỏ tươi lên khắp y phục của Lệ Dĩnh và Kiến Hoa, cả tay và cổ của cô cũng đều được bôi lên, chất lỏng này vẫn còn lạnh, Lệ Dĩnh khẽ rung mình. Đưa tay lên mũi ngửi, có mùi thật thơm nhưng tạm thời cô vẫn chưa nhận biết là hương vị gì. Sư phụ còn uống nguyên 1 ngụm vào nữa. Cô tò mò không biết vị của nó ra sao?

Tất cả đã sẵn sàng.

”Mọi người chú ý, phân cảnh thứ nhất chuẩn bị

Ánh sáng..Máy quay...Phân cảnh 1 chuẩn bị...action...” - cả gian phòng đều đang im lặng, chỉ còn tiếng của đạo diễn vang lên.

Kiến Hoa y phục nhuộm máu, hai mắt trở nên đỏ ngầu, ánh mắt điên cuồng phóng về phía Lệ Dĩnh. Hắn muốn máu của cô.

“Sư phụ, người nhập ma rồi”

Lệ Dĩnh không thể kháng cự, bị Kiến Hoa kéo mạnh một cơn đau đốn phát ra từ cổ tay, dù đau đốn nhưng vẫn không thể chảy nước mắt.

“Sư phụ, Tiểu Cốt sẽ để cho người uống, người bình tĩnh lại đi”

Hắn cơ bản không hiểu những gì cô nói, chỉ sợ người trước mắt chạy mất. Kiến Hoa mạnh mẽ một tay vòng qua eo, một tay ôm ngang ngực Lệ Dĩnh, ghì chặt cô từ phía sau, cắn xuống cổ Lệ Dĩnh. Lệ Dĩnh lúc này vô lực, không thể kháng cự, chỉ còn cách cắn môi chịu đau đốn.

“Cắt. Cảm xúc rất tốt. Chuẩn bị phân cảnh thứ hai” - Tiếng đạo diễn hô lên phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Tay em không sao chứ?” - Kiến Hoa hỏi Lệ Dĩnh, cảm thấy khi này anh diễn có hơi mạnh tay, lo lắng cổ tay cô sẽ bị thương.

“Sư phụ, em vẫn ổn”

Không hổ danh là diễn viên chuyên nghiệp, đạo diễn mới hô diễn cả hai người họ đều như biến thành người khác, đặc biệt là Kiến Hoa. Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt anh tràn ngập tia sát ý, mọi người trong phòng theo dõi không khỏi rung mình. Lệ Dĩnh cũng nhập vai tới mức cắn môi tới chảy máu. Phân cảnh thứ nhất hoàn thành xuất sắc, không NG.

Người phụ trách phục trang lại tới chỉnh lại trang phục và tóc cho hai người, Kiến Hoa lại ngậm thêm một ngụm chất lỏng màu đỏ kia.

...

”Phân cảnh thứ hai chuẩn bị

...action!”

Lệ Dĩnh bị hút nhiều máu gần đến kiệt sức, không thể nhìn rõ xung quanh. Lấy hết sức thoát khỏi vòng tay Kiến Hoa.

“Sư phụ, người đừng như vậy”

Gần chạy thoát thì cánh tay cô lại bị một lực rất lớn kéo lại, không còn đứng vững, cả hai cùng ngã xuống sàn. Lệ Dĩnh bị Kiến Hoa nằm ép bên dưới. Ánh mắt anh nhìn cô không còn chan chứa tình cảm nữa mà chỉ toàn một màu đỏ khiến cô sợ hãi. Lệ Dĩnh cảm nhận được hơi thở gần gũi của Kiến Hoa. Cô khẽ thở dốc. Chưa bao giờ khoảng cách hai người lại gần như vậy. Lệ Dĩnh cố giãy khỏi người anh, nhưng toàn thân vô lực. Đôi mắt Kiến Hoa trống rỗng chột lóe sáng. Anh nhìn đôi môi bị cô tự cắn đến rớm máu không cảm được đặt xuống một nụ hôn mãnh liệt như ngẫu nhiên đôi môi cô.

Lệ Dĩnh đỡ đầu. Nụ hôn máu là như này sao? Mặc dù cô có chút đau đốn nhưng có làm sao chứ. Nụ hôn của sư phụ, thật ngọt ngào. Cô không muốn thoát ra. Bỗng một tiếng thét chói tai cắt đứt cảm xúc của cô. Lý Mông đứng đó chứng kiến toàn bộ, mặt cắt không còn giọt máu.

“Cắt. Tốt lắm. Mọi người nghỉ năm phút”

Khi tiếng hô “Cắt” của đạo diễn vang lên mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Cao trào cảnh quay mọi người như nín thở theo dõi.

Kiến Hoa đỡ Lệ Dĩnh đứng dậy, còn tự diu cô ra ghế ngồi bên cạnh Tưởng Hân. Anh lùi lại ghế sau. Người Lệ Dĩnh tê dại đi, cô vẫn còn chìm trong cảnh quay đó. Đạo diễn cũng thật là...cắt ngang cảm xúc đang

dâng lên trong cô. Chắc đạo diễn có bà con với Lý Mông. Tưởng Hân lấy khăn tay lau vết máu giả trên miệng cho Lê Đình, giờ ngón tay vẽ thán phục:

“Rất nhập tâm. Chị cũng bị cuốn hút. Như hai người bước ra từ trong truyện vậy”

Lê Đình chỉ cười nhẹ. Lúc này đạo diễn tiến đến gần phía cô.

“Lê Đình, em thấy cảnh quay vừa rồi thế nào?”. Đạo diễn Lâm có thói quen hỏi ý kiến của diễn viên sau khi diễn xong những cảnh quan trọng.

“Rất ngọt!” - đạo diễn vừa dứt câu Lê Đình đã trả lời ngay. “Ngọt”, Đạo diễn nhìn Tưởng Hân, đến Kiến Hoa lại sang Lê Đình ra điều khó hiểu. Tưởng Hân bấm ngón tay Lê Đình “Đạo diễn hỏi cảnh quay vừa rồi thế nào, em nói ngọt tức là sao?”

Lê Đình đột ngột trở về thực tế

“Á...ý em là...cái đó...máu giả...nó ngọt”

Lúc này hai người mới hiểu ra, Kiến Hoa ở phía sau nghe hết những gì Lê Đình mới nói, không biết nên cười hay khóc đây. Cảnh vừa rồi, tâm trạng anh căng như dây đàn mà cô lại chỉ chú ý đến vị của chút máu giả.

“À, cái này chị biết. Lần này của chúng ta tần suất nhân vật học máu quá nhiều, nhất là Hoa ca nên chị nghe nói nhà sản xuất chịu mua toàn siro lựu nguyên chất, gần đây nhiều đoàn đều dùng cái này thay cho màu thực phẩm. Họ hay dùng cái đó trong pha chế đồ uống lắm, em thấy ngọt là đương nhiên.”

Thì ra là siro lựu, chẳng trách lại ngọt và thơm như vậy. Lê Đình cười ranh mãnh nói nhỏ với đạo diễn:

“Đạo diễn, có thể nói với tổ đạo cụ cho em một lọ được không. Nó thật sự rất ngon” - Lê Đình vừa nói vừa nháy mắt sang Tưởng Hân.

Đạo diễn bật cười vì thỉnh cầu của cô, lập tức đồng ý “Được”.

“Không được” - Kiến Hoa ở đằng sau nói chen vào

“Cái đó là chuẩn bị cho anh. Họ phải đặt mua tận Tam Á. Không thể làm thức ăn vặt cho em được”.

Tưởng Hân quay ngoắt sang Kiến Hoa, phóng ánh mắt chán ghét vào anh. Có mỗi một lọ thôi sao mà không được chứ.

“Lê Đình, nếu em đã thấy nó ngọt thì chúng ta quay lại phân cảnh vừa rồi” - Đạo diễn lên tiếng

Lê Đình “Á” một tiếng có vẻ bất lực, không phải đạo diễn nói vừa rồi làm rất tốt sao? Không đợi nhìn phản ứng của cô, đạo diễn tiếp tục hô:

“Mọi người, phân cảnh thứ 2, đúp 2 chuẩn bị” - “Kiến Hoa vẫn như thế nhưng mãnh liệt hơn chút nữa, còn Lê Đình em phải nhìn sâu vào ánh mắt Kiến Hoa”

Kiến Hoa gật đầu, ánh mắt nhìn Lê Đình nói không quá là có chút gian tà.

...

Mấy cảnh quay đầu lại không căng như mọi người vẫn nghĩ. Dù đều là những cảnh khó nhưng hầu hết chỉ 2 đến 3 đúp là đã đạt yêu cầu của đạo diễn, rất ít cảnh NG. Quay đi quay lại đã đến 8h tối, lúc này Lê Đình đang cùng Tưởng Hân quay cảnh Hoa Thiên Cốt mang máu của mình đến nhờ Tử Huân chế thuốc kiểm chế độc cho sư phụ trước khi lên đường cướp thần khí.

Hôm nay Kiến Hoa còn một cảnh quay nữa với Lê Đình, nên anh ngồi đợi. Chợt nghĩ nhớ ra điều gì đó, tìm điện thoại gọi cho trợ lý:

“Alo. Khang Vũ. Hôm tối trở về Đài Loan cậu qua Thanh Đảo làm một việc...”

Giao phó công việc xong cho trợ lý, Kiến Hoa ngã người ra sau trên chiếc ghế nghỉ. Anh vô thức đưa tay lên liếm chút máu giả vẫn còn sót lại, nghĩ đến nụ hôn trong cảnh quay lúc chiều, ngón tay quét lên khóe môi:

“Quả nhiên rất ngọt.”

Là món siro lựu ngọt, hay là nụ hôn ban nãy với Lệ Dĩnh ngọt thì chỉ trong lòng anh biết.

17. Chương 18: Rung Động Mãnh Liệt

10h đêm ngày đầu tiên, trường quay vẫn còn sáng đèn. Hơn chục con người linh kính đạo cụ tỏ rõ vẻ mệt mỏi nhưng vẫn tập trung cao độ. Lệ Dĩnh nằm hôn mê trong tay Kiến Hoa, trán cô bị thương do quỳ gối đập đầu cầu xin sự phụng tha thứ.

Dần tỉnh lại, Lệ Dĩnh thấy trước mắt mình là Kiến Hoa, anh nói với giọng rất dịu dàng nhưng pha lẫn sự trách cứ:

“Tiểu Cốt, con không sao chứ?”

“Sư phụ. Tiểu Cốt biết lỗi rồi. Tiểu Cốt không nên vì muốn thắng mà nảy sinh sát ý. Xin người đừng thờ ơ với Tiểu Cốt” - Dù đang rất đau, nhưng điều cô quan tâm vẫn chỉ là nam nhân đang ôm cô.

...

“Cắt. OK. Hôm nay đến đây kết thúc. Mọi người về nghỉ sớm đi. 7h sáng mai tiếp tục” - Tiếng đạo diễn vang lên, tất cả mọi người đều thở phào. Ngày đầu tiên đã xong.

Lúc nghỉ giữa cảnh quay cả đoàn làm phim đều đã tranh thủ ăn cơm hộp. Tưởng Hân và những người khác hoàn thành xong cảnh hôm nay đều đã về từ trước, chỉ còn Kiến Hoa và Lệ Dĩnh diễn thêm vài cảnh tay đôi. Thứ tự các phân cảnh đổi cho nhau nên không liên mạch, hôm nay cả hai người phải thay đổi quá nhiều cảm xúc, nên bây giờ ngoài mệt mỏi còn có chút rối loạn.

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cùng hai người bên tổ phục trang lên một chiếc xe trở về khách sạn trước. Hôm nay diễn toàn cảnh mất nhiều sức lực, lại còn có một cảnh dưới mưa nên giờ Lệ Dĩnh cảm thấy mình thiếu chút nữa muốn té xỉu, môi của cô còn rất đau vì diễn quá nhập tâm và cắn đến chảy máu. Có lẽ đây là vai diễn vất vả nhất của cô. Trên đường vào khách sạn, có nhiều người, mà chắc còn có phóng viên túc trực, nên Kiến Hoa cũng không dám đi sát vào cô. Qua sảnh, tiến về đến khu C, ở đây ngoài đoàn làm phim, không ai có thể vào, nên Kiến Hoa tự nhiên tiến gần hơn, cánh tay vòng ra sau lưng, ôm lấy hai bả vai Lệ Dĩnh”.

“Anh đỡ em”

Lệ Dĩnh mệt tới mức tiếng cảm ơn còn chạy ngược vào trong. Hai người tổ phục trang đã về phòng ngay tại tầng 1. Lúc này, hầu như các phòng đều đã tắt đèn. Kiến Hoa dìu Lệ Dĩnh bước vào thang máy. Anh cũng hơi ngã ra phía sau. Quả thực anh cũng rất mệt. Khang Vũ vừa mới tới buổi sáng nhưng chiều đã đi luôn, anh còn kêu Khang Vũ đến Thanh Đảo thì ít nhất 3-4 ngày nữa mới quay lại. Mọi việc anh phải tự mình xoay sở. Trợ lý của Lệ Dĩnh cũng không có ở đây. Sáng sớm nay, trước khi đi, Nancy còn tới chào hỏi và đặc biệt nhờ anh chiếu cố đến Lệ Dĩnh. Bây giờ, chỉ còn lại hai người. Hoàn cảnh này, nếu được nhìn thấy, A Kiều hẳn sẽ rất vui vẻ.

Không phải ngẫu nhiên mà trên tầng 5 chỉ có hai phòng này mà chủ nhân của nó lại là Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. A Kiều từ sớm đã dự liệu, cô muốn sắp xếp để hai người ở hai phòng gần nhau nhưng thực tế tại Thanh Hoa còn tốt hơn thế, tầng 5 của họ chỉ có hai phòng. Toàn bộ sẽ là không gian của hai người họ. Hôm tới nhận phòng khách, Nancy khi biết chỉ có 2 phòng trên tầng cao nhất, cô vội chộp luôn hai chiếc chìa khóa, đợi cả đoàn nhận xong thì giả vờ đánh rơi một chiếc. Nghiễm nhiên, chiếc chìa khóa vô chủ đó là của Kiến Hoa, vì anh lần trợ lý đều không có mặt để nhận phòng. Nancy tự thấy cảm phục vì tiểu xảo của mình, gọi điện báo ngay cho Khang Vũ.

...

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh bước ra khỏi thang máy. Lệ Dĩnh lấy lại được một chút sức lực nên trọng tâm không còn dồn sang Kiến Hoa. Cô biết, sư phụ cũng không khá hơn mình là bao. Hơn nữa, dù mệt mỏi nhưng này giờ đi sát bên anh như vậy, tim cô lại đập thành thịch, sợ anh phát hiện ra điều này nên tách ra một chút.

Hai người đứng trước cửa phòng cô. Lê Đình quay sang nhìn anh, nở nụ cười, báo cho anh biết, cô vẫn ổn, chỉ hơi mệt một chút.

“Sư phụ, anh nghỉ sớm đi. Sáng mai còn quay sớm”

Nhìn Lê Đình nhỏ bé, gương mặt vẫn còn dính máu, hình như còn thêm vết bầm ở tay, Kiến Hoa tự nhiên cảm thấy xót xa. Anh đưa tay lên, chùi bớt vết bẩn vẫn còn dính trên mặt cô, ngón tay anh lướt nhẹ nhàng trên má cô. Lê Đình không để ý đến bàn tay đang ở trên gương mặt mình, cô chỉ chăm chú nhìn ánh mắt anh, hiện giờ trong ánh mắt đó, chỉ có cô mà thôi. Lần đầu tiên cô nhận thấy, ánh mắt anh nhìn cô lại chứa yêu thương như vậy. Ngón tay Kiến Hoa di chuyển sang môi cô, hơi cúi xuống xem xét, vẫn còn một vết rách, tuy không lớn nhưng máu vẫn thì thoảng rỉ ra.

“Xem em! Chỉ là diễn xuất thôi. Đâu cần làm đến như vậy”

Giọng nói dịu dàng pha lẫn trách cứ của anh làm cô trào dâng cảm xúc khó tả. Có một chút xao xuyến, một chút ngượng ngùng, một chút luyến tiếc... Lúc này đây, Lê Đình chỉ muốn được ôm trọn trong vòng tay ấm áp của anh, được anh bảo vệ. Ở bên anh, cô có cảm giác tuyệt đối an toàn, cảm giác mà cô luôn hy vọng có ở trưởng phu của mình.

“Sư phụ, em thật sự không sao, sáng mai sẽ khỏe lại thôi, anh đi nghỉ đi”

Lê Đình cố gắng dứt khỏi sự ấm áp truyền đến từ bàn tay của anh, vừa nói vừa đưa bàn tay bé nhỏ của mình túm lấy bàn tay anh đang ở trên môi cô, đẩy anh về phòng.

“Sư phụ, ngủ ngon”

“Ngủ ngon, sáng mai anh sẽ gọi em”

Câu nói với theo của Kiến Hoa càng làm cho Lê Đình cảm xúc bị kích động. Cô chạy nhanh vào phòng, tựa lưng lên cánh cửa mới đóng, thở mạnh một hồi, trái tim cô, vì một người đàn ông, lần đầu tiên rung động mãnh liệt.

Lê Đình chạy về phòng bỏ lại Kiến Hoa vẫn đang ở bên ngoài, vẫn đang hướng về phía căn phòng của cô. Níu kéo một chút mùi oải hương từ tóc cô vẫn còn phảng phất xung quanh. Đúng thực đã là duyên thì không thể tránh, anh đã thực sự thích cô. Như vậy mới giải thích được hết những cảm xúc này. Ngay từ ngày họp mặt đó, khi cô lúng túng gọi anh là sư phụ, anh đã thích cô.

Kiến Hoa cuối cùng cũng bước về phòng, còn lẩm bẩm câu nói của vị hòa thượng lúc sáng “Lương duyên nan cầu, phải tự nắm bắt”.

18. Chương 19: Mơ Ảo

Hai ngày sau đó, tần suất những cảnh quay chung giữa Lê Đình và Kiến Hoa giảm khá nhiều. Kiến Hoa quay với nhân vật đóng Ma Nghiêm, Sinh Tiêu Mặc và Trương Hân, còn Lê Đình lại đóng cảnh đụng độ với Thiên Xuân Thu, Khoáng Dã Thiên và vài phân cảnh ở Thất Sát. Thế nên Kiến Hoa và Lê Đình không có nhiều cơ hội gặp nhau. Khi anh quay xong thì lại tới lượt cô, cứ thế công việc bận rộn lấy mất thời gian của hai người. Hôm nay lại là một ngày như thế, Kiến Hoa quay xong về đến khách sạn đã là 9h tối, Lê Đình chỉ quay buổi sáng sau đó đã tham dự một talkshow của đài Quảng Tây, giờ cũng không biết đã về tới chưa.

Kể từ đêm hôm đó ở hành lang, trái tim của Kiến Hoa xác định đã hướng đến cô. Còn Lê Đình cũng không ngăn nổi mình nghĩ về anh. Hai ngày này, không gặp có lẽ cũng là tốt cho cả hai để họ lấy lại bình tĩnh. Phim mới bắt đầu quay, nếu họ rơi vào chuyện tình cảm, sợ sẽ phát sinh nhiều thị phi.

Lê Đình và Nancy bước vào trong phòng. Sáng nay, Nancy đã quay lại phim trường để chuẩn bị cho lịch trình buổi chiều của Lê Đình.

“Em nghỉ chút đi. Chị tìm tổ biên kịch xem lịch trình quay vài ngày tới”

Lệ Dĩnh thở dài, dự talkshow tuy không vất vả mệt mỏi gì nhưng mấy tiếng chương trình cô buộc phải ngồi thẳng nên giờ có chút khó chịu. Nghỉ ngơi một lúc, tâm trí của cô lại lơ lửng mà bay sang phòng bên kia. Không biết sư phụ đã ngủ chưa. Mấy ngày nay đều không có trợ lý ở bên chắc anh rất vất vả. Lệ Dĩnh chạy ra ban công, lách qua chiếc bàn đặt chậu oải hương, ngó đầu sang phòng bên cạnh, gọi nhỏ:

“Sư phụ...sư phụ...”

Vẫn không có động tĩnh gì, có lẽ anh mệt quá ngủ sớm rồi. Lệ Dĩnh có chút mất hứng ngồi phệt xuống ghế, chống cằm suy tư. Ngón tay xinh đẹp của cô vô định lướt qua lại trên mấy bông hoa trước mặt. Đã ba hôm rồi cô chưa được nói chuyện với anh, trên phim trường tốc độ rất khẩn trương, cô căn bản chẳng có cơ hội nói gì. Những phân cảnh của hai người vẫn tiến hành rất tốt nhưng mọi chuyện diễn ra có vẻ quá bình thường, cô cảm thấy có chút trống rỗng. Hình ảnh đêm hôm đó lại hiện lên trong đầu cô, bất giác Lệ Dĩnh nâng ngón tay chạm vào bờ môi nhỏ bé, sư phụ chạm vào môi cô, khoảnh khắc ấy, đầu đó nơi thâm tâm cô quả thực chờ đợi một nụ hôn. Lòng cô bây giờ cũng rất rối loạn, cảm giác cô có đêm đó là thật. Nhưng cô không dám chắc là do cô thực sự đã rung động hay chỉ là do hai người diễn quá nhập tâm mà nhầm lẫn tình cảm với đối phương mà thôi.

Mùi hoa oải hương luôn đem lại cho người ta cảm giác thư thái, an thần. Cộng thêm những cơn gió mát hiem có của mùa hè Quảng Tây làm Lệ Dĩnh thiếp đi sau khi quần quanh với nhiều luồng cảm xúc khác biệt.

“Kétttt...” âm thanh của cửa gỗ khô lâu ngày vang lên. Kiến Hoa mở cửa bước ra ngoài, tóc vẫn còn ướt, từng giọt nước thì nhau rỏ xuống khuôn mặt anh.

“Gọi anh mà lại ngủ mất rồi sao?”

Cô gái này, thật khó khăn mới có chút thời gian tối nay ở bên cô. Khi nãy nghe thấy tiếng Lệ Dĩnh gọi, anh biết là cô đã trở về, nhưng còn đang tắm nên không thể trả lời. Mới một lúc mà cô đã ngủ ngon lành như vậy, anh đang đứng ở bên mà cũng không phát hiện. Ban đêm, sương xuống có thể sẽ cảm lạnh. Thật không có ý niệm tự bảo vệ bản thân.

Kiến Hoa vẫn đứng phía ban công phòng mình, tựa cửa âu yếm nhìn dáng vẻ ngủ rất ngon của cô. Oải hương - loài hoa tượng trưng cho tình yêu, dường như đang tỏa ra hương thơm nồng nàn hơn trước.

...

Đã qua nửa tiếng mà Lệ Dĩnh hình như không có ý niệm muốn tỉnh lại. Không lẽ ngủ ở đây cũng thoải mái như vậy. Nhìn điệu bộ đáng yêu của cô bây giờ, Kiến Hoa không nỡ lòng muốn đánh thức. Anh chống một tay lên phía lan can, bật nhẹ một cái cả người đã nhẹ nhàng đáp xuống phía cô. Vòng tay ấm áp nhẹ nhàng ôm lấy cô, sợ cô tỉnh giấc. Bế Lệ Dĩnh vào trong, vài giọt nước vẫn cố chấp còn bám trên tóc anh khi nãy giờ lại đáp xuống gương mặt khả ái của cô. Lệ Dĩnh mơ hồ cảm nhận được hơi ấm từ ai đó, đang rất gần, rất gần...cô còn cảm nhận được hơi thở dồn dập từ người đó. Cô lơ mơ mở mắt, hình như là sư phụ, anh đang ẵm cô, cô còn cảm nhận được từng đường nét trên gương mặt đó.

Lệ Dĩnh nở nụ cười nũng nịu, lắc đầu

“Không phải! Sư phụ, là mơ...”

Lệ Dĩnh lại nhắm mắt lại, tay phải vô tình nắm lấy tay áo Kiến Hoa, đầu ngả vào ngực anh tiếp tục giấc ngủ, đầu cô chốc lại dụi qua dụi lại trước ngực anh, nghe chừng khá êm ái.

“Thật khó đối phó với em!”

Gương mặt Kiến Hoa lúc này, ngoài cảm giác vui vẻ, còn là đôi chút sủng nịnh với cô gái trong vòng tay anh, lại có đôi chút mãn nguyện. Anh hiện giờ, chỉ cần như vậy là đủ.

Kiến Hoa nhẹ nhàng đặt Lệ Dĩnh lên giường, kéo chăn đắp cho cô. Gạt những sợi tóc đang bướng bỉnh che mắt gương mặt khả ái kia, anh nín thở nhìn cô thêm lần nữa, không kìm được cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn.

“Chúc ngủ ngon, Tiểu Dĩnh! Ngày mai sẽ cho em một bất ngờ”.

Tiếng khóa cửa phòng Lệ Đình vang lên, Nancy bước vào nhưng vẫn không kịp nhìn thấy bóng hình Kiến Hoa vừa rời khỏi.

19. Chương 20: Món Quà Từ Thanh Đảo

Khai máy đã gần được một tuần, Lệ Đình cùng mọi người cũng đã quen với nhịp độ quay của đoàn và không khí nơi đây nên ít nhiều cũng không còn thấy mệt mỏi như mấy ngày đầu. Lệ Đình kéo chăn che những ánh nắng đang cố gắng chiếu vào trong phòng gọi cô thức dậy. Đêm qua, ngủ thật ngon. Cô còn mơ, hơn nữa người trong mơ lại là sư phụ. Trong mơ cô thấy anh tóc còn ướt bám trên gương mặt thật quyến rũ, anh ôm cô trong lòng, còn chúc cô ngủ ngon. Chẳng trách sáng nay tinh thần lại cảm thấy sảng khoái như vậy.

“Lệ Đình, đi ăn sáng thôi, 9h em sẽ có cảnh quay. Phong ca và Lý Thuần đi quay từ sớm rồi.”

Nancy từ Bắc Kinh tới đây, sẽ ở lại 2 ngày, Lệ Đình được dịp lười biếng một chút. Những lúc không có Nancy, cô đều phải tự làm một mình. Mặc dù vài người trong đoàn có nhã ý muốn giúp nhưng Lệ Đình đều khéo léo từ chối, không thể để việc của cô làm ảnh hưởng chung đến người trong đoàn.

Kiến Hoa cũng nhận ra điều này nên dù Nancy có không nhờ anh chiếu cố thì Kiến Hoa vẫn tự nhiên quan tâm đến cô. Trên phim trường, bất kỳ đâu, ánh mắt anh đều dõi theo hình bóng đó, nụ cười đó. Cô cười anh cũng thấy vui, cô mệt mỏi anh lại thấy lo lắng. Có những lúc, dù đã hoàn thành xong cảnh quay nhưng Kiến Hoa vẫn ở lại phim trường với lý do muốn xem diễn xuất của bạn diễn khác để học hỏi thêm, thực tế lại là muốn ở bên theo sát cô. Có thể không cần nói gì, chỉ cần lặng lẽ ở bên cô, xuất hiện khi cô cần. Bên ngoài có thể tỏ ra lãnh đạm nhưng bên trong lại hết mực quan tâm. Ấy thế nên anh mới kêu trợ lý tốn hẳn một ngày bay tới Thanh Đảo mang thứ đồ anh dặn tới đây.

...

Lệ Đình vừa mới cột xong tóc Nancy đã kéo cô rời khỏi phòng. Hai người gặp Tưởng Hân và Thiên Kỳ trong thang máy. Bảo Thiên Kỳ đóng Khinh Thủy, hôm nay cô mới có cảnh quay đầu tiên nên chắc mới tới tối hôm qua.

Bốn người vừa bước ra khỏi thang máy thì thấy trợ lý Khang Vũ - trợ lý của Kiến Hoa cùng hai nhân viên lễ tân khách sạn. Mỗi người đang kéo một thùng rất lớn, có vẻ rất mất sức. Bốn người họ tò mò tiến đến dò xét. Tưởng Hân bao giờ cũng là người lên tiếng đầu tiên.

“Khang Vũ, cậu mới tới mà kéo cái gì có vẻ khổ sở vậy?”

Khang Vũ bỏ tay khỏi chiếc thùng, chống hai tay lên đầu gối để tránh không bị ngồi xụi xuống, quả thật quá nặng. Cậu vừa thở hổn hển vừa nói đứt đoạn:

“Mọi người...quà...Thanh Đảo...thiên à, mệt chết mất”

Thiên Kỳ tốt bụng nhanh chóng lấy cho Khang Vũ một ly nước. Lại có thêm mấy người ra xem xét mấy thùng hàng vừa được chuyển tới. Nhưng mấy người họ vẫn chưa biết trong là gì?

“Quà? Là quà gì?” - Tưởng Hân lại hỏi tiếp.

Khang Vũ uống được ly nước lấy lại sức, giải thích thắc mắc của bọn họ.

“Em vừa hộ tống 3 thùng này từ Thanh Đảo tới đây. Bên trong tất cả đều là lựu, còn có mấy chai rượu vang.”

“Thật sao?” - Thiên Kỳ reo lên vẻ rất thích thú, mặc cho mấy người kia vẫn còn đang khó hiểu. Cô vội vàng giải thích thêm.

“Mọi người không biết, quê em ở Thanh Đảo gần biển, có một trang trại rất lớn, trồng đều là thạch lựu. Lựu ở đó thực là cực phẩm. Mấy năm gần đây nghe nói Châu Âu còn tính bao trọn trang trại đó để lấy

lựu làm rượu vang nữa. Mà hình như món máu giả của chúng ta cũng làm từ nó thì phải” - Thiên Kỳ nhiệt tình thêm chút háo hức giải thích, ánh mắt dán vào thùng đang ở phía sau Khang Vũ.

Tướng Hân nhìn sang Lê Dĩnh, chợt nhận ra vấn đề:

“Lê Dĩnh...là món mà em kêu ngọt, muốn xin tổ đạo cụ một lọ đó”

Lê Dĩnh vẫn còn nhớ cảm giác tiếc của của cô khi Kiến Hoa nhất quyết không cho cô xin một lọ siro lựu từ tổ đạo cụ. Khi đó cô còn nghĩ anh như vậy là vì không muốn cô dùng đạo cụ làm phim để làm đồ ăn cho mình. Vậy mà trước mặt cô giờ lại là ba thùng lớn chứa toàn loại lựu hảo hạng.

“Hoa ca à...thật tốn tâm tư của anh” - Tướng Hân gật gù, cười nói nửa đùa nửa thật, quay sang nói với Lê Dĩnh

“Lê Dĩnh...cảm ơn khẩu vị của em. Nhờ em mà cả đoàn mới được thưởng thức đặc sản. Làm rất tốt!”

Khang Vũ lên tiếng kêu mọi người tới tự lấy đem về phòng. Nancy cũng lấy vài quả đem lên phòng nghỉ cho Lê Dĩnh. Số còn lại để trong phòng khách chung ngay gần đó. Lúc này, Kiến Hoa mới từ trên xuất hiện. Biết là đồ đạc Khang Vũ chuẩn bị đã tới nơi, anh cũng muốn xem thử một chút.

Lê Dĩnh nhìn thấy anh đã vẫy tay gọi ý như sợ anh sẽ không nhìn thấy dáng vẻ bé nhỏ của cô. Thì ra sự phụ tồn công chuẩn bị món quà lớn như thế. Cái này đương nhiên hơn đứt lọ siro hôm nọ. Vậy mà sự phụ không nói trước, làm cô tiếc hùi hụi cả chiều hôm đó. Cô vui vẻ tự động chạy về phía anh:

“Cảm ơn sự phụ”

“Em có thích không?” - Kiến Hoa hỏi nhỏ, chỉ đủ để Lê Dĩnh nghe thấy.

“Rất thích” - Lê Dĩnh hồ hởi

“Ừm, siro quá ngọt, cái này tốt hơn.” - Kiến Hoa chỉ nói thêm một câu, rồi để Lê Dĩnh ở lại với hội Tướng Hân lúc này vẫn còn đang mải mê với chỗ thạch lựu. Ở đây có nhiều người, anh không thể biểu lộ cảm xúc, nhưng tuyệt đối trong câu nói của anh không có sự lãnh đạm, mà chính là quan tâm cô.

Lê Dĩnh ngẩn ngơ nhìn bóng lưng anh dần biến mất cuối hàng lang, cảm thán “Hôm nay sự phụ thiệt soái!”

20. Chương 21: Yêu Thần Triệu Lê Dĩnh

Vừa có một giấc ngủ ngon đêm qua lại vui mừng vì món quà mới nhận được sáng sớm nên Lê Dĩnh tâm tình rất tốt. Cảm thấy không khí hôm nay khác hẳn ngày thường, nhìn thấy mọi người trong đoàn từ xa đã chủ động chào lớn, hơn nữa còn tươi cười, dặn họ nhớ phải ăn thạch lựu, nếu không thời tiết nóng như ở Quang Tây, chẳng mấy sẽ héo hết. Ai cũng bắt ngờ với hành động hôm nay của Lê Dĩnh, bình thường đối với mọi người, cô đối xử vẫn rất đúng mực nhưng vẫn luôn nghe nhiều, nói ít, cái chính là quan sát, hôm nay đột nhiên lại hoạt ngôn như vậy, mọi người tuy khó hiểu nhưng ai nấy đều rất vui. Phim trường có tiếng cười không ngớt của cô, tinh thần mọi người cũng cảm thấy vui với bất một mối.

Gần đến giờ quay, mấy nhân viên vẫn còn đang chỉnh sửa lại bối cảnh. Kiến Hoa đã thay xong trang phục, gương mặt hiện rõ căng thẳng. Cảnh quay sắp tới đây, anh hoàn toàn chưa từng đóng qua. Kiến Hoa bấm chạy hai nắm tay vào nhau, đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại nhìn về khu hóa trang, nóng lòng chờ đợi. Lê Dĩnh vẫn còn đang ở bên trong. Yêu thần - anh tò mò không biết Lê Dĩnh sẽ hóa yêu thần như thế nào.

Ngoài tổ phục trang và tổ chế tác thì hầu như mọi người đều chưa được thấy qua tạo hình yêu thần. Đây cũng trở thành một đề tài bàn tán sôi nổi trên weibo từ khi công bố dự án. Trong lòng Kiến Hoa, Lê Dĩnh hẳn nhiên là Tiểu Cốt từ nguyên tác, đến tác giả còn công nhận như vậy. Nhưng còn một yêu thần kiêu mị thì đúng là anh chưa thể nắm bắt được.

Chuyên viên hóa trang vén tấm rèm che dọn đường cho người phía bên trong. Lê Dĩnh một thân y phục đồ rực nhẹ nhàng bước ra. Bỗng nhiên Kiến Hoa cảm thấy nghẹt thở. Người trước mặt hoàn toàn không còn

là Tiểu Dĩnh đáng yêu nữa mà là một dung nhan thập phần ma mị, quyến rũ. Tóc Lệ Dĩnh được búi cao tăng phần lạnh lùng, làm hiện rõ từng đường nét gương mặt cô. Hàng mi dày cong vút, đôi mắt phượng được hóa trang kĩ lưỡng hơi xếch lên phát ra một ánh mắt đủ ma lực cuốn hết những người đối diện vào bên trong nó. Cộng thêm đôi môi đỏ rực y như màu của bộ trang phục cô đang mặc, mi tâm xuất hiện dấu ấn như ngọn lửa, Lệ Dĩnh triệt để biến thành yêu thần.

Ra vẻ lạnh lùng không quá năm giây, thấy Kiến Hoa đang nhìn về phía mình với ánh mắt khác lạ, mọi người xung quanh đều hướng về phía cô, Lệ Dĩnh không cầm nổi cảm xúc, bật một tràng cười không ăn nhập gì với hình tượng yêu thần. Tiếng cười của cô cũng khiến Kiến Hoa chớp mắt dứt khỏi cảm xúc nghệt thở bạn này. Toàn thân Lệ Dĩnh, từ trang phục tới nét mặt đều không phải là Tiểu Dĩnh mà đêm qua mơ màng ghé sát vào ngực anh, hình tượng này có chút không quen nhưng trông ngực anh lại đập liên hồi.

“Thần tôn vạn tuế” - Lúc này mấy nhân viên hậu trường cùng tổ chế tác cùng lên tiếng trêu đùa. Họ chuẩn bị quay một trong những cảnh chờ đợi trong phim.

Lệ Dĩnh đưa tay lên che miệng háng giọng một tiếng, ánh mắt đánh ra phía những người vừa cung kính hành lễ với cô.

“Miễn lễ đi... Thạch lựu mới đem tới, lệnh cho các người nội trong hôm nay phải ăn hết. Nếu không sẽ không có lần sau đâu” - Lệ Dĩnh vừa nói vừa kiềm chế không bật cười. Tâm tình của cô quả thực vẫn còn đang đặt ở món quà của sư phụ.

“Vâng” - Tiếng mọi người cùng đồng thanh. Một tràng cười âm ỉ xóa tan cảm giác nóng bức tại phim trường vang lên. Kiến Hoa cũng không giấu một nụ cười hài lòng. Đây mới chính là Tiểu Dĩnh.

...

”Được rồi, bối cảnh đã xong, ánh sáng chuẩn bị, cảnh 40

...Kiến Hoa, Lệ Dĩnh, cảnh này rất quan trọng, hai người phải đặt toàn bộ cảm xúc vào trong đó, được chứ?” - Đạo diễn tới động viên hai diễn viên chính trước một cảnh quay rất khó. Lệ Dĩnh và Kiến Hoa cùng gật đầu, họ sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành.

“Sẵn sàng...action!”

Một màn đen bao phủ căn phòng, ánh sáng chỉ le lói từ những ngọn nến. Kiến Hoa nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng, vô định hướng vào không khí. Lệ Dĩnh bên cạnh giường, dần hạ nửa thân mình lên người anh, tấm áo choàng đỏ bên ngoài đã tuột ra khỏi một bên vai Lệ Dĩnh, để lộ bờ vai trắng muốt tì lên ngực anh. Khi này anh hoàn toàn không để ý bộ trang phục này lại mỏng như vậy. Ngón tay Lệ Dĩnh lướt nhẹ trêu đùa trên gương mặt anh, từ sống mũi xuống bờ môi, Kiến Hoa vẫn chỉ mở mắt bất động, vài giọt mồ hôi rón rén rơi trán anh rơi xuống bên gối. Đôi bàn tay Lệ Dĩnh nghịch ngợm lần vào phía trong ngực Kiến Hoa, cởi bỏ lớp bạch y bên ngoài, cảm nhận thân thể ấm áp của Kiến Hoa. Cứ như vậy cô cũng không thể làm gì thêm. Tấm áo choàng bên ngoài đã rơi ra gần hết, Lệ Dĩnh gần như đặt cả thân mình trên người Kiến Hoa, nép sát đầu vào ngực anh, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ....

“Cắt. Lệ Dĩnh cần thể hiện sự phóng túng, ma mị một chút nữa. Kiến Hoa, lúc này Bạch Tử Họa vẫn phải đang kiềm chế cảm xúc” - Phân cảnh vừa rồi có vẻ đạo diễn chưa hài lòng.

Lệ Dĩnh mặt hơi ửng hồng không dám nhìn lên còn Kiến Hoa gật đầu. Anh đương nhiên hiểu ý của đạo diễn, nhưng Lệ Dĩnh đang nằm trên người anh, toàn bộ đôi vai trần của cô đều ở trước mặt, anh còn thấy rõ từng khúc xương quai xanh, bảo bản thân sao có thể bình tĩnh mà không thể hiện cảm xúc được đây. Đây là còn chưa kể, khoảnh khắc mà Lệ Dĩnh lần qua lớp áo vào ngực anh, toàn thân anh kích động nổi gai ốc. Vẫn biết chỉ là diễn, nhưng trong mắt anh luôn có cô, không thể coi như không có cảm giác gì.

“Đúp 2...action”

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh người phải cố gắng kiềm chế, người thì phải phát tiết sự phóng túng, một bên tiến một bên lùi nhưng vẫn phải đảm bảo sự hòa hợp trong cảnh quay. Phân cảnh này thực sự rất khó. Phải quay đến đúp thứ 5 đạo diễn mới hài lòng. Hai người thở phào nhẹ nhõm. Kiến Hoa nhặt tấm áo choàng rơi xuống, quay đi khoác lên cho Lệ Dĩnh, cô như vậy, anh không dám nhìn thẳng.

—
“Đừng giết người nữa” - Rõ ràng là cầu khẩn nhưng thanh âm Kiến Hoa vang lên lại như ra lệnh

“Nếu chàng nguyện ý ngủ với ta một đêm, ta sẽ thả một người, thế nào?” - Giọng Lệ Dĩnh mỉa mai thêm phần trêu tức. Kiến Hoa cố hết sức nén cảm xúc khi Lệ Dĩnh buông lời nói như vậy.

“Được, ta đồng ý. Người đừng giết người nữa”

Giọng điệu Lệ Dĩnh dường như có chút tức giận, đôi mắt ánh lên sự mỉa mai.

“Đừng có được voi đòi tiên, ta chỉ nói một đêm thả một người”

...

“Cất. Rất tốt. Mọi người nghỉ một chút” - Tiếng hô “cất” của đạo diễn đúng là cứu tinh cho tâm trạng của Kiến Hoa lúc này. Lệ Dĩnh tung tăng trở về ghế nghỉ, túm lấy quả lựu cô mang tới khi này, bẻ một nửa tươi cười đưa cho Kiến Hoa, cô cũng nhanh tay bỏ luôn vài hạt vào miệng nhỏ của mình.

“Sư phụ, rất ngon!”

Kiến Hoa cố nặn ra một nụ cười. Cảnh quay ban này vẫn quanh quẩn trong đầu anh. Yêu thần xuất thế, mấy ngày tới dự đoán sẽ không êm ả.

21. Chương 22: Hai Khung Cửa Sổ

Gần 10 tiếng đồng hồ liên tục quay với đều là cảnh đối mặt với Lệ Dĩnh khi đã thành yêu thần, khả năng kiềm chế của Kiến Hoa được một lần thử thách cực độ. Trạng thái của anh bây giờ có lẽ còn thảm hơn Lệ Dĩnh hôm đóng cảnh hôn máu. Dù đã kết thúc buổi quay hôm nay, Lệ Dĩnh cũng đã tẩy trang trở về là một Tiểu Dĩnh trong sáng, đơn thuần mà anh thích, nhưng Kiến Hoa từ lúc quay trở về từ phim trường vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Sức chịu đựng của Lệ Dĩnh lại được thử lửa mấy hôm trước, nên những cảnh hôm nay diễn rất ngọt. Nhưng cô càng tự nhiên nhập vai thì Kiến Hoa lại càng cảm thấy khó chấp nhận. Vẫn biết chỉ là diễn nhưng khoảnh khắc cô nằm sát trên người anh, mùi oải hương nồng nàn len lỏi vào khứu giác của anh, ánh mắt quyến rũ đó, anh không thể nào quên được. Về tới khách sạn, Kiến Hoa bỏ lại Khang Vũ, một mạch thẳng về phòng. Lệ Dĩnh khó hiểu định gọi theo nhưng bị Nancy kéo lại. Nancy và Khang Vũ ngẫm trao cho nhau một ánh mắt tinh quái rồi như hiểu ý của chính đối phương, gạt đầu rồi bước vào thang máy.

Ngâm mình trong bồn tắm, hơi nước xông lên làm Lệ Dĩnh cảm thấy rất thoải mái. Nghĩ về những cảnh quay hôm nay đều hoàn thành tốt, Lệ Dĩnh tâm tình cũng thấy vui vẻ. Ban đầu cô lo ngại nhất chính là những cảnh khi Hoa Thiên Cốt hóa yêu thần. Không phải cô bận tâm đến những lời chỉ trích trên weibo nói cô đủ khả năng mà chính cô cũng coi đây là một thử thách rất lớn. Hơn nữa, đột nhiên những cảnh này lại được đẩy lên quay trước, diễn biến tâm lý của cô bị đảo ngược nên càng khó khăn hơn. Mấy ngày nay, các cảnh quay đều hoàn thành suôn sẻ, được sự tán thưởng của đoàn làm phim. Cô hoàn toàn trút bỏ được gánh nặng, hoàn toàn hóa thân thành nhân vật. Cũng nhờ có sư phụ phối hợp, hợp diễn với anh, cô thoải mái phát huy khả năng, hơn nữa trong lúc quay anh cũng tỉ mỉ quan tâm chăm sóc cô, tốn cũng không ít tâm tư.

Vài ngày nay, như một thói quen, Lệ Dĩnh đều chống cằm ngồi bên cửa sổ, ngắm bầu trời đầy sao. Ở đây khung cảnh thoáng đãng, ngắm sao thực có khác biệt với Thượng Hải. Lệ Dĩnh ngơ ngẩn nhìn những ngôi sao trên bầu trời, vân vê lọn tóc vẫn còn ướt, ngâm nga hát một ca khúc cô yêu thích:

”Chàng là gió, thiếp là cát

Quần quýt bên nhau tới tận chân trời

...”

Không biết rằng, người ở phòng bên cạnh đang hướng ánh mắt sang ban công phòng cô, lắng nghe tiếng hát ngọt ngào đó. Kiến Hoa đang ngồi tựa cửa sổ ngoài ban công, ngón tay vô thức vẽ từng vòng tròn trên mặt bàn, nhắm mắt cảm nhận thanh âm nhẹ nhàng của cô. Bỗng, tiếng hát biến mất. Kiến Hoa thở dài thêm chút tiếc nuối lên tiếng

“Tiểu Dĩnh, hết rồi sao?”

“Sư phụ...anh đang bên ngoài?” - Lệ Dĩnh chợt reo lên khi nghe thấy tiếng anh, đứng bật dậy định ra ngoài thì Kiến Hoa đã ngăn lại.

“Em cứ ngồi đó, đừng ra đây, sẽ cảm lạnh”.

Lệ Dĩnh có vẻ vẫn còn muốn ra ngoài nhìn anh, nhưng sư phụ đã nói vậy, cô đành lòng ngồi xuống.

“Vậy sư phụ, em ngồi đây nói chuyện với anh”

Kiến Hoa im lặng, cô hiểu là anh đã đồng ý. Kiến Hoa đang tạm cố tránh nhìn Lệ Dĩnh lúc này, anh cần lấy lại bình tĩnh, nếu lúc này thấy dáng điệu đáng yêu của cô, anh sợ sẽ không cầm lòng được.

“Sư phụ, em đang ăn thạch lựu, anh có muốn ăn một quả không?”

Trên bàn trong phòng Lệ Dĩnh lúc này là một giỏ lựu Nancy ôm lên lúc sáng. Cô không còn phải tiếc lựu siro dạo cụ kia nữa. Thạch lựu này quả thật rất ngon, không uống sư phụ kêu Khang Vũ đến tận Thanh Đảo một chuyến.

“Được!”

Lệ Dĩnh cầm một trái, bò qua cửa sổ, thò đầu ra muốn ngó sư phụ một cái nhưng cũng chỉ thấy tay anh đang chìa sang phía bên cô. Thấy trái lựu vào tay anh, Lệ Dĩnh tỏ vẻ miễn cưỡng quay về ghế của mình.

“Bài hát đó, em thích sao?”

Lệ Dĩnh vừa ăn nhưng anh nói gì, cô đều lắng nghe không sót chữ nào.

“Vâng, là bài hát em thích nhất, anh cũng biết sao?”

“Một người bạn thân của anh đã hát nó”

Lệ Dĩnh gật đầu, bài hát nổi tiếng như vậy, anh cũng biết không có gì lạ.

“Tiểu Dĩnh, anh muốn nghe thêm lần nữa, em hát lại được không?”

Lệ Dĩnh bất ngờ, sư phụ khi không lại muốn nghe cô hát, có khi nào có tâm sự không?

“Nhưng...sư phụ, em không thuộc, chỉ thuận miệng ngâm nga vài câu thôi.”

“Anh hát cùng em”

Lệ Dĩnh lại đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Sư phụ hát sao? Cô biết anh từng là ca sĩ trước khi bước vào nghiệp diễn, chuyện đó đã lâu rồi, nhưng nghe trực tiếp như thế này, quả thật hiếm có. Không thành vấn đề, để được nghe anh hát thì cô ngêu ngao vài câu cũng đã sao.

“Được, coi như em cảm ơn món quà của anh”

Lệ Dĩnh đặt trái lựu xuống, uống tạm ngụm nước chuẩn bị. Không khí chợt im lặng chờ đợi, hai thanh âm trầm bổng dần phát ra hòa quyện vào nhau.

”Hãy trân trọng việc được gặp mặt nhau

Đêm nay có rượu, ta hãy cùng uống thật say,mượn rượu làm lời ca

...

Chàng là gió thiếp là cát

Quấn quýt bên nhau tới tận chân trời”

Từng giai điệu lãng mạn vang lên, hai người không nhìn thấy mặt nhau nhưng giữa họ dường như không có bất kỳ sự cản trở nào.

Hai khung cửa sổ, hai con người, hai trái tim, một cảm xúc.

22. Chương 23: Phút Xuất Thân

Lệ Đình sáng thức dậy thấy mình đang nằm êm ái trên giường, cũng không biết vì sao mình lên được giường ngủ. Cô chỉ nhớ sau khi hát với sư phụ, cô cũng mệt mà thiếp đi.

“Nancy, sao em lại nằm trên giường vậy? Em nhớ hôm qua ngủ quên mất trên ghế mà”

“Đương nhiên là chị đưa em lên đó rồi. Không lẽ có người bay từ bên ngoài vào bế em lên đó ngủ sao”.

Lời nói của Nancy không rõ vô tình hay hữu ý nhưng cũng tác động đôi chút đến Lệ Đình. Nếu đêm qua cô thiếp đi, cũng có thể người bế cô về giường ngủ là sư phụ lắm chứ. Sư phụ có thể dễ dàng trèo qua phía bên này mà. Nhưng Nancy đã xác nhận như vậy, nghĩa là không có gì. Cô cũng không suy nghĩ nhiều. Sáng nay cô không phải quay sớm, ngủ thêm một chút vậy.

Nancy mở cửa bước ra ngoài, vừa hay thấy Khang Vũ cũng từ phòng bên cạnh đi ra, gương mặt tươi tỉnh lại có chút láu cá.

“Ninh Y tỷ, thế nào?”

“Đúng là hôm qua Lệ Đình ngủ quên trên ghế, sáng nay lại hỏi chị không biết làm thế nào lại ngủ trên giường, chị nói dối là chị dìu cô ấy. Nhưng xem ra, cậu không nhìn nhầm đâu, là Hoa ca”.

“Em biết mà. Phải báo tin này cho chị Kiều”

Khang Vũ nhanh chóng rút điện thoại ra gọi một cuộc về Đài Loan. Nhiệm vụ nội ứng ngoại hợp của hai người có vẻ không quá khó khăn, chỉ việc giả vờ bận rộn, thỉnh thoảng lại mất tích để hai người kia có thêm thời gian gần nhau. Không sớm thì muộn cũng phát sinh tình cảm.

Ở bên hai người họ, Nancy và Khang Vũ không khó để phát hiện ra Lệ Đình và Kiến Hoa hay ngồi ở ban công. Dù có hay không có người kia thì họ vẫn cứ thế ngồi đến khuya giống như chờ đợi sự xuất hiện của đối phương vậy. Do đó nếu không có chuyện quá gấp thì những lúc ở đây, Nancy và Khang Vũ đều không ở trong phòng để lại không gian riêng cho Kiến Hoa và Lệ Đình, tới quá khuya mới trở lại. Đêm qua, khi Khang Vũ bước vào phòng, thấy Kiến Hoa nhẹ nhàng đáp xuống bên ngoài ban công, anh lại nhẹ nhàng trở ra sợ Kiến Hoa nhìn thấy anh, sau đó lại giả vờ trở vào như vừa mới tới. Buổi sáng, vội vàng tìm Nancy xác nhận chuyện này. Quả đúng là Hoa ca đã leo ban công sang phòng bên tâm sự với Lệ Đình. Không uống công hai người tối qua vừa buồn ngủ vừa bắt muỗi dưới phòng khách tầng 1.

...

Đúng như mong muốn của Lệ Đình từ ngày đầu quay phim, hôm nay toàn thân cô đều được rảy máu giả từ siro lựu, hơn nữa còn nhiều hơn so với Kiến Hoa hôm trước. Lệ Đình nhận một cốc siro từ tổ đạo cụ, nhấp một ngụm, chủ ý để một chút chảy xuống khóe miệng. Cảnh quay hôm nay, cô là Tiểu Cốt, không phải yêu thần. Bộ dạng quần áo mỏng manh dính đầy máu của Lệ Đình có chút đáng thương. Lúc này còn có Tưởng Hân, Lý Thuần và An Duyệt Khê bên cạnh chờ tới phân cảnh của họ.

Ngay giữa phim trường, một chiếc lồng sắt lớn vừa được dựng lên. Đây có lẽ là tiền lao của Trường Lưu.

“Chuẩn bị, phân cảnh 101...action!” - Đạo diễn lại hô lớn.

Kiến Hoa một thân bạch y dần tiến lại gần chiếc lồng, ánh mắt đau thương nhìn xuống Lệ Đình đang nằm đau đớn đến bất tỉnh phía bên trong. Cô vừa phải chịu 17 đinh tiêu hồn và 101 nhát kiếm, tất cả là do anh tặng.

Kiến Hoa ngồi xuống đỡ Lệ Dĩnh dậy ngay phía trước anh, không quan tâm đến việc mình cũng vừa chịu 64 đĩnh tiêu hồn mà mất đi nửa tiên lực, trị thương cho cô. Từ phía sau, Kiến Hoa ôm Lệ Dĩnh vào lòng, một tay đặt trên gương mặt đang đau đớn của cô. Kiến Hoa đau khổ ôm xiết cô vào lòng tưởng chừng sợ cô sẽ biến mất. Lệ Dĩnh cảm thấy có chút khó thở, sự phụ ôm quá chặt.

“Cắt! Lệ Dĩnh, đoạn này em đang đau đớn nhưng trong trạng thái mơ hồ vẫn cảm nhận được sự có mặt của Bạch Tử Họa, hiểu không, chúng ta nghỉ 5 phút rồi tiếp tục”.

5” nghỉ ngơi, Lệ Dĩnh thoải mái tựa mình trong lòng Kiến Hoa, cùng xem lại nội dung phân cảnh trong cuốn kịch bản đang trên tay anh.

“OK. Tiếp tục...đúp 2...action!”

...

Kiến Hoa có vẻ như xiết chặt Lệ Dĩnh hơn nữa, ánh mắt đau khổ nhìn tiểu đồ đệ trong lòng mình mà rơi lệ:

“Tiểu Cốt, con phải hận sự phụ. Hận ta con mới có thể sống tốt”

Trong mơ hồ đau đớn, Lệ Dĩnh vẫn dùng hết sức nắm lấy cánh tay của Kiến Hoa, liên tục nhắc lại một câu:

“Sự phụ...sự phụ...xin người đừng rời bỏ Tiểu Cốt”

Phân cảnh đang lên đến cao trào, tất cả mọi người đều im lặng, bất chợt hai dòng nước mắt trào ra trên gương mặt còn rớm máu của Lệ Dĩnh.

Trợ lý đạo diễn ngay lập tức quay sang phía đạo diễn định nói gì thì nhận được ra hiệu yên lặng của đạo diễn.

“Máy quay...cận cảnh mắt Hoa Thiên Cốt”

Quay phim nhanh chóng chuyển hướng cận cảnh vào những giọt lệ đang lăn dài trên mặt Lệ Dĩnh. Tưởng Hân đang theo dõi không kìm được cảm xúc, hai mắt rưng rưng. Còn Lý Thuần và An Duyệt Khê khẳng định là đã cảm động phát khóc. Cảnh ngày thật sự quá ngược.

“Cắt. Rất tốt. Chuẩn bị cảnh hắt nước tuyết tình”

Trợ lý đạo diễn nghe tiếng hô cắt liền quay sang đạo diễn muốn giải đáp thắc mắc của mình.

“Đạo diễn khi này Lệ Dĩnh có khóc, hình như không có trong kịch bản, sao vẫn tiếp tục quay?”

“Khi bị Bạch Tử Họa đâm 101 nhát kiếm, Hoa Thiên Cốt đã khóc, ở trong tiên lao, ý thức được việc phải xa sự phụ, người mà cô ấy yêu nhất, khóc một lần nữa rất hợp lý. Cảnh vừa rồi hoàn toàn cuốn hút tôi, nhất định khi biên tập phải lấy cảnh đó” - Đạo diễn Lâm trầm tư giải thích

Người trợ lý gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhìn biểu cảm của những người xung quanh theo dõi phân cảnh vừa rồi, anh nhận ra Lệ Dĩnh đã xuất thần trong giây phút đó. Đó là cảm xúc đến từ trái tim, không đơn thuần chỉ là diễn xuất.

...

Tưởng Hân vượt qua nỗi xúc động nhất thời lại chuyển ánh mắt dò xét xen lẫn nghi ngờ sang Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. An Duyệt Khê đứng bên cạnh tò mò suy nghĩ hiện tại của Tưởng Hân:

“Hân tỷ, có chuyện gì sao?”

Tưởng Hân cảm thấy thích thú với suy nghĩ của mình, nhìn mấy trái lựu trên mặt bàn chỉ đáp một câu ngắn gọn:

“Có!...Là hỉ sự”

23. Chương 24: Đáp Án

Kỷ niệm một tháng đoàn làm phim khai máy, hôm nay lại ít cảnh quay nên đạo diễn đồng ý mở một bữa tiệc nho nhỏ và địa điểm chính là khoảng sân trống rất rộng trên tầng 5, nơi gần một tháng nay đã trở thành không gian riêng của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh.

Từ chiều, Lệ Dĩnh cùng Tưởng Hân đã nhất quyết đòi đi cùng một đầu bếp khách sạn tới khu chợ sầm uất bậc nhất Quảng Tây để mua đồ cho khách sạn chế biến, tiện thể đi chơi một chuyến. Từ hôm khai máy, họ chẳng có cơ hội làm gì ngoài việc ban ngày quay phim, nửa đêm mới về tới thì còn sức lực đâu mà đi chơi. Đối với tính ham chơi của Lệ Dĩnh và Tưởng Hân mà nói, đây quả là cơ hội hiếm có.

Đương nhiên là hai người họ thực chất chẳng có mua đồ gì, việc đó đã có vị đầu bếp kia lo. Lý do chính họ nhất quyết muốn đi theo là do nghe nói Quảng Tây ẩm thực phong phú, nhất lại là nơi gần biên giới giữa hai quốc gia, giao thoa tinh túy ẩm thực, chắc chắn sẽ rất hấp dẫn. Vì thế mà họ hẹn với vị đầu bếp 1 tiếng sau sẽ gặp nhau ở phía ngoài cổng.

Khu chợ nổi tiếng này đa số là người dân tộc Choang, dân tộc thiểu số lớn Trung Quốc, Lệ Dĩnh và Tưởng Hân không phải lo lắng ai sẽ nhận ra mình mà gây nên một trận náo nhiệt.

Tới khu ẩm thực, Lệ Dĩnh quét mắt nhìn một lượt, không phải sơn hào hải vị gì nhưng đều là những món ăn rất ngon mắt, rất nhiều loại, nào là bánh, trái cây, chè đủ màu, còn có rất nhiều loại mứt hoa quả. Lệ Dĩnh hai mắt sáng lên, ôm miệng háo hức:

“waaa...Hân tử, nhiều đồ ăn quá mà chúng ta chỉ có một tiếng, ăn cái gì trước đây?”

Tưởng Hân còn đang suy ngẫm nên làm thế nào cho phù hợp, Lệ Dĩnh lại nói tiếp...

“Hay là...mỗi thứ thử một miếng, cái nào ngon chúng ta sẽ ăn thêm được không?”

Phương án Lệ Dĩnh đưa ra trùng ý Tưởng Hân, nhưng cô vẫn háy mắt nhìn Lệ Dĩnh trêu chọc:

“Em đúng là ham ăn”

Khu ẩm thực này, du khách chỉ cần bỏ ra 10 tệ là có thể đi một vòng thử bất kỳ món nào mình thích. Nếu ưng họ mới mua về. Lệ Dĩnh với Tưởng Hân mỗi người đứng một bên khu ẩm thực, đi một vòng, thấy món nào hấp dẫn thì thuận tay thử một miếng. Cũng chẳng biết mình đã ăn những cái gì, còn không phân biệt được vị nào với vị nào nữa. Gần được 1 vòng, Lệ Dĩnh bỏ vào miệng một miếng mứt màu đỏ cam, miếng mứt tan ở đầu lưỡi có vị chua, lại hơi cay, nhưng một lát sau vị ngọt dịu dần dần xuất hiện quyến luyến khứu giác cô.

“Hân tử, lại đây, món này rất ngon”

Tưởng Hân nghe thấy Lệ Dĩnh ới tên mình nhanh chóng tiến đến, thử một miếng, mắt mở to ra điều rất ngon. Cô ăn thêm một miếng nữa, chỉ vào chỗ mứt:

“Ông chủ, đây là món gì”

“Món này là đặc sản vùng chúng tôi, chỉ ở đây mới có, là mứt táo mèo”

Lệ Dĩnh và Tưởng Hân nghe ông chủ giới thiệu vừa thưởng thức vừa gật gù. Là táo, chẳng trách vừa có vị chua vừa có vị ngọt.

“Ông chủ, cho tôi 5 cân”

“5 kg? Lệ Dĩnh, em mua về để ăn dần đến khi đóng máy sao?” - Tưởng Hân ngạc nhiên, món này dù ngon nhưng cũng đâu thể ăn nhiều như vậy chứ.

“Em mua cho sư phụ”

Lệ Dĩnh nhanh nhẩu đáp nhưng rồi phát hiện mình lỡ lời nên nhanh chóng sửa lại:

“Cả mọi người nữa, 5kg thực ra cũng không nhiều lắm...”

Tướng Hân nhìn phản ứng lúng túng của Lê Đình, càng khẳng định nghi ngờ của mình là chính xác. Hai người này, không phải có tình cảm với nhau thì sao tâm tư lúc nào cũng đặt ở người kia chứ. Không chủ định quan tâm nhưng vẫn tự nhiên dõi theo người kia, tình cảm đó mới thực đáng quý. Xem ra, hai người này đã thật lòng thích nhau rồi.

Đúng hẹn 1 tiếng sau, Tướng Hân, Lê Đình đã có mặt ở cổng. Lúc này vị đầu bếp đã ở đó với linh kính rất nhiều đồ. Đoán chắc tối nay họ sẽ có một bữa rất thịnh soạn. Mỗi người chia nhau xách một ít, khệ nệ tiến ra xe về khách sạn.

...

“Nào mọi người nhanh lên, không còn sớm nữa, chúng ta chuẩn bị bắt đầu thôi”

Tiếng người nọ giục người kia, tất bật chuẩn bị cả buổi chiều, gần tới mấy chục người cả đạo diễn, nhân viên lẫn diễn viên nhanh chóng di chuyển lên tầng thượng. Tiệc đã được dọn sẵn, Kiến Hoa kêu Khang Vũ đi lấy mấy chai rượu vang làm từ thạch lựu tới. Chỗ rượu này được đem tới cùng món quà từ Thanh Đảo lần trước, nhưng hôm nay mới có dịp dùng đến.

Hơn ba mươi người ngồi xung quanh một cái bàn lớn, đèn hoạt động hết công suất. Lễ tân khách sạn nói, hơn một năm rồi, khi đoàn của họ tới đây sân thượng trên tầng 5 mới có một lần sáng đèn như vậy. theo yêu cầu của cả đoàn, phục vụ của khách sạn cũng không cần ở đây túc trực, để tự họ thoải mái. Mấy người trẻ tuổi chủ động đứng dậy rót rượu vang vào ly cho mọi người.

Đạo diễn Lâm thay mặt cả đoàn làm phim, đứng dậy kính một ly

“Mọi người, cảm ơn đã vất vả, mới đi được bước đầu nhưng tôi tin chắc dự án sẽ thành công”

Toàn bộ mọi người cùng đứng lên “Thành công!”

Dù mọi người đều vui vẻ nhưng bữa tiệc cũng không kéo dài lâu. Sáng mai còn phải quay sớm, cần giữ sức khỏe nên đa phần mọi người từ đạo diễn đã sớm trở về phòng. Ở lại ngoài hai vị chủ nhân của tầng này còn có Tướng Hân và Lý Thuần, cũng bởi vì tiệc chai rượu vang vẫn còn chưa uống hết. Trên phim trường, bốn người bọn họ có nhiều cảnh chung nên cũng thân thiết với nhau hơn. Khang Vũ và Nancy không biết lại biến đâu mất. Khi mọi người giải tán cũng là lúc không thấy hai người họ.

Lê Đình xung phong rót thêm cho mọi người, chỉ còn 1 chai nữa, không uống hết thì thật uổng công của sư phụ, cô lại uống thêm một ly, bĩu môi nói:

“Hứ, rượu này sao càng uống càng thấy ngọt, giống như uống nước hoa quả”

Rượu vang thạch lựu từ Thanh Đảo rất nổi tiếng, loại rượu này khi uống cho cảm giác ngọt rất đậm, khiến người ta chỉ muốn uống thêm. Nhưng thực tế là loại rượu khá mạnh, vì thế nó rất được chuộng ở các nước châu Âu. Càng uống càng ngấm, người tửu lượng thấp chỉ 2 ly là sẽ say mà Lê Đình trước sau gì cũng đã uống tới 5 ly.

“Sư phụ...mọi người...cũng uống đi...cạn”

Gương mặt đáng yêu của Lê Đình ửng hồng trong ánh điện, dù vẫn còn nhận ra những người xung quanh nhưng đôi mắt đã hơi khép lại mơ màng. Kiến Hoa này giờ không nói nhiều, chỉ ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng đáp lại vài câu chuyện của mọi người, nhìn thấy điệu bộ của Lê Đình bây giờ thật muốn ngăn lại đưa cô về phòng nhưng lại ngại vì Tướng Hân và Lý Thuần còn đang ở đây.

Vừa cạn ly, Lê Đình đã không trụ được nữa mà gục xuống bàn, nhưng miệng vẫn không ngừng nói muốn uống nữa. Ánh mắt Kiến Hoa giãn ra, cô gái này, sao lại có thể dễ dàng ngủ như thế.

“Đỉnh tể say rồi, để em đưa chị ấy về phòng” - Lý Thuần nhiệt tình muốn giúp đỡ, cô gần tuổi với Lê Đình, hai người khá thân nên việc này đương nhiên là do cô làm.

“Không được rồi...Thuần Thuần...chị nhức đầu quá, hình như là say rồi, em đưa chị về phòng đi” - Tướng Hân hơi nhắm mắt lại, day qua day lại thái dương, nhũu mày tỏ vẻ khó chịu.

“Nhưng còn Đình tể thì sao?”

“Không sao đâu...Hoa ca, phiền anh một chút đưa Lệ Dĩnh về phòng, sau đó gọi trợ lý giúp cô ấy. Em quá thật có chút không chịu được”

Kiến Hoa nhìn Tưởng Hân, say rượu rồi mà còn có thể phân phó kỹ lưỡng như thế sao? Biểu cảm say rượu của cô còn có vẻ giả giả, còn định qua mặt một diễn viên như anh. Không lẽ việc anh thích Lệ Dĩnh cũng bị cô nhìn thấy? Tuy vậy nhưng Kiến Hoa vẫn đồng ý để Lý Thuần dìu Tưởng Hân về phòng. Lúc này chỉ còn lại anh với Lệ Dĩnh.

Kiến Hoa lấy ly rượu vẫn còn trong tay Lệ Dĩnh, lau đi vài giọt vẫn còn ướt trên môi cô, bế cô trở về phòng.

Lệ Dĩnh say rượu nhưng đột nhiên cảm thấy người mình đang di chuyển, hình như còn có người đang bế mình, cổ mở mắt, nói giọng phụng phịu của người đang say rượu:

“Sư phụ, sao anh lại bế em, để em xuống...”

“Ngượng gì chứ...cũng không phải lần đầu tiên anh bế em”

Lệ Dĩnh lơ mơ không hiểu ý trong lời nói của Kiến Hoa. Không phải lần đầu tiên...ai da, chẳng nhẽ sư phụ còn tính cả lúc anh ẵm cô trong phim sao. Thật quá đáng...không tính, không tính. Cô vẫn thích đây là lần đầu tiên hơn, sư phụ đang bế cô, cảm giác thật ấm áp, Lệ Dĩnh tự nhiên áp vào ngực anh ngủ tiếp.

Kiến Hoa bế Lệ Dĩnh về phòng, đặt cô lên giường, cẩn thận đắp chăn và đóng cửa sổ lại sợ cô say rồi gặp gió sẽ bị cảm. Đang định ra về thì bất ngờ Lệ Dĩnh kéo tay anh lại, nắm chặt không buông, hai mắt lim dim nhưng miệng vẫn lẩm bẩm:

“Sư phụ...sư phụ”

Kiến Hoa thở dài, ngồi xuống bên giường cô, say rồi mà vẫn còn gọi sư phụ. Là cô đang gọi anh hay là lại đang chìm trong giấc mơ của Tiểu Cốt rồi. Đột nhiên Kiến Hoa nảy sinh một thắc mắc, cúi xuống ghé tai Lệ Dĩnh hỏi nhỏ:

“Tiểu Dĩnh, em nói xem...vì sao em lại gọi anh là sư phụ”

Quả thực điều này ngay từ ngày họp mặt anh đã thắc mắc, nhưng mọi thứ diễn ra quá nhanh, anh dường như cũng bị ánh sáng phát ra từ cô gái này cuốn theo nên cũng không để tâm nữa. Nhưng hôm nay anh thực sự muốn biết, đối với cô, liệu anh là Kiến Hoa, hay chỉ là người đóng sư phụ Bạch Tử Họa của cô thôi.

“Là bởi vì...là bởi vì...lúc đầu em gọi là vì anh sẽ đóng sư phụ của em, còn sau đó...”

“Sau đó làm sao?” - Kiến Hoa gặng hỏi, giờ có lẽ Lệ Dĩnh đang nửa tỉnh nửa mơ, sẽ không ý thức được mình nói gì. Nếu không tận dụng bây giờ, có lẽ anh sẽ không còn cơ hội biết nữa.

“Sau đó...gọi anh là sư phụ là vì...vì...không muốn gọi anh giống những người khác, em muốn chỉ một mình em gọi anh như vậy...duy nhất...”

Nhận được câu trả lời đúng như mình muốn, Kiến Hoa cảm thấy trong lòng trào dâng niềm hạnh phúc. Chỉ một câu nói của cô, đã gỡ bỏ được đả đo trong lòng anh.

“Tiểu Dĩnh, đáp án này, anh rất hài lòng.”

Đợi Lệ Dĩnh hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, Kiến Hoa nhẹ nhàng gỡ bàn tay cô đang nắm chặt tay anh này giờ bỏ vào chăn, âu yếm nhìn cô lần nữa rồi nhanh chóng lách qua ban công trở về phòng. Kiến Hoa tự nhiên bật cười vì hành động của mình, cửa chính phòng mở anh lại không đi, không phải lâu nay anh đã quen lối này rồi chứ?

Kiến Hoa chợt hướng sự chú ý của mình lên một bọc nhỏ xinh xắn trên bàn phía ban công của mình. Kiến Hoa mở ra, bên trong là một túi tảo, còn có một bông hoa oải hương bên cạnh. Chắc chắn là Lệ Dĩnh để ở đó lúc chiều. Kiến Hoa thử một miếng, ánh mắt đặt toàn bộ lên bông hoa oải hương yêu kiều trước mặt. Đêm xuống, oải hương phát ra mùi thơm nồng nàn hơn, tình cảm này cũng từ đó càng sâu hơn.

24. Chương 25: Tâm Ý

Việc ngồi ở cửa sổ hay ban công nói chuyện mỗi đêm giờ đây đã trở thành thói quen của Kiến Hoa và Lê Đình. Nếu không phải có việc đột xuất gì thì một đến mấy hai người họ cũng tự nhiên ngồi ở đó chờ sự xuất hiện của người kia. Có khi là cùng uống trà, có khi Kiến Hoa lại chỉ yên lặng ngồi nghe Lê Đình kể về những chuyện thường ngày trong đoàn, kể về những thứ cô thích, cũng có khi hai người chỉ im lặng bên khung cửa sổ, cảm nhận người bên kia cũng đã là đủ rồi.

Lê Đình tầm hồn ăn uống, nhiều khi ban đêm còn mò dậy tìm thức ăn, khẩu phần ăn của người bình thường quả thực không thấm vào đâu so với sức chứa của dạ dày cô. Thế nên cô thêm ăn gì, thích cái gì...mỗi lần nói chuyện với Kiến Hoa đều tự nhiên theo miệng cô mà bay ra, cũng chẳng ý tứ đến việc mình là một cô gái, hễ mở miệng lại nghĩ đến thức ăn. Thế nhưng, người nó vô tình, người nghe hữu ý, mọi thứ cô nói Kiến Hoa đều để tâm. Hơn nữa, cái cô thích cũng đều là thứ đơn giản, thế nên lâu thì vài ba ngày, nhanh thì chỉ vài giờ những thức đó lại lặng lẽ xuất hiện ngoài ban công phòng cô.

Đáp án của Lê Đình đêm nọ đã gỡ được những mắc trong lòng Kiến Hoa bấy lâu nay. Thế nên, anh toàn tâm toàn ý ở bên cô, quan tâm cô. Cử chỉ nhẹ nhàng, hành động đơn giản nhưng chứa đầy tâm ý. Có lẽ giờ Lê Đình vẫn chỉ mơ hồ cảm nhận được tình cảm cô dành cho anh nhưng vẫn không chắc chắn vì vẫn đang trong quá trình quay phim, có thể bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của nhân vật. Anh lo lắng không phải thiếu cơ sở, trong giới này, không ít người yêu nhau sau khi đóng chung một bộ phim, nhưng một thời gian ngắn đã chia tay cũng chỉ bởi tình cảm đã nhạt dần sau khi bộ phim kết thúc. Do vậy, trong mối quan hệ này, anh không vội vàng. Anh muốn từ từ để cô nhận ra tình cảm của mình đối với anh, từ từ cảm nhận tâm ý của anh đối với cô, tỉnh táo đứng trước mặt anh thể hiện tình cảm chứ không chỉ là trong mơ hay lúc say nữa.

“Cốc!Cốc!Cốc” Tiếng gõ cửa vang lên, cửa phòng 502 bật mở, người đàn ông trong phòng có vẻ ngạc nhiên:

“Tiểu Đình, nửa đêm rồi, sao em còn chưa ngủ”

Lê Đình giơ ngón tay kêu “Suýt” ra hiệu cho Kiến Hoa nói nhỏ, buổi đêm yên ắng, nếu nói to, dám chắc người ở tầng dưới cũng nghe thấy lắm. Lê Đình mặc một chiếc áo gió thể thao mỏng màu tím, mũ áo đã che mất nửa gương mặt cô, lại còn cái mắt kính to cổ cộ kia nữa, khiến cho Kiến Hoa ngạc nhiên nhưng nhìn cô cũng không khỏi bật cười.

“Sư phụ, em muốn ra ngoài một lát, anh đi cùng em được không?”

“Không được! Muộn rồi, em không ngủ mai làm sao có sức quay phim”

Biết là Lê Đình lại nổi tính ham chơi, anh đương nhiên cũng muốn đưa cô đi nhưng nghĩ đến sức khỏe của cô, lần này anh không thể chiều ý, cương quyết từ chối.

“Chỉ một lát thôi, em nghe nói hôm nay có phiên chợ hội của người Choang, một năm chỉ có một lần, nhiều đồ ăn và trò chơi vui lắm. Chỉ kéo dài từ đêm nay tới 5h sáng thôi, nếu bỏ lỡ sẽ phải đợi tới năm sau à”.

Biết là Kiến Hoa sẽ không dễ dàng gì mà đồng ý, Lê Đình giả bộ ngây thơ đáng thương

“Đi mà, sư phụ. Không phải ngày mai 9h mới có cảnh quay sao”

Lê Đình giở bộ mặt nũng nịu cần khẩn, Kiến Hoa không thể làm gì khác mà đồng ý. Lê Đình giục anh vào mặc thêm áo, còn dặn kỹ phải có mũ, có kính càng tốt. Nửa đêm, chẳng có phóng viên nào hết nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Kiến Hoa nhanh chóng thay đồ ra tới nơi đã bị Lê Đình kéo đi ngay tức khắc. Đối với cô bây giờ tranh thủ phút nào hay phút ấy, không nhanh sợ sư phụ đổi ý. Xuống đến tầng một, hai người chuẩn bị tiến ra sảnh thì Kiến Hoa kéo Lê Đình lại.

“Khoan đã! Chúng ta đi cửa sau...sẽ nhanh hơn”

Lê Đình không suy nghĩ nhiều làm theo lời anh. Hai người họ lên một chiếc xe mà thường ngày vẫn chở họ tới phim trường, theo chỉ dẫn của Lê Đình, Kiến Hoa lái xe dần biến mất trong đêm tối.

...

Phiên chợ hội của người Choang tại Quảng Tây một năm chỉ có một lần. Tất cả những mặt hàng từ thủ công tới quần áo, đồ ăn, những món đồ lưu niệm mang bản sắc của dân tộc này đều được mang đến phiên hội. Những người tham gia chủ yếu vẫn chỉ là người bản xứ, rất hiếm khi có khách lạ vào thời điểm này vì đặc thù nó chỉ diễn ra vào ban đêm cho tới rạng sáng, mà lại chỉ có 1 ngày trong năm. Cả một khung trời rực rỡ vì ánh sáng từ những chiếc đèn lồng đủ màu sắc. Âm thanh réo rắt từ tiếng đàn cùng sự du dương của tiếng sáo và nhộn nhịp của tiếng trống hòa vào nhau tạo nên không khí rất tương xứng. Lệ Dĩnh là lần đầu tiên tham dự một phiên hội của người dân tộc tổ ra vô cùng háo hức. Tất cả mọi thứ đều mới lạ, gây sự thích thú cho cô. Cũng chẳng để ý có ai nhận ra bọn họ không, Lệ Dĩnh kéo Kiến Hoa đi hết khu này sang khu khác. Sự có mặt của hai vị khách lạ được sự chào đón không nhỏ ở đây. Những người dân bản xứ nhiệt tình giới thiệu cho hai người từng thứ một, nhiều người còn hào phóng tặng mấy món quà lưu niệm cho họ, chỉ để nhận lại một cái ôm tình cảm. Cảm thấy người dân ở đây thật đáng mến, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cũng thoải mái hơn, hòa mình vào bầu không khí như ngày hội.

Một người phụ nữ luống tuổi, mái tóc đã nhiều điểm bạc, gương mặt phúc hậu tiến đến trước hai người họ:

“Hai bạn trẻ, lần đầu tiên tới đây đúng không. Dự phiên hội của người Choang thì phải mặc trang phục dân tộc của người Choang mới cảm nhận hết được không khí. Hai người có muốn thử không?”

Lệ Dĩnh quay sang Kiến Hoa, nhận được cái gật đầu từ anh, hai người vui vẻ đi theo người phụ nữ vào trong. Một lát sau đã bước ra. Lệ Dĩnh mặc một bộ váy màu đỏ hoa văn thêu rất tỉ mỉ, ở cổ tay, ve áo và chân váy còn thêu nhiều đường chỉ ánh kim rất bắt mắt. Cô đội một chiếc mũ tưởng chừng lớn gấp đôi đầu mình và đeo một chiếc khánh bằng bạc khá lớn trước ngực. Trông có chút khác lạ, nhưng rất đáng yêu. Lệ Dĩnh giống y như một thiếu nữ dân tộc xinh đẹp. Thật may là ở đây không có tục cướp vợ, nếu không sẽ chẳng có gì bảo đảm sẽ không ai ngắt ngay trước vẻ đẹp của cô mà cướp về nhà.

Trang phục của Kiến Hoa lại đơn giản hơn một chút, nhưng sự cầu kỳ vẫn không khó nhận ra. Anh mặc một bộ đồ màu xanh đậm, họa tiết có ít hơn của Lệ Dĩnh nhưng bộ trang phục này lại thể hiện được sự mạnh mẽ, uy nghiêm của người đàn ông. Chiếc mũ anh đội mới thực đặc biệt, nó được bện từ 1 tấm khăn lớn, nhưng bện như thế nào thì Lệ Dĩnh khi này căng mắt nhìn cũng không thể theo nổi. Kiến Hoa cũng đeo một chiếc khánh bạc, hình như là cùng bộ với chiếc trên cổ Lệ Dĩnh.

“Sư phụ... có đẹp không?”

“Rất đẹp” - Kiến Hoa từ nãy tới giờ ánh mắt không hề rời khỏi cô

“Tôi nhìn quả không nhầm, hai người mặc quả thật rất đẹp. Rất có tướng phu thê”

“Hả?” - Cả Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đều phản ứng trước lời nói của người phụ nữ

“Đây là trang phục của nam nữ người Choang khi thành thân. Tôi vừa mới may xong hai bộ này, thấy hai người đẹp đôi nên muốn hai người mặc thử. Rất đẹp!”

“Í...Chúng tôi không phải là...”

Lệ Dĩnh chưa kịp nói hết câu đã bị Kiến Hoa ngăn lại, anh chỉ từ tốn nhìn người phụ nữ nói “Cảm ơn”

“Nhưng sư phụ...bà ấy hiểu nhầm...”

“Chỉ một bộ quần áo thôi, đâu phải là thật, bà ấy vui như vậy, chúng ta cứ để bà ấy nghĩ thế đi, không phải đến đây để chơi sao. Đi với anh”

Hai người hẹn với người phụ nữ một tiếng sau sẽ trở lại để thay đồ. Trong một tiếng đó, thay vì Lệ Dĩnh là người dẫn đường như lúc đầu thì bây giờ là Kiến Hoa.

Anh đưa cô tới khu ẩm thực, rồi lại tới khu trò chơi. Đóng phim cổ trang nhiều nên mấy trò ném tiêu hay ném vòng Kiến Hoa tổ ra rất lợi hại, anh thắng được không ít quà, tất cả đều tặng cho Lệ Dĩnh. Đứng bên cạnh quan sát, Lệ Dĩnh tự nhiên cảm thấy xao động, hai người thật giống như đang hẹn hò vậy. Sư phụ chiều chuộng cô, những thứ cô thích anh đều lấy được. Nếu như có thể ở đây lâu một chút thì tốt.

Sự chú ý của hai người lại chuyển qua một đám đông đang vây xung quanh một cột lửa lớn. Mấy chục người xếp thành hai vòng tròn chạy quanh đám lửa cùng hát vang một ca khúc mà Lệ Dĩnh và Kiến Hoa đều không hiểu. Có lẽ là bài hát của dân tộc họ. Lệ Dĩnh chăm chú quan sát, nhún nhảy rồi lắc đầu qua

lại, vỗ tay theo giai điệu. Cô không hiểu họ hát gì nhưng chỉ cần nhìn gương mặt rạng ngời của họ cũng đủ cảm thấy hạnh phúc.

Kiến Hoa nhìn Lệ Đình thầm cảm thấy quyết định ban nãy của anh thật chính xác.

“Sư phụ, đã đi hết một lượt rồi, chúng ta về thôi”

Vẫn còn muốn ở lại, nhưng đã hứa với anh chỉ đi một vòng nên Lệ Đình chủ động gọi anh trở lại khách sạn. Kiến Hoa đón lấy tay Lệ Đình dìu cô qua mấy mép đá mập mờ. Bộ trang phục này tuy đẹp nhưng khiến Lệ Đình đi chuyển có đôi chút khó khăn. Hai người quay trở lại chỗ người phụ nữ ban nãy để lấy y phục.

...

Trên đường về Lệ Đình không ngừng cảm thán rằng lễ hội vui thế nào, cô vui ra sao. Ấy vậy mà gần về tới lại ngủ mất. Ở ngoài này, Kiến Hoa cũng không thể mạo hiểm mà bế cô lên được. đành khẽ lay cô dậy.

“Sư phụ, đã về tới rồi sao”

Hai người lách kích ôm rất nhiều quà mà khi nãy thắng được trong mấy trò chơi trở về phòng. Kiến Hoa còn dặn kỹ Lệ Đình ngay lập tức phải đi ngủ nếu không lần sau anh sẽ không đáp ứng yêu cầu của cô.

“Sư phụ, cảm ơn anh”

“Chỉ cần em vui là được, vào ngủ đi”

Lệ Đình bước vào trong còn quay đầu với lại một cái nhìn lần cuối. Anh mỉm cười gật đầu. Đúng, chỉ cần cô vui là được, anh nguyện làm mọi việc chỉ để nhìn thấy nụ cười đó.

25. Chương 26: Nhớ

Những cảnh khiêu thần xuất thế và một số cảnh được vinh dự xét vào loại “hạn chế độ tuổi” người xem căn bản đã quay xong. Giờ đoàn làm phim mới bắt đầu quay những cảnh phần nửa đầu của truyện, hành trình khi Hoa Thiên Cốt lên Thục Sơn tới khi được Bạch Tử Họa nhận làm đệ tử. Những cảnh khó, cảnh ngược cũng coi như gần hoàn thành nên những cảnh mang màu sắc tươi sáng của phim đều thuận lợi thực hiện. Vốn tính cách có phần giống với nhân vật nên Lệ Đình dễ dàng hóa thân thành Tiểu Cốt đáng yêu, không ngừng nỗ lực, lại còn đôi chút cố chấp. Diễn như không diễn, tiến độ của đoàn làm phim cũng gia tăng đáng kể.

Theo kế hoạch, đoàn tập trung quay cảnh Hoa Thiên Cốt cùng các sư huynh muội hạ sơn lịch luyện và đại chiến trên Thái Bạch sơn. Vì thế lịch trình của Kiến Hoa cũng trống tới 5 ngày. Khang Vũ đã cùng Kiến Hoa trở về Đài Loan một chuyến. Liên Tuấn Kiệt thông báo rằng, có một dự án gửi lời mời tới anh, nhân dịp lịch trình được giãn ra nên tiện thể về xem xét một chút. Anh cũng có kế hoạch phỏng vấn và chụp hình cho một tạp chí lớn tại Bắc Kinh.

Đài Loan...

“Kiến Hoa, cậu đọc rồi thấy dự án này thế nào, là phim hiện đại, pha yếu tố trinh thám. Cậu vẫn nói là mấy năm tới sẽ chỉ đóng phim hiện đại mà” - Liên Tuấn Kiệt dự đoán đây sẽ là một dự án hay nên rất mong Kiến Hoa sẽ nhận phim này. Gần đây, kịch bản gửi đến cho Kiến Hoa nhiều không đếm xuể, anh lại đặc biệt có cảm giác với kịch bản này.

Kiến Hoa ánh mắt lại trầm tư, đây vốn là anh của trước đây, nhưng từ khi gặp cô, tần xuất những lúc anh vui vẻ theo đó mà tăng lên. Tâm trạng hiện giờ, khả năng vài phần là do cô tác động. Cũng phải, mấy tháng qua anh đã quen thuộc với việc ở bên cô, mới đi xa một chút lại thấy trống rỗng.

“Mình định xong Hoa Thiên Cốt sẽ nghỉ một thời gian, nhưng kịch bản này cũng khá hấp dẫn. Cậu có nói với bên họ khi nào mình quay xong Hoa Thiên Cốt không?”

“Mình đã nói rồi, họ đồng ý chờ cậu xong dự án đó, nghỉ 1 tuần rồi mới khai máy”

“Vậy được, mình đồng ý nhận.” - Kiến Hoa vẫn nghe Tuấn Kiệt nói nhưng ánh mắt dường như vô định hướng ra bên ngoài.

A Kiều đi ra từ trong bếp, đặt một đĩa trái cây lên bàn, tò mò hỏi Kiến Hoa:

“Hoa ca, ở Quảng Tây vất vả lắm hay sao, trông anh có vẻ gầy đi?”

“Ừ, ở đó hơi nóng” - Kiến Hoa trả lời từng câu nhưng vẫn không nhìn ai.

A Kiều lại giả bộ hỏi: “Hoa ca, Lệ Dĩnh thế nào, cô ấy có tốt không?”

“Ừ...Rất tốt” - Kiến Hoa vẫn chỉ gật gù, không hiểu thâm ý trong lời nói của A Kiều. Thấy vậy, A Kiều lại tiếp tục:

“Hoa ca, nếu quan hệ hai người tốt như vậy, anh có thể xin giúp em chữ ký của cô ấy không. Em là fan lớn của Lệ Dĩnh”

Kiến Hoa vẫn gật đầu nhưng không trả lời.

“Hoa ca...Hoa ca...” - A Kiều chợt gọi lớn, Tuấn Kiệt bên cạnh cũng giật mình.

“Ừ được, anh sẽ nhớ. Tuấn Kiệt, mình ra ngoài một chút”.

Tuấn Kiệt nhìn theo bóng lưng Kiến Hoa thở dài khó hiểu:

“Từ hôm về đây, cậu ấy như treo đầu óc trên mây vậy”

A Kiều bỏ miếng táo vô miệng, yêu kiều ngồi xuống bên cạnh Tuấn Kiệt, đẩy nhẹ thái dương chồng mình:

“Dĩ nhiên rồi, tâm tư của Hoa ca không ở đây mà ở Quảng Tây kìa”

...

Đã 3 ngày sau khi Kiến Hoa trở về Đài Loan, ban công phòng 502 đã 3 đêm không có ai ngồi ở đó. Trước hôm đi, anh cũng báo với cô là năm ngày sau mới trở lại. Dẫu cô đêm tuyệt đối không được ngồi quá lâu ở ban công mà ngủ gật, cũng không được trốn ra ngoài đi chơi khi anh không có ở đây. Cô đã đồng ý với anh.

Lệ Dĩnh nằm sấp trên giường mắt mày ử rử mần mê chiếc điện thoại. Cũng qua 3 ngày rồi, chả có tin tức gì của Kiến Hoa, trên báo cũng không có, anh cũng không dùng weibo, giờ này anh làm gì, ở đâu, ăn gì...cô đều muốn biết. Vậy mà, đến một cái tin nhắn anh cũng chẳng thèm gửi cho cô. Hàng ngày gặp anh, quay phim chung, ăn cơm cũng ở cùng nhau, đến tối còn nói chuyện tới khuya mới chịu đi ngủ...việc này sớm đã trở thành thói quen. Nay tự nhiên lại cảm thấy hụt hẫng. Lệ Dĩnh lẩn qua lẩn lại trên giường mắt vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại nhưng miệng thì lẩm bẩm.

“Sư phụ, anh bận đến thế sao?”

Nhiều lúc cô không ngăn được mình muốn nhắn tin cho anh hỏi, nhưng lại thấy ngại. Mình là gì chứ, sao có thể hỏi anh khi nào quay lại được. Nếu anh không nhắn thì cô hỏi có ích gì. Thế nên, ngày nào Lệ Dĩnh cũng diễn lại y một cảnh như vậy, cho tới lúc buồn chán mà ngủ mất.

Hôm nay cũng vẫn vậy, biết là Kiến Hoa chắc chắn chưa trở lại nhưng Lệ Dĩnh cứ đi qua đi lại ngoài hành lang trước cửa phòng anh. Sau đó lại chuyển qua ban công, chốc lại ngó sang phòng bên cạnh. Đứng lên lại ngồi xuống, hết thần thời ngồi ngắm chậu oải hương rồi lại đem mứt táo vẫn còn từ lần trước ra ăn cho đỡ chán. Tâm tình buồn bực tới mức, Lệ Dĩnh còn lòi chậu oải hương mà cô thích trút giận lên nó, vô thức bứt từng bông hoa vừa thắc mắc:

“Mày nói xem, anh ấy khi nào sẽ quay lại?”

Bầu trời mĩ lệ đầy sao nhưng chẳng có gì có thể lọt vào mắt cô lúc này. Dám chắc giờ có đặt một bàn sushi thịnh soạn trước mặt cô cũng chẳng có tâm trạng nào mà ăn nổi. Đồng hồ dần điểm về khuya, Lệ Dĩnh vẫn còn ngồi đó trông sang ban công bên cạnh với ánh nhìn vô định, mi mắt dần sụp xuống, miệng khẽ phát ra tiếng:

“Sư phụ, em rất nhớ anh!”

26. Chương 27: Đá Uyên Ương

“Dĩnh tỷ, chúng ta ra ngoài chút đi”

Lệ Dĩnh mở cửa ra thấy Lý Thuần cùng Duyệt Khê mặt mày niềm nở đứng trước cửa.

“Đi đâu? Chiều nay chị còn có cảnh quay nữa.” - Lệ Dĩnh quả thật không có tâm trạng để đi chơi nhưng dường như hiểu được điều đó, Duyệt Khê bên cạnh nói xen vào.

“Bọn em cũng không biết. Hân tỷ nói em lên gọi chị. Chỉ nói là bất cứ cách nào cũng phải đưa được chị xuống”

“Mmmm”

Dù sao chiều mới có cảnh quay, cô cũng không thể cứ ngồi ủ rũ trong phòng mãi. Nancy mà thấy lại ca cẩm một bài. Tốt nhất nên ra ngoài vậy.

Xuống tới sảnh, Tưởng Hân đang đợi họ ở đó, bên ngoài còn có một chiếc xe điện du lịch trang trí rất xinh xắn.

“Đi thôi, đưa mấy đứa đến một nơi rất đẹp, đảm bảo sẽ thích không muốn về”

Tưởng Hân đá mắt sang Lý Thuần, Lý Thuần hiểu ý nhanh nhẹn đẩy Lệ Dĩnh lên xe. Quang cảnh trên đường họ đi qua nếu miêu tả bằng một từ hùng vĩ vẫn không thể hình dung hết được. Ba người kia không ngừng cười đùa, chỉ trở hết bên nọ sang bên kia, chỉ có Lệ Dĩnh là không đặt cảnh vật trong mắt, thỉnh thoảng Duyệt Khê lay cô, Lệ Dĩnh mới cố cười hoặc gật nhẹ một cái.

Lý Thuần, Duyệt Khê không hiểu nhưng Tưởng Hân đương nhiên biết rõ nguyên nhân vì sao mấy hôm nay Lệ Dĩnh không còn hoạt bát, vui vẻ như ngày thường. Quay phim xong là về thẳng khách sạn, ai rủ đi đâu cũng nhất quyết từ chối, cơm lại bỏ một nửa, điều mà trước nay chưa từng xảy ra. Chắc chắn là do người bên phòng 502 kia. Hôm nay đã là ngày thứ 4 Kiến Hoa rời đoàn về Đài Loan. Tâm tư cô gái này cũng như bỏ người ở lại mà theo người ta mất rồi. Tưởng Hân biết rõ cảm giác đó như thế nào, cô không đành lòng mà cố nghĩ cách kéo Lệ Dĩnh đi chơi cho khuây khỏa.

“Lệ Dĩnh, thoải mái chơi đi. Vài hôm nữa Hoa ca về em không còn được tự do như thế nữa đâu.”

Tưởng Hân nói đại một câu thăm dò phản ứng của Lệ Dĩnh, ai ngờ, mới chỉ nghe đến tên anh, Lệ Dĩnh đã giật mình.

“Anh ấy khi nào thì trở lại...em...em...chỉ thắc mắc, sắp đến những phân cảnh của anh ấy rồi, chỉ sợ về muộn sẽ ảnh hưởng tới tiến độ quay.”

Tưởng Hân mỉm cười, cô gái này, thích người ta nhưng vẫn còn cứng miệng lắm. Rõ ràng là quan tâm người ta nhưng lại không dám nói. Xem ra, mấy ngày nay có chút khổ sở đây. Nếu vậy, cô đành phải nhúng tay vào một chút.

“Em yên tâm đi, bạn của chị là nhiếp ảnh gia, hôm qua có nói là sẽ chụp một bộ ảnh cho Hoa ca cho tạp chí số mới, nếu phỏng vấn thì chắc ngày mai sẽ xong. Chậm nhất sáng ngày kia Hoa ca sẽ tới đây, vẫn kịp cho cảnh quay”

Thấy Lệ Dĩnh đang mong chờ lời nói của mình, Tưởng Hân lại tiếp tục:

“Chị còn nghe đạo diễn nói, Hoa ca cố gắng hoàn thành sớm để trở lại đây, nên hầu như không có thời gian, một cuộc điện thoại còn khó nghe nữa là.”

Tưởng Hân nói đến đây nhận thấy Lệ Dĩnh rung mình phản ứng một cái, biết là mình nói đúng trọng tâm rồi. Thì ra, Lệ Dĩnh ủ rũ mấy hôm nay là vì không có tin tức của Kiến Hoa. Tưởng Hân lại hơi lắc đầu, ra

về bất mãn. Chắc! Hoa ca này cũng thật là, nói đi là đi hẳn mấy ngày, cũng không buồn nhắn tin gọi điện cho người ta một lần. Bảo trái tim nhỏ bé mới rung động của Lê Đình biết phải làm sao?

“Thế nào, không sao rồi chứ?”

Tưởng Hân biết thừa là cô chẳng có người bạn là nhiếp ảnh gia nào cả. Cô biết Kiến Hoa đi Bắc Kinh chẳng qua là nghe thấy anh nói chuyện với đạo diễn trước khi đi mà thôi. Nhưng để làm yên lòng cô gái nhỏ kia, đành phải nói xạo một chút. Dù sao cũng chẳng làm hại đến ai.

Lê Đình cuối cùng cũng nở được một nụ cười khó khăn. Thì ra là sự phụ bạn như vậy. Nhưng ngày kia anh mới về mà ngày mai đã là...Lê Đình lắc đầu bỏ đi ý nghĩa đó. Thế nào cũng được, 1 ngày nữa thôi là sự phụ sẽ về. Lê Đình vui hơn một chút, chịu nhìn ngắm mọi thứ xung quanh. Cảnh vật đẹp như vậy, nhưng giờ cô mới nhìn một cái.

Nửa tiếng sau, xe của họ đỗ tại một bãi đất trống, xung quanh đều là vách núi cao dựng đứng.

“Hân tỷ, đây là đâu” - Cả ba người đều quay sang thắc mắc hỏi Tưởng Hân.

“Nơi đẹp nhất Quảng Tây, thác Đức Thiên - Bản Ước, lát nữa bọn em sẽ thấy thế nào là chốn bồng lai thực sự”

Ba người họ lóc cóc đi theo phía sau Tưởng Hân, bước xuống những bậc thang đã rêu xanh phủ kín đi sâu xuống thung lũng phía dưới. Càng xuống thấp, không khí càng lạnh, không phải vì không khí loãng mà do hơi và áp lực lớn từ thác nước khiến họ càng tới gần càng thấy lạnh. Rẽ qua những hàng cây tạo thành vòm kín phía trên, điểm cuối của con đường mòn, tất cả đều ngạc nhiên không thể miêu tả nổi những gì đang thấy trước mắt. Từng dòng nước mạnh mẽ liên tục chảy xuống từ những vách đá cao đến vài chục thước. Hơi nước kết hợp với màn sương mờ ảo tạo nên quang cảnh vô thực, chỉ có ở tiên giới. Người xem cũng không dám bước đến, không dám đụng vào bất cứ thứ gì, chỉ sợ đó là ảo ảnh, chạm vào sẽ biến mất.

“Thế nào, chị nói không sai chứ?” - Tưởng Hân có vẻ rất hài lòng với phản ứng của ba cô gái. Lê Đình khi này còn buồn bã nhưng giờ đã hoàn toàn biến mất. Mỹ cảnh như này nếu không thưởng thức thì thật là có lỗi với thiên nhiên à.

Lý Thuần và Duyệt Khê háo hức rút điện thoại ra chụp rất nhiều ảnh, đủ mọi góc, đủ mọi tư thế. Chụp từ phía nào cũng thấy quang cảnh thật đẹp mà lại có chút khác biệt nên chạy nhọc công chạy tứ phía thay nhau chụp cho người còn lại.

“Lê Đình, chị chỉ cho em một cái còn đặc biệt hơn”

Tưởng Hân không đợi Lê Đình gật đầu đã kéo cô theo, đi gần vào phía dòng thác.

“Em có biết tại sao ở đây lại đặt tên những hai dòng thác là Đức Thiên - Bản Ước không, trong khi nó lại đổ chung một hướng xuống đây?”

Lê Đình lắc đầu, lần đầu tiên cô đến đây nên chưa từng nghe qua

“Bên kia dòng thác này là địa phận của Việt Nam, ở đó cũng là một dòng thác khác, đẹp y như ở đây vậy. Nhưng cũng không rõ vì sao khi chảy sang nước chúng ta lại rẽ thành hai dòng. Hơn nữa, dưới chân hai dòng thác đổ xuống còn có hai phiến đá tự nhiên đặt cạnh nhau. Vì thế họ đặt riêng tên hai dòng thác và cặp đá đó gọi là Đá Uyên Ương.”

“Đá Uyên Ương? Hân tỷ, sao tỷ biết chuyện này?”

Tưởng Hân ánh mắt mơ màng nhìn về phía hai hòn đá nhớ lại

“Mấy năm trước chị và một người bạn đã từng đến đây. Là anh nói cho chị biết câu chuyện đó, và ngay sau đó, chị đã đồng ý làm bạn gái anh ấy”

“Chỉ vậy thôi sao?” - Lê Đình ngạc nhiên

“Có những chuyện chỉ cần đơn giản nhưng lại là hạnh phúc nhất. Khi nhìn thấy dòng thác và cặp đá uyên ương đó, chị đã nghĩ đời người có bao lần tìm được ai đó ở quan tâm, luôn ở bên mình. Nếu được như cặp đá uyên ương đó, mãi mãi ở bên nhau thì thật tốt. Vì thế, cần phải trân trọng những gì trước mắt. Yêu

một người chính là muốn ở bên người đó. Không gặp em thấy nhớ. Trái tim em cũng nào cũng chỉ hướng về họ. Chỉ đơn giản vậy thôi. Em hiểu không?”

Lệ Dĩnh lắng nghe những lời Tưởng Hân vừa nói. Bình thường mọi khi Hân tỷ vui tính, nhắng nhít vậy mà hôm nay lại có vẻ tâm trạng nói triết lý về tình yêu. Lời của Tưởng Hân, cô đều hiểu, nhưng cái chính là vẫn không nắm bắt được dụng ý trong lời nói đó. Lệ Dĩnh chợt nhớ lại những gì vị hòa thượng trong Thiên Ân Các đã nói về tấm thẻ cô rút được hôm lễ khai máy, có chút tương đồng.

Lương duyên...sư phụ...không lẽ...anh là “duyên” mà vị hòa thượng nói? Lệ Dĩnh cả kinh với suy nghĩ của mình.

Tưởng Hân nhìn sự biến đổi trong nét mặt của Lệ Dĩnh hài lòng thích thú, xem ra có tác dụng rồi. Nếu hai người có kết quả, xem ra Hoa ca nợ cô một món lớn đây. Tưởng Hân bỏ đi tới nhập hội với Lý Thuần và Duyệt Khê, để lại Lệ Dĩnh đang rối rắm với những suy nghĩ trong đầu.

...

Cả buổi chiều quay phim, Lệ Dĩnh không thể không nghĩ đến những gì Tưởng Hân nói. Đến tối cô lại thơ thẩn ngồi ban công hướng sang phòng bên cạnh. Anh đã đi 4 ngày, một chút tin tức của anh cũng không biết. Cầm điện thoại trên tay, lời nói của vị hòa thượng lại vang lên “Lương duyên nan cầu, phải tự nắm bắt”. Ý của ông là cô nên tự chủ động giữ lấy hạnh phúc của mình sao? Người đó là sư phụ? Từng dòng suy nghĩ đấu tranh trong đầu Lệ Dĩnh, cuối cùng cô vẫn bắt lấy điện thoại, lấy hết dũng cảm gửi một tin nhắn cho anh:

“Sư phụ, anh đã ngủ chưa?”

Lệ Dĩnh đợi 5 phút, 10 phút rồi nửa tiếng vẫn chưa hề có tin nhắn lại. Chuẩn bị thất vọng từ bỏ thì điện thoại trong tay rung lên khiến cô giật mình, ngay lập tức nghe máy:

“Là anh đây. Sao em còn chưa ngủ? Không lẽ bây giờ vẫn còn đang ngồi ở ban công?”

“Không phải! Em đi vào ngay đây” - Lệ Dĩnh nhanh chóng giải thích. Bốn ngày rồi mới nghe thấy tiếng của anh, cô cảm thấy vừa vui mừng vừa háo hức.

“Khi nào thì anh trở lại?”

“Sáng ngày kia” - Giọng nói phía bên kia vẫn trầm ổn không hề có sự biến động nào

“Nhưng ngày mai đã là...” Lệ Dĩnh ngập ngừng phút chốc lại nói tiếp “À không...anh ngủ đi, tạm biệt”

Lệ Dĩnh đột ngột ngắt máy, không kịp nghe được tiếng “Ngủ ngon” từ Kiến Hoa. Tim đập thình thịch, nhìn sang con lật đật đặt ở đầu giường - món quà anh tặng cô đêm phiên hội của người Choang thăm nghĩ. Ngày mai anh chưa về được thì đã sao, miễn là anh sẽ trở về thì mọi thứ với cô đều tốt.

Kiến Hoa nhận được tin nhắn của Lệ Dĩnh tâm tình cực tốt, nhìn hình ảnh cô gái hiện lên trong điện thoại lẩm bẫm:

“Tiểu Dĩnh, anh có thể xem như em đang nhớ anh không?”

(Còn tiếp)

p/s: xin lưu ý là Thác Đức Thiên- Bản ước là có thật, nhưng đá uyên ương là sản phẩm của trí tưởng tượng nha các nàng:)

27. Chương 28: Thất Tịch

Ngày thứ 5 Kiến Hoa rời khỏi, bầu trời Quảng Tây hôm nay bao trùm một màu âm u, mặt trời dường như cũng trốn mất không muốn làm việc. Từ rạng sáng, những hạt mưa nặng trĩu đáp xuống bên ngoài ban

công của Lệ Dĩnh làm cô tỉnh giấc. Xa phía chân trời một áng mây đen lớn kéo đến, báo hiệu hôm nay sẽ mưa lớn. Dĩ nhiên rồi, hôm nay là Thất Tịch mà, mưa âu cũng là chuyện thường.

Vị trợ lý đạo diễn đến từng phòng thông báo, hôm nay trời mưa nếu không tạnh sẽ hoãn quay vì tất cả đều là ngoại cảnh. Vì thế Lệ Dĩnh cũng chẳng có lý do gì mà rời khỏi giường.

“Lệ Dĩnh, dậy thôi. Hôm nay là Thất Tịch, cũng không quay phim. Dậy đi chơi một chút đi” - Nancy xuất hiện, kéo chân khỏi người Lệ Dĩnh.

“Chơi ở đâu được chứ, cũng đâu có ai đi với em, sự phụ cũng chưa về?” - Lệ Dĩnh buồn tẻ gạt phăng ý kiến của Nancy.

“Không lẽ chỉ có Hoa ca là người, chị và những người khác là quý sao?”

Lệ Dĩnh biết mình lỡ lời nên im lặng để Nancy nói.

“Đi thôi, hôm nay mọi người hẹn nhau đến Kính Thiên tự dâng hương. Chị nói Hân tỷ, Duyệt Khê và Thiên Kỳ đợi chúng ta rồi”

“Còn Lý Thuần”

“Lý Thuần và Hải Kiều, bọn họ đi chung”

“Bọn họ?”

“Em không biết sao? Hai người họ yêu nhau. Chuyện này cả đoàn làm phim đều biết.”

“Hả!”

Không phải chứ, năm ngày nay đúng là cô bỏ lỡ quá nhiều chuyện rồi. Cả đoàn đều biết mà cô không một chút cũng không biết, hôm qua cùng đi chơi ở thác Đức Thiên, cũng không thấy Lý Thuần nói gì. Hai người họ cũng dừng cảm thật, công khai khi còn đang quay phim. Nếu là cô, quả thực không dám. Đến uống một cốc nước trên truyền hình cô còn bị ném đá, nếu giả sử cô công khai yêu đương kiểu gì cũng bị chỉ trích tự tạo scandal để PR cho coi.

...

Chùa Kính Thiên chính là ngôi chùa nằm gần hạ lưu sông Quây Sơn, nơi đã diễn ra lễ khai máy cách đây gần 3 tháng. Thất Tịch đối với đa số người dân Trung Quốc là ngày Lễ Tình nhân, nhưng đối với người dân ở đây, nó còn là ngày dâng hương kính lễ với thủy thần, vị thần bảo hộ cho người dân nơi đây.

Người dân sống dọc lưu vực sông Quây Sơn đều sinh sống đời này qua đời khác nhờ nông, ngư nghiệp, nguồn lợi dồi dào từ dòng sông này. Nên năm nào cũng vậy, vào ngày Thất Tịch, ngoài những đôi tình nhân có một ngày ở bên nhau thì người dân trong vùng cũng dâng hương lên Thủy thần cảm tạ một năm mưa thuận gió hòa. Người dân cũng quyên góp xây ngôi miếu thờ Thủy thần ngay bên cạnh Kính Thiên tự.

Mặc dù trời mưa, nhưng sáng sớm đã rất đông người đến dâng hương kính lễ ở miếu Thủy thần và Kính Thiên các. Một năm chỉ có một lần nên dù có công việc gì họ cũng dành thời gian tới đây bái lễ.

Tướng Hân, Lệ Dĩnh, Nancy, còn có Thiên Kỳ và Duyệt Khê đội mưa bước xuống từ một chiếc xe mượn của khách sạn, thong thả bước vào miếu. Họ đơn giản đi thăm thú một chút nhưng cũng thành kính dâng một nén hương cho vị thần bảo hộ nơi này.

9h tối, mưa mới tạnh hẳn, những đám mây cũng tản bớt ra, trời trong hơn nhường chỗ cho ánh trăng tự do chiếu xuống. Lệ Dĩnh cùng mọi người sau một ngày nghỉ thăm thú cảnh vật xung quanh đã quay lại Kính Thiên tự dùng cơm chay. Giờ đang ngồi đốt đèn lồng trên bậc thềm trước cửa chùa. Nancy thỉnh thoảng lại đứng dậy nghe điện thoại. Ở đây có truyền thống, vào lễ Thất Tịch, nếu đốt đèn lồng, rồi bỏ điều ước của mình vào bên trong đèn, sau đó thả xuống dòng Quây Sơn thì điều ước đó sẽ thành hiện thực. Thế nên, dùng bữa xong, Thiên Kỳ và Duyệt Khê đã đem về đây 5 chiếc đèn lồng rực rỡ đủ màu sắc.

Họ viết những lời ước lên một mảnh giấy son rồi dán vào phía trong đèn. Chuẩn bị ra sông thả, nhưng Lệ Dĩnh dường như không có ý muốn đi.

“Chúng ta đi thả đèn thôi. Em không đi sao Lệ Dĩnh?” - Tướng Hân háo hức thúc giục.

“Lệ Dĩnh không thích nước lắm, để cô ấy ở đây một mình đợi vậy. Chúng ta đi trước.” - Lời nói của Nancy chứa đựng sự hấp tấp, hứng khởi đầy hàm ý.

Lệ Dĩnh gạt đầu ra hiệu cho bọn họ có thể đi. Cô chờ một mình ở đây cũng không sao.

Bốn người họ mới đi được một quãng, Duyệt Khê nhìn thấy hai bóng người đằng xa, chợt reo lên:

“Á...Kia không phải là Hoa ca sao” - Duyệt Khê vừa nói vừa lay Thiên Kỳ đứng bên cạnh.

Đúng là Kiến Hoa rồi, còn có Khang Vũ. Không phải sáng mai mới tới sao. Tưởng Hân nhìn Lệ Dĩnh đang ngồi buồn chán trên bậc thềm đằng xa, chợt hiểu ra. Hoa ca, đến tám phần là muốn đón Thất Tịch với người ta nên chạy về sớm đây mà. Tưởng Hân giả bộ ngơ ngác:

“Chị không thấy gì hết. Thiên Kỳ, Nancy...hai người có thấy không?” - Nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của Tưởng Hân, hai người họ đồng loạt lắc đầu. Thiên Kỳ cũng đá mắt với Duyệt Khê ra hiệu gì đó, Duyệt Khê chợt hiểu:

“Aaaaa...em cũng không thấy gì hết. Tôn thượng mai mới tới, chúng ta đi thôi”

Bốn người họ cũng trao nhau một tiếng cười sáng khoái rồi khuất mắt trong bóng tối. Khang Vũ đang bên cạnh cũng tự ý lui chậm lại rồi biến mất.

Kiến Hoa đột nhiên muốn về Quảng Tây sớm, đoán được vài phần nguyên nhân, Khang Vũ đã hẹn trước với Nancy, Hoa ca chuẩn bị tới thì mọi người cũng kiếm cớ rời đi. Thế nên từ nãy liên tục vừa đi vừa nhắn tin cho Nancy. Cũng may nhờ Tưởng Hân phối hợp nên mới thành công. Chuyện tình cảm này hiện giờ, Kiến Hoa biết, Tưởng Hân biết, Nancy, Khang Vũ đều biết...chỉ có Lệ Dĩnh đến giờ vẫn chưa biết mà thôi.

...

Kiến Hoa nhận thấy Khang Vũ đột nhiên biến mất. Cảm thán, thằng nhóc này, anh kín đáo như vậy mà cũng nhận ra. Người A Kiều lựa chọn thật không đơn giản, tâm tư rất khá. Nếu đã biết rồi thì anh cứ mặc đi vậy. Thêm một người hỗ trợ, sau này có làm việc gì cũng dễ dàng hơn.

Anh nhẹ nhàng tiến lên bậc thềm lại gần Lệ Dĩnh, nhưng cô lại không chú ý đến sự xuất hiện của anh, chăm chú nhìn vào hình đôi chim uyên ương trên chiếc đèn lồng. Kiến Hoa hạnh phúc lặng đứng hồi lâu nhìn người con gái trước mắt. Năm ngày qua, anh không thôi nghĩ đến cô. Đáng ra sáng mai mới trở lại nhưng trong điện thoại anh phát hiện giọng Lệ Dĩnh có chút lúng túng, nhắc đi nhắc lại “Ngày mai...”. Anh tò mò xem lại lịch, thì ra là ngày Thất Tịch. Cô muốn anh quay lại vào Thất Tịch sao. Kiến Hoa hạnh phúc trong suy nghĩ đó ngay lập tức đặt vé máy bay về Quảng Tây ngay sau khi hoàn thành lịch trình. Anh không thể đợi để gặp cô lâu hơn được nữa.

“Tiểu Dĩnh, em định nhìn chòng chọc chiếc đèn lồng cho tới rách sao?”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc vang lên, Lệ Dĩnh không khỏi vui mừng. Sư phụ, là anh đã về, nhưng vẫn không kìm được câu hỏi:

“Sư phụ, sao anh lại ở đây? Không phải mai anh mới tới sao?”

Kiến Hoa ngồi xuống bên cạnh Lệ Dĩnh, không ngại anh còn đang mặc âu phục.

“Hôm nay là Thất Tịch, anh tới đây dâng hương”

Lệ Dĩnh có vẻ trùng xuống, cô dường như trông đợi một đáp án khác.

“Sao em không đi thả đèn? Em không tin vào ước nguyện sao?”

“Không phải em không tin, mà là em nghĩ những điều mình muốn nên tự nắm lấy. Nếu như chúng ta ước nhưng không có ý niệm nỗ lực thì cũng không có kết quả gì. Đúng không?” - Lệ Dĩnh lại trầm ngâm.

Kiến Hoa cảm thấy, mấy ngày nay, suy nghĩ của Lệ Dĩnh đã bị tác động không ít. Không biết là có chuyện gì đã xảy ra. Nhưng thay đổi này, đối với anh, lại là chuyện tốt.

“Em đang trầm tư nghĩ gì?”

Lệ Dĩnh đưa tay xoay vòng quang chiếc đèn lồng, lồng ghép chuyện mấy tháng qua với nhau:

“Sư phụ, em đang nghĩ, nhiều khi không phải là diễn viên mà làm một người bình thường thật tốt. Có thể sống thật với cảm xúc cá nhân. Hải Kiều và Lý Thuần, giới chúng ta, những người có thể đường đường chính chính công khai như bọn họ quả thật không nhiều.”

“Vậy nếu không làm người nổi tiếng nữa, em muốn làm gì?”

“Nếu có thể, sau này khi kết hôn em muốn mở một nhà hàng thật nhiều món ăn ngon. Nhìn thấy niềm vui của nhiều người. Em cũng muốn ngày ngày chăm sóc cho gia đình, làm những việc nấu cơm, giặt đồ...đó âu cũng là một loại hạnh phúc, hơn nữa lại là hạnh phúc quý giá nhất”. - Lệ Dĩnh thật lòng trả lời từng câu hỏi của Kiến Hoa, ở bên anh, cô không hề có ý nghĩ phòng bị, lời nói cũng vì thế mà tự nhiên xuất ra.

Kiến Hoa nhìn lên bầu trời trong vắt, nửa vầng trăng sáng vàng vạc, gật đầu hưởng ứng:

“Nhiều khi những thứ đơn giản lại là thứ đáng trân trọng nhất. Ngưu Lang - Chức Nữ, không phải họ cũng chỉ muốn có được thứ hạnh phúc đơn giản đó thôi sao?”

Hai người họ cứ thế nói những việc mất và được nếu như trở thành người nổi tiếng. Lệ Dĩnh cũng không giấu diếm tâm tư, mộng tưởng trong tương lai của cô. Có điều, người bên cạnh, lại lắng nghe, ghi nhớ từng lời cô nói. Nếu hai người có duyên, nhất định anh sẽ thực hiện được.

Thời gian dần trôi về nửa đêm, sương giáng nhiệt độ hạ xuống thấp, Kiến Hoa cởi áo khoác lên mình Lệ Dĩnh. Cảm giác ấm áp vương trên áo với sự mệt mỏi vì đã đi suốt ngày hôm nay khiến Lệ Dĩnh nhanh chóng thiếp đi trên vai anh. Kiến Hoa tiến gần lại, ghé sát vai vào để cô thoải mái hơn, dịu dàng vuốt mái tóc cô:

“Mới vậy đã thiếp đi rồi. Vẫn chưa qua Thất tịch...anh còn chưa nói anh thích em mà”

Kiến Hoa đưa tay lấy ra mảnh giấy viết điều ước trong đèn lồng của Lệ Dĩnh, điều cô viết bên trong, đối với anh chính là món quà ý nghĩa nhất trong ngày Thất Tịch:

“Sư phụ!”

Đơn giản nhưng là điều hạnh phúc nhất. Điều ước của cô, chính là anh!

28. Chương 29

Kiến Hoa trở lại, mọi thứ lại trở về như cũ, ít nhất là đèn ban công phòng 502 mấy ngày liền tắt ngấm nay đã bật sáng, và cô gái bé nhỏ phòng bên cạnh không phải đêm nào cũng ngơ ngẩn ngồi bên công thính thoảng lại ngó đầu sang nữa.

Lệ Dĩnh trở về là cô gái hoạt bát như chưa có chuyện gì xảy ra. Đến cô cũng không nhận ra sự thay đổi của mình. Chỉ có Tưởng Hân, Nancy và mấy người khác nhìn nhau cười thầm hiểu ý. Hoa ca đúng thật là liều thuốc tinh thần của Lệ Dĩnh.

Bây giờ Kiến Hoa cũng không giấu diếm Khang Vũ việc mình thích Lệ Dĩnh. Những việc như Lệ Dĩnh đang làm gì, đang ở đâu, tình hình hôm nay của cô thế nào...trong những lúc Kiến Hoa không ở đó, Khang Vũ đều tự động thông báo với anh. Anh cũng nhận ra, việc thuận lợi mỗi đêm ngồi nói chuyện với Lệ Dĩnh ở ban công mà không ai quấy rầy, hay vài lần leo tận sang phòng cô...đều không bị phát hiện vài phần cũng do Khang Vũ và Nancy hiểu ý hai người mà ra. Nhưng anh không bao giờ ngờ được, việc này lại vốn có sự nhúng tay của A Kiều. Bằng không, Nancy và Khang Vũ cho thêm một lá gan cũng không dám làm những việc đó.

Sau một ngày mưa tầm tã, ánh mặt trời lại rạng rỡ soi chiếu khắp không khí Quảng Tây. Đoàn làm phim tiếp tục quay, tiến độ cấp bách để bù lại cả một ngày nghỉ. Một chiếc thuyền tre đơn giản lững lờ trôi trên dòng Quây Sơn, hai gười trên đò y phục đơn giản nhưng từ dung mạo đến phong thái đều tỏa ra một ánh sáng chói lọi. Người đàn ông phong thái ung dung như thần tiên, một tay đưa ra sau lưng ôn nhu ngắm khung cảnh trước mắt. Thiếu nữ đứng sau nụ cười tươi sáng như ban nắng ban mai, ngũ quan tinh tế, yếu

điều đáng yêu nhưng lại có vài phần nghịch ngợm. Thiếu nữ dần tiến sát vào người đàn ông bên cạnh, ngó đầu chăm chú nhìn người đó vẽ tò mò:

“Trời nóng thật là nóng. Sao sư phụ một giọt mồ hôi cũng không có?”

“Có phải đứng gần sư phụ là sẽ mát hơn không nhỉ?” - Nói rồi thiếu nữ lùi về sau lưng nam nhân đó, hơi nhún người xuống, nép sau tấm lưng rộng lớn, ra điều rất dễ chịu.

“Oaaa, đứng gần sư phụ thật là mát, như có điều hòa vậy”

Nam nhân đó vẫn không mấy may quan tâm đến việc cô gái nép sau lưng mình. Cơ bản bao năm qua, người đã quen bảo vệ, che chở cho cô gái đó.

“Cắt. Vô cùng tốt. Lệ Dĩnh, hôm nay biểu cảm của em rất tự nhiên nhập vai. Khác hẳn mấy hôm nọ” - Tiếng đạo diễn Lâm vang lên trên chiếc đồ đằng xa, cảnh quay kết thúc tốt đẹp.

Mặc dù đây là lời khen đạo diễn dành cho cô, nhưng Lệ Dĩnh lại có chút xấu hổ. Mấy hôm trước, đúng là tâm tư cô bị gió thổi treo lên cành cây. Nhưng giờ sư phụ đã về rồi, cô đương nhiên gỡ bỏ mọi phiền muộn. Cảnh quay có sư phụ, cư nhiên vẫn hoàn thành tốt hơn.

Cảnh quay vừa kết thúc, Kiến Hoa đã ngồi bệt xuống thuyền, hai tay vòng qua đầu gối. Thời tiết hôm nay không quá nóng, họ lại quay trên sông nên từng cơn gió thổi đem theo hơi nước khiến người ta cảm thấy thật mát mẻ, tinh thần thêm thư thái. Lệ Dĩnh nhờ người lái đò để thuyền tự trôi một lát, nhân lúc được nghỉ, cô muốn một lần ngắm thật kĩ dòng Quây Sơn này, từ hôm tới đây quay phim, cô chưa lúc nào có đủ thời gian để thăm thú cảnh vật.

Lệ Dĩnh ngồi xuống, áp lưng về phía Kiến Hoa, ngẩng đầu lên che một tay nhìn bầu trời xanh ngắt. Người ngoài nhìn vào, quả thật thấy đây giống một cảnh quay lãng mạn hơn là giờ giải lao của diễn viên.

“Sư phụ, đang được nghỉ mà, không phải lưng của anh đau sao, cứ tựa vào em”. - Lệ Dĩnh ngược cổ qua phía sau, cố nhìn được mặt Kiến Hoa.

Lời nói của Lệ Dĩnh tuy tự nhiên, nhưng Kiến Hoa luôn cảm nhận bằng một tâm tư khác. Từ đêm Thất tịch anh luôn phân vân nên hay không nên nói với Lệ Dĩnh tình cảm anh dành cho cô. Một mặt anh muốn thổ lộ để toàn tâm toàn ý chăm sóc cô, ở bên cô...nhưng một mặt anh lại sợ sẽ khiến Lệ Dĩnh bất ngờ mà chưa thể chấp nhận ngay được. Xét cho cùng, cô cũng chưa dám chắc chắn tình cảm của mình. Như vậy, điều anh làm bây giờ cũng chỉ có thể là ở bên quan sát, chăm sóc, bảo vệ cô...với tư cách là bạn diễn cũng được, là sư phụ cũng được. Miễn là ngày ngày vẫn được nhìn thấy cô cười nói vui vẻ gọi anh là sư phụ.

“Anh rất nặng, em sẽ mỏi đấy”

“Không sao. Em có thể ngồi thế này trôi đến tận cuối dòng”

“Được!”

Kiến Hoa cảm thấy xung quanh anh bây giờ không có gì hết, chỉ có hai người. Anh nguyện làm bất cứ việc gì để giây phút này giữ nguyên không trôi mất. Trong mắt hai người họ bây giờ, những người khác đều vô hình. Thế nên cũng chẳng ai nhìn thấy, Khang Vũ và Nancy ở trên bờ đang kích động hướng về phía họ liên tục nháy điện thoại.

Hai người họ quay thêm một cảnh trên thuyền nữa rồi trở lại bờ. Biết Lệ Dĩnh sợ nước, Kiến Hoa cẩn thận đỡ lấy eo cô nhắc bổng lên bờ. Việc Lệ Dĩnh sợ nước anh biết là do Khang Vũ nói, còn Khang Vũ vì sao biết, anh cũng chẳng gắng hỏi. Đối với Lệ Dĩnh, cô tự nhiên tiếp nhận sự giúp đỡ của anh, điều mà trước đây khi đóng những phim khác cô đều nhã nhặn từ chối vì sợ phát sinh tin đồn. Ở bên anh, cô thấy tuyệt đối an tâm.

Lệ Dĩnh chuẩn bị cho một cảnh độc diễn khác, Kiến Hoa có thể vào nghỉ, nhưng anh lại chọn ở lại theo dõi. Tưởng Hân từ lúc nào đã xuất hiện đứng bên cạnh Kiến Hoa, nhưng anh vẫn không phát hiện. Không phải cô đi quá nhẹ nhàng mà vì trong mắt anh bây giờ, đang có mối quan tâm khác.

“Hoa ca, anh thiếu em một món nợ đấy”

“Mấy ngày anh đi, có chuyện gì sao? Lệ Đình có chút thay đổi” - Kiến Hoa trầm ngâm hỏi Tường Hân, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi người ở phía xa

Tường Hân cười thầm vì thành quả từ việc tốt của cô. Sự thay đổi của Lệ Đình, Hoa ca cũng đã nhận thấy được. Cô quả thật không uống tâm tư bắc cầu ô thước cho bọn họ.

“Em chỉ là góp thêm một chút gió thôi. Còn có thành bão hay không là ở anh.”

“Em đã biết rồi sao?”

“Em đã biết từ lâu. Nhưng Lệ Đình chắc vẫn chưa nhận ra. Cô ấy cần có một tác động nào đó mới nhận ra được. Nếu không anh sẽ phải chờ lâu đấy”

Kiến Hoa biết ẩn ý trong câu nói của Tường Hân, ý cô là anh nên chủ động xác định tình cảm của mình với Lệ Đình, trước khi quá muộn. Nhưng anh vẫn muốn làm theo cách của mình, đợi tình cảm của Lệ Đình đối với anh rõ ràng hơn, để chính Lệ Đình cảm nhận được nó, khi ấy anh tự nhiên sẽ nói.

“Không vội. Anh có thể đợi”

Tường Hân khuyên cũng đã khuyên rồi, nhún vai một cái chúc Kiến Hoa may mắn rồi rời khỏi.

Ý định của Kiến Hoa rõ ràng rất tốt, anh muốn đợi tình cảm của hai người bền chặt hơn, chắc chắn hơn, khi đó nếu ở bên nhau còn có thể cùng nhau vượt qua sóng gió. Nhưng người xưa vẫn thường có câu “Người tính không bằng trời tính”, mọi việc xảy ra buộc Kiến Hoa phải thay đổi suy nghĩ...

29. Chương 30: Trợ Lý Của Đạo Diễn

Hoa Thiên Cốt đã quay được ba phần tư quãng đường, mọi người trong đoàn đã ở bên nhau một thời gian dài, cùng vì thế mà gần gũi, thân thiết hơn. Mọi người đối với Kiến Hoa ngoài ngưỡng mộ tài năng còn là sự cảm phục, kính trọng. Còn đối với Lệ Đình là sự quý trọng và yêu mến một tài năng không ngừng cố gắng mặc dù xung quanh cô luôn có nhiều lời đồn không tốt.

Lựa chọn Lệ Đình hóa thân thành Hoa Thiên Cốt, đơn vị sản xuất lần đạo diễn cũng lo khá nhiều. Nửa đầu phim họ hoàn toàn tin tưởng cô tuyệt đối chính là Tiểu Cốt mà họ tưởng tượng nhưng cũng không giấu nổi sự lo lắng liệu cô có thể bắt diễn xuất được sự trưởng thành yêu mị, quyến rũ của Hoa Thiên Cốt khi yêu thần xuất thế hay không.

Vậy nhưng, mọi sự lo lắng của họ đều bị cuốn phăng khi nhìn thấy cô trong tạo hình yêu thần, từ dáng điệu đến phong thái, cử chỉ... tất cả là một con người hoàn toàn khác. Toàn bộ nhân viên đoàn làm phim không ai không yêu mến cô. Không mến sao được khi một diễn viên chính, một tiểu hoa đán nổi tiếng như cô mỗi lần gặp họ đều chủ động chào hỏi, cười nói niềm nở, hay những lúc cô gõ cửa từng phòng tặng họ ít mứt táo mà cô mua được khi đi chợ với Tường Hân...Không chỉ riêng Kiến Hoa, cũng có một người khác nữa thích cô.

Nhạc Minh, trợ lý của đạo diễn Lâm đích thực là một hậu sinh khả úy. Tốt nghiệp thủ khoa ngành đạo diễn của Học viện Điện ảnh Bắc Kinh. Mới 30 tuổi nhưng anh được giới trong ngành đánh giá cao về năng lực, rất có tương lai. Được đạo diễn Lâm đặc biệt bồi dưỡng. Sau dự án Hoa Thiên Cốt, nghe nói Nhạc Minh sẽ bắt đầu thực hiện dự án đầu tay do chính anh làm chủ.

Sau cái phút xuất thần trong cảnh quay tiên lao của Trường Lưu, Nhạc Minh có ấn tượng đặc biệt với Lệ Đình. Ban đầu anh tiếp xúc khá ít với Lệ Đình, ngoài việc hỗ trợ đạo diễn Lâm truyền đạt lại cảm xúc, hay ý đồ của cảnh quay thì hầu như giao tiếp giữa trợ lý đạo diễn và các diễn viên đều không có nhiều. Tuy nhiên sau hôm đó, Nhạc Minh bắt đầu chú ý đến Lệ Đình hơn. Bắt đầu chỉ là lời động viên sau mỗi cảnh quay, kể như “Em làm tốt lắm” “Rất tốt”...hay nhiều lúc lại chỉ là cái gật đầu đầy hàm ý, Lệ Đình cũng vui vẻ tiếp nhận. Nhưng gần đây, cử chỉ của Nhạc Minh với Lệ Đình có chút thay đổi rõ rệt, đối với quan hệ giữa một trợ lý đạo diễn và diễn viên thật quả có hơi khác thường. Để ý thỉnh thoảng Lệ Đình kết thúc

cảnh quay, anh ta lại gần cô, hỏi han có mệt không, cần nghỉ ngơi thêm một chút không. Và tất nhiên việc này không lọt khỏi mắt vị sư phụ lúc nào cũng kề kề bên cạnh.

“Nhạc Minh, cảm ơn anh”

Lệ Dĩnh nhận lấy chai nước trong tay Nhạc Minh rồi tiến về chỗ Kiến Hoa, lúc này đang đánh một cái nhìn chăm chăm vào hai người.

“Sư phụ...sư phụ...anh sao thế”

Lệ Dĩnh gọi anh ba câu mà một chút phản ứng cũng không có. Kiến Hoa giật mình quay sang nhìn cô, Lệ Dĩnh mới yên tâm ngồi xuống.

“Không...không sao”

Lệ Dĩnh lại lấy điện thoại ra nghịch trong lúc tổ hậu trường chuẩn bị phân cảnh mới trong khi Kiến Hoa đưa tay áo lên lau bớt những vết máu trên miệng cô. Có lẽ đây là hành động anh làm nhiều nhất trong lúc nghỉ trên phim trường, tới mức đã thành thói quen.

“Đưa chai nước cho anh”

“Nhưng đem đang định uống nó mà” - Lệ Dĩnh nhìn Kiến Hoa nũng nịu. Không lẽ đến chai nước mà sư phụ cũng tranh với cô sao.

Kiến Hoa lấy một chai nước y hệt bên cạnh anh đưa cho Lệ Dĩnh, còn tự mình đổi lấy chai trước trong tay cô, nói một câu ngắn gọn:

“Trời nóng uống nước quá lạnh không tốt”

“Nhưng chai này cũng lạnh mà” - Lệ Dĩnh khó hiểu chỉ vào chai trước anh mới đưa cho cô.

“Chai đó lạnh hơn” - Kiến Hoa không nhìn Lệ Dĩnh đáp một câu ngắn ngủn, anh mở chai nước lại đưa cho cô.

Lệ Dĩnh vẫn không hiểu được chuyện gì. Rõ ràng là hai chai nước cùng một nơi mà ra, sao sư phụ lại bắt cô uống chai này mà không phải là chai kia. Hừ! Sư phụ nhiều khi cũng thật khó hiểu.

Mặt Kiến Hoa sa sầm lại, tay trợ lý đó trên phim trường không chú ý đến nghiệp vụ còn rảnh rỗi quan tâm đến đồ đệ của anh. Lệ Dĩnh cũng vô tư chẳng để ý gì, người ta giúp mình cũng nhận. Chẳng lẽ nếu như anh không có ở đây, anh ta sẽ lau vết máu cho cô, đỡ cô hay mấy việc đại loại như anh vẫn làm sao. Kiến Hoa nhớ lại 5 ngày liền anh vắng mặt lúc trước tự nhiên càng khó chịu.

Lệ Dĩnh không hiểu vì sao, cả ngày hôm nay sư phụ có vẻ hằn học gì đó. Đến trợ lý đạo diễn anh còn phớt lờ. Chẳng lẽ khi diễn xong cảnh anh bị Thiên Xuân Thu đá thương, Nhạc Minh đang ở gần đó giờ tay ra đỡ anh nhưng Kiến Hoa không những không cần nhờ đến mà còn chẳng cảm ơn người ta. Đi thẳng một mạch về chỗ cô đang ngồi. Thật lạ lắm, bình thường sư phụ rất cẩn trọng và tỉ mỉ, làm gì cũng liên tục cảm ơn người ta mà hôm nay lại như vậy. Không biết là vô tình hay cố ý. Không lẽ, Nhạc Minh đắc tội gì với anh sao?

...

Trên ban công tầng 5, một cảnh tượng quen thuộc lại diễn ra, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh ngồi bên ngoài, nhưng bàn của Lệ Dĩnh đã kê sát gần sang bên Kiến Hoa, giữa hai người chỉ cách nhau chừng một thước. Lệ Dĩnh chăm chú ngồi nhặt hạt dẻ, bỏ vào một cái đĩa nhỏ, thỉnh thoảng lại bỏ vào miệng mấy hạt có vẻ rất thích thú.

“Sư phụ, ngon lắm” - Lệ Dĩnh vừa nói vừa đẩy đĩa hạt dẻ đã bóc sang phía Kiến Hoa. Nhưng anh lại chẳng có vẻ gì là muốn ăn.

Thấy anh có vẻ là lạ, Lệ Dĩnh cố tóm lấy câu chuyện gì đó để nói, ai ngờ lại làm anh khó chịu hơn:

“Sư phụ, Nhạc Minh anh ấy quả thực rất giỏi. Em nghe nói cuối năm nay anh ấy sẽ chính thức đạo diễn chính một bộ phim mà mới có 30 tuổi”

Cái tên đó ra khỏi miệng Lê Dĩnh, Kiến Hoa liền nhú mồm, bàn tay khi nãy còn thả lỏng giờ núp chặt vào hoa sắt của lan can.

“Nhạc Minh...em còn biết cả tên anh ta à?”

“Có gì đâu, anh ấy hơn em có 3 tuổi, nhưng tài giỏi như vậy, hơn nữa cũng rất tốt” - Lê Dĩnh vẫn vô tư trả lời mà không thấy nét mặt bực bội của Kiến Hoa.

“Anh khởi nghiệp năm 18 tuổi”

“Á” - Lê Dĩnh á khẩu, đang nói chuyện Nhạc Minh mà anh lại chuyển sang mình khởi nghiệp khi nào cho cô là sao?

“Sư phụ...” - Lê Dĩnh đang định nói tiếp thì anh lại cắt lời cô.

“Anh cũng đóng vai chính mấy chục bộ phim rồi” - Kiến Hoa vừa nói vừa tiện tay ném mấy hạt dẻ bóc sẵn vào miệng.

Lê Dĩnh không còn biết nói gì chỉ ậm ừ rồi quay lại với đĩa hạt dẻ trước mặt.

...

12h đêm, Lê Dĩnh đã nằm êm ái trên giường. Nancy thì vẫn còn đang lĩnh kính xếp vài thứ đồ. Không chịu được tò mò, Lê Dĩnh dần đo hỏi Nancy:

“Nancy...nếu một người đàn ông bình thường rất tốt mà đột nhiên lại có thành kiến với một người khác thì là lý do gì?”

“Còn phải xem cái người bị thành kiến là nam hay là nữ nữa” - Nancy nhún vai trả lời nhưng vẫn chú tâm vào đồng hồ trước mặt.

“Là nam thì sao, mà nữ thì sao?”

“Là nữ thì có thể là do anh ta để ý đến cô ta, còn là nam thì chắc chắn là anh ta đang ghen...”

“Ghen...?” - Lê Dĩnh giật mình nói lớn khi chữ cuối cùng chạy vào tai cô.

Nancy thấy phản ứng của Lê Dĩnh đột nhiên dừng mọi việc lại, nhìn xoáy vào Lê Dĩnh, gặng hỏi:

“Em lại làm gì nữa?”

Lê Dĩnh bất đắc dĩ kể lại chuyện mới xảy ra hôm nay trên phim trường với ngoài ban công khi nãy, về mặt Nancy hiện rõ sự đau đớn lẫn bất lực:

“Đại tiểu thư. Sao em có thể khen một người đàn ông khác trước mặt Hoa ca chứ. Rõ ràng Hoa ca tức giận là đúng rồi”.

Nancy lại quay đi, còn bỏ lại một cái lắc đầu chán nản về phía Lê Dĩnh, cô gái này, vẫn chưa nhận ra được tâm ý của người ta mà còn ngây thơ khen người khác trước mặt anh. Thật là gan to bằng trời.

Lê Dĩnh chui vào chăn còn chẳng dám nhìn mặt Nancy. Từng dòng suy nghĩ cứ như bong bóng nổ từng đợt trong đầu cô.

“Sư phụ...anh đang ghen sao?”

30. Chương 31: Nước Đến Chân Phải Nhảy

Lê Dĩnh cũng không rõ lời nói của Nancy liệu có bao nhiêu phần đúng với sự thật. Sư phụ ghen...thật quá cô không tài nào tin được. Nhưng nhận biết được nguy cơ tâm tình của anh không tốt, để trút giận bất ngờ nên tốt nhất không đại gì mà đả động đến trợ lý đạo diễn nữa. Ngay cả lúc bắt buộc phải nhắc đến cô cũng gọi là “Trợ lý đạo diễn” chứ không gọi là “Nhạc Minh” như trước.

Bây giờ mỗi lần Nhạc Minh tỏ vẻ quan tâm hay hỏi han cô, Lê Dĩnh đều kiểm soát mà nhẹ nhàng từ chối. Nhạc Minh nhận thấy Lê Dĩnh cũng ngại nên từ đó cũng bớt quan tâm cô, mọi việc lại trở về như ban đầu. Kiến Hoa thấy vậy tâm tư hướng ứng, vui hơn hẳn, lại quay sang tán thưởng Nhạc Minh. Anh chàng này, rất được, thấy khó mà lui. Là một chuyện tốt.

Bất quá, thế sự khó lường, Kiến Hoa tính trước tính sau nhưng không tính nổi việc đồ đệ của mình quá đáng yêu, người khác sao có thể không thích được chứ. Cơ bản không ngăn nổi. Trên phim trường, Hải Kiều đã có Lý Thuần rồi, Kiến Hoa coi như bớt một mối nguy. Nhưng nguyên dàn diễn viên, phân nửa là nam nhi, bảo anh coi sao không lo lắng cho được.

Từ Mã Khả cho tới mấy người đóng vai phụ Thiên Xuân Thu, Khoáng Dã Thiên, đến cặp song sinh Vân Ân - Vân Ế...đều rất thân với Lê Dĩnh, ngoài lúc đóng phim cứ nhằng nhịt chụp hình. Có hôm anh còn bị họ bắt đeo một đôi tai mèo màu hồng làm điệu bộ đáng yêu khiến Lê Dĩnh cả ngày cứ nhìn thấy anh là ôm miệng cười. Thế nhưng, cứ thấy Lê Dĩnh thân thiết với ai anh lại thấy khó chịu, anh còn ghen khi Lê Dĩnh chụp một bức ảnh nựng hai má với Trương Đan Phong. Mà Phong ca người ta đã đề huề một vợ hai con rất hạnh phúc rồi. Dù cố tỏ vẻ không quan tâm nhưng Kiến Hoa ngồi một chỗ không yên, Lê Dĩnh ở bên này, anh lại đánh mắt sang bên này, ở chỗ kia lại rướn cổ nhìn bên kia. Một giây cô lọt khỏi tầm mắt anh cũng không được. Không hiểu, nếu sau này đóng máy rồi, anh định tính sao. Không lẽ làm luôn quản lý cho Lê Dĩnh.

Thế rồi, bậc cao cao tại thượng như anh cũng phải ra tay cho chúng sinh thấy anh không dễ bắt nạt. Chụp ảnh sao, anh không dùng weibo thì đăng trên weibo người khác. Hơn nữa, không phải Hoa Kiệt cũng có weibo riêng nữa sao. Chọn đại vài cái gửi về cho A Kiều không cô lại ca cẩm anh không cập nhật hình ảnh ở phim trường. Không thể để họ cứ bắt lấy Lê Dĩnh mà chụp hình được.

“Tiểu Dĩnh...” - Kiến Hoa ở đằng sau tiến đến, mọi người tự nhiên rẽ làm hai bên nhường đường cho Tôn Thượng, điện thoại, máy ảnh tạm thời dừng hoạt động.

“Á...Sư phụ...chuyện gì sao?” - Lê Dĩnh đeo một tai thỏ màu hồng rất đáng yêu, quay lại ném sang Kiến Hoa một điệu cười rưng rưng.

“Chụp hình...”

Không hẹn mà gặp gần chục cặp mắt xung quanh đều tròn tròn. Trước nay ở phim trường đều là người ta xin anh chụp chung hình chứ chưa bao giờ anh chủ động như này à nha. Tưởng Hân nháy mắt, cả đám biết điều lui lại, bỗng chốc đã lẫn đâu mất qua chỗ khác vui thú rồi.

“Sao, không thích chụp chung với anh?”

“Không phải, trước đây đều là em kéo vào anh mới chịu chụp. Sao tự nhiên hôm nay lại chủ động muốn chụp” - Lê Dĩnh thả ánh mắt tò mò lên người anh, Kiến Hoa xấu hổ, hai tay nựng má cô trở lên nhìn anh, lập tức xoay người cô lại, áp lưng vào trước ngực anh, một tay đặt trên bả vai cô, một tay rút điện thoại dặt trong thắt lưng ra định chụp thì:

“Ai da...sư phụ...anh cười tươi lên một chút đi. Em cũng đâu phải chụp hình chung với cái tử lạnh”

Kiến Hoa gương mặt giãn ra một chút, nở nụ cười hơi gượng. Mấy người ở đằng xa đang tranh thủ chụp cũng phải quay sang chỉ trỏ, gập bụng cười vì điệu bộ chụp hình của sư đồ nhà này.

“Vẫn chưa được sư phụ...anh thế này người ta sẽ nghĩ anh bị em ép chụp đó”

“Vậy thì thế nào...?”

Lê Dĩnh cắn môi nghĩ giây lát đã bật ra được ý nghĩ quái dị. Cô đưa tay tháo đôi tai thỏ hồng xinh xắn trên đầu, vẫy vẫy ra hiệu cho anh hơi cúi xuống, hơi kiễ lên một chút cái lên đầu anh. Thực hiện xong ý đồ, ngẩng nhìn sư phụ thỏ hồng, Lê Dĩnh lách lư rúc vào ngực anh, gập bụng cười, là một điệu bộ rất hài lòng, còn Kiến Hoa dù không biết mình trong như thế nào nhưng thấy cô như vậy cũng ánh lên một tia mãn nguyện.

“Sư phụ đáng yêu quá”

“Chụp được chưa?”

Lệ Dĩnh gật đầu lia lịa quay lưng lại, ghé sát vào người Kiến Hoa, hai tay nựng hai má, hơi nghiêng đầu về phía anh. Kiến Hoa cũng thoải mái nở nụ cười chụp một kiểu.

Thế nhưng, một khi cáo đã tự tới tìm thỏ thì không đời nào thỏ lại để cho cáo dễ dàng mà đi như thế. Một kiểu vẫn chưa bỏ, Lệ Dĩnh kéo Kiến Hoa hết góc này đến góc nọ, đủ mọi tư thế, không biết cô còn kiếm đâu ra hai chiếc kính đen rất ngẫu, đứng khoác vai anh chụp hình, về mặt này đến Thất Sát phái gặp được cũng không dám ngăn cản. Lúc khác lại đòi diễn lại cảnh túm tay áo huyền thoại trong phim nhưng bắt đổi vai để Kiến Hoa là người kéo tay áo cô, còn phải làm cho ra cái thẹn thùng đó nữa, bộ dạng cực kỳ thích thú. Giờ nghỉ của đoàn làm phim vang lên những tiếng cười giòn không ngớt.

Chụp hình chán rồi, Lệ Dĩnh ngồi ôm điện thoại, bỏ mặc Kiến Hoa bên cạnh. Ngón tay trượt sang phải, rồi lại sang trái, lại sang phải, cái điện thoại đúng là bị cô hành hạ không thương tiếc.

“Sư phụ, cái này được không, còn cái này...cái này nữa...”

“Em thích thế sao?”

“Đương nhiên rồi, chụp lại khoảnh khắc mỗi ngày, sau này xem lại rất thú vị”

“Vậy...từ mai đều chụp hình cùng em”

“Thật sao” - Lệ Dĩnh vui mừng không tả khi Kiến Hoa gật đầu đồng ý, giống y như biểu cảm khi anh nói đưa cô đi chơi hôm ở Bến Thượng Hải vậy.

Kiến Hoa nhìn điệu bộ cô gái trước mặt, nếu việc đơn giản đó đã khiến cô vui như thế thì anh không đắn đo gì mà đáp ứng cô. Hơn nữa, dịch đã kéo tới cửa rồi, không thể không ra tay. Nước cũng đã đến chân, ắt phải nhảy thôi.

31. Chương 32: Đêm Cuối

Tháng 8, thời tiết ở Quảng Tây đã bước vào mùa thu, cái nóng cũng vì thế mà dịu bớt. Nhưng mấy chục con người túm tụm trong trường quay chật hẹp cũng khiến sinh ra cảm giác bức bối. Thời tiết như vậy, cảnh đẹp như vậy mà phải chui vào phim trường, tứ phía đều là tấm phong xanh nhằm chắn. Nhiều cảnh quay, diễn viên phải đối diện với nó mà độc diễn. Đã từng đóng tiền hiệp nên Kiến Hoa rõ nhất bất cảm xúc với cái phong xanh ấy không hề dễ chút nào.

Trong trường quay chỉ có một tấm gỗ lớn, rộng dài khoảng gần hai mét đặt chính giữa, ở trên phủ một tấm vải lớn màu xanh lá. Kiến Hoa đang nằm trên đó, cảm giác cứng như đá, không thoải mái gì nhưng nét mặt phải thể hiện như đang bình bình, đang thả hồn vào giấc mộng đẹp ba kiếp. Bên cạnh còn vương mấy bầu rượu.

Lệ Dĩnh y phục trắng thanh khiết, vẻ đẹp mỏng manh như sương mai. Ánh mắt chan chứa thâm tình nhìn người trước mặt. Đã trải qua quá nhiều đau khổ rồi, hai người đều đã sai, bây giờ là lúc được ở bên nhau. Cô kiên nhẫn chờ đợi.

Kiến Hoa từ từ mở mắt, ngỡ cảnh tượng trước mắt chỉ là mơ, cô đã quay lại bên anh sao?

“Ta tưởng nàng bỏ đi sẽ không bao giờ quay lại nữa” - Lời nói dịu dàng ẩn chứa đau khổ, có chút trách móc.

“Ta đã nói đời này kiếp này sẽ không bao giờ xa chàng nữa”

Lệ Dĩnh nói vậy, nét mặt Kiến Hoa mới chịu giãn ra, yên tâm đây không phải ảo ảnh, cô sẽ không rời bỏ anh mà đi.

“Tiểu Cốt, gọi sư phụ”

“Sư phụ...”

“Ngaoan...gọi lại”

“Sư phụ...sư phụ...sư phụ...”

Hai tiếng sư phụ tuy đơn giản nhưng đó là tất cả những gì anh mong mỏi. Ánh mắt Kiến Hoa ngập tràn vẻ hạnh phúc mãn nguyện. Kiến Hoa vuốt ve gương mặt Lệ Dĩnh, lau những giọt nước mắt còn vương trên mắt cô, đặt lên môi cô một nụ hôn đủ mãnh lực xóa tan mọi đau khổ. Lệ Dĩnh cảm nhận hơi thở nồng nàn của anh, làn môi ấm áp đó nhẹ nhàng lướt trên môi cô, dây dưa một hồi quyến luyến không muốn rời đi. Từ bây giờ hai người vĩnh viễn được ở bên nhau.

“Cất. OK. Cảnh cuối...hôn rất đẹp.”

Cả đám người đang theo dõi cảnh quay cười ồ lên vì câu nói đùa ba năm mới có một lần của đạo diễn. Thoáng trong khóe mắt còn rưng rưng lệ. Dù tuổi đạo diễn cũng phải gấp đôi Lệ Dĩnh nhưng chứng kiến cảnh quay này, sao có thể không xúc động chứ. Thường thức cái đẹp là quyền của mỗi người mà. Hướng chỉ người ta là đạo diễn, tán thưởng nụ hôn của diễn viên đâu có gì là sai. Chỉ có điều sự tán thưởng đó lại làm cho Lệ Dĩnh xấu hổ, sờ lên môi mình luyến tiếc sự ấm áp còn vương vấn.

“Mọi người nghỉ. Tối nay mở tiệc”

Mệnh lệnh của đạo diễn được tất cả mọi người ủng hộ nhiệt liệt. Hôm nay là ngày cuối cùng ghi hình ở Quảng Tây. Những cảnh còn lại sẽ được quay ở Vô Tích thuộc tỉnh Giang Tô. Ba tháng qua ở bên nhau, cả đoàn làm phim đã thân thiết như gia đình. Vậy là chưa đầy một tháng nữa, phim sẽ đóng máy. Sau ngày hôm nay, diễn viên được nghỉ 1 tuần trước khi tập trung ở Vô Tích. Vì vậy, tối nay họ sẽ mở bữa tiệc mừng công cho ba tháng qua, cũng mời quản lý khách sạn chung vui coi như cảm ơn đã chiêu cố trong suốt thời gian quay phim ở đây.

...

Vốn không thích ồn ào, ăn uống cũng đã xong, chào hỏi cảm ơn cũng đã làm, Kiến Hoa trở về phòng. Tựa lưng ngoài ban công ngắm sao. Chỉ còn nốt hôm nay, khung trời này sẽ không còn lạ của riêng anh với cô nữa. Mỗi đêm cũng không thể cùng ngồi tâm sự, cũng không thể lén lút trèo sang phòng cô, lặng lẽ ngắm nhìn cô. Cũng không thể vuốt tóc cô hay lén đặt một nụ hôn trộm lên trán chúc cô ngủ ngon. Tất cả chỉ còn là kỷ niệm của riêng anh.

“Sư phụ, anh đang nghĩ gì vậy”

Lệ Dĩnh thò đầu ra từ cửa sổ phòng bên cạnh. Đột nhiên có tiếng nói vang lên, Kiến Hoa giật mình quay sang, hai người liên mặt đối mặt chỉ cách nhau chừng một tấc. Cả hai cùng bất động phút chốc cảm nhận được hơi thở người đối diện quá gần, tim đập mãnh liệt. Kiến Hoa đành nhanh chóng quay đi. Nếu không, anh thực sự sẽ không kiềm chế được mà hôn cô.

“Không có gì. Anh chỉ là đang nghĩ lại chuyện trong 3 tháng qua thôi”

“Vậy sư phụ...điều anh thích nhất trong 3 tháng này là gì?”

“Em nói đi”

” Mmmmm...em rất thích chùa Kính Thiên, cũng thích phiên hội của người Choang, cũng thích thạch lựu...”

Lệ Dĩnh thao thao bất tuyệt, Kiến Hoa mỉm cười, những điều cô thích đều là những thứ đơn giản. Nhưng cô có biết, tất cả những điều cô vừa nói, lại đều có anh trong đó.

“Anh thì sao?”

“Quay phim cũng được...đi chơi cũng được, nửa đêm trốn ra ngoài lại thú vị, anh cũng thích ngồi như thế này vào mỗi tối...và cũng thích...em...”

“Hắt xìiiiiiiiiii!!!”

Tiếng cuối cùng bị nuốt mất bởi cái hắt hơi của Lệ Dĩnh.

“Sư phụ, em nghe không rõ”

“Không có gì. Anh cũng thích giống em thôi. Ngoài ra ở đây cũng đâu có gì khác”

Lệ Dĩnh gật gù đồng tình. Quả thật những cái vui cô đã kể hết ra rồi còn đâu. Anh còn có thể thích cái gì khác sao. Người anh thích đang ở trước mặt, cô có kể ra những cái khác đều vô nghĩa.

“Muộn rồi, em vào nghỉ đi, không cẩn thận sẽ cảm lạnh.”

“Sư phụ, em vào mặc thêm áo, có thể ngồi đây thêm một chút không. Chỉ một chút thôi, em chưa buồn ngủ mà”

Ở bên cô, Kiến Hoa nhận thấy mình căn bản không thể từ chối những thỉnh cầu của cô. Mỗi lần Lệ Dĩnh trưng gương mặt đáng yêu nũng nịu đó, hay chỉ là cái bĩu môi hờn dỗi...lòng anh lại chùng xuống, việc gì cũng đáp ứng.

Lệ Dĩnh biết là có tác dụng chạy tốt vào trong mặc thêm một chiếc áo khoác, gấp dài một cái rồi trở ra. Rõ ràng là cô đã buồn ngủ nhưng vẫn nài nỉ được ở bên ngoài. Đã là đêm cuối cùng ở đây rồi, cô muốn được ở bên anh thêm lúc nào hay lúc đó. Bấy ngày tới, sẽ không được gặp nữa.

“Sư phụ, anh có thể hát một bài không? Em thực sự rất muốn nghe trọn vẹn một lần”

“Được, nhưng em phải hứa nghe xong sẽ vào đi ngủ” - Đêm nay, cô muốn gì, anh đều không từ chối.

Lệ Dĩnh gật đầu lia lịa, ngả ra bàn, chống cằm lên hai bàn tay, chăm chú chờ đợi. Kiến Hoa hướng ánh mắt sang cô, trao cô cái nhìn đầy tình cảm, lời hát cất lên như xuất phát từ chính trái tim anh:

”Nhìn em một ánh mắt

Đã không thể rời khỏi em

...

Không quan tâm là duy nhất của ai

Anh chỉ muốn là người duy nhất trong trái tim em

Có thể không? Anh có vinh hạnh này không.

Ôm lấy em...”

Bài hát này là viết cho anh, nhưng ở thời điểm đó, anh chưa gặp được người con gái khiến anh chỉ muốn mình được là người duy nhất trong tim cô. Nhưng giờ người đó đang ở trước mặt, từng câu hát của anh như lời tỏ tình sâu nặng hướng đến cô. Lệ Dĩnh đắm đuối trong thanh âm ngọt ngào đó, mỗi lúc càng sâu, càng sâu...

“Còn nói là nghe lời anh đi vào. Vậy mà chưa nghe xong đã ngủ rồi”

Không đếm được bao lần Lệ Dĩnh vô tư thiếp đi bên cạnh anh. Kiến Hoa vẫn để Lệ Dĩnh thoải mái nằm đó, anh muốn ngắm cô thêm một chút. Lát nữa, là anh lại phải đưa cô vào phòng. Việc đó đã quen thuộc tới mức trở thành tất nhiên.

Kiến Hoa vuốt những sợi tóc đang che mắt gương mặt Lệ Dĩnh, ngón tay lướt theo từng đường nét trên gương mặt cô:

”Tiểu Dĩnh. Đợi anh, 1 tháng nữa đóng máy, anh nhất định thổ lộ với em

...Anh...có thể không?”

Đèn ban công tầng 5 suốt đêm đều rực sáng. Nam nhân bế người mình yêu trở về phòng, còn anh lại không ngủ được, ngồi ngoài ban công suy ngẫm cả đêm, chốc lại hướng ánh mắt sang cửa sổ phòng bên. Sau hôm nay, anh có thể không còn cơ hội đó nữa. Sau đêm nay, ban công tầng 5 cũng không còn sáng đèn nữa.

32. Chương 33: Tin Đồn

Trong 7 ngày đoàn nghỉ quay để chuyển bối cảnh về Vô Tích, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh có thêm thời gian để sắp xếp lịch trình khác. Lệ Dĩnh tới Hàng Châu quay quảng cáo cho một khu du lịch, còn Kiến Hoa sau khi tới Bắc Kinh tham gia một chương trình giải trí đã quay trở về Đài Loan nghỉ ngơi. Liên tục bị treo trên dây cáp bay qua bay lại, cái lưng của anh lại đang biểu tình.

“Kiến Hoa, cậu tới đây một lát đi, có việc quan trọng” - Tiếng Tuấn Kiệt trong điện thoại nói có vẻ rất gấp gáp.

Kiến Hoa mới từ Bắc Kinh về đây đêm qua, vừa mới ngủ được một chút mà sáng sớm đã bị Tuấn Kiệt dựng dậy, còn có chuyện gì quan trọng hơn là giấc ngủ của anh vào lúc này đây.

Anh một mình lái xe đến trụ sở Hoa Kiệt, nét mặt vẫn còn hiện rõ sự mệt mỏi. Đó là lý do anh rất ít tham gia các chương trình giải trí, quay vừa mất nhiều thời gian, mà nhiều khi phải làm theo kịch bản có sẵn. Đó rõ ràng không phải con người anh.

Văn phòng giám đốc, Kiến Hoa bước vào thấy Tuấn Kiệt và A Kiều nét mặt đăm chiêu, nghe chừng sự việc xảy ra không đơn giản. Nếu không họ đã không gọi anh tới đây vào lúc này.

“Có chuyện gì sao?”

“Hoa ca, anh xem này” - A Kiều đưa Kiến Hoa một tờ báo, tờ Nam Đô mới ra sớm nay.

Kiến Hoa nhíu mày chú ý đến dòng tít lớn được giật chính giữa trang nhất cùng với hình ảnh của anh cũng một diễn viên nữ “Hoặc Kiến Hoa là người thứ ba phá vỡ mối quan hệ của Vương Nhược Lan và Hàn Khánh” sau cùng còn thêm một dấu hỏi lớn.

“Chuyện này từ bao giờ”

“Đêm qua. Có lẽ bây giờ đã lan hết khắp mấy trang báo mạng rồi. Mấy tờ lá cải cũng lợi dụng việc này giật tít gây sự chú ý” - Tuấn Kiệt nhanh chóng trả lời, vẻ mặt lo âu.

Sự việc xem ra khá nghiêm trọng. A Kiều và Tuấn Kiệt im lặng xem phản ứng của Kiến Hoa, xem cần giải quyết việc này thế nào thì chỉ nhận được cái cười nhạt:

“Vớ vẩn. Viết gì cứ để họ đi. Cái người tên Hàn Khánh đó, cũng đâu có nhắc đến tên mình. Chỉ là một người cùng họ thôi”

“Không đơn giản thế đâu Hoa ca, phim của anh vẫn còn đang quay, tự nhiên lại có tin đồn này sẽ ảnh hưởng không tốt. Chúng ta vẫn nên xem giải quyết như thế nào. Hay em chủ động gọi tới Nam Đô” - A Kiều lòng như lửa đốt, mới sáng cô là người đầu tiên đọc thấy tin này, làm rơi cả cốc sữa, bắt Tuấn Kiệt gọi ngay cho Kiến Hoa. Việc này, cô không thể tự mình giải quyết.

“Không được. Mọi khi không phải vấn đề nó sao. Người ta nói cũng không phải là mình, cứ nhiên lại giải thích. Tự nhận lấy ông tôi ở bụi này sao?”

Kiến Hoa vẫn kiên quyết không làm gì. Bỏ lại ánh nhìn chán ghét lên tờ báo đó rồi quay người đi mất.

A Kiều nắm chặt tay Tuấn Kiệt, trao cho anh cái nhìn bất lực. Tính cách của Kiến Hoa đương nhiên hai người họ đều hiểu. Một khi Kiến Hoa đã quyết định việc gì sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng việc này thực sự nghiêm trọng. Không thể để tin đồn ngày càng lan rộng ra được. Hơn nữa, trước đây khác, bây giờ khác, điều A Kiều lo lúc này chính là Lệ Dĩnh.

...

Mặc dù tỏ ra thờ ơ, nhưng rõ ràng trong lòng Kiến Hoa rất bất an. Khi không tin đồn vô cớ này lại giáng xuống đầu anh. Diễn viên Vương Nhược Lan đó, anh biết, vài năm gần đây càng ngày càng nổi tiếng. Anh đã từng gặp đôi lần, nhưng thực là không chú ý nhiều, chỉ là xã giao, công việc bình thường. Ấy vậy mà tai họa tự nhiên kéo đến. Nếu anh dính chính lúc này e là sẽ càng làm tin đồn lan rộng hơn, vì căn bản Hàn Khánh không chỉ đích danh anh, dính chính chỉ làm mọi người càng nghi ngờ anh có tật giật mình mà thôi. Thế nhưng nếu không làm gì, với tốc độ lan truyền trên mạng xã hội bây giờ, anh chính là lo Lệ Dĩnh sẽ đổ

được tin đồn này. Liệu cô ấy sẽ tin mà nhìn khác về anh không? Liệu cô còn nhìn anh bằng ánh mắt vô tư, cười với anh bằng nụ cười đó không?... Mâu thuẫn trong lòng cứ nổi lên không ngừng, nhưng cuối cùng anh đã chọn cách không làm gì. Con người anh xưa nay vẫn thế, mặc kệ thiên hạ nói gì, anh vẫn đi con đường của riêng anh. Còn về Lệ Dĩnh, anh sẽ tìm cơ hội giải thích với cô sau khi tập trung ở Vô Tích, tin rằng cô sẽ hiểu. Sự thật là anh đã nhầm.

...

Hàng Châu,...

Địa điểm quay quảng cáo lần này của Lệ Dĩnh là Tây Hồ, nơi được mệnh danh là hồ nước đẹp nhất Trung Quốc. Hàng Châu cũng được mệnh danh là “thiên đường nơi hạ giới”. Hàng Châu xưa kia chính là một phần của vùng đất Giang Nam phong phú cả về thiên nhiên và văn hóa. Tới đây, người ta có thể cùng lúc vừa cảm nhận được sự phát triển hiện đại, năng động tươi mới của tương lai; lại vừa có thể cảm nhận được hơi thở cổ kính, lãng mạn khi chèo thuyền trên con sông chạy dọc khu phố cổ sầm uất; cũng có khi là thư thái cảm thụ phong vị tinh khiết của không khí mỗi sớm bình minh.

Tây Hồ dù đã sang mùa thu nhưng vẫn còn hoa sen nở muộn. Lệ Dĩnh mặc một chiếc váy voan mỏng dài quá đầu gối màu phấn hồng, đang thả hồn trên chiếc thuyền nhỏ giữa những bông sen cao gần tới đầu. Phong cảnh nơi đây kết hợp với dung mạo, thần thái đó của cô quả thực tạo nên một khung cảnh mờ ảo thêm vài phần tinh tế. Lệ Dĩnh đưa đôi tay trắng muốt vuốt nhẹ bông sen còn chưa nở e ấp trong bàn tay cô. Chợt liên tưởng đến khoảng khắc Kiến Hoa dịu dàng vuốt tóc, lau vết máu trên môi cô đêm nọ trước hành lang, không giấu nổi tia hạnh phúc mãn nguyện.

“Cất. Lệ Dĩnh tốt lắm!” - Tiếng đạo diễn vang lên. Người hâm mộ này giờ vây xung quanh im lặng giờ cũng vỗ tay tán thưởng. Cảnh quay quảng cáo hôm nay, Lệ Dĩnh thực hiện rất tốt, từ lúc bắt đầu đã bắt được cảm xúc phù hợp. Lịch trình cũng kết thúc sớm hơn dự định. Cô có thể về khách sạn nghỉ ngơi, mấy hôm nữa còn phải đi gặp một vị trưởng bối trước khi tới Vô Tích.

Vừa về tới khách sạn, Lệ Dĩnh đã thả mình một cái êm ái lên chiếc ghế sofa. Nhấp một ngụm trà Long Tỉnh thượng hạng, cực phẩm của Hàng Châu mà khách sạn đặc biệt chuẩn bị cho cô.

“Nancy, đưa điện thoại cho em?”

Về mặt Nancy cả kinh, cứng đờ giật mình khi Lệ Dĩnh nhắc tới hai chữ “điện thoại”. Không thể giấu cô thêm được, kiểu gì cô cũng sẽ biết, giờ này tin tức đã lan đi khắp nơi rồi. Khi Lệ Dĩnh còn đang quay, Nancy đã nhận được điện thoại của A Kiều, dặn cô bằng mọi cách ngăn không cho Lệ Dĩnh đọc tin tức trên weibo. Nhưng sao cô làm được chứ, mấy ngày nữa mới tới Vô Tích, cô căn bản không thể ngăn Lệ Dĩnh không dùng điện thoại được. Cùng lắm chỉ có thể khuyên bảo vài câu thôi. Lệ Dĩnh chìa tay ra khá lâu, Nancy mang về mặt đau khổ cũng rút điện thoại đưa cho cô.

Không đầy 1 phút sau, về mặt thư giãn thoải mái của Lệ Dĩnh đột nhiên sầm lại trước hàng tít “Hoắc Kiến Hoa lén lút hẹn hò Vương Nhược Lan” được giật đổ chót. Dòng chữ đó liên tục chạy qua chạy lại trong đầu cô. Mọi sự vui vẻ của cô bỗng chốc bốc hơi. Đường như có ngoại lực nào đó đang bóp chặt lấy trái tim cô, cảm thấy thật khó thở. Ánh mắt đờ đẫn, bàn tay vô lực, Lệ Dĩnh làm rơi điện thoại, lững thững đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Lệ Dĩnh, đó chỉ là tin đồn thôi, không ai chắc chắn ông Hoắc đó là Hoa ca cả, em đừng tin” - Nancy vội vàng trấn tĩnh Lệ Dĩnh, mặc kệ có bại lộ hay không việc cô đang ngầm giúp đỡ hai người họ đến gần với nhau. Cô duy nhất cảm thấy Lệ Dĩnh dường như vừa chịu một đả kích lớn.

Lệ Dĩnh đôi mắt vô hồn, lời của Nancy không một câu nào lọt vào tai cô. Cô cần phải suy nghĩ. Cánh cửa trước mặt đóng sập lại. Nancy đứng ngồi không yên đập cửa nhưng người bên trong vẫn không hề có phản ứng.

33. Chương 34: Nước Mắt Và Tình Yêu

Lệ Dĩnh đơn giản muốn ở trong phòng ngủ một giấc. Khi tỉnh dậy sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Xét cho cùng, anh có mối quan hệ với ai cũng không liên quan đến cô. Hai người cũng chỉ là bạn diễn mà thôi. Không phải cô ngây thơ đến mức cô gọi anh là sư phụ thì anh đối với cô cũng giống như Bạch Tử Họa đối với Hoa Thiên Cốt đấy chứ.

Dù lý trí muốn cô làm như vậy nhưng con tim lại không thể nghe theo. Càng muốn bỏ cái tin tức ấy ra khỏi đầu thì nó càng ăn sâu vào cô. Lệ Dĩnh bật dậy mở máy tính đọc tin tức. Nancy vẫn còn đứng bên ngoài, cô không thể xông ra đó mà lấy điện thoại được.

Khắp các trang tin tức giải trí, diễn đàn, weibo...đều là tin tức về mối quan hệ bí mật của Vương Nhược Lan, một diễn viên xinh đẹp, quyến rũ với một vị tiên sinh họ Hoắc. Mà cánh báo chí và dân mạng tự động coi đó là anh. Hơn nữa, họ còn lôi ra một số bằng chứng việc anh và cô diễn viên đó đã gặp nhau thế nào, quan hệ bí mật ra sao...rồi dẫn đến cô Nhược Lan đó chia tay với Hàn Khánh. Tên của hai người họ đã vụt lên top tìm kiếm trên Baidu nội chỉ trong một giờ vào sáng nay.

Lệ Dĩnh bàn tay run rẩy, nhịp tim loạn căng thẳng đọc từng bài viết, từng dòng bình luận trên mạng, mang theo một tia hy vọng khó hiểu mà cô cũng không rõ nên miêu tả nó như thế nào. Tất cả đều là nghi vấn. Không có gì khẳng định đó là anh. Bình thường, cô vẫn luôn không quan tâm trên mạng viết thế nào về mình, cũng không cần biết ai ném đá cô. Cũng chẳng bao giờ tự thanh minh, để cho mọi người tự nhìn nhận. Cô cũng chẳng có hơi đâu mà tin những gì mạng xã hội viết về người khác trừ khi người đó tự mình xác nhận. Nhưng sao chuyện này lại đả kích lớn đến cô như vậy.

“Sư phụ...vì sao...vì sao...anh vẫn chưa lên tiếng chứ?”

Lệ Dĩnh lảo lảo thất vọng rời khỏi chiếc máy tính, thẫn thờ tựa lưng vào cửa sổ nhìn xuống khung cảnh rộng lớn của Hàng Châu. Cô không muốn đọc thêm dòng bình luận nào nữa. Mỗi câu đều như có ma lực cửa vào tim cô. Cố gắng đọc thêm để vớt thêm chút ít hy vọng, nhưng cái cô nhận được chỉ là nỗi thất vọng đến cùng cực mà thôi. Cô vẫn là không hiểu, tin tức đã lan khắp hai bờ đại lục từ đêm qua rồi, sao anh vẫn không nói gì? Anh không nói đã đành nhưng Hoa Kiệt cũng không có thông cáo. Lẽ nào...những điều này đều là thật sao? Trái tim cô kiên cường là thế, mạnh mẽ là thế sao một chuyện vốn không liên quan đến mình lại khiến cô đau như vậy. Hai mắt cô cố gắng chèn ép cảm giác cay cay, cố gắng không để xúc động, nhưng nỗi đau trong lòng lúc này lớn tới mức không thể áp chế, hơn hẳn mọi nỗi đau mà cô vẫn chịu đựng bấy lâu. Hai hàng lệ khe hở mi mắt cô chảy xuống lăn dài trên má. Ánh nắng mùa thu Hàng Châu đẹp miên man chiếu rọi gương mặt xinh đẹp đó, nhưng nụ cười không còn nữa mà là một nỗi buồn vô hạn.

Nước mắt cô cuối cùng cũng rơi, không phải là giọt nước mắt của quý giá của Hoa Thiên Cốt, mà là của cô. Nó cuối cùng đã rơi...vì anh.

...

Lệ Dĩnh hai mắt đỏ ửng, mở cửa bước ra, Nancy lập tức đứng phắt dậy. Cô chú ý ngay đến khóe mắt Lệ Dĩnh, rõ ràng là vừa mới khóc. Lúc này quả thật Nancy không hề biết làm gì, Lệ Dĩnh cũng chẳng buồn quan tâm đến bộ dạng lúng túng của Nancy:

“Em ra ngoài đi dạo một lát. Chị không cần đi theo”

“Lệ Dĩnh, chuyện đó...em đừng...” - Nancy chưa kịp dứt lời đã bị Lệ Dĩnh ngắt lại.

“Sư phụ...à không...Hoa ca có chuyện riêng của anh ấy. Không phải chuyện của chúng ta, đừng quá quan tâm làm gì”

Nancy giật mình vì câu nói của Lệ Dĩnh. Cô gọi anh là “Hoa ca”, từ khi gặp mặt cô chưa bao giờ gọi anh như vậy. Đối với những người khác, gọi Hoa ca là chuyện rất bình thường, nhưng Lệ Dĩnh vẫn luôn miệng gọi anh là sư phụ một cách thân thiết. Giờ lại gọi là Hoa ca. Hơn nữa, trong lời nói đó cũng không hề có tình cảm. Cô thật sự không còn quan tâm gì đến anh sao? Nancy vẽ mặt khổ sở nhìn bóng lưng của Lệ Dĩnh khuất dần sau cánh cửa. Cô không thể đi theo, không thể an ủi, cũng không thể làm gì để hóa giải nút thắt này trong lòng Lệ Dĩnh. Lần đầu tiên, kể từ khi làm trợ lý cho Lệ Dĩnh, cô cảm thấy bất lực.

....

Theo yêu cầu của Lê Dĩnh, chiếc taxi chở cô đi lòng vòng hết đường phố này đến phố khác của Hàng Châu. Đi đâu cũng được, miễn là không dừng lại. Vì chỉ cần dừng lại, sự yên tĩnh bao phủ, cô lại nhớ đến anh.

Trời chuyển tối, Lê Dĩnh mới chịu xuống xe, đặt chân đến khu nhà cổ nổi danh của Hàng Châu. Hai dãy nhà chạy dọc vài km bên một nhánh sông nhỏ. Thuê một chiếc thuyền trúc, Lê Dĩnh ngồi bất động trên đó mặc cho người phu thuyền chở cô xuôi theo dòng nước, cũng ngại ở đây đông người như vậy, có ai sẽ nhận ra cô hay không. Nơi đây là điểm phồn hoa và nhộn nhịp bậc nhất ở Hàng Châu, nhất là vào buổi tối. Cô vốn nghĩ, tới đây cái ồn ào náo nhiệt đó sẽ cùng với tính ham vui của cô mà cuốn theo những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Thế nhưng, có đi đến đâu cô vẫn nghĩ đến anh.

Khu nhà cổ này là địa điểm du lịch tự nhiên duy nhất được giữ lại từ thời nhà Thanh mà chưa hề bị đụng chạm đến kiến trúc vốn có. Phong tục ở đây là mỗi căn nhà đều dùng đèn đỏ, đều treo đèn lồng đỏ, câu đối đỏ. Đến tối, ánh đèn lại rực sáng. Nhìn từ trên cao, khu phố này giống như một con rồng lửa đang uốn mình trong lòng Hàng Châu. Thấy đèn lồng, Lê Dĩnh nhớ lại đêm đó, Thất Tịch, vì anh không có mặt nên cô cũng không buồn thả đèn cầu nguyện với mọi người. Vì anh không có mặt, cô mấy ngày đều treo đầu óc trên mây...và khi anh xuất hiện, cô lại an toàn ngã vào vai anh mà thiếp đi. Từng dòng ký ức nắm tay nhau hiện rõ trong tâm trí Lê Dĩnh, đó là khi cô kéo tay anh lên lút trốn khỏi khách sạn đi phiên chợ hội. Đó là lúc cô ngây ngất nhìn anh thắng từng trò chơi đem quà tặng cho cô. Là lúc anh dịu dàng lau những vết máu, giọt mồ hôi trên gương mặt cô, là lúc hai người cùng nhau cùng hòa giọng hát trong bóng đêm thính lặng...Gặp anh không phải là ngẫu nhiên, tất cả đều là thật, nhưng giờ đây có lẽ chỉ còn là ảo ảnh thôi.

Đám đông tấp nập, không khí nhộn nhịp ở đây cũng không làm Lê Dĩnh cảm thấy khác hơn. Cũng không ai nhận thấy trong khung cảnh đẹp như vậy, một cô nương xinh đẹp trào dâng nỗi sầu muộn sâu sắc. Lê Dĩnh bất lực quay trở lại khách sạn. Cả buổi chiều cô tìm cách không nhớ nhưng ngược lại càng nhớ đến anh. Càng cố gạt suy nghĩ ra khỏi đầu thì nó quay lại và còn tác động vào cô gấp chục lần. Về tới phòng, xung quanh với bốn bức tường lạnh ngắt, hình ảnh Kiến Hoa lại ám ảnh tâm trí cô. Cô nhớ những lúc hai người ngồi ban công nói chuyện, nhớ lúc bóc hạt dẻ cho anh, nhớ lúc anh hát cho cô nghe, nhớ lúc vô tư mà ngủ quên bên cạnh anh...

Lê Dĩnh lấy trong túi xách của mình một vật nhỏ bằng gỗ, chỉ bằng gần hai ngón tay. Trên viết một chữ “Duyên” màu đỏ. Tấm thẻ này, vị hòa thượng tại Thiên Ân các đã tặng cho cô, còn đặc biệt nói với cô nên trân trọng những gì trước mắt. Bây giờ cô đã hiểu, “duyên” mà vị hòa thượng nói đến là thế nào. Gặp anh chính là duyên, gọi anh là sư phụ cũng là duyên, cô vui vẻ khi ở cạnh anh cũng là duyên...chỉ có điều, hiện giờ chữ “duyên” đó không còn là của cô nữa. Lê Dĩnh nắm chặt tấm thẻ trước ngực, không cảm nổi sự đau khổ, sự nhớ nhung đang trào dâng trong lòng, lệ tuôn dài trên má. Cuối cùng cô cũng nhận ra nỗi đau này, những giọt nước mắt này rơi là vì sao?

“Sư phụ...phải làm sao đây? Em thích anh rồi, phải làm sao...?”

34. Chương 35: Quyết Định Bất Ngờ

“Lê Dĩnh! Lê Dĩnh! Em mở cửa đi” - Nancy không ngừng đập cửa gọi với vào trong. Cô đang rất lo lắng cho Lê Dĩnh, từ hôm qua khi đọc được những tin đó, Lê Dĩnh gần như không nói câu nào. Từ lúc ở bên ngoài về khóa trái cửa phòng, đến giờ vẫn chưa hề trở ra, cơm cũng không ăn. Hình như cô còn nghe thấy tiếng khóc nữa.

Nancy đang định đập lần nữa thì cánh cửa đột nhiên bật mở, Lê Dĩnh bên trong bước ra, cố gắng cười với cô, nhưng cô cảm thấy nụ cười thiếu đi sức sống mà nó vốn có.

“Nancy, sao chị cứ đập cửa hoài vậy. Em đâu có phải trẻ con. Đồ xếp xong rồi, chúng ta về Thượng Hải”

Lê Dĩnh tỏ ra bình thường nhưng gương mặt có chút mệt mỏi, bầu mắt cũng hơi sưng. Nancy đoán chắc tối qua đã khóc không ít. Vậy mà khi này còn cố cười với cô. Cô gái này, bề ngoài tỏ ra kiên cường, gương mặt

cười nói nhưng thực ra trong tim lại đang khóc. Thử hỏi, trong tình yêu, lúc nhận ra tình cảm của mình lại cũng là lúc đánh mất nó, có cô gái nào có thể đứng vững đây.

Thấy ánh mắt nghi ngại của Nancy, Lê Đình cố hết sức thả lỏng nét mặt, hít một hơi, nở nụ cười trấn an người trợ lý. Lâu nay một mình cô vẫn trụ vững. Lần này cũng không phải ngoại lệ. Cô thích anh, đó là sự thật. Nhưng cũng không thể vì chuyện đó mà ảnh hưởng đến những chuyện khác. Lương duyên ắt có an bài, cũng không thể cưỡng cầu được. Vậy muốn đến đâu cứ để nó tự đến đi.

Lê Đình đã như vậy, Nancy cũng không thể làm gì hơn ngoài việc lặng lẽ ở bên cạnh.

“Nancy, lẽ vật em nói chị chuẩn bị thế nào rồi?” - Cảm thấy không khí có chút ngột ngạt, Lê Đình đổi chủ đề khác.

“Ổn rồi. Họ đã chuyển nó đến căn hộ ở Thượng Hải, chị đã dặn Tiểu Kiệt cất giữ cẩn thận”

“Vậy được, chúng ta về Thượng Hải trước, ngày kia sẽ đi thăm dì ấy”

...

Đài Loan...

Đã 2 ngày trôi qua, tin đồn về Kiến Hoa lan khắp các mặt báo lớn nhỏ. Tuấn Kiệt và A Kiều đứng ngồi không yên tìm cách giải quyết, còn Kiến Hoa thì vẫn giữ quyết định đó. Nhất định không làm gì. Mấy tay nhà báo tìm đến đều phải ra về mà không moi được nửa câu từ Hoa Kiệt, tất cả chỉ đáp lại một câu “Chúng tôi không bình luận”.

Làm diễn viên lâu năm, cái mà Kiến Hoa tôi luyện được chính là bản lĩnh đương đầu với những tin đồn như thế này. Đó cũng chính là nguyên nhân anh không dùng weibo hay bất kỳ mạng xã hội nào để tránh thị phi. Cũng không cần đọc báo, trên đó viết gì, anh tám, chín phần cũng đoán được. Nhưng hiện nay, anh có một mối bận tâm khác, anh quan tâm đến cảm nhận của Lê Đình, vì việc này mà phiền não.

Anh biết hiện nay giữa hai người thực chất chưa có mối quan hệ rõ ràng nào, nhưng trái tim của anh hướng về cô, đó là điều chắc chắn. Kiến Hoa cũng cảm nhận được tình cảm của Lê Đình đối với anh. Trong mơ hồ cô đã nói muốn mình là người duy nhất gọi anh là sư phụ. Cô mong mỗi chờ anh trong ngày Thất Tịch, điều ước của cô viết trong đèn lồng cũng là anh...chỉ có điều chính cô còn chưa nhận ra thôi...Anh vốn muốn đợi đóng máy Hoa Thiên Cốt sẽ tỏ tình với cô, khi đó hai người sẽ chính thức được ở bên nhau. Thế nhưng lại xảy ra sự việc này. Không biết, Lê Đình sẽ phản ứng thế nào. Sau khi sự việc xảy ra, anh đã gọi cho cô một lần, nhưng cô không nghe máy, cũng không gọi lại cho anh.

“Ding Dong!”

Kiến Hoa mở cửa, quản lý của anh Khang Vũ lật đặt bê nguyên một đồng báo, tạp chí đặt cái phịch lên bàn.

“Hoa ca...đây toàn bộ là những báo đăng tin về anh trong 2 ngày qua, không tính báo mạng...sức ảnh hưởng của anh thật là lớn...bái phục” - Khang Vũ đùa cợt còn giơ ngón tay cái về đặc ý.

“Cậu mang đến đây làm gì?” - Kiến Hoa nhìn xấp báo ngán ngẩm.

“Anh không nghe điện thoại, chị Kiều bảo em mang tới, kêu em nhắn với anh một câu”

“Câu gì?”

“Không đọc, tất có người vẫn đọc. Không giải thích, ắt có người hiểu lầm” - Khang Vũ trích nguyên văn câu nói của A Kiều một cách máy móc.

“Câu này có ý gì?”

“Hoa ca, anh thật sự không định ra thông cáo giải quyết dứt điểm chuyện này sao? Hôm nay em dạo weibo, có thấy hình Đình tỷ ở sân bay Tiêu Sơn Hàng Châu, vẻ mặt không vui vẻ như mọi khi, hình như mắt còn hơi đỏ nữa” - Khang Vũ vừa nói vừa thăm dò, nhắc đến Lê Đình, nét mặt anh ắt có phản ứng. Khang Vũ cũng không ngại việc nhắc đến Lê Đình trước mặt anh. Từ đêm Thất Tịch đó, Kiến Hoa đã biết Khang Vũ vẫn luôn biết tình cảm anh giành cho Lê Đình. Vì thế, giờ anh chẳng còn giấu diếm nữa. Nhưng còn A

Kiều...câu nói đó...không lẽ chuyện này vợ chồng họ cũng đã biết, hơn nữa...thế này chẳng nhẽ là ngầm ủng hộ anh sao?

“Được rồi, tôi tự biết xem xét”

Vẫn tỏ ra lãnh đạm nhưng lời nói của Khang Vũ rõ ràng tác động đến Kiến Hoa. Anh đi qua đi lại trong phòng có vẻ rất nóng ruột. Nếu Khang Vũ nói đúng, không lẽ cô đã khóc. Kiến Hoa nhớ lại gương mặt Lệ Dĩnh đầm nước mắt trong mấy cảnh quay trước mà không đành lòng được, rút điện thoại lần nữa gọi cho cô, sốt ruột trong những tiếng “tít” dài nhàm chán, cuối cùng cũng có người bắt máy:

“Alo”

“Tiểu Dĩnh, là anh đây”

“Sư...Hoa ca, anh khỏe không. Gọi em có chuyện gì vậy” - Lệ Dĩnh tỏ ra bình tĩnh những lời nói cứng ngắt không có cảm xúc.

“Anh...không có gì, anh chỉ muốn biết em vẫn ổn thôi” - Kiến Hoa bất ngờ nhận thấy sự thờ ơ trong lời nói của Lệ Dĩnh. Nếu như mọi khi, cô nhất định sẽ reo lên trong điện thoại, không ngừng hỏi thăm tình hình của anh.

“Em vẫn tốt, hẹn gặp anh ở Vô Tích nhé, em hơi bận một chút” - Lệ Dĩnh nhanh chóng cúp máy không để cho Kiến Hoa có cơ hội tạm biệt.

Kiến Hoa giật mình, từ khi nào mà cô gọi anh là “Hoa ca”? Từ khi nào anh lại thấy nhói lòng khi cái tên bình thường mọi người vẫn gọi anh phát ra từ miệng cô chứ? Sự việc kia ắt hẳn đã tác động đến cô rất lớn. Anh đã sai rồi, anh vốn muốn để cô ở ngoài sự việc này, anh vẫn tưởng cứ như mọi khi, tin đồn vẫn là tin đồn để cho nó tự qua đi. Nhưng lần này không hề giống những lần trước. Anh không quan tâm đến những tin đồn thất thiệt đó nhưng lại vô tình tổn thương cô. Chính là vì trong lòng cô có anh, nên cô mới bị dả kích như vậy. Cứ nghĩ đến việc Lệ Dĩnh đã khóc, anh lại tự trách mình. Một cô gái luôn kiên cường, tràn ngập sức sống như cô lại vì anh mà khóc đến đỏ mắt. Anh sai rồi, thực sự sai rồi...

...

Văn phòng Hoa Kiệt...

Tuấn Kiệt kiên nhẫn ngồi đọc đồng báo trước mặt, nghe từng cuộc điện thoại gọi đến hỏi về tin đồn đó. Còn A Kiều đắm chiêu, cắn ngón tay nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trước mặt. Cô đang đợi một cuộc điện thoại, mà đáng ra nó phải tới rồi mới phải.

“Reeeeng!!!” - Tiếng chuông xóa tan sự im lặng, A Kiều vội túm lấy điện thoại, hồ hởi trả lời

“Hoa ca..”

“A Kiều, nói với Tuấn Kiệt, sự việc lần này, yêu cầu chính cũng được, mà cần kiện thì kiện. Chúng ta làm đến cùng.” - Thanh âm chắc nịch của Kiến Hoa vang lên trong điện thoại.

“Rõ rồi Hoa ca, anh yên tâm” - A Kiều phấn khởi ra mặt, cuối cùng Hoa ca cũng chịu giải quyết. Đúng là chỉ có lấy Lệ Dĩnh ra, anh mới chịu làm. A Kiều thầm tán thưởng sáng kiến của mình. Cô mới chỉ kêu Khang Vũ bắn một tin vu vợ cho Kiến Hoa là thấy Lệ Dĩnh có vẻ đã khóc mà Kiến Hoa đã vội vàng thay đổi quyết định, một lần giải quyết dứt điểm vụ việc lần này. Xem ra, tình cảm của Hoa ca đối với Lệ Dĩnh rất sâu nặng. Có khi, cô cũng không còn phải âm thầm kêu Nancy và Khang Vũ liệu đường thuận nước đẩy thuyền nữa.

“Ông xã, gọi luật sư tới, chúng ta kiện”

35. Chương 36: Phủ Nhận

A Kiều chính là đời một quyết định của Kiến Hoa mà ra tay. Ngay khi nhận được điện thoại của Kiến Hoa, cô yêu cầu nhân viên gửi hàng loạt thông cáo đến các báo lớn yêu cầu đính chính thông tin. Nếu không đưa ra được bằng chứng vị Hoắc tiên sinh bí ẩn kia chính là Kiến Hoa thì buộc phải gỡ các bài báo đó xuống, đính chính thông tin. Hơn nữa, cô cũng gọi luật sư của Hoa Kiệt lên danh sách các báo cổ tình lợi dụng tin đồn phóng đại sự việc để kiếm lợi, công bố với truyền thông sẽ gửi đơn kiện ngay lập tức. Tất cả mọi việc đều được làm dứt khoát trong 2 giờ đồng hồ. Trong thời gian đó, điện thoại của văn phòng Hoa Kiệt liên tục đổ chuông, tần suất còn đáng sợ hơn so với lúc tin đồn mới phát ra.

Đúng 12 giờ trưa, Hoa Kiệt phát đi một thông cáo báo chí về sự việc của Kiến Hoa với vắn vắn hai câu “Hoắc Kiến Hoa không hề liên quan đến sự việc giữa Vương Nhược Lan và Hàn Khánh. Hoa Kiệt sẽ gửi đơn kiện các tờ báo đưa tin bóp méo sự thật.” Trước đó, Kiến Hoa cuối cùng cũng chịu trả lời phỏng vấn của Nam Đô qua điện thoại. Nhưng dù phóng viên có hỏi bao nhiêu câu, hỏi thế nào cũng chỉ nhận được một câu trả lời duy nhất “Không phải tôi”.

A Kiều vui mừng không tả, cao hứng treo một status mới trên weibo Hoa Kiệt với nội dung “Hoa ca của chúng tôi bằng lãnh đã mấy chục năm, cảm ơn mọi người đã quan tâm, Chúc mọi người Trung thu sắp tới vui vẻ”, còn kèm theo điệu bộ cười lẩn lộn. Tuấn Kiệt thỉnh thoảng vẫn kêu than vì tính khí bốc đồng của bà xã, nhưng chuyện này lại vô cùng hưởng ứng.

Chiều đó là một ngày lạ lẫm đối với phóng viên các tờ báo giải trí nói chung cũng như cư dân mạng Trung Quốc. Mọi thông tin không còn hướng mũi tên vào tin đồn của Kiến Hoa mà bất ngờ rẽ sang một hướng khác - Vì sao Hoắc Kiến Hoa lại ra mặt giải thích?

Rõ ràng điều này càng khó hiểu. Trong làng giải trí, Hoắc Kiến Hoa vẫn luôn nổi tiếng là người duy nhất không sử dụng weibo hay các mạng xã hội khác; không thích PR, những tin đồn như vậy không bao giờ ra mặt hay giải thích, luôn để “thanh giả tự thanh”, nhưng lần này lại phá lệ ra mặt đính chính thông tin, mặc dù chỉ có một câu ngắn gọn “Không phải tôi” nhưng đó lại là điều họ thắc mắc nhiều nhất. Lý do gì khiến Hoắc Kiến Hoa lần này lại đi ngược lại phong cách vốn có của anh. Đương nhiên, câu trả lời không ai có thể tìm được.

...

Thượng Hải,...

Nancy vui như bắt được vàng khi đọc được thông tin trên báo lúc chờ mua đồ ăn tối cho Lệ Dĩnh. Tất nhiên cô biết người bí mật vẫn bị đồn đại mấy hôm nay không phải Hoa ca, là do Khang Vũ nói với cô, nhưng cũng không thể đem cái lý do đó mà nói cho Lệ Dĩnh được. Bây giờ thì có rồi, Lệ Dĩnh vẫn luôn không vui từ khi tin đồn đó phát ra, ngay cả cô cũng thấy Lệ Dĩnh bớt cười đi, mà có cười cũng không còn tự nhiên như trước, nếu không làm việc thì chỉ khóa cửa trong phòng. Giờ mọi chuyện sẽ được giải quyết. Nancy hồ hởi cầm tờ báo về nhà... Nhưng lúc này cô lại không biết nên làm thế nào để đưa cho Lệ Dĩnh, không lẽ cứ đưa thẳng rồi nói “Người đó không phải là Hoa ca đâu, em yên tâm”. Không thể được. Nancy cầm tờ báo đi qua đi lại trước cửa phòng Lệ Dĩnh, cắn ngón tay suy nghĩ. Thế rồi, một tia sáng lóe lên trong đầu cô. Để đồ ăn mua cho Lệ Dĩnh lên bàn, cô ném tờ báo xuống dưới thảm, thẳng ngay trên lối đi từ phòng Lệ Dĩnh tới chiếc bàn đang để thức ăn, cười nham hiểm rồi rút về phòng mình, hé khe cửa theo dõi phía bên ngoài.

“Nancy? Chị vẫn chưa mua đồ ăn về sao?” - Trời đã gần tối, đói bụng mà vẫn chưa thấy Nancy trở lại, Lệ Dĩnh trở ra, cất giọng gọi trợ lý. Nancy đằng sau cánh cửa cười thầm vì nai con đã rơi vào bẫy, giờ chỉ chờ bước tiếp theo.

Lệ Dĩnh thấy đồ ăn đặt trên bàn, nghĩa là Nancy đã về nhưng không hề có trong nhà, đưa mắt nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy, thậm chí chắc trợ lý của mình lại xuống ban quản lý tòa nhà kiểm tra thư từ được gửi đến rồi. Cô lại gần chỗ thức ăn đang để trên bàn đột nhiên dừng lại, dưới chân cô hình như có gì đó. Nhặt tờ báo lên, trang đầu duy nhất một bức ảnh Kiến Hoa chiếm hai phần ba, với dòng tít ngắn gọn “Không phải tôi”. Nancy từ trong phòng căng mắt theo dõi sự thay đổi trong nét mặt của Lệ Dĩnh. Giường như đôi mày có hơi giãn ra. Lệ Dĩnh hướng toàn bộ sự chú ý lên hình của người trên trang báo với cái tít lớn không kém. Tâm tư cô vốn đã bình tĩnh lại được một chút giờ lại dâng lên một đợt căng thẳng cao độ.

Lệ Dĩnh ngồi xuống, mở bài chi tiết ở trang trong hồi hộp theo dõi. Từng thông tin kéo nhau chạy qua đầu cô. Hoa Kiệt sẽ kiện báo chí đưa tin sai lệch? Sư phụ nói người đó không phải anh? Cuối cùng...anh đã lên tiếng rồi. Không phải anh...thực sự không phải là anh. Điều cô hy vọng thật sự là đã trở thành hiện thực.

Lệ Dĩnh như trút được gánh nặng, tự nhiên thấy thức ăn trước mặt thật hấp dẫn, nhanh chóng tóm lấy thưởng thức. Đã mấy hôm cô không cảm thấy đồ ăn ngon như vậy. Sức mạnh vô hình bóp nghẹt trái tim cô lúc trước chỉ đơn giản như vậy thoáng cái đã biến mất. Nancy chắc chắn còn nhìn thấy một nụ cười nhẹ trên môi Lệ Dĩnh. Nụ cười đó, từ hôm tin đồn xuất hiện, hôm nay cô mới lại được thấy.

...

Mặc dù khúc mắc trong lòng được xác nhận, Kiến Hoa không phải là người bí ẩn trung tâm của tin đồn mấy hôm nay. Anh đã ra mặt phủ nhận, Lệ Dĩnh sẽ tuyệt đối tin tưởng anh. Nhưng cô lại không thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Việc cô nhận ra mình thích anh đã thay đổi nhiều thứ. Cô phân vân với tình cảm này, liệu đối với cô, anh cảm thấy thế nào. Giữa hai người là thứ tình cảm gì, là đồng nghiệp, là bạn bè, hay cô đơn thuần chỉ là bạn diễn của anh. Anh rất tốt với cô, đương nhiên cô biết. Nhưng anh cũng rất tốt với những bạn diễn khác. Cô không dám, cũng không cho phép mình suy nghĩ anh có tình cảm gì đó trên mức thông thường với mình. Chính vì thế, cô không đủ can đảm gọi điện thoại cho anh. Mà cũng không có lý do gì để gọi. Hơn nữa, hôm trước anh chủ động gọi điện hỏi thăm cô, cô còn tỏ ra lạnh nhạt, mới nói được hai câu đã cúp máy. Giờ nghĩ lại, cô thậm chí mong mình đã không làm như thế.

“Lệ Dĩnh, vé máy bay vừa được gửi tới, 9h sáng mai cất cánh” - Nancy tâm trạng vô cùng vui vẻ thông báo. Mấy hôm nay, vì chuyện của Lệ Dĩnh cô cũng không còn tâm trí suy nghĩ việc khác. Bây giờ, hiểu lầm cũng đã được giải, cô có thể nhẹ nhõm rồi.

“Nancy, sư phụ...anh ấy...” - Sự ngập ngừng hiện rõ trong lời nói của Lệ Dĩnh. Thông báo của Nancy có vẻ chưa lọt vào tai cô.

“Sao vậy?” - Nancy lắng nghe chờ đợi câu hỏi, như thể đã chuẩn bị sẵn câu trả lời, chỉ đợi Lệ Dĩnh hỏi mà thôi.

“À, không có gì. Em vào trong đây.” - Câu hỏi vừa trực ra đến miệng thì bị Lệ Dĩnh kéo lại. Nancy có vẻ hay nói chuyện với Khang Vũ, có thể sẽ biết tình hình hiện nay của Kiến Hoa. Cô nữa muốn hỏi chuyện của anh, nữa lại không biết tìm ra lý do gì để hỏi, đành cất giữ thắc mắc ở trong lòng.

Nancy thấu hiểu tâm tư Lệ Dĩnh lúc này. Chắc chắn là lại đang nghĩ về Hoa ca. Ngắn ngủi 3 ngày qua, Lệ Dĩnh khóc vì anh, cũng vì anh mà cười. Nancy nắm chặt hai tấm vé máy bay trong tay mình trào dâng tia hy vọng:

“Mong rằng mai sẽ tốt đẹp”

Đuôi hai chiếc vé hiện rõ ràng nơi ngày mai họ sẽ tới - “Đài Loan”.

36. Chương 37: Vị Cứu Tinh

Khi Lệ Dĩnh và Nancy đáp máy bay xuống sân bay Đài Bắc đã quá trưa. Vội vàng dùng bữa, để Nancy ở lại, Lệ Dĩnh một mình đi taxi mang theo món lễ vật đã chuẩn bị trước rời khách sạn.

Xe chở Lệ Dĩnh dừng trước cửa một căn biệt thự xinh xắn màu trắng tại vùng ngoại ô Đài Bắc. Người sống trong căn nhà này ắt hẳn rất thi vị nếu không muốn nói là vô cùng lãng mạn. Toàn bộ căn nhà đều được sơn màu trắng, từ khung cửa, hàng rào đến bộ bàn ghế nhỏ trong sân vườn cũng một màu trắng muốt. Hàng rào bao quanh căn biệt thự phủ một màu vàng ruộm của hoa huỳnh anh. Những tia nắng dịu dàng tháng 8 chiếu rọi trên từng khóm hoa, những tán cây, trên từng ô cửa sổ...đem lại một khung cảnh đẹp như tranh vẽ. Người sống ở đây, chắc hẳn là họa sĩ, không thì cũng là nhà văn.

Trong nhà, ba người phụ nữ đang ngồi uống trà, trò chuyện rất thân mật. Một người tuổi chừng khá cao, vàng trán rộng, gương mặt đã nhiều nếp nhăn nhưng hiện lên vẻ phúc hậu. Chỉ chỉ vài phần uyển chuyển, thanh nhã.

Người thứ hai, trên dưới 40 tuổi, da trắng như ngọc, mái tóc búi cao quý phái, sống mũi thanh tú, đôi mắt bồ câu long lanh ẩn hiện sự viên mãn.

Người thứ ba, cũng trẻ nhất, dáng vẻ thoải mái, đôi mắt to trong vắt chan chứa tình cảm, hai núm đồng tiền sâu chưa thấy đầy càng tăng thêm vẻ duyên dáng.

“Diễm tử, đại phu nhân như chị thật khó gặp.” - Người thứ ba lên tiếng.

“Tâm Như, mấy năm nay chị hạn chế đóng phim để chăm sóc Cầu Cầu. Em lại bận như thế, đương nhiên khó gặp rồi. Nếu không...nhà sản xuất như em mời chị đóng phim đi”

“Vậy thì còn cần đại biên kịch đây ra tay” - Tâm Như gật gù, hai người cùng quay sang người phụ nữ bên cạnh.

“Thế nào, chẳng nhẽ hai đứa muốn ta làm lại Hoàn châu cách cách nữa sao?” - Người phụ nữ lớn tuổi lên tiếng.

“Dì à, bọn con đâu còn trẻ nữa” - Cả hai cùng cười vì câu nói đùa ấy, giờ giọng nũng nịu.

“Ai da. Ta cũng già rồi, còn có thể đón mấy cái sinh thần nữa đây. Giờ được gặp các con như thế này ta không còn gì vui hơn nữa rồi”.

“Dì vẫn còn khỏe, vẫn còn có thể sáng tác nữa mà”

Hai người phụ nữ cảm động, tuổi đã không còn nhỏ nhưng nhẹ nhàng nép vào lòng con người mà họ kính trọng, người mà họ yêu thương như cha mẹ.

Vương Diễm cùng Tâm Như, từ sáng đã tới nhà Quỳnh Dao. Hôm nay là sinh nhật thứ 77 của bà, họ bớt chút thời gian bay từ đại lục tới đây chúc mừng. Sự nghiệp, cuộc sống của họ như ngày hôm nay âu cũng góp phần từ sự giúp đỡ của bà. Đối với bà, hai người họ ngoài sự kính trọng, hơn hết còn là yêu thương.

...

“Ding!” - Chuông cửa reo lên, người giúp việc vội vàng ra mở cửa.

Lệ Dĩnh bên lên bước vào. Đây đã lần thứ năm cô tới đây, nhưng vẫn cảm thấy ngại ngùng. Trước khi vào, cô có thấy hai chiếc ô tô bên ngoài, bên trong chắc hẳn đang có khách. Từ khi tham gia Tân Hoàn Châu, năm nào Lệ Dĩnh cũng bớt một ngày trong lịch trình bận rộn của mình tới Đài Loan mừng sinh thần của Quỳnh Dao. Với cô, bà không chỉ là tác giả của bộ phim đưa cô nổi tiếng, mà còn là người thầy đã truyền đạt cho cô không ít kinh nghiệm.

“Lệ Dĩnh tới rồi sao. Ta cứ nghĩ con đang bận quay Hoa Thiên Cốt, vậy mà còn tới thăm ta” - Quỳnh Dao vui mừng khi nhìn thấy Lệ Dĩnh bước vào.

“Dì Dao, chúc dì sinh thần mạnh khỏe, phúc lộc thọ toàn” - Lệ Dĩnh đem tặng Quỳnh Dao món lễ vật đang được ôm rất cẩn thận trong tay cô. Bên trong là một bức tượng ngọc Quan âm màu trắng. Món quà này, cô đã phải nhờ người tới Tứ Xuyên đặt từ tháng trước. Quỳnh Dao vui vẻ nhận món quà mừng thọ, Lệ Dĩnh lùi lại, lễ phép chào hỏi hai người bên cạnh.

“Diễm tử, Như tử, xin chào, em là Lệ Dĩnh”.

Có thể bọn họ không biết cô, nhưng cô không thể không biết hai người họ. Bộ phim Hoàn Châu cách cách kinh điển mà họ thủ vai chính là một phần tuổi thơ của cô.

“Lệ Dĩnh, đến đây ngồi đi” - Tâm Như vui vẻ gọi Lệ Dĩnh tiến đến ngồi cạnh bên mình. Lệ Dĩnh biết tính cách Tâm Như thoải mái, hào sảng nên tự nhiên cũng đỡ bẽn lẽn hơn trước, ngồi xuống cạnh cô.

“Em là người đóng Tình Nhi sao?” - Vương Diễm lên tiếng, thanh âm ngọt ngào này, đúng thật là của Tình Nhi gần 20 năm trước.

“Vâng, em đã xem lại rất nhiều lần phân đoạn của chị khi đóng vai đó” - Lệ Dĩnh gật đầu. Cô là lần đầu tiên được nhìn thấy Vương Diễm ngoài đời. Dù không còn trẻ nữa nhưng nhan sắc đó vẫn không hề thay đổi, thậm chí còn mặn mà hơn.

“Cách diễn của em rất tươi sáng, đôi khi cũng rất quyết liệt. Chị rất thích”

Lệ Dĩnh thập phần mừng rỡ, cô được khích lệ bởi chính người đã diễn vai Tình Nhi trước đó, không còn cầu gì hơn. Cuộc trò chuyện của bốn người dần đi sâu vào vai diễn, kinh nghiệm, Tâm Như và Vương Diễm còn chia sẻ những kỉ niệm khi đóng Hoàn châu. Bọn họ thỉnh thoảng lại cười phá lên, không phân biệt tuổi tác, thế hệ, bây giờ bọn họ chính là đồng điệu về cảm xúc.

Thoáng cái trời đã gần tối, Lệ Dĩnh quyết định rời đi trước, cô cần về khách sạn nghỉ ngơi, sáng mai sẽ về Thượng Hải.

“Lệ Dĩnh, xe của chị ở bên ngoài, để chị kêu tài xế đưa em về khách sạn”

“Không cần đâu Như tỷ, em gọi taxi cũng được” - Lệ Dĩnh vội vàng từ chối, cô ngại làm phiền người khác. Tuy Tâm Như rất thoải mái nhưng dù gì đây vẫn là lần đầu tiên hai người gặp nhau, cô không thể đã nhờ cậy người khác.

“Em không cần ngại, ở đây rất khó kiếm được taxi. Nếu em coi chị là tiền bối thì đi thôi” - Tâm Như vừa nói vừa đứng dậy kéo Lệ Dĩnh theo. Lệ Dĩnh không còn cách nào khác tạm biệt với Quỳnh Dao và Vương Diễm rồi vội vàng theo sau.

Ra tới cửa, không khí có chút chùng xuống, Lệ Dĩnh vẫn còn đang khó xử vì đề nghị của Tâm Như thì bất ngờ bị hỏi một câu mà cô chỉ còn nước muốn nhanh chóng rời khỏi:

“Lệ Dĩnh, dạo này Hoa ca có khỏe không?” - Tâm Như hỏi nhưng dường như không cần nhận được câu trả lời, cái chính là cô muốn xem thay đổi trong nét mặt của Lệ Dĩnh.

Á. Lệ Dĩnh cả kinh trước câu hỏi của Tâm Như. Sao chuyện sức khỏe của Hoa ca lại hỏi cô chứ? Lệ Dĩnh ngượng ngùng, lí nhí trả lời:

“Em không biết, em chỉ là bạn diễn thôi mà. Hơn nữa, đoàn làm phim cũng tạm nghỉ quay mấy ngày”.

Gương mặt Lệ Dĩnh có chút phản ứng, má hơi ửng đỏ, lời nói bắt đầu lúng túng. Tâm Như vẫn tiếp tục xoáy sâu vào Kiến Hoa.

“Hoa ca có tốt với em không? Nếu có điều gì cứ nói với chị, anh ấy là bạn chị, chị sẽ làm chủ giúp em”

“Rất tốt ạ” - Lệ Dĩnh không còn cách nào khác, trả lời hết từng câu hỏi của Tâm Như rồi mới có thể rời đi. Trước đó, Tâm Như cũng khuyên cô một câu:

“Lệ Dĩnh, là người đi trước chị nói với em, có những điều mình mắt thấy tai nghe nhưng chưa chắc đã là sự thật. Diễn viên như chúng ta tốt nhất không cần quan tâm thiên hạ đồn thổi gì hết. Nếu em muốn biết điều gì, hãy chủ động đi hỏi, đừng giữ trong lòng. Sẽ ảnh hưởng đến diễn xuất.” -

“Em biết rồi. Cảm ơn chị”

Lệ Dĩnh tạm biệt Tâm Như lần cuối rồi bước lên chiếc xe màu đen đang đỗ trước mặt, vài giây sau chiếc xe đã vút đi mất. Tâm Như lấy điện thoại ra gọi.

“Alo. Tâm Như!” - người đầu dây nghe máy.

“Hoa ca, người đã lên xe rồi. Chuyện còn lại tùy thuộc vào anh đấy.”

...

1 ngày trước...

A Kiều đi qua đi lại trong phòng, mặc cho Kiến Hoa và Tuấn Kiệt vẫn đang chăm chú vào câu chuyện của họ. Thông cáo của Hoa Kiệt đã phát ra, Kiến Hoa cũng đã trả lời phỏng vấn. Tin tức trên báo bây giờ đều đã xoay chiều, không còn ở hướng bất lợi cho bọn họ nữa. Kiến Hoa đồng ý phát ra thông cáo này, không gì ngoài mục đích muốn qua đó giải thích cho Lệ Dĩnh biết, để tinh thần cô thoải mái hơn. Giờ chắc cô cũng

đã biết rồi, anh đã yên tâm thêm một chút. Nhưng dự định sau khi đóng máy Hoa Thiên Cốt sẽ tỏ tình với cô hoàn toàn đổ bể, anh lo sợ, hôm tới gặp nhau tại Vô Tích, anh sẽ thực hiện ngay, không cần đợi một tháng nữa.

A Kiều như đi guốc trong bụng Kiến Hoa sốt ruột thăm dò:

“Hoa ca, Vô Tích lúc nào cũng đông đúc, phóng viên túc trực ngày đêm. Anh căn bản không có thời gian gặp Lệ Dĩnh ngoài lúc quay. Vậy anh định thế nào?”

“Hai người biết từ bao giờ?” - Kiến Hoa mặc dù hỏi nhưng trong lòng cũng có câu trả lời. Chắc chắn là Khang Vũ nói, cái gan nhỏ đó, A Kiều chỉ cần dọa một chút là cái gì cũng tuôn ra hết.

“Mới hôm nay thôi, cậu tự nhiên lại muốn làm rõ tin đồn đó, khác hẳn với phong cách xưa nay của cậu nên mình đã vặn hỏi Khang Vũ” - Tuấn Kiệt cũng nói dối đỡ lời cho vợ. Thực ra hai người biết tổng từ khi phim mới quay. Nhất cử nhất động của hai người Khang Vũ đều kể lại cho A Kiều.

“Ai da, Hoa ca. Đó không phải là chuyện quan trọng. Quan trọng là Lệ Dĩnh kìa. Anh cần phải gặp cô ấy giải thích ngay, một bài báo vẫn chưa đủ đâu. Con gái bọn em vẫn luôn cầu sự chắc chắn, anh tin em lần này đi mà” - A Kiều khẩn cầu Kiến Hoa, cơ hội tốt như vậy không thể bỏ qua được.

“Mình cũng thấy vậy, Kiến Hoa, hơn nữa mai Lệ Dĩnh cũng đến Đài Bắc thăm Quỳnh Dao, hay là hai người gặp nhau đi” - Tuấn Kiệt lại thêm vào sau khi nhìn thấy cái nháy mắt hối thúc của vợ.

Gặp cô, đương nhiên là anh muốn, hơn ai hết. Nhưng ở đây tai vách mạch rừng, mấy hôm nay phóng viên vẫn lẩn quẩn quanh đây, nhờ bắt được thông tin này sẽ lại là một trận sóng gió trên mạng nữa. Đã quá đủ sự mệt mỏi cho cô rồi.

“Không được, lịch trình của cô ấy rất hẹp. Mình cũng không thể đến nhà Quỳnh Dao mà gặp cô ấy được, hơn nữa lại phải hoàn toàn bí mật”.

A Kiều và Tuấn Kiệt hiểu tâm ý trong lời nói của Kiến Hoa, chột trao nhau một cái gật đầu đầy hàm ý. Điều mà cô đang nghĩ lúc này cũng vừa vặn nằm trong đầu của chồng cô:

“Có người có thể giúp cậu gặp Lệ Dĩnh mà không hề bị phát hiện” - Tuấn Kiệt úp úp mở mở khiến Kiến Hoa càng khó hiểu.

“Ai?”

Cả Tuấn Kiệt và A Kiều cùng tiến cử: “Tâm Như”.

Kiến Hoa chột giật mình, sao anh lại không nghĩ ra chứ. Mừng sinh thần Quỳnh Dao, Tâm Như chắc chắn sẽ đến. Nếu nhờ cô chắc chắn sẽ kín đáo, Kiến Hoa ra ngoài, rút điện thoại gọi điện cho người bạn thân:

“Tâm Như. Có chuyện quan trọng cần nhờ em giúp.”

P/s: Re-up xong chương này lòng đau như cắt =()

37. Chương 38: Tỏ Tình

Vị tài xế được lệnh của Tâm Như chở Lệ Dĩnh đến điểm mà cô đã dặn trước, không được dừng lại dù có bất cứ chuyện gì. Xong việc không cần đến đón cô. Mà muốn đến đón cũng không thể nữa, vị tài xế vút liền một mạch hướng Đài Trung thẳng tiến, bây giờ đã ở rất xa. Đây là ngoại ô Đài Bắc, anh này lại hướng sang Đài Trung, căn bản là càng ngày càng xa khách sạn nơi Lệ Dĩnh muốn đến.

Lệ Dĩnh không rõ đường xá ở Đài Loan, thỉnh thoảng sốt ruột hỏi lái xe. Khi này cô đi taxi cũng chỉ mất một tiếng đã tới nhà Quỳnh Dao nhưng giờ xe đã đi gần hai tiếng mà khách sạn vẫn chưa thấy đâu, đường ở đây hoàn toàn không giống con đường mà cô đã đi. Đương nhiên cô không sợ vị tài xế này có ý gì khác vì do đích thân Tâm Như dặn dò, cô chỉ lo anh ta cũng như cô, không nắm rõ đường mà thôi.

“Tiểu thư, cô yên tâm, chỉ 10 phút nữa là tới thôi.” - Nhận thấy sự lo lắng trên nét mặt của Lệ Dĩnh, vị tài xế lên tiếng trấn an. Lệ Dĩnh cũng chỉ còn cách kiên nhẫn ngồi đợi.

“Nancy, em về muộn một chút, chị không cần lo lắng”

“Không sao, em không cần gấp” - Lệ Dĩnh ngạc nhiên trong âm điệu của Nancy không những không có sự gấp gáp lo lắng như mọi khi, hơn nữa còn có sự háo hức thích thú.

Hơn mười phút sau, chiếc xe dừng lại bên cạnh một cái hồ lớn, trời tối, có căng mắt nhìn ra xa Lệ Dĩnh cũng không thể thấy bờ bên kia cái hồ ở chỗ nào.

“Tiểu thư, đã tới rồi, Tâm Như tiểu thư dặn tôi đưa cô tới đây. Giờ cô đi xuống con tàu màu trắng đó, có người đang đợi cô” - Vị tài xế chưa đợi Lệ Dĩnh kịp có phản ứng gì đã lên xe phóng đi mất.

Lệ Dĩnh ngạc nhiên có, bàng hoàng có, lo lắng cũng có. Sao Tâm Như lại dặn tài xế đưa cô đến đây. Người trên tàu là ai? Lệ Dĩnh trong lòng phân vân, nhưng tự nhủ trời tối như vậy không thể cứ đứng một mình ở đây mãi, đành tiến lại gần con tàu đang neo cách đó hơn trăm mét.

Trời rất tối, ánh sáng từ mấy ngọn hải đăng phía xa cùng với vầng trăng sáng trên cao không đủ để cô quan sát được quang cảnh xung quanh, cô chỉ cảm nhận được, nơi đây chắc chắn là một hồ nước rất lớn, xung quanh đều là nước, hơi ẩm và lạnh xông lên khứu giác cô, một cảm giác rùng mình kéo đến, Lệ Dĩnh xoe xoe hay cánh tay ngăn chặn cơn lạnh thổi sau gáy.

Lệ Dĩnh bước xuống tàu, chỉ có một ánh đèn le lói bên trong boong tàu, không hề thấy người lái. Càng đi sâu vào trong Lệ Dĩnh càng cảm thấy hơi lạnh càng ăn sâu vào da thịt cô. Ai lại đi hẹn ở nơi này vào buổi đêm cơ chứ. Đáng lẽ ra cô bây giờ đã êm ái trên ghế sofa trong khách sạn, thưởng thức mấy món ngon rồi. Trong lòng có chút hậm hực, Lệ Dĩnh vừa đi vừa lăm bầm mắng người nào độc ác lại rảnh rỗi ra đây ám hại cô. Thấy ánh đèn sáng từ phía sau boong tàu, Lệ Dĩnh nhanh chóng tiến đến. Ánh sáng leo lắt ẩn hiện tấm lưng một người đàn ông. Anh ta trầm ngâm tựa vào lan can boong tàu như đang chờ đợi ai đó, ánh mắt vô định nhìn vào đêm tối. Bóng dáng này từ lâu đã quen thuộc với cô, hàng đêm ở Quảng Tây cô vẫn nhìn thấy bóng hình đó. Không lẽ là anh? Người đàn ông phát hiện có người phía sau lưng, quay lại, nhìn thấy người mà anh thương nhớ mấy hôm nay, ánh mắt chan chứa yêu thương, nở nụ cười dịu dàng nhất thế gian:

“Tiểu Dĩnh, là anh đây”

Lệ Dĩnh bất ngờ. Nếu là cô của mấy hôm trước, chắc chắn cô sẽ vô cùng vui mừng nắm lấy cổ tay anh mà hỏi hết câu này đến câu khác. Nhưng tất cả những điều đó đều đang dồn nén ở bên trong, Lệ Dĩnh buông một câu nói bình tĩnh hơn nửa pha chút lạnh lùng, hờn dỗi:

“Hoa ca. Sao anh lại ở đây. Em... chỉ là vô tình đến đây thôi. Sẽ đi ngay bây giờ”

Lệ Dĩnh định xoay người trở ra thì thành âm đằng sau vang lên ngăn cô lại:

“Em không thể đi đâu nếu không có anh. Xung quanh đây mấy chục dặm đều là núi”.

Kiến Hoa bước lại gần Lệ Dĩnh, anh muốn vuốt ve gương mặt cô, muốn trêu đùa những lọn tóc của cô...nhưng hiện tại vẫn phải kiên nhẫn. Cô gái trước mặt, vẫn nhất quyết không nhìn anh:

“Tiểu Dĩnh, em không muốn nhìn anh sao?”

“Trời tối quá, em cũng không thấy gì” - Cô đương nhiên muốn nhìn anh, nhưng nếu nhìn anh bây giờ, sợ rằng cô sẽ khóc mất.

Cô gái này thật bướng bỉnh, anh chỉ muốn được nhìn gương mặt cô mà cô không chịu đáp ứng.

“Em muốn về” - Lệ Dĩnh nói lí nhí trong miệng. Không biết có thật đây là ý định của cô không hay chỉ là nhất thời hờn dỗi mà thôi.

“Sáng mai anh sẽ đưa em về” - Kiến Hoa buông một câu dứt khoát.

“Hả!” - Lệ Dĩnh giật mình hét toáng lên, cuối cùng cô cũng chịu tóm vào cổ tay anh, ngửa cô lên nhìn anh. Sáng mai mới về, không lẽ tối nay cô ở lại đây với anh, chỉ hai người thôi sao?

Kiến Hoa vui vẻ nhìn Lê Đình, đây mới là phản ứng mà anh mong đợi chứ không phải sự thờ ơ kia.

“Tiểu Đình, tin đồn đó, không phải là thật. Không phải anh”

Lê Đình ngại ngùng hướng ánh mắt khỏi Kiến Hoa, cuối cùng anh cũng nói rồi. Nhưng sao anh lại phải giải thích cho cô biết, cô đâu có là gì của anh.

“Chuyện đó...không liên quan tới em”

“Có thật sự là em không sao?” - Kiến Hoa gặng hỏi Lê Đình. Nhận được cái gật đầu miễn cưỡng từ cô, anh thoáng nổi lên chút tức giận. Cô gái này vẫn cứ phủ nhận tình cảm dành cho anh. Hai tay áp lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, ép cô phải nhìn thẳng vào anh.

“Em nói xem...có thật sự là không sao không? Có thật sự là không vì tin đồn đó mà đã khóc không?”

Lê Đình hai mắt đã rưng rưng nhìn Kiến Hoa

“Anh biết?”

“Em còn nói mình không quan tâm. Là ai đã tức giận cúp máy khi nghe điện thoại của anh. Là ai đã khiến anh lo lắng phải ra mặt đính chính tin đồn chứ?”

Lê Đình ngạc nhiên tiếp nhận những câu nói của Kiến Hoa. Tất cả mọi việc, anh chấp nhận trả lời phỏng vấn, Hoa Kiệt kiện mấy tờ báo đưa tin, việc anh phá vỡ quy tắc xưa nay của mình...tất cả là vì cô sao?

“Em có dám nói em không chút nào quan tâm anh?”

“Em...” - Lê Đình ngập ngừng. Không phải cô phân vân tình cảm của mình, mà là cô không dám nói. Cô không biết tình cảm của anh đối với cô thực sự là thế nào.

“Có một thứ anh cần phải cho em xem” - Kiến Hoa rút trong túi ra một mảnh gỗ nhỏ màu nâu đất, vài vết khắc trên tấm gỗ đã sờn đi chứng tỏ chủ nhân của nó hàng ngày đều mang theo nó bên mình. Phía trên còn khắc một chữ “Duyên” màu đỏ. Lê Đình bất ngờ nhìn thấy nó, đây là tấm thẻ rút ở Thiên Ân Các, nó giống hệt với của cô. Hai người đều có tấm thẻ giống nhau, bất chợt lời của vị hòa thượng, câu chuyện đá duyên ương của Tướng Hân và cả lời khuyên ban nãy của Tâm Như hiện lên mồn một trong đầu cô. Giờ cô đã thực sự hiểu hết ý trong lời nói của họ. Người đang đứng trước mặt cô, là lương duyên của cô. Và hơn hết, cô cũng là “duyên” của anh.

”Tấm thẻ này, anh luôn mang theo bên mình. Nhắc anh phải trân trọng những gì trước mắt. Anh không muốn vội vàng, nhưng những gì xảy ra mấy ngày qua khiến anh phải thay đổi suy nghĩ. Anh vốn muốn chờ đến khi phim đóng máy nhưng giờ không thể đợi được nữa...”

...Tiểu Đình, anh thích em.”

Lê Đình hai mắt đã nhòe lệ, chỉ thiếu khóc nức thành tiếng. Người mà cô thích mới tỏ tình với cô.

“Tấm thẻ này...ngay từ hôm đó...”

“Phải, ngay từ hôm đó...anh đã muốn được ở bên em” - Kiến Hoa dịu dàng lau những giọt nước mắt đang rơi trên gương mặt đáng yêu đó. Nhìn cô khóc, anh cũng không cầm lòng được.

“Em còn tưởng...”

“Em tưởng anh chỉ coi em là bạn diễn, tưởng anh quá nhập vai mà cho em là Hoa Thiên Cốt nên đối tốt với em phải không? Thật là ngốc. Anh rất tỉnh táo, anh là Kiến Hoa, không phải Bạch Tử Họa, người anh thích là em, Tiểu Đình” - Kiến Hoa hiểu rõ nỗi băn khoăn trong lòng Lê Đình, không đợi cô nói đã vội cướp lời.

Lê Đình hai mắt nhòe đi, nước mắt càng ngày càng nhiều. Hy vọng của cô, tình cảm của cô, trái tim của cô đã đặt hết ở người đàn ông trước mắt.

“Vậy Em còn muốn đi nữa không?” - Lê Đình lắc đầu, kệ cho những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má cô.

“Còn muốn không quan tâm anh nữa không?” - Lê Đình lại lắc đầu.

“Còn nói không thích anh nữa không?” - Lệ Dĩnh theo quán tính tự động lắc đầu. Chợt phát hiện ra gì đó không đúng. À, cô nói không thích anh lúc nào, ngẩng đầu lên nhìn anh, định cự lại nhưng đã không còn kịp nữa.

Kiến Hoa ôm lấy hai má cô, động tác nhanh như cơn gió tiến đến, những lời định phát ra từ miệng Lệ Dĩnh trôi ngược vào trong. Đôi môi cô hoàn toàn bị anh chiếm giữ. Làn môi ấm áp của Kiến Hoa trêu đùa đôi môi cô, ánh mắt thâm tình, quyến luyến không buông. Hai người trao nhau hơi ấm của hạnh phúc, cái lạnh lẽo khi này giờ đã hoàn toàn biến mất. Lệ Dĩnh toàn thân run rẩy, nụ hôn này khác biệt hẳn với khi quay, ấm áp và mãnh liệt. Kiến Hoa vòng tay kéo sát eo nhỏ của cô về phía mình, tay Lệ Dĩnh bất ngờ vòng qua cổ anh, nụ hôn đầy dứa không dứt.

“Sư phụ...” - Cuối cùng cô lại có thể gọi anh thân thiết như vậy. Gọi là Hoa ca có chút không quen.

“Từ nay không cho phép em gọi anh là Hoa ca. Ai cũng có thể gọi anh như vậy ngoại trừ em. Ngoài anh ra, em cũng không được gọi ai là sư phụ” - Kiến Hoa giọng vừa nghiêm khắc vừa sùng bái.

Lệ Dĩnh hai má còn đỏ ửng vì nụ hôn ban này ngượng ngùng gật đầu, nép vào ngực anh.

”Gọi anh là sư phụ... »

« Em mới gọi mà...»

« Nếu em không gọi, anh sẽ lại hôn em » - Kiến Hoa đánh tia nhìn láu cá sang phía cô. Lệ Dĩnh càng xấu hổ hơn. Tim cô vẫn còn đang đập thình thịch.

« Sư phụ... Sư... »

Chưa dứt câu thì hơi thở của cô lại bị anh chiếm lấy. Thân hình nhỏ bé của cô hoàn toàn lọt thỏm trong vòng tay anh. Nụ hôn lần này đối với cô mà nói, càng có ma lực hơn. Cô chỉ biết chìm đắm tận hưởng trong nụ hôn đó, cảm giác này...là tình yêu.

« Sư phụ, anh nói là em gọi rồi sẽ không... » - Lệ Dĩnh bĩu môi giận dỗi.

« Anh nói nếu em không gọi sẽ hôn em, chứ đâu có nói em gọi rồi sẽ không hôn em nữa » - Kiến Hoa láu cá đáp trả.

Lệ Dĩnh phụng phịu. Sư phụ anh thật là, thừa cơ hội ăn đậu phụ của người ta. Nguy hiểm hơn, cô lại càng không có khả năng chống cự. Anh hôn cô là cô lại đỡ đỡ, tâm trí vì thế theo gió mà bay mất.

Dưới ánh trăng mờ, không gian rộng lớn hai trái tim cuối cùng cũng có thể đồng điệu. Dù có tới đến mức nào thì hai người trên tàu cũng không quan tâm. Họ không cần thấy gì, chỉ cần thấy nhau là đủ.

38. Chương 39: Nhật Nguyệt Đàm

Chuyện kể rằng, đã từ lâu lắm rồi, ngoài khơi Trung Hoa rộng lớn có một hòn đảo quanh năm xanh tươi trù phú. Cảnh vật ở đây được ví như chốn thiên thai dưới hạ giới. Vì thế, các tiên nữ trên thiên đình luôn cầu được một lần xuống đây thưởng ngoạn. Trong một lần tới đây tìm một loại thảo dược quý chữa thương cho thú cưỡi của Thái Thượng Lão Quân, Ảnh Nguyệt tiên tử - vị tiên y xinh đẹp đứng đầu y phòng của thiên đình vô tình gặp Tịch Dương, một vị đại phu trẻ tuổi đang chữa trị cho một lão bà có vẻ rất nghèo khổ. Người xưa có câu “Nhân ngoại hữu nhân, Thiên ngoại hữu thiên”, phần vì thích thú muốn học hỏi y thuật dưới nhân gian, phần vì cảm phục tấm lòng của Tịch Dương nên Ảnh Nguyệt tiên tử đã hóa thân thành người phàm, chủ động làm quen với Tịch Dương. Thế nhưng, Nguyệt lão không rõ vô tình hay hữu ý đã nối sợi dây tơ hồng giữa họ. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, vẻ đẹp sương ảo, mong manh dịu dàng của Ảnh Nguyệt đã cuốn hút Tịch Dương. Và ánh sáng từ sự kiên cường, tấm lòng tốt bụng ngời sáng của Tịch Dương cũng đã khiến Ảnh Nguyệt siêu lòng. Hai người chẳng mấy chốc đã quấn quýt bên nhau. Ngày ngày đi khắp nơi chữa bệnh cho mọi người, không kể cả thú rừng, chim chóc...hòn đảo đó, chưa nơi nào họ chưa từng đi qua.

Nhưng hạnh phúc bên nhau chẳng được bao lâu. Phát hiện Ảnh Nguyệt tiên tử mất tích, Ngọc Hoàng đại đế đã phái cả vạn thiên binh thiên tướng dốc sức truy tìm. Chỉ hai ngày sau, tin tức Ảnh Nguyệt tiên tử phải lòng một đại phu dưới nhân gian nên nhất quyết không muốn trở về tiên giới, chấp nhận từ bỏ tu vi cả nghìn năm đến tai Ngọc Hoàng. Người vô cùng tức giận. Người vẫn luôn xem Ảnh Nguyệt như con gái của mình. Ra điều kiện, nếu cô không trở về, sẽ sai lính công đánh xuống nơi Tịch Dương đang ở, e rằng lành ít dữ nhiều. Vì bảo vệ người mình yêu, Ảnh Nguyệt đã chấp nhận bỏ chàng ở lại, trở về tiên giới. Ngay lập tức nàng bị nhốt vào Hối điện tự vẫn 100 năm.

Từ khi Ảnh Nguyệt bị ép trở về tiên giới, Tịch Dương ngày đêm đứng bên bờ biển ngóng về phía chân trời, hy vọng một ngày nào đó nàng sẽ xuất hiện. Chờ mãi, chờ mãi...5 năm...10 năm...50 năm...vẫn không đợi được nàng, trước lúc ra đi vẫn lưu luyến hình bóng nàng, gọi một tiếng “Ảnh Nguyệt” rồi trút hơi thở cuối cùng. Tịch Dương chết, thân thể chàng hóa thành một cùn cát nhỏ, vẫn nhất quyết không rời nơi đó, vẫn như ngày xưa, chàng sẽ ở đây...đợi nàng.

Theo năm tháng, cùn cát đó ngày càng mở rộng, cây cối mọc lên xanh tốt...lớn đến mức một ngày nó có thể đủ sức bao bọc được nàng, bảo vệ nàng...Ảnh Nguyệt mới trở lại. 100 năm...điều nàng làm đầu tiên sau khi bị nhốt 100 năm là xuống hạ giới tìm chàng, nàng bất chấp mọi hậu quả nhưng chàng cũng đâu còn nữa. Nhìn thấy cùn cát đó, Ảnh Nguyệt không ngừng tuôn lệ. Thân ảnh nàng mờ ảo phía chân trời, bóng nước soi xuống hình một người con gái đau khổ đến tột độ. Nàng tuyệt vọng, nàng oán hận, nàng nhớ thương...một ánh sáng lóe lên xé rách chân trời. Thiên giới từ bây giờ sẽ không còn Ảnh Nguyệt tiên tử nữa, nàng sẽ cùng đi với chàng. Mãi mãi ở bên nhau. Ảnh Nguyệt tự tận hóa thân thành dải đất dài vòng cung ôm lấy cùn cát đó. Từ bây giờ chàng và nàng sẽ mãi ở bên nhau, không chia lìa nữa.

Cùn cát tròn và dải đất vòng cung ngày đêm bên nhau, trông giống như mặt trăng và mặt trời, nên từ đó người dân nơi đây gọi đó với cái tên rất đẹp - Nhật Nguyệt Đàm.

...

Ánh mặt trời đỏ rực lấp ló phía chân núi. Trời bắt đầu sáng. Cả đêm qua, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh ở lại trên con tàu, xung quanh đều là màn đêm tĩnh lặng. Nhưng hôm nay đã khác, cô hiện giờ là người mà anh yêu nhất. Còn anh, là người cô gửi gắm cả hy vọng, cả trái tim. Lệ Dĩnh tựa trong lòng Kiến Hoa ngủ ngon lành, bàn tay đan chặt vào tay anh, chỉ sợ người bên cạnh sẽ đi mất. Chỉ có hơi ấm của anh mới khiến cô có cảm giác an toàn, bình yên đến vậy.

“Tiểu Dĩnh, dậy thôi” - Cả đêm hầu như Kiến Hoa không ngủ. Anh vui, anh không muốn bỏ lỡ bất kỳ giây phút nào ở bên cô. Ôm cô ở trong lòng, anh lặng lẽ ngắm nhìn dáng điệu đáng yêu khi ngủ của cô, chốc lại vuốt ve gương mặt cô, siết chặt người con gái trong vòng tay, anh cảm nhận được hạnh phúc.

Lệ Dĩnh cảm thấy như đang bồng bênh, lại nghe tiếng Kiến Hoa gọi bắt đắc dĩ mở mắt. Cô còn muốn ngủ nữa, ở trong vòng tay anh, thật ấm áp. Vừa mở mắt, điều cô thấy đầu tiên là nụ cười dịu dàng của anh, bất chợt xấu hổ, nghĩ lại đêm qua, Lệ Dĩnh lại ôm mặt nép vào ngực Kiến Hoa.

“Sư phụ...sao anh lại nhìn em như thế?”

“Vậy anh phải nhìn em thế nào?” - Kiến Hoa khó hiểu, không phải mọi khi anh vẫn nhìn cô như thế sao.

“Em...em không biết...anh quay đi một lát đi”

Kiến Hoa buộc phải chiều lòng tiểu quỷ trong lòng mình đành quay đi.

Lệ Dĩnh ôm hai má đỏ ửng ngẩng lên, lấy lại bình tĩnh. Tự trấn an bản thân, nếu tim cứ đập mạnh thế này thì làm sao đối diện với sư phụ được. Nhưng mà...sao sư phụ cứ dùng ánh mắt đó nhìn cô chứ, thật muốn giết chết trái tim thiếu nữ của người ta. Hơn nữa, trời vừa sáng, mở mắt ra đã thấy anh, bảo sao người ta không xấu hổ cho được. Với lại...Lệ Dĩnh chạm vào môi mình, cảm giác đó vẫn còn vương vấn, nụ hôn đêm qua của anh khiến cô lưu luyến mãi.

Không đợi được, Kiến Hoa bất ngờ quay lại, hai gương mặt gần như áp sát nhau, đỉnh mũi dường như đã khẽ chạm. Lệ Dĩnh lại trào dâng sự xấu hổ tột độ, chuẩn bị lấy tay ôm mặt nhưng Kiến Hoa đã nhanh chóng giữ lại:

“Tiểu Dĩnh...tối qua chúng ta đã làm gì, em nhớ chứ?”

Lệ Dĩnh gật đầu, mấy từ lí nhí chạy ra từ miệng cô “H..Hôn...sau đó em ngủ quên”

“Em thích anh, đúng không?” - Lệ Dĩnh gật đầu như cái máy.

“Hiện giờ em là bạn gái của anh đúng không?” - Lệ Dĩnh lại gật đầu.

“Vậy chúng ta bây giờ đang giống như những người khác, em có gì phải xấu hổ. Em phải hết sức thoải mái, nếu không sẽ càng dễ bị phát hiện” - Lệ Dĩnh vẫn tiếp tục gật đầu, anh nói gì cô cũng đều thấy đúng cả. Vẫn chuẩn là sư phụ.

“Anh muốn cho em nhìn cái này” - Kiến Hoa đỡ Lệ Dĩnh đứng dậy, kéo ra mũi tàu. Giờ Lệ Dĩnh mới phát hiện ra con tàu đang chạy, thảo nào cô lại có cảm giác bồng bênh. Phóng tầm mắt ra xa, Lệ Dĩnh không thể nào tin nổi vào cảnh vật trước mắt.

“Sư phụ, đây là đâu?”

“Là Nhật Nguyệt Đàm”

Bình minh trên Nhật Nguyệt Đàm bao phủ bởi màn sương trắng hư ảo như cõi thiên thai. Mặt trời còn chưa chiếu rọi nơi này mang đến một không khí tĩnh lặng, lẫn đôi chút lạnh mạn. Từng ngọn núi, từng lùm cây e ấp trốn sau màn mây khổng lồ. Con tàu của hai người như đang rẽ đôi màn sương đó đi ra xa. Cảm giác này, đôi phần giống như ở Bến Thượng Hải, nhưng nơi này, gần gũi hơn, phẳng lặng hơn và cũng riêng tư hơn. Sớm sớm, ở Nhật Nguyệt Đàm không hề có người. Người lái tàu cũng là do Kiến Hoa hẹn trước sớm nay đến chở hai người đi thăm quan đầm Nhật Nguyệt. Anh muốn hai người được thư thái ở bên nhau, không bị ai nhòm ngó.

Sương sớm trên hồ lạnh buốt đến chân tóc, Kiến Hoa khoác cho Lệ Dĩnh một chiếc áo, dịu dàng ôm cô từ phía sau. Anh thật sự cảm thấy như cả thiên hạ đang ở trong lòng mình. Lệ Dĩnh cảm nhận được hơi thở ấm áp bên má, cảm nhận được nhịp tim đang từng hồi rung lên mãnh liệt của Kiến Hoa. Cô nhìn thấy tia hạnh phúc rạng ngời trên gương mặt anh, đột nhiên nhớ đến ánh mắt anh nhìn cô hôm ở Bến Thượng Hải, tò mò quay lại thắc mắc:

“Sư phụ...hôm ở Bến Thượng Hải, có phải anh...”

“Sao cơ...” - Kiến Hoa thừa biết Lệ Dĩnh muốn hỏi gì nhưng vẫn cố giả vờ, anh chính là muốn cô tự mình hỏi.

“Ý em là...có phải hôm đó...anh đã rung động rồi không?”

“Hmmm” - Kiến Hoa hắng giọng, ra điệu bộ gật đầu xác nhận.

Bỗng chốc Lệ Dĩnh tươi tỉnh, mọi sự xấu hổ ngại ngùng khi nãy đã theo gió bay đâu mất. Lệ Dĩnh tủm tỉm cười, rúc vào ngực anh tỏ vẻ khoái chí, thì ra anh đã phải lòng cô sớm như vậy.

Lần đầu tiên Lệ Dĩnh để ý kỹ nhìn thấy được sự ngượng ngùng thoáng ẩn hiện trên gương mặt bình thường vốn lạnh lùng của Kiến Hoa. Cuối cùng cô cũng đã tóm được điểm yếu của anh. Sau này sẽ không dễ dàng gì bị anh bắt nạt nữa. Nhưng khi thấy gương mặt có vẻ khổ sở của Kiến Hoa, Lệ Dĩnh tạm thời bỏ đi ý nghĩ trêu đùa anh, hơi kiễng lên, vòng hai tay qua cổ Kiến Hoa hơi nín xuống, nhanh như điện đặt lên môi anh một nụ hôn bất ngờ.

“Sư phụ...em cũng rất thích anh”

Truyền thuyết kể rằng, những đôi tình nhân trao lời yêu thương ở đây sẽ mãi mãi được hạnh phúc. Họ sẽ được Ánh Nguyệt tiên tử chúc phúc, họ sẽ yêu nhau sâu đậm và mãnh liệt như nàng và Tịch Dương đã từng.

(Còn tiếp)

P/s: Nhật Nguyệt Đàm là 1 địa danh có thật nằm ở Đài Trung, Đài Loan nha các nàng. Còn câu chuyện là hư cấu.

39. Chương 40: Lưu Luyến

“Á. Chết rồi...em còn chưa gọi cho Nancy...còn một tiếng nữa là máy bay cất cánh rồi, làm sao đây” - Lệ Dĩnh sức nhớ ra. Tối qua cô ở bên anh, quên khuấy máy Nancy còn ở khách sạn chờ cô. Sáng nay còn phải kịp chuyến bay về Thượng Hải.

“Em không cần lo, giờ này Nancy đã ra sân bay rồi”

“Hả? Thế còn em?” - Lệ Dĩnh càng kinh ngạc hơn, không có cô, sao Nancy có thể rời Đài Loan chứ. Kỳ lạ hơn nữa, đêm qua cô không về, Nancy cũng không gọi một cuộc điện thoại.

“Đồ đạc, tư trang của em đều đang trên xe của anh. Lát nữa anh sẽ đưa em ra sân bay Cao Hùng, không cần về Đài Bắc nữa. Vé máy bay cũng mua rồi. Đảm bảo em sẽ về tới Thượng Hải gần thời gian với Nancy” - Kiến Hoa giọng tỉnh bơ.

Lệ Dĩnh khi này còn ngơ ngác nhưng bây giờ như đã gần hiểu được chuyện gì đang xảy ra, liếc mắt nhìn Kiến Hoa dò xét:

“Sư phụ...mấy người có âm mưu gì đúng không? Sao anh lại biết em đến thăm dì Dao? Lại còn nhờ Như tỷ đưa em tới đây nữa. Tất cả là do anh chủ mưu đúng không?”

Lệ Dĩnh cuối cùng cũng đoán trúng, Kiến Hoa tránh ánh mắt tò mò của cô, khi không đường đường nam thần như anh vốn chẳng quan tâm gì lại lên kế hoạch giăng bẫy dụ cô rơi vào.

“Hmmm...anh chỉ là nhờ vào mấy mối quan hệ xem em ở đâu thôi. Gọi điện em không chịu nghe, anh đành phải làm thế.”

“Nghĩa là cả Nancy, Khang Vũ, cả Như tỷ đều biết chuyện của chúng ta sao”

Nhận được cái gật đầu của Kiến Hoa, Lệ Dĩnh chỉ còn biết kêu trời. Cô lúc nào cũng muốn lặng lẽ, thế mà chuyện tình cảm mới nảy nở đã liên đới đến bao nhiêu người rồi. Lại còn cả Hoa Kiệt, không thể nào chưa biết được. Không phải chứ, để kéo cô tới đây mà anh nhờ đến bao nhiêu người đến thế sao.

“Sư phụ, anh...bảo em làm sao nhìn mặt bọn họ?” - Lệ Dĩnh ủ rũ. Nhớ đến lúc cô mạnh miệng nói với Nancy rằng anh có thích ai cũng không liên quan đến cô, rồi cả lúc Tâm Như hỏi nữa Lệ Dĩnh lại thấy mặt mặt.

Kiến Hoa một tay mạnh mẽ kéo lấy eo Lệ Dĩnh áp sát vào ngực anh, hai người lại một lần nữa mặt đối mặt, ánh mắt nam thần giết người của Kiến Hoa như xuyên thấu tâm tư Lệ Dĩnh:

“Giờ em là bạn gái của anh, người khác nghĩ gì không quan trọng. Anh chỉ quan tâm đến việc em nghĩ gì. Hiểu không?” - Lời nói đơn giản nhưng vô cùng ngọt ngào, Lệ Dĩnh nhìn ánh mắt Kiến Hoa rất quyết liệt. Ý này của anh chính là muốn nói đối với anh, không gì quan trọng bằng cô.

“Em cũng không cần lo lắng, cứ thoải mái như trước đây, anh thích em như vậy. Những việc khác, anh sẽ lo liệu”.

Lệ Dĩnh e lệ gật đầu, lời anh nói cô đều tin tưởng anh. Chỉ khi ở bên anh cô mới có cảm giác an toàn, cảm giác thể giao phó cuộc đời mình.

...

Sân bay Cao Hùng thuộc Đài Trung cũng là một trong số sân bay lớn ở Đài Loan. Lượng người qua lại, đặc biệt là khách du lịch rất nhiều. Để tránh phóng viên theo dõi, Kiến Hoa đã sắp xếp đêm qua gặp Lệ Dĩnh ở Nhật Nguyệt Đàm, cách Đài Bắc vài trăm cây số, không phóng viên nào có thể đi theo. Lệ Dĩnh lại lên xe của Tâm Như, cơ bản không thể bị phát hiện. Anh vẫn là muốn cẩn trọng hết sức có thể. Hai người vừa mới xác định tình cảm với nhau, anh muốn được toàn tâm toàn ý ở bên cô mà không có những lời dèm pha, chỉ trích. Trong lúc Lệ Dĩnh đến thăm Quỳnh Dao, Khang Vũ đã đến khách sạn nơi Lệ Dĩnh ở để lấy toàn bộ tư trang của cô mang tới nhà Kiến Hoa. Sắp xếp xong với Tâm Như, anh một mạch di chuyển tới Nhật Nguyệt Đàm. Kế hoạch này, hoàn toàn không có sơ hở. Sáng nay, anh sẽ đưa Lệ Dĩnh ra sân bay Cao Hùng về Thượng Hải. Nhưng anh chỉ có thể ở trên xe chia tay cô, không thể mạo hiểm để xảy ra sai sót.

“Sư phụ...hẹn gặp anh ở Vô Tích” - Lệ Dĩnh tâm tư vẫn còn muốn ở lại, nhưng không còn cách nào, cô phải về Thượng Hải, còn một lịch trình đang đợi cô.

“Hàng ngày đều phải nhớ gọi điện cho anh”

Lệ Dĩnh gật đầu mỉm cười, anh không nói cô ắt vẫn sẽ làm thế.

“Không được tùy tiện gọi tên của người đàn ông khác, kêu họ của anh ta là được rồi” - Lệ Dĩnh trong lòng thích thú, nhưng vẫn nhịn cười gật đầu. Kinh nghiệm từ Nhạc Minh lần trước cô vẫn còn ghi nhớ, tốt nhất là vẫn không nên cho anh ăn dấm chua.

“Không được thức đêm ngồi ban công nếu không có anh”

“Vì sao?” - Lệ Dĩnh ngơ ngác hỏi, ngồi ở ban công rất thích, hơn nữa, hai người lại có nhiều kỉ niệm với nhau ở ban công như vậy. Cô tự nhiên cũng thích nơi đó mà anh lại không cho cô được toại ý.

“Em còn hỏi vì sao, hầu như lần nào em cũng ngủ gật. Mùa thu rồi, ban đêm lại lạnh như vậy. Không có anh, ai sẽ bế em vào phòng ngủ chứ?” - Kiến Hoa mặc dù thanh âm có chút trách móc nhưng nhiều hơn là cưng nịnh. Thật trong tâm anh, những lúc cô thiếp đi bên cạnh anh là những lúc anh cảm thấy bình yên nhất.

“Á...không lẽ mấy lần em ngủ quên đều là anh nhảy sang bế em vào sao?” - Lệ Dĩnh tròn xoe mắt nhìn Kiến Hoa, mặt ửng hồng, hai người từ lâu đã tiếp xúc thân mật như vậy rồi sao.

“Không phải anh thì chẳng nhẽ em tự mò vào. Hơn nữa, anh không những bế em...mà còn...”

“Mà còn sao...?” - Lệ Dĩnh càng sốt ruột bởi câu nói lấp lửng của Kiến Hoa. Anh còn làm gì nữa, cô chỉ muốn đào một cái hố chui xuống ngay lúc này. Sao cô lại dễ ngủ như thế chứ, còn anh, có làm sao không gọi cô dậy mà cứ nhiên bế cô vào phòng. Nhỡ như ai vô tình bước vào, khi đó gian tình khó mà giải thích nổi.

“Muốn anh nói, cần có điều kiện”

“Điều kiện gì?” - Lệ Dĩnh chưa chát nói, cô bây giờ mới là người bị anh nắm được điểm yếu.

Kiến Hoa không nói gì, chỉ khẽ nhún vai, Lệ Dĩnh nhanh chóng hiểu ý, điều kiện này, cô phải tự nghĩ thôi. Đắn đo tích tắc, Lệ Dĩnh đột ngột quay sang đặt một nụ hôn lên má anh, rồi giật mình nhanh chóng quay về. Kiến Hoa tỏ vẻ rất đắc ý với điều kiện trao đổi này, rất tốt.

“Điều kiện có rồi, anh nói đi, anh còn làm gì nữa...” - Lệ Dĩnh thúc giục, cô quả thật không kiềm chế được bản tính tò mò của mình.

“Hôn em” - Kiến Hoa đáp một câu ngắn gọn với điệu cười nửa miệng, nhưng Lệ Dĩnh giật mình, mặt đỏ như trái cà chua chín, ôm lấy khuôn miệng xinh xắn của mình. Kiến Hoa thấy vậy liền giải thích.

“Không phải ở đó. Anh chỉ là hôn lên trán chúc em ngủ ngon thôi”

Lệ Dĩnh lại thét lên bấu chặt vào cánh tay Kiến Hoa. Anh lại lợi dụng lúc cô không phòng bị mà phi lễ cô. Kiến Hoa chính là muốn nhìn thấy biểu cảm bất mãn, có chút ngượng ngùng nhưng vô cùng đáng yêu này của cô mà không được được muốn chọc cô. Hai người bịn rịn mãi Kiến Hoa mới để cho Lệ Dĩnh bước xuống vào sân bay, còn anh chỉ có thể lặng lẽ nhìn theo bóng hình nhỏ bé đó. Mỗi giây phút qua đi, hình bóng đó lại càng khắc sâu trong trái tim anh.

(Còn tiếp)

40. Chương 41: Vô Tích

Vô Tích là một thành phố cổ thuộc tỉnh Giang Tô. Sự giao thoa giữa vẻ đẹp tự nhiên và nhân tạo, giữa cổ điển và hiện đại mang đến cho Vô Tích nét quyến rũ đặc biệt. Bất kỳ ai khi đến đây cũng không thể cưỡng lại quang cảnh sơn thủy hữu tình như tranh thủy mặc nơi đây. Mảnh đất được mệnh danh là “Tiểu Thượng

Hải” này sẽ là điểm đến của đoàn phim Hoa Thiên Cốt. Những cảnh quay tại hoàng cung Thục Quốc và phần ngoại truyện sẽ được lấy bối cảnh tại đây.

Sáng sớm, bên bờ Thái Hồ, những ngôi nhà cổ đẹp đến nao lòng phản chiếu mờ ảo trên mặt hồ trong làn sương mờ. Nếu như lúc này ngồi trên một hòn đảo giữa hồ, vừa thưởng thức một tách trà Long Tỉnh thượng hạng vừa ngắm cảnh thì không còn gì hơn. Chẳng trách mà các đời vua triều Thanh đều chắc chắn sẽ tới Thái Hồ nếu xuất cung vi hành. Vua Càn Long xưa đoán chắc cũng chỉ thi vị đến như vậy.

Lệ Dĩnh thư thái ngồi tựa bên một chiếc ghế đã nhìn ra hồ. Thái Hồ có tới gần 100 đảo nhỏ nhưng cô lại chọn đảo Tích Vân. Không phải vì đây là nơi đẹp nhất mà vì nó là đảo hoang sơ nhất, rất ít người lui tới đây. Từ đây nhìn về phía bờ sẽ thấy toàn cảnh Thái Hồ, một khung cảnh tuyệt mỹ đều được bao trọn trong tầm mắt, quả thật là một dư vị khác biệt. Tích Vân là đảo nằm xa nhất của Thái Hồ, để đi ra được đó phải mất tới nửa ngày, nếu tới đây mà chọn ra Tích Vân căn bản không còn thời gian thăm thú những nơi khác. Điều này lý giải vì sao ở đây lại ít người lui đến. Vậy cũng tốt, cô không thích có nhiều người, lại càng bị chỉ trích, thật mất tự nhiên. Ở đây có thể tận hưởng được không khí trầm mặc, yên bình, tạm quên đi cái hối hả của công việc. Từ hồi đóng Tân Hoàn Châu cô có đã có dịp tới Thái Hồ, nhưng chủ yếu vẫn là quay phim, không mấy khi được ngoạn cảnh, lần này đặc biệt đến đây sớm một ngày để tham quan một chút.

“Nancy, đã có ai trong đoàn tới chưa vậy?”

“Chị mới gọi cho đạo diễn, phải đêm nay đạo diễn mới tới. Còn mọi người, có lẽ sáng mai sẽ đến”.

“Chị có hỏi Khang Vũ khi nào đến không?” - Lệ Dĩnh hỏi vòng vo nhưng trọng điểm chỉ có một.

“Người em muốn hỏi là Hoa ca, sao lại đá sang Khang Vũ rồi?” - Giọng điệu Nancy mười phần trêu trọc. Từ sau việc ở Đài Loan, chuyện giữa Lệ Dĩnh và Kiến Hoa đương nhiên không thể giấu nổi hai vị trợ lý có phần xảo quyệt này. Từ đó, những lúc không có ai, Nancy cũng không ngại lấy Kiến Hoa ra trêu Lệ Dĩnh, vì có người mới trước đó không lâu còn cao giọng nói anh không liên quan đến mình. Mà đến hôm sau đã nằm gọn trong vòng tay người ta. Quả đúng là “khẩu thị tâm phi”.

Lệ Dĩnh bây giờ cũng chẳng còn ngại ngùng vì chuyện này nữa. Không những thế thỉnh thoảng cô còn nghĩ ra chuyện trừng phạt Nancy vì ở sau lưng cô mà góp sức với Kiến Hoa lừa cô, hại cô ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Sư phụ nhất quyết không nói bao giờ mới tới”

“Ai da, tiểu thư à, nếu như Hoa ca đã không nói thì chị hỏi Khang Vũ có kết quả gì đây. Không bằng em chủ động hỏi lại lần nữa đi”

Lệ Dĩnh chần chừ nhìn điện thoại, từ hôm ở Cao Hùng về Thượng Hải, ngày nào hai người cùng nói chuyện qua điện thoại nhưng đều là cô chủ động gọi điện cho anh, còn anh chưa hề gọi cho cô lấy một cuộc. Điều là do cô nhớ anh không dùng được mà gọi, nhưng cũng không thể nói lý do như vậy được, dù gì hai người cũng vừa mới gặp nhau.

Bất ngờ, chuông điện thoại reo lên.

“Sư phụ!” - Giọng Lệ Dĩnh không giấu nổi sự mừng rỡ. Đây là lần đầu anh chủ động gọi từ hôm đó tới giờ.

“Tiểu Dĩnh, em đang làm gì?” - Thanh âm Kiến Hoa đều đều, khó nhận ra cảm xúc trong lời nói của anh.

“Em ở Thái Hồ, đang uống trà. Sư phụ...khi nào anh tới?”

“Ngày mai. Anh vẫn đang ở Đài Loan”

“Mmm” - Lệ Dĩnh tỏ vẻ thất vọng, vừa nghe điện thoại vừa ném mấy viên đá trắng xuống mặt nước lặng thình. Người ta cố tình đến sớm một ngày, cũng đã gọi điện báo trước cho anh, vậy mà cũng không buồn đến. Thật là phí tâm tư.

“Có thật là em đang uống trà không? Ngữ điệu của em không có vẻ gì là đang thưởng trà cả”

“Đương nhiên, một mình em có thể làm gì khác chứ?” - Lệ Dĩnh tự nhiên coi Nancy như vô hình. Rõ ràng có trợ lý ở đây với cô, nhưng cô đã tự động cho bốc hơi mất.

“Vậy mấy viên đá đó có thù gì với em sao?” - Giọng Kiến Hoa lúc này vẫn còn tỏ vẻ lạnh lùng nay đã giải phóng sự thích thú đang cố kìm nén.

Lệ Dĩnh quay ngược quay xuôi, Nancy không biết đã đầu mất. Nhưng sao sư phụ lại biết cô đang ném đá mặt hồ chứ.

“Em nhìn xem, gương mặt bất mãn đang phản chiếu dưới mặt hồ kia là của ai?”

Kiến Hoa từ sau tảng đá vôi lớn đằng sau Lệ Dĩnh chỉ gần chục mét bước ra. Anh đã tới đây từ khi nào rồi, lặng lẽ quan sát cô, điều mà chưa bao giờ anh thấy là đủ cả. Ánh sáng mặt trời chiếu xuống Thái Hồ cũng chỉ lấp lánh như ánh sáng phát ra từ anh mà thôi.

Lệ Dĩnh mừng rỡ chạy tới kéo tay anh tới chiếc ghế mới này cô còn ngồi. Cô biết, anh luôn xuất hiện khi cần thiết. Nhưng đều xuất hiện đột ngột khiến cô bất ngờ.

“Mấy bay giờ thật hiện đại a, vừa mới ở Đài Loan đã có thể hạ cánh xuống Thái Hồ” - Lệ Dĩnh nói vu vơ trên chọc anh, ai kêu anh khi này nói dối để gạt cô.

“Tiểu Dĩnh...đưa tay ra” - Mặc dù không hiểu Kiến Hoa muốn làm gì nhưng cô vẫn tự động đưa tay ra trước mặt anh.

Kiến Hoa lấy trong túi ra một chiếc vòng bằng bạc rất tinh xảo, còn có hai viên đá hình giọt nước màu hổ phách treo lủng lẳng trên đó, nhẹ nhàng đeo lên tay cô. Vì chiếc vòng này mà mất nửa ngày anh mới tới được Thái Hồ, nếu không anh đã tới từ sớm để có trọn vẹn một ngày bên cô.

“Sư phụ. Đây là gì?”

“Em chỉ cần đeo nó, không cần biết là gì. Đây là thứ khiến anh mất nửa ngày mới xin được, đành phải để một cô nương xinh đẹp ở đây ngơ ngẩn mà nhớ anh” - Bây giờ Lệ Dĩnh đã không còn xấu hổ mỗi lần nhìn Kiến Hoa nữa, cũng không còn ngại ngùng khi thể hiện tình cảm với anh. Cô cũng không phủ nhận việc mình nhớ anh, nếu không đã không buồn bực như thế khi anh nói ngày mai mới tới.

“Cái này cũng không bù được việc anh tới muộn” - Lệ Dĩnh gờ tay đưa chiếc vòng hứng ánh sáng mặt trời, hai viên đá gặp ánh sáng lấp lánh ngũ sắc, cô chưa thấy loại đá này trước đây. Mặc dù món quà rất đẹp nhưng việc anh bỏ cô ở đây cả nửa ngày mới xuất hiện không dễ dàng bỏ qua như thế.

“Em muốn thế nào?”

“Trung thu sắp tới, anh phải đưa em đi thả đèn, được không?”

“Không được, Trung Thu ở đây rất đông, chắc chắn chúng ta sẽ bị phát hiện” - Việc gì anh cũng có thể đồng ý, nhưng việc này thật sự quá khó. Nếu ai đó nhìn thấy, tâm sức của cả hai người bấy lâu nay đều đem đổ bể.

“Đi mà sư phụ, không phải anh nói em vui là được sao. Chúng ta sẽ đi thả đèn chỗ vắng người, được không?”

Hai mắt Lệ Dĩnh chưa gì đã rưng rưng, cô biết rằng mỗi lần cô làm như vậy, Kiến Hoa đều không thể kháng cự. Và lần này cũng không ngoại lệ. Anh mặc dù biết rõ cô chỉ làm như vậy để anh thấy tủi lòng nhưng vẫn không thể nào từ chối. Hơn nữa, Trung Thu là Tết Đoàn viên, là Tết của gia đình cô lại muốn đi thả đèn với anh, trong lòng anh dù còn băn khoăn nhưng nhiều hơn chính là hạnh phúc. Không lý nào mà từ chối. Lệ Dĩnh vui ra mặt, dùng dằng cánh tay anh, rồi nép vào ngực anh ra điều rất thích thú. Cổ nhân nói không sai, thời thế xuất anh hùng, nhưng thời nào cũng vậy, anh hùng cuối cùng vẫn không qua nổi ải mỹ nhân.

(Còn tiếp)

p/s: T7, CN tuần này ta đi học cả ngày nên chap có thể sẽ muộn mới có, và từ hôm nay mỗi ngày nhiều thì cũng chỉ được 2 chap ^^ các nàng ủng hộ nhiệt tình nha

41. Chương 42: Nữ Thần Chi Lệ

Vô Tích là một trong hai phim trường lớn nhất Trung Quốc, ở đây bối cảnh sông, hồ, cung điện, chùa chiền...đều đủ cả, thậm chí còn có những hội quán được xây dựng để phục vụ làm phim. Thế nên thay vì ở tại chi nhánh của khách sạn Thanh Hoa (Giang Tô) thì đoàn làm phim chọn ở ngay tại Tích Sơn Đình, giống như một khách sạn mini để phục vụ các đoàn làm phim trong thời gian ở lại đây. Tích Sơn đình nằm sâu bên trong quần thể Vô Tích, nếu xét về tổng thể, nó không khác gì một dãy nhà cổ mang phong cách thời Bắc Hán nhưng bên trong tiện nghi lại được trang bị rất đầy đủ. Không kém gì những khách sạn hạng sang bên ngoài. Đạo diễn cũng đã lấy ý kiến mọi người trước khi quyết định, nhưng không cần hỏi cũng biết, bình thường mọi người làm việc đã vất vả, muốn thư giãn mỗi khi không có cảnh quay nên đều muốn tránh cái ồn ào ở khách sạn. Kiến Hoa vốn tính trầm lặng muốn ở Tích Sơn đình cho yên tĩnh thì có thể hiểu được. Nhưng mọi người vô cùng thắc mắc, Lệ Dĩnh vốn ham vui, không bỏ cơ hội nào để chạy khắp nơi tại sao lại muốn ở lại khu nghỉ hiu quạnh, buồn chán thế này. Hai vị trợ lý lợi hại cũng nhanh tay không ai bảo ai mà hiểu ý bốc lấy hai phòng liền vách sau hậu viện. Lệ Dĩnh cũng vì thế mà tâm tình rất vui vẻ, đến đây, cô vẫn có thể ở gần với sư phụ.

Hàng ngày, đoàn làm phim cũng không phải di chuyển nhiều như hồi còn ở Quảng Tây để đến phim trường. Bên trong này cũng vắng vẻ hơn, thỉnh thoảng mới có xe điện đưa vài đoàn thăm quan lướt qua. Nếu chỉ quay những cảnh trong phòng thì chắc chắn sẽ không bị yếu tố bên ngoài làm phiền.

Lệ Dĩnh đang ngồi chờ tới lượt cảnh quay của mình, giơ tay trước ánh nắng ngấm ngấm chiếc vòng mà anh mới tặng cho cô hồi hôm. Mặc dù rất tinh xảo, nhưng chất liệu của chiếc vòng không có gì đặc biệt. Điểm khiến cô chú ý nhất là hai viên đá hình giọt nước màu hổ phách được treo trên đó thì cô chưa từng thấy qua. Nếu để ánh nắng chiếu vào, viên đá sẽ phát ra ánh sáng ngũ sắc lấp lánh rất quyến rũ. Cô rất tò mò về món quà, anh cũng nói để có được nó anh cũng mất tới nửa ngày, nhưng tuyệt nhiên không nói về nguồn gốc của nó. Thế nhưng, đây là món quà đầu tiên chính thức anh tặng cô khi hai người hẹn hò, cô nhất định sẽ đeo nó không rời một khắc. Thiên Kỳ và Duyệt Khê tỏ ra rất thích thú với chiếc vòng, có lẽ không chỉ Lệ Dĩnh lần đầu tiên nhìn thấy chiếc vòng kỳ lạ như vậy.

“Nữ thần chi lệ!” - Tưởng Hân từ phía sau xuất hiện, xem ra đã phát hiện ba cô gái đang bàn luận về việc gì.

“Hân tỷ, tỷ vừa nói gì vậy. “Nữ thần chi lệ” là gì?” -Duyệt Khê hiếu kỳ.

Tưởng Hân vẫn im lặng không ngừng nhìn xuống cổ tay Lệ Dĩnh, nửa nghi ngờ nửa thăm dò.

“Lệ Dĩnh, chiếc vòng đó em từ đâu mà có?”

“Là...là...em mua khi ở Đài Loan mấy hôm trước” - Bộ dạng lúng túng của Lệ Dĩnh rõ ràng tố cáo cô đang nói dối. Nhưng chắc chắn không thể qua mặt được Tưởng Hân.

“Cái vòng thì có thể...nhưng viên đá đó, không ai có thể mua được” - Sự khẳng định chắc nịch của Tưởng Hân khiến Lệ Dĩnh cũng có chút bất ngờ. Vì ngay cả cô cũng không hề biết chiếc vòng đó ruốt cuộc có gì đặc biệt. Tưởng Hân lại đang nhìn cô với ánh mắt đoán chắc là thừa biết cô đang nói dối.

Nhưng Lệ Dĩnh thật sự muốn nói thật cũng không được. Cô không thể nói là do Kiến Hoa tặng, cũng không thể giải thích được tại sao cô lại có chiếc vòng. Mà nghe trong lời nói của Tưởng Hân, xuất xứ chiếc vòng đó không hề đơn giản. Lệ Dĩnh vội vàng kéo Tưởng Hân ra ra, để lại Thiên Kỳ và Duyệt Khê còn đang ngơ ngác. Cô nhất định phải hỏi cho được cái vòng này xuất xứ thế nào, có vẻ Tưởng Hân khá rõ.

“Sao? Chuyển du ngoạn Nhật Nguyệt Đàm của em vui chứ?” - Câu nói của Tưởng Hân như điện xẹt ngang qua đầu Lệ Dĩnh.

“Á. Sao chị biết?”

“Tiểu cô nương. Em đừng quên ai là người đã khuyên em về chuyện Đá Uyên Ương. Chị lại còn không biết chuyện em và Hoa ca thích nhau sao? Hơn nữa, chị và Như tỷ đã từng quay chung phim ở Nhật Nguyệt Đàm vài năm trước. Chuyện hai người, chị sớm cũng đã nói cho Như tỷ biết rồi. Thế nên chị ấy mới không bất ngờ mà ngay lập tức giúp Hoa ca dụ em tới đó chứ”

Lệ Dĩnh đến giờ thật sự hiểu hết mọi việc. Lâu nay, vẫn chỉ mình cô không nhận ra tình cảm mình dành cho anh, trong khi đó người ngoài lại thấy rõ như vậy. Chả trách, tin đồn đó xảy ra, ai cũng sốt ruột lo cho cô.

“Nhưng còn về chiếc vòng tay thì sao?”

“Nữ thần chi lệ là một viên đá định ước, em tới Nhật Nguyệt Đàm mà ngay cả chuyện này cũng không biết sao?”

Lệ Dĩnh lắc đầu ngây ngô. Vật là anh tặng cho cô, kêu cô đeo không cần hỏi nhiều. Vì thế, cô cũng không thắc mắc thêm nữa.

...

Chuyện kể rằng, trước khi tự tận để về với hình bóng của Tịch Dương, Ánh Nguyệt tiên tử đã đứng trên mặt biển, hướng lên bầu trời nhỏ những giọt lệ tội cùng của đau khổ. Ánh sáng thái dương khi đó chiếu vào dòng lệ luôn trên gương mặt kiều diễm đó khiến nước mắt lấp lánh một màu ngũ sắc. Từng giọt từng giọt kết tinh thành những viên đá hình giọt nước nhỏ rơi xuống đáy nước. Sau đó nàng mới hóa thân thành dải vắt trắng ngày đêm ôm ấp lấy Tịch Dương. Truyền thuyết cũng nói rằng, những viên đá đó chính là lời hứa hẹn của Ánh Nguyệt với Tịch Dương, nếu có kiếp sau, chàng và nàng nhất định sẽ được ở bên nhau, nếu chàng thấy viên đá đó, ắt đã tìm thấy nàng. Những viên đá đó được gọi là “Nữ thần chi lệ”. Thế nên từ đó, Nhật Nguyệt Đàm lưu truyền một truyền thuyết, nếu hai người yêu nhau, có thể có được “Nữ thần chi lệ” của Ánh Nguyệt tiên tử, vật hẹn ước với Tịch Dương thì đó sẽ là vật định ước tuyệt vời nhất.

Không phải ai cũng tin vào truyền thuyết. Vì nếu có thật, những giọt nước mắt của nữ thần chắc chắn sẽ ở đáy hồ, ngay dưới dải vắt hình bán nguyệt. Nước ở đây lạnh như vậy, căn bản không thể lặn xuống, càng không thể chắc liệu ở dưới thật sự có loại đá đó hay không.

Thế nhưng tình yêu cần có lòng tin và sự nỗ lực. Chính Tịch Dương cũng nỗ lực tiếp tục sống trong đau khổ vì tin tưởng một ngày nào đó sẽ được trùng phùng với Ánh Nguyệt dù nỗ lực đó chấm dứt trong vô vọng. Tình yêu đích thực cần phải có sự tin tưởng và thử thách mới có được hạnh phúc viên mãn. Dù viên đá có thật hay không có thật, cứ tin tưởng thử một lần. Kiến Hoa đã nghĩ như vậy.

Ngay sau khi đưa Lệ Dĩnh tới sân bay Cao Hùng, Kiến Hoa một mình quay trở lại Nhật Nguyệt Đàm. Dụng cụ cũng đã chuẩn bị, anh chính là muốn thử một lần tin vào truyền thuyết đó. Anh cũng đã từng hỏi vị pháp sư trông coi trên đỉnh Nhật Nguyệt về truyền thuyết, nhưng chỉ nhận được hai chữ “Tùy duyên”. Vậy nếu như anh và cô đã có duyên, ắt sẽ ứng thiên. Hai người đã định tình ở đây, nếu thật sự có viên đá “Nữ thần chi lệ” thì anh nhất định sẽ lấy nó làm vật định ước với cô.

Nhật Nguyệt Đàm tuy không sâu, nhiều vùng nước trong còn nhìn thấy đáy nhưng nước lạnh thấu xương, nhất là bây giờ trời đã mùa thu. Từng đợt nước lạnh xối vào lưng Kiến Hoa khiến cơn đau mấy năm nay của anh lại tái phát. Khang Vũ khi biết ý định này của anh đã kịch liệt ngăn cản nhưng ngoài ra cũng không thể làm gì khác. Mới lặn sâu được một nửa Kiến Hoa đã cảm nhận được áp lực nước rất lớn đè lên ngực anh, cơn lạnh buốt trên đỉnh đầu tác động không nhỏ khiến anh khó kiểm soát được phương hướng. Cố gắng hồi lâu mới chạm được đáy. Đáy hồ quả thật rất nhiều loại đá, sỏi khác nhau, mỗi loại lại mang hình thù riêng biệt. Nhưng tuyệt nhiên không có loại đá nào như trong truyền thuyết. Kiến Hoa cố rẽ nước nán lại xem xét xung quanh, cuối cùng ánh mặt trời cũng phải chịu chiếu chút ánh sáng ít ỏi mùa thu xuống mặt hồ. Một cảm giác ấm áp lan từ sống lưng đến đỉnh đầu rồi tứ chi Kiến Hoa. Ẩn hiện dưới những viên đá trắng có một hào quang lấp lánh phát ra. Là nó, thật sự có thật...là nước mắt của Ánh Nguyệt. Kiến Hoa mừng rỡ lại gần lượm được hai viên, một vàng sáng ngũ sắc kỳ ảo ánh lên trong mắt anh. Cuối cùng anh cũng đã tìm được.

...

Đến Tưởng Hân từng đến đầm Nhật Nguyệt quay phim, đã nghe kể nhiều lần về truyền thuyết, nhưng chỉ nửa tin nửa ngờ, trước giờ cũng chưa có ai lặn xuống đó để tìm viên đá “Nữ thần chi lệ” cả. Không ngờ Kiến Hoa lại sẵn sàng tin tưởng thậm chí còn tự mình lặn xuống tìm nó. Tấm chân tình này của anh với Lệ Dĩnh đã thực sự vượt qua sự rung động.

“Lệ Dĩnh...Chiếc vòng này chính là vật định ước Hoa ca tặng cho em. ”

Tướng Hân nói câu cuối cùng rồi bỏ lại Lệ Dĩnh đang kích động vì câu chuyện mới nghe được.

42. Chương 43: Chân Tình

Cả ngày hôm đó Lệ Dĩnh không thể dứt suy nghĩ của mình khỏi truyền thuyết về viên đá “Nữ thần chi lệ”. Hai viên đá mà anh gắn trên vòng tay tặng cho cô là tồn tại duy nhất trên thế giới. Điều cô quan tâm không phải là viên đá đó đặc biệt đến đâu mà là ý nghĩa của nó. “Nữ thần chi lệ” là một vật định ước. Trong thâm tâm của anh từ lâu đã xác định cô là người duy nhất anh muốn ở bên chăm sóc. Trong lúc phải đương đầu với bão tin đồn thì anh lại tổn tâm tư để giải tỏa mối hiểu lầm trong cô. Anh không đành lòng để cô khóc nên ra mặt giải thích, điều mà trước đây anh chưa bao giờ làm. Anh lại tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu với cô mà nỗ lực tìm kiếm một vật chỉ có trong truyền thuyết. Vẫn may là tâm ý của anh được đền đáp, viên đá đó thật sự có tồn tại.

Tâm trạng Lệ Dĩnh lúc này ngay cả cô cũng không thể nắm bắt được. Cảm động...dĩ nhiên rồi. Có người con gái nào lại không cảm động khi người mình yêu bất chấp mọi việc chỉ để tặng cho mình một món quà định tình mà ngay đến ý nghĩa của nó cũng không cho cô biết chứ? Yêu thương...cũng là lẽ tất nhiên, điều này hiện nay cô không còn phủ nhận nữa. Ở bên anh, cô có cảm giác an toàn, được che chở, cảm giác được là chính mình; ở bên anh cô thấy tim mình đập mạnh; không gặp thì nhớ nhưng, gặp rồi lại quyến luyến không muốn rời xa; cô đau khổ khi nghe thấy tin đồn đó...chính là ghen...cũng chính là yêu. Nhưng hơn tất cả, bây giờ cô có một cảm giác trách móc. Thật không biết nên nói anh ngốc hay si tình, chỉ vì một viên đá lại một mình lặn xuống hồ. Nhìn anh, cô lại không dừng được nghĩ đến chuyện đó, khóe mắt lại cay cay. Từ sáng đã bắt gặp ánh mắt đó của Lệ Dĩnh, Kiến Hoa luôn có cảm giác bất an. Cô cũng không tập trung vào cảnh quay.

“Tiểu Dĩnh, em sao thế? Sắp tới cảnh quay rồi” - Kiến Hoa bấu nhẹ vào vai Lệ Dĩnh, nói nhỏ đủ để cô nghe thấy được.

“Sư phụ, em không sao?” - Lệ Dĩnh lắc đầu tạm bỏ các ý nghĩ đang rối tung trong lòng mình. Cô cần phải tập trung.

Trong phim trường, tất cả đèn đường như đều đã được bật lên, xung quanh phủ toàn một lớp phong xanh. Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đứng đối diện nhau. Kiến Hoa thân y phục trắng đơn giản trông có vẻ giống một vị phu tử. Gương mặt vẫn lạnh lùng, còn thoáng ý tức giận nhưng ánh mắt lại chan chứa một tấm chân tình. Còn cô gái trước mặt ánh mắt vô định ngơ ngác, lại thêm phần lúng túng.

“Phu tử, sao người lại ở đây”

Còn chưa định hình được sự việc đang xảy ra, miệng Lệ Dĩnh đã bị Kiến Hoa che mất. Cô bị Kiến Hoa xiết chặt, hôn đến nhũn người, sức cũng không còn đứng vững, hai tay vịn chặt vào cổ đối phương. Nụ hôn này, là của người đang ghen.

“Cắt! Lệ Dĩnh, phiên ngoại này Hoa Thiên Cốt đang mất trí nhớ, hoàn toàn dở diễn vì nụ hôn của Bạch Tử Họa, ánh mắt rưng rưng đó của em không được, có cần nghỉ một chút rồi làm lại không?”

“Em xin lỗi, em hơi phân tâm, chúng ta quay lại luôn đi”

“Tệ thế, cái vòng tay em đang đeo đó, có thể tháo nó ra không, ánh sáng từ viên đá trên cổ tay em có thể sẽ làm hình bị lóa?”

“Đạo diễn, kịch bản cũng đâu có nói Hoa Thiên Cốt không đeo vòng tay. Em có thể kéo nó lên một chút dưới tay áo là được” - Lệ Dĩnh cố chấp không muốn tháo xuống

“Ok. Chuẩn bị dúp 2”

Kiến Hoa nhìn Lệ Dĩnh trao đầy tình ý. Vì đó là chiếc vòng anh tặng nên cô một phút cũng không muốn rời nó. Nhưng sự bất an khi này của anh vẫn không thể biến mất, Lệ Dĩnh có gì đó không ổn, cảnh hôn ban

này, đáng ra hai người phải một lần sẽ hoàn thành tốt vậy mà mắt cô lại rưng rưng, là ý gì. Không lẽ cô gái này lại suy nghĩ linh tinh gì rồi. Anh cần phải trừng phạt cô một lần mới được.

“Action” - Tiếng đạo diễn lại vang lên.

Lệ Dĩnh lấy lại bình tĩnh nhìn sâu vào ánh mắt ghen tuông của Kiến Hoa, hơi thở của cô đã bị anh cướp lấy. Thượng tiên bằng lãnh ngàn năm không còn nữa. Ở đây chỉ là một Bạch Tử Họa đời thường đang cố chiếm lấy làn môi mỏng manh ấm áp của thê tử mà hần yêu tha thiết. Lệ Dĩnh không có khả năng chống cự mà đáp lại nụ hôn mãnh liệt đó. Vòng tay của anh, hơi thở của anh như ôm trọn lấy cô. Cảm thấy làn môi của Kiến Hoa nóng như lửa, nhắm mắt tận hưởng sự nồng nàn đến từ người đàn ông trước mặt. Cô muốn giây phút này mãi mãi không chấm dứt.

“Cắt!” - Hô cắt nhưng đạo diễn tự nhiên lại hạ giọng thấp bất thường. Hai diễn viên không biết vô tình hay cố ý không nghe thấy mà vẫn thể tiếp tục quyến luyến, dây dưa không dứt. Hai người như thể đang chìm trong thế giới riêng của họ.

“E hèm! Cắt! Cắt! Rất tốt” - Lần này đạo diễn mới chịu lên giọng cao một chút. Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đành phải tách nhau ra.

“Sư phụ...môi của anh sao nóng như thế?”

“Anh không sao, em yên tâm”

Lệ Dĩnh quả thật thấy môi anh nóng rực lửa, giờ để ý gương mặt còn hơi ửng hồng nữa. Nghĩ đến việc anh lặn xuống hồ hôm trước cô lại không khỏi lo lắng. Lẽ nào sư phụ bệnh rồi?

Màn đêm buông xuống khung cảnh tĩnh lặng của Tích Sơn đình. Các phòng đều đã tối đèn. Chỉ còn một cô gái bóng hình nhỏ bé thấp thoáng phía ngoài cửa, ngó sang phòng bên cạnh, tâm trạng có vẻ rất lo lắng.

“Sư phụ, em vào được không?”

Không đợi người ở bên trong lên tiếng, Lệ Dĩnh đã mạnh dạn đẩy cửa bước vào. Phòng anh còn sáng đèn, có lẽ chưa ngủ. Lệ Dĩnh nhẹ nhàng bước vào, đóng lại cánh cửa phía sau lưng.

Lệ Dĩnh rón rén lại gần giường anh, có chút ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên cô vào phòng anh. Kiến Hoa nằm dài trên giường có vẻ mệt mỏi, mắt nhắm nghiền, hình như anh còn chưa nhận thấy sự xuất hiện của cô. Hồi chiều thấy sự bất thường của anh, cô sợ rằng anh bệnh rồi. Khang Vũ hiện không có ở đây, sẽ không có ai chăm sóc anh. Cô cẩn thận đặt bàn tay lên trán anh xem xét.

“Thật là nóng, anh bị sốt rồi. Em đi lấy nước cho anh”

Cảm nhận được bàn tay dịu dàng đang bên cạnh mình, Kiến Hoa tự phản ứng nắm lấy bàn tay cô, đôi mắt khi này còn nhắm nghiền đã mở ra, anh không muốn phí hoài giây phút nào nhìn cô.

“Anh không sao, đã uống thuốc rồi. Em ở lại đây chút đi”

Một câu nói của anh, đôi mắt Lệ Dĩnh lại ngẩn lệ chỉ trực rớt xuống. Anh luôn nói là không sao chỉ để an ủi cô. Chỉ vì chiếc vòng đó mà tối giờ anh bị ốm, tất cả là do cô.

“Hôm nay em có tâm sự gì sao?”

“Sư phụ, có phải anh vì tìm viên đá ”Nữ thần chi lệ” mà bị bệnh không?”

Kiến Hoa cuối cùng cũng đã hiểu nguyên nhân Lệ Dĩnh hôm nay lại nhiều tâm sự như vậy. Là cô đã biết chuyện chiếc vòng đó.

“Vậy em cũng đã biết viên đá đó là vật định ước chứ?”

Lệ Dĩnh gạt đầu, nước mắt cũng đã không cầm được mà rơi xuống.

“Ngốc ạ. Tìm được nó anh rất vui, rất đáng để thử”

“Sư phụ, không có nó em vẫn sẽ ở bên anh...với em...không gì có thể so sánh với anh”

Kiến Hoa không giấu nổi hạnh phúc đang tràn ngập trong đáy mắt. Một câu nói này của cô, tất cả mọi việc anh làm đều đáng lắm.

”Tiểu Dĩnh, Anh không quan tâm mình là duy nhất của ai

Anh chỉ muốn là duy nhất của em, chiếc vòng này đeo rồi, nhất định không được tháo xuống”

...

Kiến Hoa vẫn còn hơi sốt, Lệ Dĩnh ở bên thỉnh thoảng lại thay khăn đắp lên trán anh. Kiến Hoa cũng yên tâm ngủ một chút. Nửa đêm tỉnh dậy đã thấy Lệ Dĩnh đã lại ngủ quên bên giường anh, mi mắt vẫn còn ướt vì khóc khi nãy.

Kiến Hoa âu yếm vuốt ve mái tóc Lệ Dĩnh, là cô sang chăm sóc anh nhưng rồi lại ngủ mất. Hại anh đang bệnh lát nữa vẫn phải bế cô về phòng. Không phải cô đã quen rồi đấy chứ? Kiến Hoa nhẹ nhàng xuống giường, nâng nhẹ tay cô vòng qua cổ mình, dễ dàng ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô khẽ khàng buông giọng sũng nịnh:

“Nếu em đã quen sự phụ bế như vậy thì không bằng lấy sự phụ đi”

(Còn tiếp)

p/s: Dành cho bạn nào chưa đọc Hoa Thiên Cốt thì đoạn hôn ở trên là 1 tình tiết trong phần ngoại truyện Đánh Cuộc nhé. ^^

43. Chương 44: Từ Khi Có Em

Sân bay Bắc Kinh, 9h sáng...

Kiến Hoa mặc áo phông giản dị, quần jean với giày thể thao bước đi vội vã đến khu làm thủ tục, còn đội ngược một chiếc mũ trông ra rất trẻ trung. Vừa đi vừa dán mắt vào điện thoại, tay bấm không ngừng.

“Sự phụ, khi nào anh về” - Lệ Dĩnh mới gửi một tin nhắn cho anh, chắc giờ này cô đang được nghỉ giữa cảnh quay. Ở Vô Tích mỗi ngày đều phải quay từ 6h sáng tới khuya, rất ít thời gian rảnh nên có lẽ cô tranh thủ lúc này nhắn tin cho anh.

Lệ Dĩnh dường như chưa từng phát hiện cô luôn hỏi khi nào anh “về” chứ không phải là “tối”. Ở Quảng Tây cũng vậy, ở Vô Tích cũng vậy, cô tự nhiên coi hai căn phòng sát vách đó như nhà của hai người. Cô hỏi khi nào anh “về” quả khiến cho Kiến Hoa cảm thấy không kìm được một nụ cười hạnh phúc. Hoàn cảnh này thật giống như vợ đang chờ chồng trở về nhà vậy.

“Anh đang ở sân bay, chuẩn bị tới Tam Á. Hai ngày nữa anh sẽ về” - Kiến Hoa vừa đi vừa nhắn lại cho cô, không chú ý đến chướng ngại trước mặt, dù gì thì Khang Vũ cũng tâm lý chạy trước mở đường rồi. Nhiều lúc Khang Vũ cũng tự than vãn, hai người kia ở cùng với nhau thì mọi sự đều ổn, chứ nếu mỗi người một nơi chỉ khổ anh với Nancy lúc nào cũng phải thí vai tốt đen, xem xét xung quanh để hai người rảnh tay rảnh mắt mà trò chuyện với nhau.

Nhiều người tại sân bay nhận ra sự có mặt của Kiến Hoa chỉ trở, nhất là vài fan nữ nắm được lịch trình của anh tới đây đón sẵn còn la hét khi nhìn thấy thần tượng. Khang Vũ cũng không ngăn nổi sự cuồng nhiệt đó, Kiến Hoa đành tạm rời điện thoại ký tên lên vài tấm hình, chụp vài bức ảnh để nhanh chóng vào bên trong.

“Hoa ca, có phóng viên, đằng sau máy bán hàng tự động đó” - Khang Vũ ghé tai thì thầm với Kiến Hoa. Từ scandal tin đồn đó, cánh phóng viên có vẻ dành sự ưu ái đặc biệt với anh. Đến check in ở sân bay cũng phải ít nhất có đôi ba người bám theo. Phim trường tuyệt đối không cho người ngoài qua lại, nên họ cũng chỉ còn đi theo anh những lúc như thế này thôi. Vì thế, anh tuyệt đối không thể gọi điện cho Lệ Dĩnh những lúc còn ở bên ngoài, mấy tay phóng viên này được đào tạo chuyên nghiệp, biết được họ sẽ dùng cách nào để moi được tin tức gì đó khi anh bị sơ hở.

“Chúng ta vào thôi” - Kiến Hoa nở nụ cười cuối cùng rồi vẫy tay chào tạm biệt đám người hâm mộ rồi cùng Khang Vũ bước vào trong. Mấy người phóng viên khi này còn núp sau máy bán hàng tự động giờ cũng lác đầu chán nản đi mất. Lại một ngày bám theo không có kết quả gì. Con người này quả thật ngoài công việc cũng chỉ có công việc, và công việc.

...

Đối với Kiến Hoa, trước đây thế giới của anh phân chia rõ ràng làm hai phần: đóng phim và cuộc sống của bản thân. Hai phần này luôn tách biệt với nhau, không cái nào có thể chi phối cái nào. Và một con người chuyên nghiệp, nghiêm túc trong công việc như anh không bao giờ cho phép việc cá nhân ảnh hưởng đến vai diễn cũng như anh đủ tỉnh táo để không khiến những thị phi trong làng giải trí ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày bình lặng của anh. Chính vì thế mà khi rời xa ánh đèn, lột bỏ mặt nạ của vai diễn anh trở về với cuộc sống vốn trầm ổn như chính tính cách của anh, mặc cho những tin đồn xung quanh anh mỗi ngày đều tăng lên so với hôm trước. Ngay cả bạn diễn của anh cũng đã từng nhận xét anh là mẫu người khó thân thiết, vì sau mỗi cảnh quay anh lại quay về thế giới riêng của chính mình. Ấy thế mà, bây giờ mọi thứ đều thay đổi.

Hôm trước, mấy tờ báo mạng giải trí còn làm xôn xao cộng đồng mạng khi đăng tải một bức hình của Kiến Hoa mà họ chụp được ở sân bay và ngay cả trên phim trường quay quảng cáo ở Cáp Nhĩ Tân. Bức hình sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu anh không khư khư cái điện thoại và dán chặt mắt vào nó. Điều mà trước đây chưa từng xảy ra. Với những người hiểu rõ về anh mà nói, việc anh không dùng bất kỳ một mạng xã hội hay phần mềm chat nào là chuyện rõ như ban ngày. Điều này càng làm cho bức ảnh đó dấy lên một cuộc bàn tán sôi nổi. Từ bao giờ Hoắc Kiến Hoa lại thích dùng di động, lại còn không rời nó một khắc? Điều gì hay ai đã khiến anh thay đổi như vậy? Phóng viên thì nhau theo dõi anh mong muốn tìm được chút manh mối nào đó nhưng đều thất vọng trở về tay trắng.

Không chỉ thế, thời gian rảnh rỗi lúc này của Kiến Hoa không phải là ngồi trầm tư suy nghĩ, không phải đọc sách, cũng không phải ngủ hay lựa chỗ nào quang cảnh đẹp để thăm thú mà lại là làm bạn với chiếc điện thoại. Chỉ cần cả hai đều rảnh, là tự động ở hai địa điểm khác nhau, có cách xa tới mấy thì hai con người đó lại cùng một tư thế, một hành động. Cũng đôi khi chỉ là gửi một tin nhắn rồi ngồi nhìn chăm chú, giật mình vui mừng khi thấy có tin trở lại. Hay mỗi lần cô bạn quay phim, không thể nói chuyện với anh, anh đi qua đi lại mong ngóng chuông điện thoại reo... Tương tự, nhớ nhung, mong ngóng... tất cả điều mà anh chỉ mới diễn trên phim, nay anh đã thật sự được nếm trải.

Kiến Hoa lấy chiếc máy tính bảng của Khang Vũ, mấy ngày rời phim trường Vô Tích thực hiện lịch trình khác, tài sản này của Khang Vũ đã tự nhiên biến thành vật do anh chiếm hữu. Kiến Hoa làm một việc mà nếu nghe được, chắc chắn A Kiều sẽ trợn tròn mắt kinh ngạc. Đó là...vào weibo. Kiến Hoa sử dụng tài khoản weibo của Hoa Kiệt, nhưng anh không hề làm gì khác, chỉ đơn thuần dùng nó để biết được tình hình của ai đó đang cách xa anh tới hàng trăm dặm.

Ngón tay Kiến Hoa lướt từng hồi trên màn hình. Tất cả đều là hình ảnh từ weibo của Lê Dĩnh. Có ảnh chụp với anh, với tụi Tưởng Hân...còn có ảnh hai người nghịch ngợm dán hai chiếc răng thỏ lên nhãn mặt mà chụp hình. Chắc chắn nếu ai là lần đầu tiên nhìn thấy sẽ té ngửa. Đó là một Kiến Hoa mà hoàn toàn chưa từng có trước đây. Ngay cả chính anh cũng không hiểu nổi mình, tâm tình anh vốn bình ổn nhưng mỗi lần ở bên cô nó lại như cuộn từng đợt sóng lớn vỗ vào tim. Đã bao nhiêu năm nay, chưa có gì có thể khiến anh kích động như vậy, từ cái lần ở Bến Thượng Hải, cảm xúc đó...anh đã biết là tình yêu, nhưng chỉ không ngờ được, những cảm xúc trong anh lại phát triển mãnh liệt đến mức anh không thể kiểm soát. Ngắm nhìn những bức ảnh trước mặt, tiêu điểm của anh chỉ chú ý đến cô, lại nhìn những bức ảnh cô nhí nhố chụp với đám Mã Khả, Đan Phong...anh lại mong muốn mình có ở đó ngay lập tức. Tất cả những sự thay đổi đó...đều chỉ có một lý do...là cô.

Khang Vũ ánh mắt láu cá nhìn Kiến Hoa, không quen sử dụng weibo nên có chút lóng ngóng. Điều bộ này của nam thần chính xác là ngàn năm có một.

“Hoa ca, từ khi nào anh lại rảnh rỗi lướt weibo vậy?” - Giọng nói của Khang Vũ rõ ràng hiện lên chút gian xảo. Câu hỏi này vốn không cần câu trả lời, nhưng điều khiến Khang Vũ bất ngờ hơn cả là Kiến Hoa không ngần ngại đáp thẳng một câu:

“Từ khi có cô ấy...”

Phải! Từ khi cô ấy, anh đã biết nhớ nhưng. Từ khi có cô ấy, anh biết thế nào là lo lắng cho một người con gái. Từ khi có cô ấy, trái tim anh đã biết yêu. Và từ khi có cô ấy, mọi thứ khác đối với anh đều không quan trọng.

44. Chương 45: Bức Tranh

Màn đêm bao phủ cả phim trường Vô Tích, ánh sáng chỉ còn phát ra từ đèn lồng treo trên những cây cột cao đến năm, sáu thước. Xung quanh đều im lìm, không một tiếng động. Chỉ cần xế chiều là nơi này đã vẫn rất nhiều khách du lịch, trả lại cho nơi này vẻ tĩnh lặng, cổ kính vốn có. Chẳng còn mấy ai quanh quẩn ở mấy khu phố cảnh nữa, vậy mà đoàn phim Hoa Thiên Cốt vẫn chưa quay về. Kiến Hoa vừa mới trở lại, phát hiện dường như hiện giờ anh là người duy nhất có mặt ở Tích Sơn đình. Cửa tất cả đều đóng kín, đèn cũng không sáng. Lại một đêm nữa đoàn quay tới đêm vẫn chưa xong, Kiến Hoa trở lại phòng của mình, đúng lúc Nancy vội vàng đi ra từ phòng của Lệ Dĩnh.

“Hoa ca, anh quay lại rồi” - Vốn vẫn tưởng giờ ở Tích Sơn đình không có người, thế nên sự xuất hiện bất ngờ của Kiến Hoa khiến Nancy giật mình.

“Nancy, Lệ Dĩnh đâu?”

Kiến Hoa chỉ kịp gật đầu một cái vui vẻ, coi như chào hỏi Nancy, câu đầu tiên đã hỏi đến Lệ Dĩnh.

“Vẫn đang ở trường quay ạ. Còn ba phân cảnh nữa, em về lấy áo cho Lệ Dĩnh, lát nữa về sẽ lạnh”

“Được. Em đi đi”

Kiến Hoa rướn cổ theo hướng nơi Lệ Dĩnh đang quay phim, ý để Nancy đi tiếp. Nancy chuẩn bị rời đi, vẫn thấy Kiến Hoa ngập ngừng chưa vào phòng. Có đôi điều khó hiểu.

“Anh không có chìa khóa phòng sao? Có cần vào đây đợi Lệ Dĩnh không?” - Chuyện này bình thường sẽ là điều không thể xảy ra giữa bạn diễn. Nhưng giữa Kiến Hoa và Lệ Dĩnh, chuyện đó lại chẳng có gì phải giấu diếm hay câu nệ. Nghĩ vậy Nancy liền đưa ra ý kiến đó, hơn nữa A Kiều chẳng phải muốn để hai người họ gần nhau bất cứ lúc nào sao. Như vậy là quá tốt rồi.

“Khang Vũ cầm, cậu ấy chưa tới”

Kiến Hoa là nói dối theo phản ứng tự nhiên, trong tay anh rõ ràng có chìa khóa. Nào có phải Khang Vũ giữ. Trợ lý của anh mai mới tới, không lẽ anh định tối nay sẽ ngủ bên ngoài sao. Nhưng Nancy cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều mà đưa ngay chìa khóa cho Kiến Hoa. Đến lúc Nancy đi rồi, Kiến Hoa còn không hiểu vì sao anh lại nói dối một chuyện cón con như vậy.

Mấy hôm trước, Kiến Hoa bế Lệ Dĩnh về phòng khi cô ngủ quên bên phòng anh. Hôm đó anh có cơ hội vào phòng cô một lần. Hôm nay, là lần thứ hai. Bài trí không khác gì phòng của anh, nhưng một cô gái ở bên trong, không khí cũng khác. Đương nhiên là gọn gàng hơn phòng anh. Căn phòng cũng phẳng phất đâu đó mùi oải hương vẫn lưu trên người cô.

Anh biết Lệ Dĩnh thích hoa oải hương, nhưng không ngờ chấp niệm của cô với nó lại lớn đến thế. Trên kệ đầu giường của Lệ Dĩnh có một lọ thủy tinh đựng hoa oải hương ướp khô. Thảo nào, trong phòng này dù là hôm trước hay hôm nay anh vào, đều có một hương thơm rất đều, không đậm, không nhạt...mà lưu lại rất lâu. Cũng không biết từ bao giờ Kiến Hoa lại thích oải hương đến như vậy. Thiếu điều có thời gian trồng nó trong vườn nhà anh ở Đài Loan mà thôi. Sau này, nếu có cơ hội, anh sẽ trồng nó cho Lệ Dĩnh, cô muốn bao nhiêu cũng được.

Mấy căn phòng ở Tích Sơn đình cũng chỉ dùng để nghỉ ngơi cho đoàn làm phim, nên hầu như cũng chẳng có gì nhiều. Kiến Hoa đưa mắt một vòng xung quanh, ngoài lọ oải hương đó, thì có một thứ khác thu hút sự chú ý của anh hơn.

Một cuốn sổ bìa màu nâu đậm lấp ló dưới gối của Lê Đình. Chắc chắn Lê Đình vẫn dùng nó hàng ngày nên mới để ngay dưới gối. Kiến Hoa biết không thể tùy tiện xem đồ vật của người khác, nhưng anh thực tò mò, hàng ngày quay phim xong đã muộn như thế, còn chuyện gì có thể khiến Lê Đình tốn tâm sức vào nó ngay cả khi đã mệt mỏi vì cả ngày quay phim.

Kiến Hoa cẩn thận mở từng trang. Trang đầu tiên, ngoài họa một nhành hoa đào thì không có gì khác. Bên dưới có ghi thời gian. Kiến Hoa áng chừng, có thể là hôm khai máy. Trang thứ hai, vẽ một chậu hoa oải hương...nhìn qua trông rất giống với chậu hoa bên ngoài ban công phòng Lê Đình ở Quảng Tây. Trang thứ ba, không phải là bức tranh...mà chỉ duy nhất viết một chữ “Duyên”, trùng với chữ trong tấm thẻ bài mà Lê Đình rút được ở Thiên Ân các...Kiến Hoa lật tiếp chục trang tiếp theo...đều là hình vẽ, hay chữ gì đó gắn liền với quá trình hai người quay phim đến hiện nay, mà anh dám chắc là do Lê Đình vẽ.

Anh thích thú ngồi trên giường của Lê Đình, chăm chú xem từng chút một. Và rồi điều khiến anh vui vẻ nằm ở những trang tiếp theo.

Bức tiếp theo, một người đàn ông tựa lưng bên khung cửa sổ. Chỉ cần nhìn qua, Kiến Hoa biết đó là anh. Một dòng “chàng là gió, thiếp là cát” bên dưới. Chính là hôm hai người cùng nhau hát ca khúc của Tâm Như. Dù hôm đó Lê Đình không trông thấy Kiến Hoa. Nhưng lại có thể dễ dàng vẽ ra anh, nghĩa là trong tim cô lúc đó, vốn đã có anh rồi.

Còn rất nhiều nữa, nào là hình chiếc vòng tay có viên đá “Nữ thần chi lệ”, nào là hình một dải đất bán nguyệt ôm lấy một cồn cát mà Kiến Hoa đoán đó là Nhật Nguyệt Đàm, rồi cả hình một ai đó dễ dàng thiếp đi trong lòng anh...Tất cả đều được vẽ trong cuốn sổ đó. Tuy nét vẽ không xuất sắc, nhưng có là gì, tâm ý trong nó mới là quan trọng. Kiến Hoa nhìn sang cây bút chì cắm bên gáy quyển sổ, đã mòn tới quá nửa. Trông nó, lại nghĩ tới Lê Đình, trong lòng anh không khỏi dâng lên niềm hạnh phúc khôn tả. Quyết định nói dối Nancy của anh để vào đây, rồi xem cuốn sổ này quả nhiên thật chính xác. Nếu không anh đã không thể thấy một bất ngờ lớn như thế.

Kiến Hoa xem hết các bức vẽ trong đó, đồng hồ đã điểm nửa đêm mà Lê Đình vẫn chưa về. Anh mệt mỏi tựa vào thành giường, mùi oải hương an thần khiến anh đã ngủ lúc nào không biết, tay vẫn giữ chặt cuốn sổ, mà nét cười vẫn không tắt trên môi.

“Kettttttttt” - Gần một giờ sáng, tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên, Lê Đình rón rén trở lại phòng. Nancy có nói Kiến Hoa đang trong phòng cô, vì thế kết thúc cảnh quay, Lê Đình lập tức về đây, không cần đợi xe chở của đoàn làm phim.

Quay phim liên tục từ sáng sớm đến khuya, mệt mỏi là chuyện đương nhiên, nhưng về đây, thấy Kiến Hoa tựa thành giường của mình ngủ mất, Lê Đình lại thấy mệt mỏi dường như không còn nữa. Trước mặt cô, là một cảm giác yên bình, cảm giác có ai đó đợi mình, mong chờ mình...luôn mang lại một niềm hạnh phúc.

“Sư phụ, em về rồi. Anh ngủ rồi sao?” - Lê Đình ghé sát lại gần Kiến Hoa thì thầm, nhưng anh không có phản ứng, nhịp thở vẫn rất đều đặn, dường như đã ngủ say.

Lê Đình tình cảm chạm nhẹ vào má anh, ngón tay lại lướt đi trên đôi gọng mắt đẹp đến nghẹt thở. Nếu như anh ôm cô trong lòng, cô cảm thấy được bảo vệ. Nhưng lúc này, đối lại là anh say ngủ trước mặt cô, Lê Đình cảm thấy như ông trời quá ưu ái cô. Tình yêu của anh, trái tim của anh...tất cả đều ở bên cô.

Cô nhẹ nhàng lấy cuốn sổ khỏi tay Kiến Hoa, bí mật bấy lâu nay của cô, anh đã biết hết rồi. Lê Đình lại tiếp tục cầm cùi vẽ gì đó. Vừa vẽ, chốc lại ngẩng đầu lên nhìn Kiến Hoa, mỉm cười mãn nguyện. Không đến nửa tiếng, bức họa đơn giản của cô đã hoàn thành, Lê Đình đặt nó lên kệ gần đầu giường của mình, lay nhẹ Kiến Hoa một lần nữa. Có vẻ anh rất mệt, nên ngay cả có người bên cạnh mà không phát hiện ra, Lê Đình đỡ Kiến Hoa nằm xuống, kéo chăn cho anh...dịu dàng đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng mà đầy yêu thương.

“Sư phụ, chúc ngủ ngon”

Cuốn sổ bên đầu giường ban nãy chỉ còn lại một trang, mà Lê Đình vừa mới dùng nó để vẽ một bức cuối cùng. Trên đó, họa hình một người đàn ông đang say ngủ. Và một cô gái đặt nụ hôn tình cảm lên môi anh ta. Bên dưới chỉ có duy nhất một chữ - “Yêu”. Không cần nói, giữa họ, đơn giản chỉ cần một bức tranh là đủ hiểu.

45. Chương 46: Tết Đoàn Viên

Phim đã gần tới ngày đóng máy, thời gian gần một tháng ở Vô Tích trôi nhanh như cơn gió đầu thu. Những diễn viên ở lại với đoàn cũng chỉ còn lại trên dưới chục người, còn lại đều là diễn viên quần chúng. Những phân cảnh quay ở đây hầu hết đều là những cảnh tươi sáng nên mọi người diễn như không diễn, dễ dàng mà hoàn thành.

Hôm nay là Tết Trung thu, lại ở trong một không gian văn hóa trứ danh của Trung Quốc nên đạo diễn cho đoàn mới xế chiều đã được nghỉ để cùng đi thưởng hội. Mọi người rủ nhau cùng đi thả đèn ở Thái Hồ, dâng hương ở Linh Sơn tự... Thế nhưng một người bản tính ham chơi như Lệ Dĩnh lại không hề thấy mặt mũi. Từ lúc đạo diễn hô nghỉ Lệ Dĩnh đã lặn mất tiêu. Kiến Hoa tới phòng cô tìm cũng không thấy, trợ lý cũng biến mất. Gọi điện thì cô cứ úp úp mở mở kêu mọi người cứ việc đi, cô còn chút việc phải làm. Còn đặc biệt dặn Kiến Hoa phải nhớ mua đèn, anh đã hứa với cô tối nay hai người sẽ thả đèn mà. Kiến Hoa đành miễn cưỡng đi cùng với mấy người trong đoàn, tự nhủ mua được đèn anh sẽ quay trở lại ngay. Tết đoàn viên... anh chỉ muốn được ở bên cô. Không biết cô còn có trò gì nữa.

Phim trường Vô Tích nổi tiếng với đèn đài, cung điện được dựng gần như nguyên bản so với thực tế. Nửa tháng trước trung thu, toàn bộ nơi đây đều được chăng đèn kết hoa, màn đêm buông xuống bao phủ một vùng rộng lớn là ánh sáng rực rỡ, lung linh kỳ ảo. Bên ngoài khắp nơi đều đông đúc, náo nhiệt thế nhưng sâu trong phim trường, tại Tích Sơn đình, Lệ Dĩnh lịch kịch một mình đến giờ cũng xong việc. Thì ra cô mượn được bếp của Tích Sơn đình rồi cứ ở lì trong đó từ chiều tới giờ. Trung thu là Tết đoàn viên, muốn được viên mãn đương nhiên phải ăn bánh trung thu. Vì thế mà cô vật lộn trong bếp cả mấy tiếng để chỉ để làm bánh trung thu cho ai đó. Nancy nguyện giúp nhưng đều không được chấp nhận. Chẳng là mấy ngày trước, nhân lúc Kiến Hoa rời đoàn tới Tam Á, cô đã bỏ công nghiên cứu cách làm bánh. Bình thường ở nhà vẫn do mama làm, nhưng bây giờ cô muốn tự mình làm thử, tốt xấu gì cũng là tấm lòng của cô. Sự phụ đã vì cô mà lặn xuống Nhật Nguyệt Đàm thì chút việc con con này đâu thể làm khó được cô.

Làm bánh trung thu quả thật không đơn giản, cô phải tự mình làm từ lúc nhào bột cho tới nướng bánh. Giờ không những đầu tóc lộn xộn mà mặt cũng dính đầy bột mì. Trông chỉ giống một tiểu nha hoàn, tuyệt đối không nhìn ra phong thái của một tiểu hoa đán.

“Lệ Dĩnh, xem em kìa, mặt mũi bẩn thế kia. Để chị xếp bánh vào hộp cho. Em về phòng thay đồ đi. Hoa ca chắc cũng sắp về rồi đây” - Nancy hối hả giục Lệ Dĩnh, cả buổi cô chỉ có việc là đứng bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng không dừng được lại nhắc Lệ Dĩnh thêm cái này, bớt cái kia... cơ bản là vì Lệ Dĩnh muốn mình tự thực hiện.

“Được rồi Nancy, chị nhớ cẩn thận nha, em chỉ làm được bốn cái thôi đó”

Nancy ném cho Lệ Dĩnh cái lườm trách móc. Xưa nay cô vẫn luôn cẩn thận mà, người vốn hậu đậu phải là Lệ Dĩnh mới đúng.

Lệ Dĩnh thò đầu ra bên ngoài, kiểm tra chắc chắn không có ai mới nhanh chóng rút về phòng. Một lát sau Kiến Hoa đã trở lại mang theo hai chiếc đèn hoa đăng, nhưng anh chỉ đi một mình. Dám chắc là bỏ đám người kia mà trở về rồi. Việc đầu tiên anh làm chính là dõi mắt xem người ở phòng bên đã về tới chưa. Anh thật tò mò không biết cả buổi cô làm cái gì mà thần bí như vậy.

“Tiểu Dĩnh. Anh mua hoa đăng về rồi” - Phòng sáng đèn, biết cô đã về, Kiến Hoa ghé sát bên ngoài cửa nói vọng vào trong.

Im lặng hồi lâu, Lệ Dĩnh mở cửa bước ra sẵn sàng đi cùng anh, nhưng còn giấu một hộp gì đó vuông vung sau lưng.

“Sư phụ, chúng ta đi thôi”

“Em giấu cái gì đằng sau sao?” - Kiến Hoa phóng ánh mắt dò xét ra phía sau lưng Lệ Dĩnh.

“Không có gì đặc biệt. Lát nữa anh sẽ biết” - Lời nói úp mở của Lệ Dĩnh càng làm Kiến Hoa thêm tò mò.

...

Ngày này tất cả sông hồ ở đây đều chật kín người đến thả hoa đăng. Kiến Hoa và Lệ Dĩnh tất nhiên không thể mạo hiểm đến những nơi như vậy. Hai người nhìn hướng Trúc Lâm tiến thẳng. Trúc Lâm là cánh rừng trúc nhỏ nằm bên rìa Vô Tích, ở tận sâu góc trong, dựa vào ngọn Thái Sơn sừng sững. Khu rừng này vốn vẫn để dùng làm bối cảnh quay một số phim kiếm hiệp, nhưng vài năm gần đây chủ đề phim về cung đình lên ngôi, rất ít đoàn làm phim lui tới đây lấy bối cảnh, bỏ lỡ một không gian lãng mạn, thi vị như vậy. Đêm trước tới đây, hai người đã vô tình phát hiện ra một cái đầm nước nhỏ nổi Trúc Lâm với bên ngoài. Trong đầm trồng đều là hoa sen, giữa đầm còn có một căn chòi hóng mát dựng từ trúc. Vì thế nó được đặt tên là Trúc Liên Đàm. Nơi đây là thích hợp nhất để Kiến Hoa và Lệ Dĩnh tới thả đèn.

Kiến Hoa một tay ôm đèn, một tay nắm lấy vai Lệ Dĩnh dìu cô đi ra giữa chòi nước, ở đây tối không có chút ánh sáng nào, anh sợ cô hậu đậu lại vấp ngã, chỉ thiếu điều bế cô lên mà thôi.

“Sư phụ, chúng ta thả đèn đi” - Kiến Hoa gật đầu làm theo, Lệ Dĩnh xuống thêm hai bậc thả chiếc hoa đăng sáng lung linh xuống mặt nước, còn chấp tay nhắm mắt nguyện cầu một điều ước.

Cùng là thả đèn, nhưng Lệ Dĩnh hôm nay và của một tháng trước trong lễ Thất tịch tâm tình khác hẳn nhau. Anh còn nhớ gương mặt buồn chán của cô hôm đó, cô cũng không buồn đi cùng hội Tượng Hân mà chỉ ngồi nhìn chòng chọc vào chiếc đèn. Còn bây giờ, hoàn toàn là một tâm trạng háo hức thích thú.

“Tiểu Dĩnh. Lần trước em đâu có thích thả đèn, sao lần này lại háo hức như vậy?”

Lệ Dĩnh nheo mắt nhìn Kiến Hoa, anh rõ ràng biết mà còn cố tình hỏi cô. Đã vậy cô sẽ không để cho anh đạt được ý đồ.

“Hôm đó là vì...là vì...trời có mưa, em sợ nếu đèn bị tắt điều ước sẽ không linh nghiệm”

“Thật sao? Nhưng anh nhớ lúc đó đã tạnh mưa rồi mà” - Kiến Hoa ghé mặt sát vào Lệ Dĩnh, anh như vậy, cô càng lúng túng mà viện ra mấy lý do quái dị.

“Là vì...em sợ nước nên không dám đi”

“Em sợ nước...thế còn bây giờ không sợ nữa?” - Lệ Dĩnh gật đầu máy móc trước câu hỏi của Kiến Hoa, đúng là cô sợ nước, nhưng giờ có anh ở bên, đương nhiên cô sẽ không bị ảnh hưởng gì. Trong lúc quay phim cũng vậy, anh luôn dịu dàng dìu cô.

“Anh có thể hỏi điều ước em viết trên đèn hôm đó là gì không?” - Kiến Hoa hỏi trúng tim đen của Lệ Dĩnh. Rõ ràng ước nguyện cô viết trong điều ước đó là anh, nhưng không thể nói cho anh biết được, như vậy còn có thể giấu mặt đi đâu. Khi đó hai người vẫn chưa xác định tình cảm với đối phương mà.

“Em...em không viết gì cả. Đâu có thả nên không ước gì hết”

Kiến Hoa cười thâm đắc ý, đến giờ này mà cô vẫn còn cứng miệng được.

“Thế sao? Vậy mà hôm đó anh tưởng còn có người tự nhiên bỏ anh vào điều ước của người ta chứ?”

“Sư phụ...anh xem trộm điều ước của em” - Lệ Dĩnh xấu hổ hét toáng lên.

“Anh không xem trộm, anh chỉ là thực hiện điều ước đó cho em. Không phải bây giờ anh đang ở đây sao”.

Đúng, là anh đang ở đây với cô. Ước nguyện đó vốn ngay từ lần gặp ở Bến Thượng Hải đã trở thành hiện thực. Anh vẫn luôn ở đây, chỉ đợi trái tim cô nhận ra mà thôi.

...

“Sư phụ...ăn bánh trung thu thôi” - Lệ Dĩnh mở chiếc hộp này giờ mang theo người. Thì ra bên trong đều là bánh trung thu. Lệ Dĩnh lấy một miếng đưa cho Kiến Hoa, nhưng anh có vẻ không hào hứng lắm.

“Anh vốn không thích đậu xanh”.

Lệ Dĩnh mặt mày ỉu xiu, cô tự làm nhưng lại không tính đến việc sư phụ có thích hay không. Phải động não để sư phụ ăn thôi.

“Tết đoàn viên phải ăn bánh trung thu mới viên mãn chứ. Anh ăn một chút đi mà. Chẳng lẽ không nể mặt em cất công cả buổi chiều mà ăn được sao?”

Kiến Hoa bất ngờ nhìn Lệ Đình, giờ anh đã hiểu cô cả buổi mất hút là vì lý do gì. Thì ra cô ở trong bếp làm bánh trung thu sao.

“Tự em làm?”

“Anh đâu cần phải ngạc nhiên như vậy. Người ta dù gì cũng là con gái, nấu ăn có gì đáng bất ngờ”

Anh đương nhiên biết việc con gái phải nấu ăn không có gì lạ, nhưng cô lại tự tay làm bánh trung thu cho anh vào tết đoàn viên, cảm giác ấm áp như gia đình này anh chưa bao giờ có. Cô như vậy bảo anh làm sao, anh hiện giờ chỉ muốn giữ cô ở mãi bên mình, không đi đâu nữa.

Nét ngạc nhiên còn chưa biến mất trên gương mặt Kiến Hoa thì Lệ Đình đột nhiên tiến đến, hai tay áp chặt lên gương mặt anh, chủ động đặt lên môi anh một nụ hôn sâu và dài. Kiến Hoa bất ngờ đón nhận làn hơi nồng nhiệt đó thì Lệ Đình rời khỏi môi anh có chút tiếc nuối. Kiến Hoa phát hiện một miếng bánh đã yên vị trong miệng của mình. Lần đầu tiên anh phát hiện, vị đậu xanh cũng không đến nỗi nào.

“Sự phụ, vị thế nào” - Lệ Đình ôm miệng cười e thẹn.

“Cũng được” - Kiến Hoa đỏ mặt ầm ừ, không phải lần đầu tiên hai người thân thiết như vậy, nhưng nhìn điệu bộ của Lệ Đình anh không kiểm soát được cảm xúc của mình. Bánh trung thu này dù thế nào nhất định anh sẽ ăn hết.

...

Hai người ngồi trong căn chòi, Lệ Đình nhẹ nhàng tựa lưng vào vai Kiến Hoa, ngẩng đầu ngắm ánh trăng sáng vàng vạc trốn sau những tán trúc.

“Tiểu Đình, khi này em đã ước gì?” -

“Sự phụ... nếu Tết đoàn viên năm nào cũng vui vẻ như vậy thật tốt” - Lệ Đình vu vơ cảm thán, khoảnh khắc này là điều đáng trân trọng nhất vì hai người đang ở bên nhau.

Từ đầu tới giờ, vạn là điều cô muốn, anh đều đáp ứng cô. Lần này cũng không phải ngoại lệ, nếu có thể anh muốn tết đoàn viên năm nào cũng là người đưa cô đi thả đèn.

“Điều ước của em...anh nhất định sẽ làm được”

Lời nói của Kiến Hoa chắc nịch, lại đọng đầy tình cảm như một lời hứa hẹn. Trong lòng anh một lần nữa xác định cô chính là nguyện ước lớn nhất và duy nhất đời này của anh.

46. Chương 47: Đóng Máy

Không gian rộng lớn, trên mỏm đá lộ phong, một nam nhân đang thả hồn gảy từng khúc nhạc êm ái. Tiếng đàn của chàng bây giờ không những có âm thanh tuyệt sắc mà đã chứa chan tình cảm. Tất cả là nhờ có nàng bên cạnh làm tan chảy trái tim băng giá đã ngàn năm đó. Tiếng đàn réo rất vang khắp không gian. Nữ nhân bên cạnh đang tựa vào vai chàng nhắm mắt tận hưởng giây phút hạnh phúc, hòa theo tiếng đàn ngâm vài câu thơ:

”Xuân du phương thảo địa

Hạ thưởng lục hà trư

Thu ẩm hoàng hoa tửu

Đông ngâm bạch tuyết thi”

Nếu được, đời này kiếp này nàng chỉ muốn cùng hắn tứ khí viễn du, theo hắn thăm thú cảnh sắc khắp thế gian như mấy câu thơ ấy, cuộc sống thật sự giống như thần tiên.

Nam nhân tuy gương mặt vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt đã khác xưa, chàng đã không còn giấu diếm tia yêu thương trong mắt nữa, cũng không có chấp gạt bỏ chấp niệm yêu nàng nữa, chỉ cần nàng bây giờ mãi mãi ở bên hắn. Ở đây, trên Tuyệt Tình Điện này, sẽ mãi mãi có nụ cười của nàng, bốn mùa qua đi, họ sẽ mãi ở đây nhìn xuống thiên hạ rộng lớn.

“Tiểu Cốt, sau này mỗi ngày ta đều ở bên nàng, sẽ không bao giờ xa nhau nữa”

Thiếu phụ ánh mắt âu yếm nhìn nam nhân cô yêu thương nhất, nở nụ cười hạnh phúc. Đau khổ một kiếp hai người đã chịu đựng đủ. Giờ trong mắt chàng chỉ có nàng, trái tim nhỏ bé của chàng cũng chỉ có thể chứa nàng. Những thứ khác đều không quan trọng.

“Cắt. Hoàn hảo...” - Cùng với tiếng hô “cắt” của đạo diễn là tiếng thổi phào cùng tiếng vỗ tay không ngớt của toàn bộ đoàn làm phim. Cuối cùng sau bốn tháng ròng rã, bộ phim cũng tới thời điểm đóng máy. Bao nhiêu vất vả, nỗ lực của họ bấy lâu nay đã có kết quả. Từ đạo diễn, biên kịch, diễn viên đến những nhân viên trong đoàn tự nhiên không cầm nổi xúc động rơm rớm nước mắt.

“Mọi người, làm tốt lắm. Chắc chắn khi công chiếu sẽ thành công rực rỡ” - Giám chế Đường Lệ Quân đặc biệt bay từ Bắc Kinh tới đây để chứng kiến cảnh quay cuối cùng này, cũng là một khung cảnh cho một cái kết viên mãn. Là một trong những người đầu tiên tham gia vào dự án Hoa Thiên Cốt, đích thân mời Lệ Dĩnh và Kiến Hoa vào vai chính, giờ giám chế vô cùng xúc động, những tin tưởng đặt vào đó hoàn toàn xứng đáng.

“Kiến Hoa, Lệ Dĩnh, đặc biệt cảm ơn hai người. Nếu không sẽ không có Bạch Tử Họa và Hoa Thiên Cốt chân thực đến như vậy”.

Kiến Hoa gật đầu, nở nụ cười động viên, giây phút này không ai cầm được xúc động. Lệ Dĩnh ôm lấy giám chế Đường, cảm ơn vì đã đặt lòng tin vào cô. Cũng nhờ vai Hoa Thiên Cốt, cô đã có thêm nhiều sự nỗ lực, thử thách chính bản thân mình, có thêm nhiều bạn bè, và hơn hết...cô đã tìm được một người mà cô muốn cùng ăn bánh trung thu trong tết đoàn viên.

Đóng máy, mọi người vui có buồn có. Vui vì bốn tháng ròng rã nay đã hoàn thành, buồn vì từ bây giờ đoàn làm phim sẽ phải chia tay nhau. Ít nhất phải đến buổi họp mặt mừng công mới gặp lại. Nhưng cảm xúc trong Kiến Hoa và Lệ Dĩnh không chỉ đơn giản như vậy. Phim đóng máy đồng nghĩa với việc, hai người sẽ phải trở lại với lịch trình riêng, mỗi người một công việc bận rộn, việc được ở bên nhau như những ngày còn ở trong đoàn chỉ còn là những kỷ niệm quý giá.

Lệ Dĩnh ngơ ngẩn một mình trong Trúc Lâm, ánh nắng cuối ngày le lói qua những tán trúc làm viên đá nữ thần chi lệ trên tay cô phát sáng lấp lánh. Chỉ còn nốt hôm nay, sáng mai cô sẽ trở về Thượng Hải, ngay lập tức quay một bộ phim khác. Anh cũng sẽ bay về Đài Loan. Từ lúc đóng máy, cô đều không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ở đó nhiều người như vậy, cô chỉ sợ không cầm lòng được mà nằm gọn trong vòng tay ấm áp đó.

“Tiểu Dĩnh, vẫn còn muốn thả đèn sao?” - Kiến Hoa từ xuất hiện, dịu dàng ôm cô từ phía sau. Thiên hạ rộng lớn với anh chỉ nằm gọn ở người trước mặt.

“Sư phụ, sáng mai phải đi rồi. Tối nay có thể ở đây không?”

Sau hôm nay, thời gian hai người gặp nhau sẽ rất khó khăn, hơn nữa lúc đó cũng không thể lấy lý do quay phim để gặp được. Khi phim còn chưa chiếu xong, hai người tuyệt đối không thể bị phát hiện, nếu không sẽ dấy lên vô vàn thị phi.

“Em muốn thế nào cũng được. Tối nay ở lại đây”

Trúc Lâm mấy ngày cuối cùng đã trở thành nơi quen thuộc với Kiến Hoa và Lệ Dĩnh, không ai làm phiền họ, chỉ có ánh nắng, có tiếng chim hót và một màu xanh rì mát mẻ của lá trúc. Tiếng gió xào xạc đưa qua từng kẽ lá tạo nên âm thanh rất sống động. Hai người nắm tay nhau đi dạo càng lúc càng sâu trong rừng, hướng đến căn chòi trong Trúc Liên Đàm. Lệ Dĩnh nắm chặt tay Kiến Hoa không hề có ý muốn buông bỏ, sự ấm áp này cô muốn níu kéo thêm một chút nữa. Cô quay mặt lại đi giật lùi để được nhìn gương mặt anh.

“Ngày nào cũng phải gọi cho em” - Câu này nghe có vẻ quen thuộc, trước đây ai đó đã từng dặn cô câu đó và cô đã ngoan ngoãn làm theo.

Kiến Hoa mỉm cười gật đầu, không đợi cô nhắc, anh vẫn sẽ làm như vậy.

“Không được nhìn người con gái khác” - Lệ Dĩnh lặp lại những câu nói y như của Kiến Hoa lúc hai người chia tay ở Cao Hùng.

“Ngoài em ra, những người khác anh đều không thấy” - Kiến Hoa đáp một câu khiến Lệ Dĩnh muốn rụng tim. Cô là muốn thử cảm giác của anh khi đó nhưng xem ra thần kinh của cô không cho phép. Gương mặt nam thần đó của anh chỉ cần dịu dàng cười với cô một cái đã khiến chân tay mềm nhũn ra rồi.

“Á” - Lệ Dĩnh đi giật lùi trong bóng tối, không may vấp phải tảng đá, suýt nữa đã ngã nhào ra phía sau. May mắn Kiến Hoa phản ứng kịp kéo tay cô lại, giờ đây thân hình nhỏ bé đó đã bị ôm chặt trong lòng anh. Lệ Dĩnh được vậy dù thấy bản thân không sao rồi cũng không buồn tách anh ra, lại cứ nhiên ôm chặt hơn. Bình thường ở bên ngoài, cô vẫn là một người mạnh mẽ, tự chủ nhưng ở bên anh, vẫn muốn là bông hoa nhỏ bé được anh nâng niu, che chở. Chỉ khi ở bên cạnh anh, phần đó trong con người cô mới xuất hiện.

“Vẫn là phải cần anh ở bên mới được. Sau này phải chú ý hơn” - Kiến Hoa nựng nhẹ đôi má của Lệ Dĩnh. Anh đã quen với việc chăm sóc cô. Sắp tới mỗi người một nơi, quả thật không dễ.

...

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh ngồi vắt vẻo trên cây cầu dẫn ra căn chòi giữa Trúc Liên Đàm. Đã qua Trung thu, trăng không còn sáng nữa nhưng vẫn đủ soi bóng hai người đang tình tứ tựa vào vai nhau. Một vầng trăng khuyết, hai bóng hình lãng mạn ẩn hiện trên mặt nước.

“Sự phụ, nếu được chọn lại anh có đồng ý diễn Bạch Tử Họa nữa không? - Lệ Dĩnh mơ hồ hỏi Kiến Hoa, cô muốn biết anh có tiếc nuối gì khi nhận đóng vai này.

“Anh vẫn sẽ chọn diễn Bạch Tử Họa...nếu Hoa Thiên Cốt vẫn là em”

Anh cảm thấy may mắn vì đã diễn vai đó, cảm thấy may mắn vì đã gặp cô. Cô đối với anh cũng giống như Tiểu Cốt đối với Bạch Tử Họa, là sự tồn tại duy nhất mà anh quan tâm. Nhưng anh sẽ không như Bạch Tử Họa cố chấp đó, đã yêu sẽ theo đuổi đến cùng, không để khi tình yêu vượt mắt mới nhận ra thì đã muộn. Hạnh phúc đều phải tự nắm bắt.

Lệ Dĩnh mỉm cười hài lòng với câu trả lời như cô mong đợi. Cô nhận vai mà không hề biết người diễn sẽ là anh. Nhưng quyết định này của cô chính là quyết định chính xác nhất. Nó đã mang anh đến bên cô.

“Sự phụ...Em lại buồn ngủ rồi” - Lệ Dĩnh mi mắt sụp xuống, cô vốn muốn ở đây cả đêm nay với anh, nhưng mắt của cô lại không chịu nghe lời nữa rồi. Sao mỗi lần ở bên anh, cô lại dễ dàng ngủ vậy chứ.

“Không sao, lát nữa anh sẽ lại bế em về”

“Sáng mai nhất định phải gọi em”

“Nhất định!”

Anh đang ở bên cạnh cô, mọi việc đều an toàn. Lệ Dĩnh ghé sát hơn sang Kiến Hoa, hơi thở cũng dần đều hơn, chìm vào giấc ngủ.

Kiến Hoa nhẹ nhàng khoác cho Lệ Dĩnh chiếc áo mỏng, bế ngang cô đứng dậy nhìn hướng Tích Sơn đình trở về. Chỉ đơn giản ở bên cạnh cô trong lúc cô thiếp đi như thế này đối với anh cũng là một niềm hạnh phúc. Hai người lặng lẽ dần tiến sâu vào rừng trúc rồi ánh trăng cũng không đủ để soi thấy bóng dáng họ đâu nữa.

47. Chương 48: Bạn Thân Của Sư Phụ

Vừa mới trở về từ Vô Tích, không nghỉ đến hai ngày, Lệ Dĩnh đã lao ngay vào dự án mới. Hai tuần trước, cô đã nhận lời đóng nữ chính cho “Thực tập sinh”, một dự án chuyển thể từ tiểu thuyết miêu tả về con đường phấn đấu trong sự nghiệp của sinh viên mới ra trường. Bối cảnh của phim gần như đều ở Thượng Hải, lại là phim hiện đại, sẽ đỡ vất vả hơn rất nhiều. Nội dung phim cũng rất thực tế, tươi sáng nên đây cũng coi như cô vừa làm việc vừa thư giãn. Lệ Dĩnh không mất nhiều công di chuyển, hàng ngày cô chỉ mất không tới mười phút đã tới được phim trường, vẫn là ở nhà tốt hơn. Mới gần chục ngày, khuôn mặt cô đã béo lên trông thấy. Đường như cô ăn cái gì nó đều dồn lên mặt hết vậy. Nhìn gương mặt bánh bao đáng yêu đó thật sự không đành được muốn nhéo một cái.

“Sư phụ, em lại béo lên rồi” - Kiến Hoa nhìn gương mặt phụng phịu của Lệ Dĩnh hiện lên trong điện thoại. Gần hai tuần chia tay sau khi phim đóng máy, mỗi người bận một công việc riêng, chỉ có thể mỗi tối gọi video call cho nhau mà thôi.

“Béo một chút mới tốt, không về sau sẽ có người nói sư phụ là anh không chăm sóc tốt cho em” - Kiến Hoa âu yếm nhìn Lệ Dĩnh động viên. Mỗi ngày Kiến Hoa chỉ mong tới tối để gọi điện cho cô. Ban ngày rất khó khăn vì lịch trình của anh dày đặc. Hơn nữa, phóng viên lúc nào cũng rình rập. Cả nửa năm nay, mỗi lần anh đi tới đâu đều cũng ít nhất có vài ba cái đuôi theo sau, thật rất mất tự nhiên. Cũng may có Khang Vũ bên cạnh, nhìn thì có vẻ trẻ tuổi háo thắng nhưng thực ra lại rất cẩn trọng, tỉ mỉ nên anh cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Câu chuyện của hai người cũng chỉ xoay quanh việc hôm nay làm gì, ăn gì, có chuyện gì vui...như bao cặp tình nhân khác. Nhưng cái chính là họ muốn nhìn thấy nhau để dịu bớt nỗi nhớ xa cách. Niềm vui của Kiến Hoa bây giờ chỉ là hàng ngày nhìn thấy gương mặt Lệ Dĩnh vui vẻ kể lể từng chuyện trong điện thoại. Đôi khi anh muốn vuốt ve gương mặt đó, muốn ôm cô gái đó vào lòng, muốn ngửi mùi oải hương trên tóc của cô nhưng rồi lại phát hiện ra cô không ở bên mình. Những lúc như vậy anh thật sự muốn đáp ngay một chuyến bay đến gặp cô.

Rồi vẫn như mọi lần, hai người nói chuyện, Lệ Dĩnh cũng dần dần buồn ngủ mà thiếp đi. Khi cô gái đó chìm vào giấc ngủ thì người đàn ông bên đầu dây mới chịu cúp máy, vẫn không quên để lại một câu nói dịu dàng:

“Ngủ ngon, Tiểu Dĩnh”.

...

Tòa nhà ADC cao sáu mươi tầng nằm giữa trung tâm Thượng Hải là bối cảnh chính của bộ phim mà Lệ Dĩnh đang quay. Có những hôm cô cả ngày di chuyển từ tầng này sang tầng khác vì thay đổi phân cảnh trong phim. Tòa nhà này cũng là trụ sở của rất nhiều công ty nên việc nhiều người qua lại là rất bình thường, nhưng chuyện khiến cô mất tự nhiên nhất là mỗi lần cô đi qua đâu đó thì lại có người tím tím lại bàn tán, chỉ trỏ; cũng có lần cảnh quay phải gián đoạn khá lâu vì quá nhiều người đứng ở xung quanh theo dõi.

Lệ Dĩnh đang tìm một nơi thoải mái nghỉ giữa cảnh quay thì phát hiện bên ngoài có chuyện gì đó, nhân viên công sở các công ty bên cạnh ai nấy cũng xinh đẹp đang đứng từng cụm hò reo có vẻ rất phấn khích. Đám đông càng ồn ào hơn khi một bóng người mặc vest đen, phong thái đỉnh đạc xuất hiện, rồi dần dần mở ra một lối đi ở giữa để người đàn ông tiến vào trong. Người này nhìn qua rất có phong thái lạnh lùng giống sư phụ của cô nhưng ban nãy nở nụ cười rất thân thiện đáp lại đám phụ nữ vây quanh, quả thật rất lịch lãm. Lệ Dĩnh nhận ra người đó...nhưng điều cô thắc mắc là...anh ta sao lại xuất hiện ở đây?

Lúc này cô mới phát hiện Nancy, trợ lý của mình đang đi ngay phía sau người đàn ông đó. Hẳn là Nancy biết chuyện gì. Lệ Dĩnh đang định vẫy tay gọi Nancy qua chỗ mình thì người đàn ông đó đã nhắm chỗ cô đang ngồi mà tiến đến. Lệ Dĩnh không khỏi bất ngờ khi người đàn ông đó chủ động ra chào hỏi mình, còn Nancy thì về mặt phần khởi chỉ cười rồi gật đầu lia lịa với cô:

“Chào em Lệ Dĩnh. Anh là Ngô Kỳ Long. Em có thể gọi anh là Long ca”

Lệ Dĩnh vẫn là chưa hết bất ngờ, mà tính cô khi đã bất ngờ thì vốn không thể nói được điều gì khác. Chỉ có

thể tròn xoe mắt không thì cũng chỉ là cười tạm để trong lúc đó não cô sắp xếp lại thông tin. Ở bên Kiến Hoa, những bất ngờ kiểu như thế này, cô đã gặp không ít lần. Người đàn ông trước mặt, cô dĩ nhiên biết là Ngô Kỳ Long, nhưng vấn đề là anh ta làm gì ở đây, trên phim trường của cô, mà còn đích thân là tới gặp cô nữa. Đám đông bên ngoài đang cổ ngó cổ vào theo dõi sự việc đang diễn ra bên trong.

Kỳ Long nhận ra sự đường đột của mình khiến cô gái trẻ kinh ngạc nên vội vàng giải thích thêm:

“Anh là bạn thân của Kiến Hoa”

“Sư phụ?” - Lệ Dĩnh thầm nghĩ, sao sư phụ rảnh rồi không tới gặp cô mà lại có bạn thân tìm tới tận đây chứ. Hơn nữa, Long ca sao lại đưa sư phụ vào lời giới thiệu, chẳng lẽ chuyện hai người đến Long ca cũng biết. Suy nghĩ hồi lâu rồi chợt nhận ra mình còn chưa chào hỏi, cô nhanh chóng đáp lễ:

“Long ca, chào anh. Em là Triệu Lệ Dĩnh”

“Anh biết. Chắc trợ lý của em chưa kịp nói em biết. Anh đường đột tới đây hôm nay là muốn mời em vào vai chính trong dự án mới do anh sản xuất”

Nancy đã kịp chuẩn bị cho hai người một tách trà nóng trong lúc họ còn chào hỏi nhau. Ngô Kỳ Long một công tới Thượng Hải là để mời Lệ Dĩnh đóng vai chính trong phim mới mà anh làm nhà sản xuất - “Thực Sơn chiến kỷ”. Anh cũng đã liên hệ trước với Nancy rồi mới tới đây, chỉ có điều không rõ Nancy quên thật hay cố tình quên không nói trước với Lệ Dĩnh.

Dự án này công ty của Ngô Kỳ Long đã chuẩn bị khá lâu, từ khâu viết kịch bản cho đến phục trang và chọn diễn viên đều rất cẩn thận. Có điều vẫn chưa tìm được nữ chính phù hợp với vẻ đẹp lúc thuần khiết lúc tà mị của nhân vật, hơn nữa lại phải có diễn xuất tốt. Cuối cùng, mới chỉ xem được vài tấm hình hậu trường của Hoa Thiên Cốt trên weibo mà anh đã mừng rỡ yêu cầu trợ lý liên lạc ngay với Lệ Dĩnh. Chỉ khi cô đồng ý hóa thân thành Ngọc Vô Tâm thì mới hoàn chỉnh mảnh ghép cuối cùng của bộ phim.

Kỳ Long nhìn biểu cảm trên sắc mặt Lệ Dĩnh, anh không mong việc cô sẽ đồng ý ngay sau khi nhận được lời mời, nhưng dự án này của anh bắt buộc phải mời được cô. Thi Thi cũng đã nói, Lệ Dĩnh là người thích hợp nhất dù hai người họ chưa từng gặp nhau. Vì vậy, anh đành phải dùng chút khích tướng, lợi dụng anh bạn thân một chút vậy.

“Anh đã tham khảo vài người, họ đều thấy em là thích hợp nhất. Hôm qua anh cũng đã gặp Kiến Hoa ở Đài Bắc, cậu ấy cũng thấy như vậy. Còn nói chắc chắn diễn xuất của em sẽ khiến mọi người hài lòng” - Kỳ Long vừa nói vừa dò xét sự thay đổi của Lệ Dĩnh.

“Sư phụ...à không, Hoa ca có nói vậy sao? Vậy mà hôm qua...” - Lệ Dĩnh kịp thời dừng lại, suýt nữa là buột miệng nói ra hôm qua hai người nói chuyện cả đêm mà Kiến Hoa cũng không nhắc gì đến chuyện này.

Quả nhiên là dính đến Kiến Hoa thì cô gái này sẽ phản ứng quyết liệt hơn, lời Tâm Như nói quả không sai chút nào. Hai ngày trước, anh có gặp Tâm Như ở Đài Loan, cô ấy cũng hỏi việc anh tìm diễn viên chính tới đâu. Biết là Kỳ Long muốn mời Lệ Dĩnh, Tâm Như không những rất ủng hộ mà còn úp mở chuyện gặp Lệ Dĩnh cứ nhắc tới Kiến Hoa một chút, thế nào cũng có tác dụng. Quả nhiên là thật. Kiến Hoa...cậu bạn này của anh vẫn kín đáo tỉ mỉ như ngày nào, đến bạn gái cũng có rồi mà bạn thân như anh lại không hề biết. Không lẽ đợi thiệp mời đến tay mới thông báo một lượt. Kỳ Long dù trong lòng thấy tội lỗi vì lấy cậu bạn thân ra làm mồi nhử nhưng vô cùng vui mừng vì dường như nó rất có tác dụng.

“Đúng...sư phụ em có nói như vậy. Anh là bạn thân của cậu ấy, em cũng không cần phải giữ kẽ việc gọi cậu ấy là sư phụ”.

Lệ Dĩnh cúi đầu ngượng ngùng, xem ra với kinh nghiệm từng trải của Long ca, không khó để phát hiện hai người có tình ý với nhau.

“Long ca, bây giờ em còn bận quay phim. Chuyện này em sẽ suy nghĩ rồi trả lời sau được không?”

“Vậy em cần thời gian bao lâu”

“Anh để kịch bản lại đây, sau khi đọc xong, mai em sẽ trả lời”

Nghe Kỳ Long miêu tả về nhân vật, Lệ Dĩnh đã bảy, tám phần sẽ nhận nhưng vẫn cần phải nghiên cứu thêm một chút. Cô vừa đóng xong Hoa Thiên Cốt, phải lựa chọn kỹ nếu không sẽ bị lặp lại tính cách nhân vật.

“Được, anh chờ hồi đáp của em” - Gương mặt Kỳ Long hiện lên tia hy vọng rõ rệt, anh đã lời cả Kiến Hoa vào đây, chắc chắn phải thành công mới được.

...

Lệ Dĩnh nằm dài trên giường, mặc kệ tóc vẫn còn ướt đang rỏ từng giọt trước trán cô. Sự phụ sắp gọi điện tới rồi, kệ nó tự khô vậy.

“Sự phụ, hôm nay bạn thân của anh tới tìm em”

“Là Long ca sao? Anh ấy mời em đóng dự án mới?”

“Sao anh biết?”

“Tuần Kiệt thì ở Đài Loan, Hồ Ca còn đang bận quay phim tận Hoàn Kiếm, vậy thì chỉ có Long ca tới tìm em thôi. Chắc chắn là mời em đóng nữ chính trong phim của anh ấy”

Sự phụ đúng là cái gì cũng biết cả. Nếu đã là bạn thân của anh chắc chắn sẽ rất tốt. Kịch bản này đọc xong cô rất có cảm giác.

“Sự phụ, em sẽ nhận vai đó. Nghe nói vài ngày nữa sẽ họp mặt đoàn làm phim ở Bắc Kinh” - Lệ Dĩnh hỏi, liệu đến ngày đó, cô có thể may mắn gặp được gặp anh không.

“Long ca làm việc rất nghiêm túc, dự án đó rất có hy vọng” - Kiến Hoa dù không biểu hiện gì nhưng trong lòng thấy vui mừng. Nếu là Long ca thì chắc chắn sẽ chiếu cố tốt cho Lệ Dĩnh, anh cũng yên tâm được ít nhiều.

...

Nửa đêm, Lệ Dĩnh đã chìm vào giấc ngủ, tay vẫn còn cầm chiếc điện thoại hướng trước mặt để người trong điện thoại có thể nhìn cô. Kiến Hoa ánh mắt chan chứa thâm tình không nở ngất máy, anh thực sự rất nhớ cô. Bắc Kinh...xem ra phải tới một chuyến thôi. Long ca đã tới gặp cô còn giới thiệu là bạn thân của anh, có vẻ đã thấy mùi gian tình đâu đây. Chuyện của hai người, không cần giấu nữa.

48. Chương 49: Giao Phó

Italiano Coffee, 9h tối...

Một đôi tình nhân dựa vai nhau tình tứ ngoài sân thượng của quán cafe nhìn xuống đường phố tấp nập bên dưới. Cảnh sắc Bắc Kinh ban đêm luôn đem lại cảm giác thư thái, cuộc sống hối hả giống như trôi chậm lại để mỗi người kịp hưởng thụ phong vị của nó. Cô gái dung mạo vô cùng xinh đẹp, nửa đáng yêu, nửa trang nhã, phong thái lại mang vẻ cao quý. Người đàn ông bên cạnh có vẻ rất yêu chiều cô, ánh mắt nửa phần cũng không rời khỏi người con gái bên cạnh. Tình chàng ý thiếp, dưới ánh đèn lung linh, quả thật là một khung cảnh lãng mạn.

“Long ca, anh ấy tới rồi!” - Thi Thi đá ánh mắt ra phía cửa đằng sau họ. Ban đêm, trời cũng không có mưa mà người mới bước vào đội mũ, đeo kính che gần như toàn bộ khuôn mặt như không muốn ai phát hiện ra sự xuất hiện của anh ở nơi đây.

“Long ca, Thi Thi, hai người chờ lâu chưa?”

“Không lâu...Hoa ca, anh vội vàng tới Bắc Kinh có chuyện gì vậy?” - Thi Thi buông giọng trêu chọc, rõ là cô đã biết nhưng vẫn hòa theo Kỳ Long trêu anh.

“Anh còn tự hỏi không biết khi nào thì cậu gọi cho anh, vậy mà dùng một cái tới gặp liền” - Kỳ Long lại thêm vào. Kiến Hoa căn bản không đủ khả năng để đối đáp lại sự tấn công cùng một lúc của hai người này.

Kiến Hoa không trả lời mà đáp lại bằng một câu hỏi khác.

“Sắp tới mọi người họp mặt ở Bắc Kinh phải không?”

“Mọi người...là ai?” - Kỳ Long giả bộ đùa cợt, phải cho anh chàng kia sốt ruột một chút.

“Tiểu Dĩnh”

“Tiểu Dĩnh???...Anh không biết là trước giờ cậu có gọi ai thân mật như vậy à” - Kỳ Long nháy mắt sang Thi Thi đang cười thích thú bên cạnh.

“Long ca, em cũng muốn có sư phụ nữa”

Thi Thi nũng nịu với giọng điệu ghen tị, chỉ một câu “sư phụ” thôi Hoa ca lạnh lùng bao năm nay đã hoàn toàn bị đánh gục. Ngày trước, cô với Kỳ Long không biết đã phải gọi bao nhiêu lần “Tứ gia”?

“Hmmm...Hai người đừng đùa nữa. Có phải sắp tới sẽ họp mặt ở Bắc Kinh không?”

“Đúng...Khách sạn Cẩn Dương, 8h ngày 16, tầng 19” - Câu trả lời như đặt sẵn ở cửa miệng Kỳ Long, chỉ chực nhảy ra.

“Là ngày mai, Thi Thi, khi đó anh cần nhờ em giúp một việc”

Thi Thi và Kỳ Long khó hiểu nhìn nhau, xưa nay Kiến Hoa vốn trầm tính, ít nói nhưng chưa bao giờ tỏ ra bí hiểm như vậy. Nhưng anh cất công bí mật đến đây gặp hai người trong khi lịch trình bận rộn, ắt không phải là chuyện đơn giản.

...

Thi Thi tâm lý rời đi một lát để hai người đàn ông nói chuyện với nhau.

“Long ca, sắp tới phải nhờ anh chiếu cố Tiểu Dĩnh.”

“Yên tâm đi, anh sẽ thay cậu chăm sóc tốt cho cô ấy”

“Cô ấy sợ nước, nên những lúc quay cảnh có nước anh để tâm một chút. Cũng không ăn được tôm. Lại hay ngủ gật. Đôi khi cũng liều mạng diễn mà không ý thức được nguy hiểm...”

Kỳ Long nhìn Kiến Hoa, rõ ràng Kiến Hoa đang nói chuyện với anh nhưng trong ánh mắt đó lại tỏ cáo trái tim của chủ nhân nó đang hướng về nơi khác. Những lời dăn dò của Kiến Hoa anh đều nhớ, anh sẽ làm như vậy, có điều, đây là lần đầu tiên anh thấy con người này của Kiến Hoa. Là một lòng một dạ, toàn tâm toàn ý hướng đến một người con gái.

“Kiến Hoa, cậu thay đổi rồi. Trước đây không có chuyện gì có thể khiến cậu để tâm như vậy”

“Từ khi có cô ấy, mọi chuyện đều đã thay đổi” - Kể từ lần gặp nhau trong buổi họp mặt, anh vốn đã thay đổi. Nếu không, một người nguyên tắc, cẩn thận như anh sao có thể dễ dàng gọi cô là Tiểu Dĩnh, sao có thể chỉ vì một nụ cười của cô mà quên hết mọi thứ xung quanh.

“Anh không nói cậu cũng biết, hai người sẽ gặp thị phi hơn rất nhiều so với anh và Thi Thi”

“Những cái đó đều không quan trọng. Nếu Tiểu Dĩnh nguyện ý, chuyện gì cũng có thể vượt qua được. Điều em muốn chỉ là hàng ngày nhìn thấy nụ cười của cô ấy”.

Hai người cùng làm trong ngành, lại cùng đóng chung một bộ phim...nếu yêu nhau sẽ gặp phải nhiều đồn đoán, suy diễn không hay. Tình yêu trong làng giải trí trước đây vẫn luôn không chắc chắn. Điều này anh rất rõ. Anh cũng biết con đường sắp tới hai người đi sẽ không chỉ trải toàn hoa hồng. Nhưng ít nhất anh sẽ cố gắng hết sức để gai hoa hồng đó không làm tổn thương cô.

...

“Long ca, anh ấy về rồi sao?” - Cuộc nói chuyện có vẻ đã kết thúc, Thi Thi mới lại xuất hiện, ôn nhu vịn nhẹ vào vai Kỳ Long.

“Về gọi điện cho tiểu đồ đệ rồi” - Kỳ Long tựa mình vào lan can nhìn xuống dưới thấy Kiến Hoa một thân kín mít nhanh chóng lên một chiếc xe đen đậu gần đó. Vội vàng như vậy hẳn là về gọi điện cho Lê Đình. Chuyện này chính anh cũng đã từng trải qua.

“Tình yêu thật kỳ lạ, thay đổi toàn diện một con người. Hoa ca trước đây sẽ không vì ai đó mà lao tâm như vậy. Cũng chưa từng có ai thực sự ở trong mắt anh ấy”

“Phải! Giống như anh đã tìm được em. Kiến Hoa cuối cùng cũng đã tìm được định mệnh mà cậu ấy muốn trân trọng. Cậu ấy xứng đáng có nó.”

“Khi này Hoa ca đã nói gì với anh?” - Thi Thi quả thật rất thắc mắc hai người đàn ông liệu có thể nói chuyện gì mà lâu đến vậy.

“Không có gì. Chỉ là giao phó chúng ta chăm sóc em dâu một thời gian.”

Tuy nhiên việc đó là của mấy tháng tới, khi phim khai máy. Còn trước mắt, có mấy việc cần sắp xếp cho ngày mai. Ai đó...sẽ có một bất ngờ lớn.

49. Chương 50: Bắc Ảnh Thâm Tình

Ngày hôm sau, buổi họp mặt đoàn làm phim “Thục Sơn chiến kỷ” diễn ra trong không khí ấm cúng. Cũng không có nhiều người tham dự, ngoài Kỳ Long, Thi Thi, cặp diễn viên chính Lê Đình - Võ Đình thì cũng chỉ có thêm đạo diễn, biên kịch cùng vài ba diễn viên thuộc tuyến nhân vật quan trọng. Vì thế nên cũng kết thúc khá nhanh chóng. Dù sao đây cũng không phải là họp mặt chính thức. Mỗi người đều bận lịch trình riêng, chỉ hơn một tiếng, sau khi mọi người chào hỏi, làm quen trao đổi về nhân vật...thì đều đã ra về.

“Thi Thi, anh có chút việc cần bàn với đạo diễn không thể đi bây giờ được. Hay em cùng Lê Đình cùng đi được không?” - Có một số vấn đề về kịch bản, Kỳ Long muốn trao đổi ngay với đạo diễn, tính anh vốn không thích việc hôm nay lại để tới ngày mai.

“Lê Đình, tối nay có hòa nhạc ở Bắc Ảnh, Long ca đã không đi được, ngày mai em mới về hay là chúng ta cùng đi đi. Chị thật không muốn đi một mình. Trợ lý của em cùng đi luôn.” - Lê Đình cũng chuẩn bị về khách sạn thì Thi Thi nín cô lại.

Tuy rằng hai người bằng tuổi nhau, nhưng Thi Thi sinh trước Lê Đình những hơn nửa năm, lại là phu nhân tương lai của Kỳ Long nên Lê Đình lần đầu gặp đã gọi Thi Thi là tỷ tỷ. Thi Thi cũng vui vẻ coi cô như em gái. Có khi sau này họ sẽ còn thân thiết hơn nữa.

“Vậy được, vậy em thay Long ca đi với chị”

Kỳ Long đưa hai người xuống tận dưới sảnh khách sạn Cẩm Dương, dặn dò tài xế cẩn thận rồi nhìn chiếc xe vút đi mất trong đêm.

...

Bắc Ảnh là một nhà hát cũ được xây dựng từ thời Vua Gia Khánh để phục vụ hoàng thân quốc thích đến xem kịch. Trải qua gần 200 năm, Bắc Ảnh đã được tu sửa nhiều lần nhưng vẫn giữ nguyên được kiến trúc ban đầu. Nhà hát này bình thường vẫn là để phục vụ khách du lịch tới tham quan, hoài cổ về thời thịnh vượng của một triều đại hơn là tới xem hát. Những loại hình dân gian của Trung Quốc cũng bị mai một dần, giới trẻ đa số cũng không mặn mà với những nét văn hóa nghệ thuật truyền thống. Những buổi hòa nhạc lớn tầm cỡ đều tìm đến các nhà hát sang trọng hơn được xây dựng theo kiến trúc phương Tây. Bắc Ảnh giờ đây chỉ còn là một dấu vết của lịch sử, sừng sững và cô đơn giữa Bắc Kinh rộng lớn.

Thi Thi, Lê Đình cùng với Nancy bước xuống xe, phóng ánh mắt từ trên đỉnh Bắc Ảnh xuống dưới. Quả nhiên là kiến trúc độc đáo thuần Trung Hoa không hề pha tạp bất cứ đâu. Có điều, không khí xung quanh là một màu ảm đạm. Sân trước và đại sảnh của nhà hát chỉ bật duy nhất một chiếc đèn hắt, ánh sáng yếu ớt, nếu như hai người không đứng sát nhau thì thật khó mà nhận mặt được. Khó hiểu ở chỗ, chỉ có duy

nhất một người bảo vệ, hơn nữa còn gật gù nghe âm thanh phát ra từ chiếc radio cũ mèm, mà ước chừng niên đại của nó cũng được vài chục năm.

“Chúng ta vào thôi, ở đây không có ai, có lẽ bên trong sắp bắt đầu rồi” - Ba người họ dứt khỏi sự tò mò với những thứ xung quanh bỏ vào trong. Đi nghe hòa nhạc hiện đại ở Bắc Ảnh quả nhiên mang đến cho họ cảm giác khác lạ.

Thế nhưng sự kỳ lạ đó còn kéo cả vào bên trong. Càng sâu vào bên trong ánh sáng càng yếu ớt, đến mức Lệ Dĩnh cô bám chặt vào tay của Thi Thi, lòng cô có chút hơi sợ. Ở Trúc Lâm lúc còn quay Hoa Thiên Cốt, đã nhiều lần cô ở trong rừng mà không hề có chút ánh sáng nào khác ngoài mảnh trăng trên cao, nhưng khi đó cô có sư phụ bên cạnh. Chỉ cần nắm tay anh, cô sẽ không còn sợ gì nữa. Còn ở đây, ba cô gái yếu ớt, thật không biết xoay sở ra sao.

“Thi tỷ, sao ở đây kỳ lạ vậy. Đến một chiếc đèn cũng tiếc.” - Lệ Dĩnh khó hiểu hỏi Thi Thi, mong rằng ở Bắc Kinh đã lâu có lẽ Thi Thi sẽ biết được đáp án.

“Nhà hát này họ tự chủ toàn bộ, ít khách nên bình thường phải tiết kiệm. Hôm nay có bật đèn đã là rất tốt so với mọi khi rồi”

Lệ Dĩnh thật không hiểu nổi, đi nghe hòa nhạc chứ có phải vào nhà ma chơi đâu mà chỗ nào cũng tối om. Còn Thi Thi lại chẳng có vẻ gì sợ hãi. Long ca cũng thật biết đùa, còn dự tính đưa Thi tỷ đến chỗ âm u này hẹn hò.

“Tối rồi” - Câu nói của Thi Thi khiến Lệ Dĩnh thở phào nhẹ nhõm, cái hành lang đó quả thật khiến cô toát mồ hôi.

Gian phòng chính của Bắc Ảnh cũng một màu tối đen, Lệ Dĩnh chỉ có thể nhìn thấy xung quanh bằng ánh sáng phát ra từ chiếc điện thoại di động. Nhưng hình như chỉ có mình cô là cảm thấy có điều gì đó bất ổn, còn hai người kia, rõ là mang tâm trạng hồ hởi đi xem hòa nhạc rồi.

“Sao chỉ có ba chúng ta vậy?” - Ngoài họ ra trong phòng không hề có dấu hiệu của người thứ tư. Sân khấu vẫn tối om. Lệ Dĩnh còn tự hỏi không lẽ họ đã tới nhầm nơi rồi không. Đâu có vẻ gì là ở đây sẽ diễn ra một buổi hòa nhạc chứ.

“Buổi hòa nhạc này rất đặc biệt nên cũng kén người xem” - Thi Thi nở nụ cười đầy hàm ý.

Lệ Dĩnh chọn một chiếc ghế ngay gần sân khấu ngồi xuống. Trong đây không có ai khác, ngồi chỗ nào cũng đâu có khác gì. Nancy nghe có điện thoại lại vội vàng ra ngoài, Thi Thi cũng lấy cớ gọi điện thông báo cho Kỳ Long rằng họ đã đến nơi an toàn rồi đi mất. Chỉ còn lại Lệ Dĩnh một mình, xung quanh bao phủ một màn tối huyền bí.

“Quý vị xin vui lòng tắt điện thoại để buổi hòa nhạc được bắt đầu” - Thanh âm phát ra từ dàn loa xung quanh khiến Lệ Dĩnh giật mình, vội vàng túm lấy điện thoại tắt máy. Hai người kia vẫn chưa quay trở lại, cô cứ nhiên là vị khán giả duy nhất.

Lệ Dĩnh căng mắt chờ đợi đèn sân khấu được thấp sáng cho buổi biểu diễn nhưng không hề có. Thế nhưng, một giai điệu du dương chứa đầy tình cảm vang lên. Tiếng này chắc chắn phát ra từ một chiếc dương cầm, hơn nữa, nó còn đang đặt ở trên sân khấu. Tiếng dương cầm mèm mại lan tỏa khắp gian phòng xóa đi sự lạnh lẽo vốn có. Theo đó vang lên là một giọng hát với thanh âm dịu dàng, mê luyến đầy cảm xúc, mà nó đã trở nên vô cùng thân thuộc đối với cô. Từng câu từng chữ như chất chứa nỗi lòng của người đang hát, Lệ Dĩnh nhắm mắt cảm nhận từng lời nhẹ nhàng chạm đến trái tim cô:

”Khi nàng nắm chặt cánh tay ta

Ta đã muốn được mãi ở bên nàng

Dẫu có phải trải qua bao gian nan trắc trở

Ta cũng tuyệt đối không bao giờ lùi bước

...

Vì yêu nàng nên ta biết mình có thể

Bởi yêu nàng, ta chỉ có thể yêu nàng

Nàng chính là ký ức mà ta không bao giờ quên được

Có nàng mới được xem như ta thực sự tồn tại

Yêu nàng, kể từ nay, ta tuyệt đối sẽ không buông tay.

Yêu nàng, ta không mong gì hơn

Ta yêu nàng...”

Không thể nhìn thấy, nhưng ở trước mặt cô bây giờ chắc chắn là sự phụ. Chính là thanh âm nhẹ nhàng, trầm ấm mà mỗi đêm cô đều quyến luyến. Bao nhiêu tương tư, bao nhiêu tình cảm cũng chỉ thốt ra được một câu:

“Sự phụ, là anh”

Trong bóng tối, Lê Đình cũng không thể thấy được mình đã cảm động đến chảy bao nhiêu nước mắt. Nhưng không quan trọng, anh đang ở đây, sẽ dịu dàng lau cho cô.

Bất ngờ đèn trong gian phòng rực sáng. Hàng trăm bóng đèn li ti rực rỡ xuất phát từ phía cô rồi lan dần ánh sáng đến sân khấu, cuối cùng cũng làm hiện lên bóng hình người mà cô yêu thương nhất. Kiến Hoa đang đứng bên cạnh chiếc đàn piano trắng muốt mỉm cười với cô. Anh gầy hơn một chút, tóc ngắn đi một chút nhưng đúng là người mà cô mong muốn ở bên nhất trong ngày hôm nay.

Kiến Hoa cầm bó hoa oải hương mong manh đang đặt trên chiếc đàn tiến gần về phía cô. Anh vẫn luôn tự nhủ sẽ không để Lê Đình phải khóc, nhưng những giọt nước mắt giờ đây trên má cô anh biết đều là hạnh phúc, nó rơi vì anh. Kiến Hoa dịu dàng lau đi những giọt lệ vẫn không ngừng rơi:

“Tiểu Đình, chúc mừng sinh nhật” - Kiến Hoa vừa nói vừa đưa bó hoa oải hương ra trước mặt.

“Anh biết hôm nay là sinh nhật của em?” - Lê Đình xúc động nhìn vào mắt Kiến Hoa, dù hy vọng anh biết, nhưng cô vẫn bất ngờ, vì đáng lẽ anh không thể ở đây hôm nay. Vậy mà vẫn xuất hiện để chúc mừng cô.

“Nếu sinh nhật của em anh còn không biết thì sao xứng là sự phụ?”

Lê Đình gạt nước mắt nở nụ cười nũng nịu:

“Vậy quà của em đâu? Đâu thể chỉ là hoa oải hương thôi chứ”

”Quà...chính là anh...là bài hát khi này...là tâm tình của anh...và cũng là những gì anh sắp nói...

...Anh yêu em!”

Cảm xúc dâng trào trong đáy mắt Lê Đình vì câu nói của Kiến Hoa, nước mắt lại trực trào thêm một lần nữa. Nhưng Kiến Hoa đã kịp thời ngăn lại bằng một nụ hôn mãnh liệt. Làn môi ấm áp của anh quấn lấy môi cô, từng hơi thở trao nhau quyến luyến không rời xa. Lê Đình hơi kiễng chân, vòng tay qua cổ anh, hạnh phúc chìm đắm trong sự ngọt ngào đó. Giây phút này chính là lúc cô thấy hạnh phúc nhất.

...

“Ninh Y tử, họ hôn kìa. Nhanh đưa điện thoại cho em, phải chụp lại gửi cho chị Kiều” - Khang Vũ gấp gấp kéo cánh tay Nancy. Bây giờ hai người bí mật nắp ngoài cửa. Còn Thi Thi đã được Kỳ Long tới đón đi từ lúc nào.

“Đã chụp được rồi, cậu yên lặng theo dõi đi” - Nancy còn có vẻ kích động hơn, dán chặt mắt lên khe cửa của khán phòng.

Hai con mèo ăn vụng, còn hai con chuột bên ngoài rình mò, quả thật là khung cảnh thú vị.

...

Nước mắt còn đọng trên khóe mắt Lê Đình càng làm tôn thêm vẻ đẹp mong manh của cô. Cô gái ấy chính là cả thiên hạ đối với anh, một giọt nước mắt cô rơi đều làm anh đau lòng. Nhưng nhìn cô hạnh phúc là

điều anh trân quý nhất thế gian. Lệ Dĩnh ôm chặt Kiến Hoa, vùi đầu vào ngực anh, cảm giác ấm áp quen thuộc này luôn khiến cô nhung nhớ.

“Sư phụ, em rất nhớ anh”

“Không phải anh đã ở đây rồi sao?”

”Còn nữa...

...Em yêu anh...”

Kiến Hoa vuốt nhẹ mái tóc mượt mà của Lệ Dĩnh, ngửi mùi oải hương lưu luyến trên tóc rồi dịu dàng hôn lên trán cô. Đêm nay anh có thể thoải mái ôm cô trong lòng. Đêm nay, Bắc Ảnh cũng không còn cô đơn nữa...

50. Chương 51: Fan Cuồng Nhiệt Nhất

Chuyện đêm ngày 16 xảy ra ở Bắc Ảnh ngoài những người trong cuộc thì không hề ai biết. Thế nhưng ở Đài Loan, cách xa Bắc Kinh cả ngàn dặm, vợ chồng Tuấn Kiệt - A Kiều vui như có lễ hội. Nancy không những chụp ảnh mà còn khuyến mại thêm cho cô một đoạn video nụ hôn ngọt ngào của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Cả đêm đó, A Kiều xem đi xem lại đoạn video, chốc lại kéo tay chồng mình:

“Ông xã, Hoa ca cũng thật là lãng mạn. Chuẩn bị kỳ công như vậy. Em không biết Hoa ca còn có mặt cuồng nhiệt thế kia, ước gì em được ở đó để chứng kiến”

Tuấn Kiệt chỉ gật gù hưởng ứng “Yêu rồi mà”

Tuấn Kiệt cũng không thể biết được A Kiều đã xem lại đoạn video đó bao nhiêu lần. Dường như nó đã trở thành thú vui thường ngày của cô, rảnh rỗi lại lôi ra xem. Không tới mức cuồng nhiệt như vậy, nhưng Tuấn Kiệt cũng đặc biệt phấn khởi. Là bạn thân của Kiến Hoa, thấy bạn của mình đã tìm được hạnh phúc, Tuấn Kiệt đương nhiên tâm tình vô cùng vui vẻ. Kế hoạch tác hợp cho bọn họ của A Kiều không những đi đúng hướng mà còn mỹ mãn như vậy. Vì thế hôm sau anh nghỉ hẳn một ngày đưa A Kiều đi shopping, còn A Kiều cao hứng đến mức làm loạn weibo Hoa Kiệt chỉ bằng vài cái icon hình trái tim kèm theo nụ hôn gió. Những fans theo dõi weibo Hoa Kiệt được phen náo loạn, khi không kênh thông tin duy nhất về thần tượng của họ đột nhiên lại gửi nhiều trái tim đến vậy. Lại còn mấy dòng trạng thái úp mở kiểu như “Mùa đông lạnh mấy rồi cũng được sưởi ấm khi tới mùa xuân...”, nào là “Đã thấy nắng trong tim...”. Mấy người còn sẵn tâm thái có khi Hoa Kiệt sẽ công khai tình yêu của Kiến Hoa nhưng cuối cùng vẫn được thở phào nhẹ nhõm. Trước đây họ vẫn vài phần đoán được người quản lý tài khoản weibo của Hoa Kiệt có thể là một cô gái trẻ nên tâm tình nhiều khi có đôi phần bộc phát khó kiểm soát, vụ status chúc mừng Trung thu cách đây cả tháng là ví dụ điển hình. Nhưng có nằm mơ hay nghĩ ra câu chuyện cười bất ngờ nhất họ cũng không thể nghĩ ra được, Hà Ngọc Kiều, phu nhân của một trong hai người sáng lập Hoa Kiệt là người cầm trịch tài khoản đó.

Đó là không kể A Kiều còn giấu Tuấn Kiệt lập một tài khoản giả, tham gia quản trị một trang weibo, đại loại là một hội fan hâm mộ couple Hoa Dĩnh, ngôn ngữ giới trẻ bây giờ vẫn gọi là shipper Hoa Dĩnh. Cả ngày cô cắm cúi vào ipad, nhiều lúc còn cười một mình. Tuổi cũng không còn trẻ trung gì nhưng cùng một đám fan ngày ngày tưởng tượng viễn cảnh hai thần tượng của mình đến với nhau. Cô còn nhiệt tình tung gian tình từ những bức ảnh trên phim trường Hoa Thiên Cốt mà ngay đến khổ chủ cũng không biết những tấm ảnh đó từ đâu mà có. Niềm vui của A Kiều bây giờ chính là ngày ngày ngâm cứu đồng ảnh mà Khang Vũ và Nancy gửi cho cô, lựa những tấm nói nôm na là nửa nọ nửa kia, gian tình không quá rõ nhưng vẫn làm dấy lên hy vọng cho trái tim con dân lục giới mà đăng lên. Công việc không lương này thật tốn nhiều thời gian nhưng khiến cô vô cùng vui vẻ.

...

Kiến Hoa không có weibo thì không nói, nhưng Lê Đình quả thật bất ngờ khi biết được có nguyên một hội những người ủng hộ hai người đến với nhau. Mà chuyện hai người đến hiện nay cũng đâu có nhiều người biết.

“Sư phụ, phim còn chưa có chiếu mà lục giới đã phát hiện gian tình rồi” - Lê Đình mắt vẫn dán vào màn hình còn một tay thì cầm điện thoại nói chuyện với Kiến Hoa.

“Vây chúng tỏ chúng ta rất đẹp đôi, coi như họ tinh mắt” - Lê Đình nguyệt Kiến Hoa một cái, từ đêm hôm ở Bắc Ảnh, anh nói chuyện càng dạn dĩ hơn. Không biết đây là anh tự tin về chuyện hai người hay là không nắm bắt được nguy cơ bại lộ.

“Nhưng mà mấy tấm ảnh trên này, chúng ta chưa từng chụp mà sao trên mạng lại có?” - Đây vẫn là điều Lê Đình thắc mắc mãi. Trên mạng xuất hiện tấm hình anh giữ lấy eo cô, bế nhấc từ thuyền lên bờ, còn ảnh anh ôm chặt bên vai cô trong khi cô lại chăm chú nghịch điện thoại...Ảnh hai người chụp với nhau đều chỉ có trong máy điện thoại của hai người, hoặc của nhân viên chụp ảnh trong đoàn, nhưng ảnh đó nếu đăng lên sẽ dẫn nguồn. Còn mấy tấm ảnh trên mạng kia thì xuất xứ hoàn toàn bí ẩn.

“Cái đó em phải hỏi Nancy hay Khang Vũ xem họ có rảnh rồi tham gia cái hội đó không. Anh thấy hai người họ cũng có vẻ giống shipper cuồng nhiệt lắm”

“Ai da, sư phụ, sao anh cứ đùa hoài vậy, em đang nói chuyện quan trọng mà”

“Chuyện đó không tốt sao, tránh sau này chúng ta công khai họ lại ngã ngựa, anh lại thấy rất tốt”

“Hứ!” - Lê Đình cong môi hờn dỗi. Là cô đang lo lắng chuyện hai người có nguy cơ bị lộ sớm trước khi chiếu phim, mà anh lại chẳng mảy may ý kiến gì. Lại còn có vẻ rất thích thú.

Kiến Hoa rất vui vẻ vì phản ứng của Lê Đình. Bây giờ đối mặt với anh, sự xấu hổ ngại ngùng trước kia của cô hầu như đã biến mất. Thay vào đó đều là điệu bộ nũng nịu đáng yêu vô cùng tự nhiên. Từ lúc hai người xác định tình cảm với nhau, Kiến Hoa tâm tình vui vẻ nhiều lúc không kìm được ngồi một mình mỉm cười. Điều mà trước nay đều chưa bao giờ xảy ra. Những người hợp tác cùng với anh cũng cảm thấy khó hiểu. Bề ngoài mặc dù vẫn là Kiến Hoa trước kia, sau mỗi cảnh quay thì đều về một góc, sống với thế giới riêng của mình. Nhưng bây giờ gương mặt đó không lãnh đạm như xưa nữa mà ánh lên tia hạnh phúc. Điện thoại tự nhiên từ vật ngoài thân, hay để Khang Vũ cầm hộ nhưng nay lúc nào cũng kè kè bên cạnh.

“Sắp tới có thể em sẽ gặp một người, đảm bảo em sẽ thích. Cô ấy là fan cuồng của em. Đến lúc đó em sẽ biết thế nào là shipper chính hiệu.”

...

Đài Loan,...

“Ông xã, đi mà, nếu anh cho em đi cùng thì muốn em làm gì cũng được” - A Kiều phụng phịu nài nỉ, Tuấn Kiệt ở bên vẫn không có dấu hiệu gì đã lay động.

“Không được, anh với Kiến Hoa đi chung. Với lại em cũng chưa bao giờ đến mấy chỗ đó, sao lần này nhất quyết muốn đi?”

“Em chỉ muốn gặp cô ấy một lần thôi mà, vé mời cũng có thể kèm theo 1 người đẩy thôi.”

“Sau này nếu họ lấy nhau, em muốn gặp thế nào cũng được. Chứ tính kích động của em có khi sẽ làm bại lộ.”

A Kiều tức tối nhìn Tuấn Kiệt. Cô hầu như đều đứng sau hậu trường, có ít người biết cô là vợ Tuấn Kiệt, việc cô có gặp hay nói chuyện với Lê Đình một chút thì đâu có ảnh hưởng gì. Cũng chỉ chiếm thêm một chỗ trên máy bay mà thôi.

“Nếu anh không cho em đi, em sẽ về nhà mẹ...” - Chiều này của A Kiều dùng đã nhiều lần, Tuấn Kiệt biết cô chỉ giận dỗi tức thời, chứ đã bao giờ cô bỏ về nhà mẹ đâu. Bởi lần nào anh cũng chiều theo ý cô, còn lần này anh không thể đồng ý. Thế nhưng, A Kiều còn chưa nói hết câu:

“...cùng với con...”

Ba chữ cuối cùng như một luồng điện lớn xẹt ngang Tuấn Kiệt. Vẻ mặt của anh một chữ “kinh ngạc” cũng không miêu tả hết.

“Con? Con nào...?” - Dù cảm xúc có cả kinh nhưng Tuấn Kiệt vẫn đánh ánh mắt dò xét lên A Kiều. Vợ anh có trò quỷ gì mà chưa từng làm chứ.

A Kiều nguýt Tuấn Kiệt một cái, một tay xoa bụng phẳng lì, một tay ném cho Tuấn Kiệt một tờ giấy nhỏ, trông giống như phiếu xét nghiệm. Tuấn Kiệt sung sướng nhìn kết quả lấp bắp không nói nên lời:

“Bà xã, a..nh sắp làm c..h..a rồi sao”

A Kiều hài lòng với phản ứng hạnh phúc của Tuấn Kiệt, trông anh là một biểu cảm chờ đợi một xác nhận từ cô. A Kiều khẽ gật đầu. Hai người kết hôn đã 5 năm, dù cả hai đều không có vấn đề gì nhưng vẫn chưa thể có con. Tin tức này đối với Tuấn Kiệt mà nói không gì có thể sánh bằng.

“Ông xã, thế nào, có nên chiều em cho em đi cùng lần này không?” - A Kiều vẫn quyết tâm bằng được, cơ hội này cô không thể bỏ qua.

“Được, em nói gì cũng chịu hết”

Bây giờ, có ra điều kiện gì thì Tuấn Kiệt cũng đều đồng ý với cô. A Kiều mừng thầm kế hoạch bám đuôi đã thuận lợi bước đầu tiên. Chuyến đi này chắc chắn sẽ có nhiều thu hoạch, phải tóm được gian tình về thỏa lòng dân chúng.

“Bắc Kinh, ta đến đây”

51. Chương 52: Quốc Kịch Thịnh Điển

“Em phải hứa với anh không được quá kích động. Ở đây nhiều người, lại có phóng viên nữa, phải cẩn thận một chút”

“Ai da, ông xã, Hoa ca còn không nói gì mà anh cứ lo xa hoài. Em nhất định sẽ cẩn thận”

Kiến Hoa, Tuấn Kiệt được mời tham dự Quốc Kịch Thịnh Điển của đài An Huy. Năm nay Kiến Hoa đã có mấy dự án lên sóng, đó là còn chưa kể bom tấn Hoa Thiên Cốt cũng mới đóng máy chưa lâu. Độ phủ sóng vì thế mà tăng không kiểm soát. Tuấn Kiệt thì tới đây với vai trò là đại diện của một công ty giải trí, anh dự định vài năm tới Hoa Kiệt sẽ làm một bộ phim, lần này tới đây cũng là để giao lưu một chút. Nhưng còn A Kiều, biết là vé mời có thể đưa một người đi cùng nên nhất quyết đòi đi bằng được. Cô chẳng quan tâm đến ở đây có bao nhiêu người nổi tiếng, minh tinh nọ, đạo diễn kia. Điều cô đặt hàng đầu là được gặp Lệ Dĩnh một lần, hơn nữa biết đâu còn được tận mắt thấy gian tình của hai người đó.

Kiến Hoa vẫn còn trong lịch trình ở Bắc Kinh nên ở đây đợi Tuấn Kiệt và A Kiều. Giờ ba người họ đã yên vị trên xe cùng xuất phát tới Trung tâm Hội nghị Bắc Kinh.

“Hoa ca, Lệ Dĩnh có ngồi gần anh không?” - A Kiều không thể ngồi yên trên xe luôn miệng thắc mắc, cô quả thật rất háo hức.

“Anh ngồi với Long ca, còn cô ấy ngồi hàng trên với Vỹ Đình”

“Ai da, ban tổ chức sắp xếp thật là buồn cười. Họ mới khởi quay Thục Sơn chưa lâu, đâu cần phải xếp ngồi cạnh nhau chứ”

Tuấn Kiệt biết thừa ý đồ của A Kiều. Cô là muốn hai người họ ngồi gần nhau, rồi tiện thể nhân cơ hội chụp lại hay nghe lén gì đó. Ấy cũng là do ghé của hai vợ chồng họ được xếp ngay sau Kiến Hoa và Kỳ Long.

“Năm tới chắc chắn sẽ ngồi chung, em thích thì vẫn cho em đi theo” - Kiến Hoa này giờ đều im lặng, tự nhiên tự tin tuyên bố câu chắc nịch. Hai vợ chồng A Kiều chỉ còn biết nhìn nhau. Từ khi nào Hoa ca lại

tự tin như vậy ha, còn khẳng định năm sau sẽ ngồi cùng nữa. Đường lâu dài cũng tính rồi, xem ra không muốn để con gái nhà người ta thoát được.

...

Quốc Kịch Thịnh Điển là giải thưởng truyền hình có uy tín hàng năm do đài An Huy tổ chức, ghi nhận sự nỗ lực, đóng góp của diễn viên, những bộ phim ấn tượng trên màn ảnh trong một năm qua. Vì thế mà khách mời tham dự đều là những người có tiếng trong ngành, từ đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất đến vô số tài tử, minh tinh...tất cả đều quy tụ ở đây.

“Sư phụ, anh tới chưa, em đang ở trong?” - Lệ Dĩnh sau khi tiến vào thăm dò, ký tên, chụp hình với ký giả cũng đã yên vị ở ghế của mình, chăm chú vào chiếc điện thoại nhắn tin.

“Anh đang ở ngoài sảnh, sẽ vào ngay” - Kiến Hoa vội vã vào trong, bận chào hỏi qua lại với Chung Hán Lương, Dịch Phong... còn bị MC của lễ trao giải giữ lại một lúc mới có thể đi vào.

Khán phòng lúc này đã đầy ắp người, anh đi qua liên tục phải cúi chào, hầu hết đều là những đồng nghiệp quen mặt. Kỳ Long đã ngồi đó từ lúc nào, vẻ mặt có vẻ đặc ý, háy mắt nhìn Kiến Hoa rồi lại đá sang hàng ghế bên trên nơi Lệ Dĩnh và Vỹ Đình đang ngồi.

Lệ Dĩnh mặc một bộ lễ phục màu cam dài quét đất, để lộ bờ vai nhỏ nhắn, trông cô ngọt ngào khó diễn tả. Quay đầu lại thấy Kiến Hoa vẻ mặt cô chột bùng sáng, tươi cười định đứng lên tiến đến chỗ anh nhưng nhận được ánh mắt ra hiệu của Kiến Hoa nên chỉ đành gơ tay vẫy, ỉu mặt ngồi xuống. Suốt cả phần trao giải, cứ chốc Lệ Dĩnh lại quay xuống nhìn anh cười một cái rồi mới chịu quay lên. Kiến Hoa một phút ánh mắt cũng không rời, cô tới đâu, ánh mắt anh di chuyển tới đó.

Từng giải được trao, Lệ Dĩnh và Kiến Hoa cũng lần lượt lên nhận giải Nữ diễn viên nổi tiếng nhất khu vực Đại lục và Nam diễn viên nổi tiếng nhất khu vực Hồng Kông - Đài Loan. Phát biểu cảm ơn, ánh mắt của họ luôn nhìn về hướng đối phương đang ngồi, khích lệ nhau chỉ đơn giản bằng một nụ cười hay một cái gật đầu đầy tình ý. Có điều không ai trong khán phòng phát hiện ra ngoài bậc cao nhân đã nhiều kinh nghiệm trải qua trước đây - Kỳ Long.

“Đẹp không?” - Kỳ Long ghé tai Kiến Hoa thăm thò.

“Rất đẹp”

Kiến Hoa ánh mắt không hề rời khỏi người trước mặt, máy móc trả lời từng câu hỏi của Kỳ Long. Còn bậc đàn anh cứ quyết không buông tha, liên tục dồn hỏi:

“Thích đến thế sao?”

“Phải!”

Kỳ Long ngả phịch ra phía sau lắc đầu than thở:

“Thiên à, Kiến Hoa thật bốc hơi đầu mất rồi. Đây hoàn toàn là người khác”

Kỳ Long hoàn toàn không còn nhận ra đây là Kiến Hoa của ngày trước nữa. Ánh mắt hoàn toàn là của một kẻ si tình, làm bạn đã bao lâu nay nhưng đây là lần đầu anh thấy con người này của Kiến Hoa. Hẳn nhiên là tình yêu đã thay đổi quá nhiều thứ.

“Long ca, đừng để ý cậu ấy. Bọn em đã quen rồi” - Tuấn Kiệt ở phía sau nhồm lên nói nhỏ. Còn A Kiều bên cạnh không ngừng gờ điện thoại lên quay rồi thỉnh thoảng lại chụp một tấm, mà trong hình quanh đi quẩn lại cũng chỉ có hai người, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh.

...

Phần trao giải đã hoàn thành, MC Tạ Y Lâm đi một đường vòng từ cánh hữu sân khấu xuống phía dưới phỏng vấn một loạt nam thần, mà chủ đề lại chỉ xoay sâu vào hôn nhân. Kiểu như khi nào kết hôn, đã có đối tượng chưa, nếu đã kết hôn thì khi nào sinh con...Với tính cách quái dị của vị MC này thì phải moi bằng được câu trả lời mới chịu bỏ qua. Khải Uy hôm nay không đi cùng Dương Mịch, Kỳ Long cũng không có Thi Thi đi cùng...cả hai đều đã bị MC sờ gáy, đành trả lời đại khái để thoát nạn. Huỳnh Hiểu Minh cùng Dương Dĩnh ngồi đó cũng bị túm lại hỏi khi nào kết hôn. Cả khán phòng được phen cười vỡ bụng vì sự hài

hước của Y Lâm và sự lúng túng của khách mời. Còn ngay ghế trên, Kiến Hoa như chẳng quan tâm gì mấy, anh đặt cả tâm tình vào người ghế trước rồi.

“Cậu ngừng trưng cái ánh mắt si tình đấy một chút đi, máy quay đang đối diện chúng ta đấy. Hay cậu muốn bị Y Lâm tóm cổ.” - Hai chiếc camera di động của ban tổ chức đang đưa đi đưa lại ngay trước mặt hàng ghế của hai người họ. Tạ Y Lâm vẫn còn đang ở phía sau. Kiến Hoa đành ổn định lại cảm xúc, không khéo Tạ Y Lâm nhăm được thì gay to. Cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm, nguy cơ treo lủng lẳng này giờ bên mình cuối cùng cũng được gỡ xuống, MC đã bỏ qua, nhằm hướng bên kia sân khấu thẳng tiến.

...

“Vỹ Đình, xuống đây ngồi một chút?” - Kỳ Long gọi với lên trên. Vỹ Đình còn đang mải tán chuyện với mấy người xung quanh, thấy Kỳ Long gọi mình liền đứng dậy ra phía sau, đổi ghế cho Kiến Hoa.

“Được rồi, ghế trống rồi đấy” - Kỳ Long ghé tai Kiến Hoa. Hôm nay anh coi như làm ông mai bắc ghế cho bọn họ ngồi vậy.

Kiến Hoa như chỉ đợi có vậy nhanh chóng rời vị trí lên chỗ của Vỹ Đình. Bây giờ cả khán phòng đang nhộn nhịp trong những phần giao lưu nên cũng không ai để ý đến việc anh với Vỹ Đình đổi ghế qua lại.

“Sư phụ, chúc mừng anh giạt giải Cặp tình nhân ngọt ngào ha” - Lê Dĩnh khoanh hai tay trước ngực, khe cong môi hờn dỗi, bây giờ cũng chẳng ai để ý đến sắc mặt của họ ngoại trừ A Kiều ở phía sau.

“Năm tới giải này sẽ trao cho chúng ta” - Kiến Hoa thật sự rất muốn nhìn thẳng vào Lê Dĩnh nhưng không thể quá lộ liễu, đành xích lại gần cô nhưng mắt vẫn cứ hướng thẳng vô định lên sân khấu. Dù biết chỉ là câu nói đùa vu vơ của Kiến Hoa, nhưng Lê Dĩnh lại vô cùng vui vẻ vì câu nói này.

“Sư phụ, người hôm gì anh nói là ai vậy, có ở đây không?”

“Đằng sau em, người đang ôm cái điện thoại hướng về chúng ta đó”

Lê Dĩnh quay lại nhìn, A Kiều vui mừng suýt chút nữa làm rớt điện thoại, giơ tay vẫy chào nhiệt tình với cô. Lê Dĩnh không biết đó là ai nhưng có vẻ rất vui tính nên mỉm cười giơ tay chào đáp lễ.

“Cô ấy là ai vậy?”

“Fan hâm mộ của em, cũng là vợ của Tuấn Kiệt”

“Á. Sao chị ấy lại tới đây?”

“Còn sao nữa, đương nhiên là muốn gặp em một lần, tiện thể theo dõi chúng ta”

“Vậy là...” - Lê Dĩnh lơ mơ hiểu ra được điều gì đó.

“Đúng...nếu anh không nhầm thì mấy tấm ảnh xuất xứ bí ẩn đó tám phần là Khang Vũ chụp rồi chuyển cho A Kiều”

“Nghĩa là chúng ta từ lâu vốn đã là cá trên thớt rồi sao?”

Kiến Hoa bật cười vì so sánh liên tưởng của Lê Dĩnh. Anh đoán được vài phần là A Kiều kêu Khang Vũ theo sau hai người chụp ảnh, nhưng đó là việc sau khi biết hai người yêu nhau. Còn anh vẫn không hề đoán được âm mưu ghép hai người với nhau ngay từ lúc phim còn chưa khai máy của cô.

...

Lễ trao giải kết thúc, mọi người đổ xô về sảnh chính để ra về. Lúc này đã gần 12h đêm. Lối đi dẫn từ khán phòng ra tới sảnh chật ních. Vài người vẫn còn cố nặn lại trao đổi vài câu nên Lê Dĩnh vất vả mới tiến được nửa đường. Kiến Hoa bị vài người giữ lại nên đành ở lại phía sau. Lúc đến gần thấy Lê Dĩnh như lọt thõm giữa dòng người đông đúc nên nhanh chóng tiến đến định đưa cô ra ngoài, vòng tay anh mới ôm được nửa Lê Dĩnh thì bất ngờ thấy mấy tay ký giả lấp ló cách đó mấy bước nên vội vã buông tay ngại ngùng đi trước để lại vẻ mặt ngơ ngác của Lê Dĩnh. Tất cả khoảnh khắc bất thành linh linh đó đều bị A Kiều chụp được. Sau đó nói mãi, Tuấn Kiệt mới kéo được cô ra xe.

Lệ Dĩnh chuẩn bị phải ra xe về, phóng ánh mắt ra xung quanh tìm kiếm Kiến Hoa, muốn tạm biệt anh trước khi về nhưng vẫn không thấy. Xe ô tô đang chờ sẵn ở cửa, Nancy bên cạnh đang vẫy tay gọi cô, Lệ Dĩnh buồn bã mở cửa bước lên, nhưng rồi chợt phát hiện đây rõ ràng không phải xe của mình.

“Tìm anh sao?”

Một thanh âm vang lên khiến cô giật mình. Là Kiến Hoa. Anh đã lên xe chờ cô từ lúc nào.

52. Chương 53: Món Quà Sinh Nhật

Để nói về sắp xếp công việc chu toàn và kín đáo thì không ai vượt qua được Tuấn Kiệt. Anh với Kiến Hoa đồng sáng lập Hoa Kiệt đến nay đã có chỗ đứng nhất định trong làng giải trí. Kiến Hoa vẫn mãi mê cống hiến trên trường quay để có những thước phim xuất sắc, nhưng ở sau đó là người điều hành mọi hoạt động của công ty - Liên Tuấn Kiệt. Các dự án phim, đàm phán, tiếp xúc báo chí...anh đều là người ra mặt để Kiến Hoa có thể yên tâm diễn xuất. Chuyện tình cảm của Kiến Hoa bao năm qua, anh ở bên cạnh nhưng chưa bao giờ nhắc đến, phần vì tôn trọng phần vì anh hiểu tính cách của chính bạn thân mình. Nếu Kiến Hoa không mở lòng với ai có nghĩa là cậu ấy chưa tìm được tình yêu đích thực mà cậu ấy muốn trân trọng. Anh chỉ có thể luôn lặng lẽ khích lệ và ủng hộ lựa chọn của Kiến Hoa.

Cuối cùng, trái tim của Kiến Hoa cũng mở cửa để một cô gái tự nhiên bước vào. Dù không nói, nhưng Tuấn Kiệt là người vui mừng nhất. Tuấn Kiệt đã đặc biệt chuẩn bị một chiếc xe đón bọn họ sau khi chương trình kết thúc. Kế hoạch là anh cùng Kiến Hoa và A Kiều sẽ cùng tới lễ trao giải, nhưng kết thúc sẽ bí mật chuyển lên một chiếc xe khác, rồi tiện thời cơ hốt Lệ Dĩnh lên chiếc xe đó một thể. Như vậy sẽ không ai phát hiện hai người cùng lên một chiếc xe. Kế hoạch diễn ra giữa bàn dân thiên hạ nhưng tất nhiên không ai nhận ra sự bất thường đó.

Lệ Dĩnh đã yên vị trên xe mới phát hiện ghế bên cạnh đã có người ngồi sẵn, hơn nữa đây lại không phải chiếc xe ban đầu cô tới đây. Thế nhưng khi này Nancy còn đứng cạnh, mở cửa để cô lên xe, chắc chắn không thể nhầm lẫn được.

“Sư phụ, sao anh lại ở đây?”

“Anh còn có thể ở đâu. Chiếc xe này đã đỗ ở đây gần mười phút mới đợi được em. May là không ai phát hiện ra”.

Lệ Dĩnh giờ mới nhận ra thì ra anh cố tình ra trước ở đây đợi cô. Vậy mà không chịu nói gì hại cô buồn bã tưởng anh đã đi mất. Lệ Dĩnh cong môi, liếc Kiến Hoa một cái trách móc đáng yêu.

“E hèm. Bọn tôi còn đang ở đây” - Tuấn Kiệt vừa lái xe, vừa theo dõi cảnh tượng tình tứ vừa rời qua gương chiếu. Hai người kia cứ nhiên coi anh với A Kiều vô hình. Không dừng được đành lên tiếng, nháy mắt sang A Kiều đang ngồi ghế bên cạnh.

Giờ Lệ Dĩnh mới phát hiện trên xe còn có hai người nữa. Vậy mà từ khi lên xe cô lại chỉ chú ý đến Kiến Hoa.

“Mm...Cậu ấy chính là Tuấn Kiệt, bạn của anh” - Kiến Hoa hắng giọng giới thiệu.

“Rất vui được gặp em, cứ gọi anh là Kiệt ca. Còn đây là Ngọc Kiều, vợ anh”

Quá phần khích A Kiều không đợi Tuấn Kiệt giới thiệu đã vội nhảy dựng lên, quay cả người ra phía sau, gần như muốn chuyển hẳn xuống ghế dưới ngồi. Biểu cảm thực đúng y như fan cuồng.

“Lệ Dĩnh, cứ gọi chị là A Kiều. Chị vô cùng...vô cùng... thích em. Còn thích trước cả Hoa ca nữa kìa”

Lệ Dĩnh đỏ mặt ngượng ngùng vì câu nói đùa đáng yêu của A Kiều. Đây là lần đầu tiên cô gặp hai người họ mặc dù trước đây cũng đã thấy Kiến Hoa nhắc đến Tuấn Kiệt.

“Kiệt ca, A Kiều. Rất vui được gặp hai người”.

Chiếc xe lặng lẽ đi trong đêm tiến thẳng đến sân bay Bắc Kinh, Tuấn Kiệt và A Kiều đã đáp luôn chuyến bay gần nhất trở về Đài Loan. Trước khi tạm biệt, A Kiều cuối cùng cũng thực hiện được mong muốn bấy lâu nay là chụp một tấm hình cùng Lệ Dĩnh và xin được chữ ký của cô. Vợ chồng họ còn mong muốn Lệ Dĩnh một ngày nào đó ghé thăm; mặc dù tới chơi chỉ là phụ, cái chính vẫn là tới hẹn hò với Kiến Hoa. Bộ dạng buồn chán, tương tư của Kiến Hoa lúc rảnh rỗi về Đài Loan họ mới thấy được vài lần đã phát chán.

Đối với vợ chồng A Kiều, Lệ Dĩnh đặc biệt có cảm tình, không chỉ vì họ là bạn thân của Kiến Hoa mà vì họ thực sự tốt với cô. Cô cảm nhận được sự chân thành từ họ, đặc biệt là tình cảm mà A Kiều giành cho cô. Tuấn Kiệt dù không nói nhiều nhưng cũng là người rất tốt. Không chỉ vậy hai người họ còn tôn tâm sức sắp xếp để đêm nay cô và Kiến Hoa được riêng tư gặp nhau.

Tiến hai vợ chồng Tuấn Kiệt về Đài Loan thì đã quá một giờ sáng. Nhiệt độ Bắc Kinh tháng 12 đã xuống dưới mười độ. Lệ Dĩnh dù chỉ mặc lễ phục rồi khoác thêm một chiếc áo khoác vẫn nhất quyết không chịu ở trên xe mà đòi cùng Kiến Hoa đi dạo ở bờ sông cách sân bay không xa. Đã quá đêm, chẳng còn ai ở đây mà theo dõi hai người, hơn nữa, khó khăn lắm mới có thể gặp anh, lạnh một chút có thấm vào đâu.

“Xem em, mặc như vậy trong thời tiết thế này” - Kiến Hoa xót xa bờ vai nhỏ bé trắng muốt ẩn hiện khe run lên sau lớp áo khoác. Bàn tay anh cảm nhận được cái lạnh buốt trên hai má cô. Rõ ràng là rất lạnh nhưng vẫn bướng bỉnh muốn đi dạo bên ngoài với anh. Mà anh lại không thể từ chối. Kiến Hoa đành kéo hai vạt áo lại gần nhau, cố gắng che kín thân hình bé nhỏ của Lệ Dĩnh.

Lệ Dĩnh cảm nhận từng ánh mắt tình cảm của Kiến Hoa, đột nhiên lại gần ôm ngang eo, rúc vào ngực người yêu, cô là nhớ hơi ấm này. Ở bên anh từ khi khai máy Hoa Thiên Cốt đến nay, những lần anh sủng nịnh ôm cô như vậy đã nhiều không đếm hết. Nhưng đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh. Vẫn là sự ấm áp đó, nhưng tình cảm đã ngày càng sâu hơn trước. Càng ở xa nhau, những giây phút này cô càng muốn trân trọng.

“Sự phụ, thế này sẽ không còn lạnh nữa”

Như thế này cả hai người đều cảm nhận được hơi ấm, nhịp tim của đối phương, bù lại gần hai tháng nhớ nhung. Kiến Hoa vòng tay ôm chặt lấy Lệ Dĩnh, vuốt ve mái tóc cô. Nguyên ước của anh cũng chỉ có vậy, cả thiên hạ đều đang trong lòng anh.

...

Lệ Dĩnh ngồi tựa vào lòng Kiến Hoa trên băng ghế gần bờ sông. Xung quanh là một màn đêm tĩnh lặng. Không khí ẩm đậm đầu đông dường như không hề ảnh hưởng đến buổi hẹn hò chớp nhoáng của hai người. Mặc dù rất buồn ngủ nhưng nghĩ đến việc lát nữa lại phải lên máy bay về Hoàn Kiếm tiếp tục quay, Lệ Dĩnh lại gắng hết sức tỉnh táo.

“Sự phụ, cái này tặng cho anh”

Lệ Dĩnh đưa cho Kiến Hoa một chiếc hộp nhỏ lấy ra từ chiếc ví của cô. Nhìn bề ngoài chiếc hộp không có gì đặc biệt, nếu không muốn nói là trông còn hơi cũ kĩ.

“Sao tự nhiên lại tặng quà cho anh?”

“Sinh nhật của anh...hôm đó em không có ở đây..”

Kiến Hoa vui vẻ, thì ra cô nhọc lòng là vì quà sinh nhật cho anh. Nếu cô không nói anh cũng không nhớ sắp đến sinh nhật của mình. Ba mươi lăm năm qua anh chưa từng háo hức khi nhận được một món quà sinh nhật đến vậy. Anh thật không thể chờ được để xem món quà đầu tiên mà cô tặng cho anh là gì. Nhưng khi Kiến Hoa chuẩn bị mở chiếc hộp đã bị Lệ Dĩnh ngăn lại:

“Khi nào có một mình anh hãy mở được không?”

Kiến Hoa nhận thấy trên gương mặt Lệ Dĩnh thoáng chút e lệ, đành kìm chế mong muốn mở hộp quà đó lại.

“Được, đều nghe theo em”

...

Mặc dù vẫn cố gắng không ngủ nhưng cứ ở bên Kiến Hoa, sự ấm áp của anh lại khiến cô thấy an tâm mà thiếp đi trong vòng tay đó. Kiến Hoa lại dịu dàng bế cô trở lại ô tô, ở lâu bên ngoài này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Kiến Hoa ở bên cạnh chăm chú nhìn Lệ Dĩnh ngủ thật say, cảm giác một sự yên bình dấy lên trong lòng.

Trong bóng đêm, Nancy xuất hiện, khệ nệ rất nhiều đồ, xem ra còn có cả trang phục cho Lệ Dĩnh thay. Cô không thể cứ mặc bộ lễ phục đó mà lên máy bay được.

“Tiểu Dĩnh, dậy thôi, Nancy tới đón em rồi”

Lệ Dĩnh vẫn không có phản ứng. Có vẻ lịch trình mấy ngày nay quá dày đặc, lấy đi của cô quá nhiều sức lực. Nancy nhìn Kiến Hoa hiểu ý, đánh chiếc ô tô lại gần, mở cửa xe cho Kiến Hoa bế Lệ Dĩnh sang bên đó, để Lệ Dĩnh ngủ thêm chút nữa. Kiến Hoa nhẹ nhàng đặt Lệ Dĩnh lên băng ghế sau, âu yếm đặt một nụ hôn lên trán cô, rồi cũng để chiếc xe quay trở lại sân bay.

Kiến Hoa lấy món quà sinh nhật Lệ Dĩnh mới tặng từ trong túi. Bên trong chiếc hộp có một túi thơm màu đỏ, hoa oải hương bên trong được ướp khô rất cẩn thận. Mùi hương này giống hệt như mùi trên tóc của Lệ Dĩnh, không quá đậm nhưng vương vấn không thôi. Ngoài ra còn có một mảnh gỗ nhỏ, chính là chiếc thẻ Lệ Dĩnh đã rút được ở Thiên Ân Các. Kiến Hoa nâng niu món quà sinh nhật trong bàn tay, lần đầu tiên anh cảm thấy hạnh phúc thực sự khi nhận được quà trong ngày sinh nhật. Bây giờ anh đã hiểu vì sao Lệ Dĩnh lại e lệ muốn anh khi một mình hãy mở món quà.

Khi một cô gái tặng túi thơm cho một chàng trai, hơn nữa lại còn tặng cả chiếc thẻ coi như lương duyên của cô cho anh ta...điều đó có nghĩa là cô đã đồng ý giao phó cả cuộc đời mình cho chàng trai đó.

53. Chương 54: Hai Ngã Rẽ

Yêu xa đã khó, nhưng tình yêu giữa những người cùng hoạt động trong làng giải trí lại càng gặp khó khăn và thử thách gấp nhiều lần. Lệ Dĩnh cũng không phải cô gái ngây thơ tới mức không nhận biết được điều đó. Đã lặn lội trong nghề, trải qua nhiều khó khăn, chướng ngại có, chỉ trích có, tẩy chay cũng có...đôi khi tưởng như cô đã ngã quỵ. Nhưng rồi chính những khó khăn đó càng làm cô mạnh mẽ hơn. Cô biết mình không thể chỉ sống mãi trong cái miêng của người khác. Miễn cô cảm thấy việc của mình là đúng, việc đó khiến cô hạnh phúc thì cô nhất quyết sẽ làm đến cùng. Trong con người bé nhỏ đó thực ra lại chứa đựng phẩm chất kiên cường của nữ hán tử. Nếu cô đã yêu thì sẽ sống hết mình vì tình yêu đó. Cô tin tưởng vào sự lựa chọn của mình.

Trước đây Lệ Dĩnh cũng từng nghi ngại về tình cảm của mình dành cho Kiến Hoa. Cô lo sợ tình cảm của cô dành cho anh là xuất phát từ sự rung cảm trong vai diễn. Điều này không phải là lạ trong làng giải trí, điều cô lo sợ có thể hiểu được. Cô vừa hạnh phúc khi anh quan tâm cô, nhưng cùng với đó là bất an. Lệ Dĩnh luôn tự hỏi anh tốt với cô là vì tình cảm thật xuất phát từ bản ngã hay cũng chỉ là do nhất thời đồng cảm với nhân vật. Thế nên, sau những khoảnh khắc xao động với Kiến Hoa, cô lại chìm trong đắn đo suy nghĩ.

Trong tim cô dấy lên mâu thuẫn rõ rệt. Liệu cô có thích anh? Và nếu thích anh thì tình cảm đó thực sự xuất phát từ đâu? Còn nếu không thích anh, vậy thì những nhớ nhung, mong chờ, sự vương vấn hơi ấm của anh là từ đâu mà có?

Lệ Dĩnh đứng trước hai ngã rẽ trong trái tim mình. Một ngã rẽ nếu như cô bước đến sẽ giữ nguyên trạng thái bình yên vốn có. Còn một ngã rẽ khác, nếu như cô bước vào, sẽ là khó khăn, sóng gió chờ đợi. Cô không chắc chắn liệu mình có ngộ nhận thứ tình cảm này. Hơn nữa, không gì có thể đảm bảo điều chờ đợi cô ở cuối ngã rẽ đó là hạnh phúc.

Trái tim cô thì rung động nhưng lý trí của cô lại luôn thúc giục phải tỉnh táo. Vì thế Lệ Dĩnh vẫn luôn tự đặt trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan với những dòng cảm xúc đối nghịch không thể thoát ra. Thế nhưng, tin đồn với Vương Nhược Nghi của Kiến Hoa đã giáng một đòn mạnh xuống Lệ Dĩnh. Với tính cách của mình, cô tưởng mình vẫn sẽ vững vàng vượt qua, bởi hai người vốn không có gì. Nhưng trái tim cô lại

không nghe theo sự điều khiển của lý trí. Tại sao cô lại mong chờ anh lên tiếng phủ nhận? Tại sao cô lại thấy đau lòng khi đọc được những thông tin đó trên báo? Cô vẫn cố tỏ ra không liên quan nhưng cuối cùng lại rơi chính vào bẫy tình cảm của mình. Cuối cùng cô cũng nhận ra, tình cảm cô dành cho anh là xuất phát từ trái tim. Là cô thực sự thích anh vì anh là Kiến Hoa chứ không phải là Bạch Tử Họa. Cô còn nhớ cô đã hụt hẫng như thế nào khi gọi anh là Hoa ca. Cũng biết mình đã vui mừng thế nào khi lần đầu tiên anh ra mặt công khai tin đồn trước báo chí. Cũng biết hạnh phúc dâng trào khi anh đắm đuối hôn cô, giải thích rằng người đàn ông trong tin đồn không phải là anh và khẳng định người mà anh thích chính là bản thân cô chứ không phải là một sự nhầm lẫn nào khác.

Nhớ lại câu chuyện mà Tưởng Hân đã nói về đá uyên ương, những lời Tâm Như đã khuyên cô ở nhà Quỳnh Dao...tất cả đã nhắc cô rằng hạnh phúc đơn giản trước mắt cần phải biết trân trọng, phải tự biết nắm lấy, Lệ Dĩnh nhận ra bấy lâu mình đã bỏ lỡ nhân duyên vốn thuộc về mình. Lúc này cô nhận ra vẫn chưa muộn, anh vẫn ở đó đợi cô.

Cô muốn sống thật với cảm xúc của mình. Hai ngã rẽ mở ra trong trái tim cô, nhưng cuối cùng cô đã chọn ngã rẽ có anh. Nếu như ngày mai đã không thể đoán trước, thì ít nhất hôm nay hãy để mình được sống trong hạnh phúc tốt cùng. Đó cũng chính là nguyên nhân cô bỏ tâm sức nghĩ một món quà thật ý nghĩa cho Kiến Hoa.

Hà Bắc, quê hương cô có một phong tục từ xưa truyền lại, cô gái nào khi gặp được ý trung nhân của mình sẽ tự tay làm một túi thơm tặng cho chàng trai đó. Càng bỏ tâm ý nhiều bao nhiêu chứng tỏ cô gái càng nặng tình với chàng trai bấy nhiêu. Những tưởng những việc như thế này Lệ Dĩnh thường không để ý, thế nhưng từ khi chiếc vòng mang viên đá “Nữ thần chi lệ” lấp lánh trên tay cô, cô đã hiểu được tâm ý sâu đậm của Kiến Hoa dành cho mình. Mọi suy nghĩ đắn đo trong cô cũng từ đó hoàn toàn biến mất. Những giọt nước mắt của cô đêm đó đều là toàn tâm toàn ý hướng đến Kiến Hoa.

Món quà sinh nhật cho anh đã lấy đi nhiều tâm tư của cô. Lệ Dĩnh đã dùng chính bó hoa oải hương mà Kiến Hoa tặng mình vào ngày sinh nhật cô để làm chiếc túi thơm đó. Mùa đông bao trùm khắp nơi, để được một ngày nắng đẹp thật không dễ, vì thế mà cô đành phải tốn sức ngày ngày dành chút thời gian hong khô những bông hoa đó bằng máy sưởi, vừa phải cẩn thận để giữ nguyên màu hoa lại vừa phải giữ được hương thơm quyến rũ của nó. Cuối cùng cũng hoàn thành trước ngày sinh nhật. Cùng với tấm thẻ mà vị hòa thượng tại Thiên Ân Các tặng cho cô, tất cả đều tặng cho anh. Là cô đã giao phó cả bản thân mình cho Kiến Hoa.

“Tiểu Dĩnh, món quà này anh rất thích” - Kiến Hoa một tay cầm điện thoại, một tay giơ chiếc túi thơm trước mặt, cảm nhận như Lệ Dĩnh đang ở bên mình.

“Cái đó cũng giống như vòng tay anh tặng em, trên đời chỉ có một, anh không được làm mất”.

“Anh biết”

Tất nhiên tâm tư của cô anh đều biết. Cô đã tặng anh cả chiếc thẻ bói vận mệnh của cô, nghĩa là trái tim của cô đều đã giao cho anh. Ngã rẽ này, đợi cô cuối cùng chắc chắn là hạnh phúc. Anh sẽ làm mọi thứ để làm được điều đó.

54. Chương 55: Người Chứng Giám (p1)

Dù mới chỉ vừa bước sang năm mới 2015, còn những một tháng nữa mới tới Tết Nguyên Đán truyền thống nhưng cả đảo Đài Loan đã chìm trong một sắc đỏ rực rỡ từ những chiếc đèn lồng, câu đối hay những bộ sườn xám bên trong những cửa hàng thời trang hoa lệ.

Không khí năm mới đã lan đến tận ngoại ô Thạch Lâm, khu sầm uất bậc nhất Đài Bắc. Từ đây đến trung tâm Đài Bắc chỉ mất không tới ba mươi phút đi xe. Vùng ngoại ô Thạch Lâm nổi tiếng bởi địa thế lưng tựa thái sơn, trước nhìn ra vùng biển Hoa Đông rộng lớn. Nơi này là sự lựa chọn tuyệt vời nhất cho những ai

muốn tránh xa sự soi mói đời tư của người khác. Căn biệt thự ở đây cũng chính là nơi mà Kỳ Long đã xây dựng từ một năm trước, đợi tới ngày anh chính thức rước Thi Thi vào cửa.

Vì việc này mà anh cho cả đoàn làm phim Thực Sơn nghỉ tới gần một tuần. Hôm qua hai người vừa mới trở lại Đài Loan đã lập tức đi đăng ký kết hôn. Và ngày mai, trong sự chứng kiến của ba mẹ Kỳ Long, hai người sẽ tổ chức lễ kết hôn ấm cúng ngay trong khuôn viên căn biệt thự của họ. Cả hai đều quá bận nên chưa thể tổ chức hôn lễ đông đủ cả người thân, bạn bè, nên trước mắt chỉ cần đăng ký kết hôn, sau này khi có thời gian hơn họ sẽ đón ba mẹ của Thi Thi từ Đại lục tới đây, lúc đó sẽ tổ chức thật hoành tráng.

Thế nhưng, có một vị khách đáng yêu mà họ mời tới Đài Loan để dự hôn lễ thân mật của mình. Đó là Lệ Dĩnh. Cả hai vợ chồng Kỳ Long đều yêu mến Lệ Dĩnh, và mong muốn cô sẽ là người chứng kiến giây phút hai người họ chính thức về một nhà. Lệ Dĩnh không có lý do gì để từ chối. Làm chứng cho một tình yêu đẹp như vậy là điều rất hạnh phúc. Vì vậy cô đã đáp máy bay tới Đài Loan chỉ một ngày sau khi rời đoàn làm phim.

Khuôn viên căn biệt thự là một thảm cỏ xanh mướt. Thi Thi yêu thiên nhiên nên Kỳ Long đặc biệt kỳ công thiết kế khu vườn mang đến cảm giác như ở thảo nguyên rộng lớn. Mặc dù phải tới mai mới diễn ra hôn lễ nhưng Thi Thi nhất định muốn Lệ Dĩnh tới trước để cùng cô chuẩn bị. Hơn nữa, trước ngày cưới, ở bên tâm sự với Lệ Dĩnh sẽ làm cô bớt cảm giác hồi hộp.

“Papa, ngày mai chỉ có mấy người chúng ta thôi sao?” - Lệ Dĩnh thuận miệng gọi Kỳ Long. Từ lúc phim khai máy, cô đã quen gọi như vậy vì trong phim hai người đóng vai cha con. Nghe chừng cũng hợp lý, Kiến Hoa khi biết cô gọi Kỳ Long là “papa” còn có vẻ rất thích thú.

Kỳ Long đang dựng một chiếc vòm màu trắng ngay giữa sân. Mọi công việc chuẩn bị họ đều tự làm, không hề thuê bất cứ ai. Thi Thi bưng khay trà từ bên trong đi ra, không đợi Kỳ Long lên tiếng đã trả lời thay anh.

“Ý em muốn hỏi có phải là Hoa ca có tới đây không chứ gì?”

Bị Thi Thi nói trúng tim đen, Lệ Dĩnh cứng họng không nói được gì thêm. Quả thật cô rất muốn biết anh có tới đây không. Từ hai hôm trước, Kiến Hoa đã có vẻ thần thần bí bí gì đó, đoàn làm phim của anh cũng đang tạm nghỉ, đáng lẽ anh phải tới đây dự hôn lễ của bạn thân anh chứ. Nhưng mà bóng dáng một chút cũng không thấy. Mỗi tối dù vẫn có gọi điện cho cô nhưng cứ úp úp mở mở nơi mà anh đang ở. Lệ Dĩnh kêu Nancy dò hỏi Khang Vũ nhưng cũng không cạy được thông tin gì. Từ đêm Quốc Kịch cả hai người vẫn chưa gặp nhau, lần này khó khăn lắm mới tham dự hôn lễ của Kỳ Long để gặp mặt mà tới giờ anh vẫn chưa xuất hiện.

“Anh ấy không chịu nói với em” - Lệ Dĩnh trút cả sự buồn chán của mình lên mấy cây hoa bên cạnh. Thi Thi vừa có vẻ tiếc của vừa thích thú với tâm trạng này của Lệ Dĩnh. Không khác gì hình ảnh cô lúc cách xa Kỳ Long.

“Em yên tâm, nếu cậu ấy không tới, anh sẽ cắt đứt tình bạn với cậu ấy. Bạn bè vẫn không thể so với ”con gái“, em nói đúng không?” - Kỳ Long vui vẻ an ủi Lệ Dĩnh. Anh biết Kiến Hoa đi đâu, nhưng điều này anh không thể nói. Đến khi thích hợp, phải để tự Kiến Hoa nói với Lệ Dĩnh mới được.

...

Mọi việc cơ bản đã hoàn thành, chỉ có vài trong hôn lễ này nên thực ra bọn họ cũng không cần chuẩn bị nhiều. Kỳ Long đã dựng xong chiếc vòm để Lệ Dĩnh và Thi Thi thỏa sức chọn hoa trong vườn trang trí cho nó.

Khu vườn xinh đẹp lại thêm hai người họ, quả thật không một khung cảnh nào có thể sánh bằng. Nếu có thể ngắm mãi như vậy, thì chắc chắn không ai muốn rời đi. Kỳ Long hạnh phúc nhìn cảnh tượng trước mắt, một người đã trở thành vợ anh, còn một người sẽ mang đến hạnh phúc cho người bạn thân mà anh trân trọng nhất. Không có gì quý giá hơn giây phút này.

Bên ngoài vọng lại tiếng “Kíttttt” của phanh xe, cuối cùng người cũng đã tới. Kiến Hoa trong có vẻ khá mệt mỏi nhưng tâm trạng rất tốt, tiến về phía Kỳ Long.

“Long ca, em tới muộn một chút. Mọi người đã chuẩn bị xong rồi sao?”

“Ừ. Việc của cậu đã hoàn thành rồi chứ. Kết quả thế nào?”

“Tốt ngoài mong đợi, chỉ có điều thời tiết xấu nên em mới tới muộn”

Kỳ Long gật gù, nháy mắt ra hiệu với Thi Thi đang ở trong vườn. Hiểu ý, Thi Thi nói gì đó với Lê Đình rồi để Lê Đình ở lại vườn hoa, sau đó trở ra.

“Hoa ca, cô ấy mong anh từ sáng rồi đó” - Thi Thi vẫy tay chào Kiến Hoa, để lại một câu rồi khoác tay Kỳ Long trở vào trong nhà.

Lê Đình đang chăm chú gì đó với mấy chậu hoa mẫu đơn, quay lưng lại Kiến Hoa vì thế mà không biết anh đang nhẹ nhàng tiến lại phía sau cô. Ngay cả khi có người áp sát sau lưng mình Lê Đình cũng không hề phát hiện.

“Có tới...không tới...có tới...không tới...” - Lê Đình bứt hết mấy bông hoa mà cánh cuối cùng rơi xuống vẫn là chữ “không tới”. Cô tức khí bứt thêm vài bông nữa, nhất quyết bứt đến khi nào dừng ở chữ “Có tới” mới chịu. Chậu hoa mẫu đơn của Thi Thi đã sắp chỉ còn lại lá mà thôi.

“Cánh nào cũng đều là ”Có tới“, em xem chậu hoa đẹp như vậy bị em bứt đến hỏng” - Kiến Hoa nhẹ nhàng ôm ngang vai Lê Đình từ phía sau, ghé sát bên tai cô trêu đùa.

Lê Đình nghe thấy âm thanh quen thuộc, lập tức quay lại đã bị Kiến Hoa ôm trọn.

“Sự phụ, em tưởng anh không tới được”

“Hai người chứng giám cho hôn lễ, sao có thể thiếu một người được”.

Sự xuất hiện của Kiến Hoa mới làm Lê Đình mở một nụ cười thực sự, mà nụ cười đó, dường như tất cả hoa trong khu vườn đều không sánh được.

...

Kiến Hoa tới giúp, toàn bộ công việc đã được hoàn thành, bàn ghế cho bữa tiệc hôn lễ vào ngày mai đã được chuyển ra vườn. Ba mẹ Kỳ Long cũng mới từ Cao Hùng tới, hai người họ dự xong hôn lễ ngày mai sẽ trở về ngay vì còn bận nhiều công việc. Giờ Kiến Hoa cùng Kỳ Long và ba anh đang ngồi uống trà trong vườn, hưởng chút nắng yếu ớt trong mùa đông lạnh giá.

“Bác gái và hai người kia sao đều không thấy?” - Kiến Hoa thắc mắc, bữa trưa xong hai cô gái cùng mất hút với mẹ của Kỳ Long.

“Ba người họ trong phòng đã gần tiếng rồi chưa trở ra” - Xem ra hai người phải vào xem một chút. Để ba người đàn ông không cùng thế hệ ngồi nói chuyện với nhau thật buồn chán.

Ba Kỳ Long cũng không để ý đến việc hai chàng trai mong ngóng cô gái của mình mà đứng ngồi không yên, liên giục họ đi vào xem sao. Chỉ được thế, hai người họ lên tầng hai xem xét.

“Mẹ, Thi Thi, Lê Đình...ba người có trong đó không?” - Kỳ Long gõ cửa lên tiếng thăm dò.

“Đợi một chút” - Thanh âm nhỏ nhẹ này rõ là của Thi Thi.

Một chút đó của họ thành ra lại những gần hai mươi phút, Kiến Hoa và Kỳ Long vừa bồn chồn, lại có chút nản ngồi đợi ở sô pha ngay bên ngoài. Không biết họ làm gì bên trong mà lâu tới vậy.

Cánh cửa bật mở, mẹ Kỳ Long trở ra trước, có vẻ rất hài lòng.

“Thế nào hai chàng trai, nhìn hai cô nương này coi”

“Mẹ, con đâu còn là cô nương nữa chứ” - Thi Thi ngượng ngùng vì lời trêu đùa của mẹ chồng, cô đã lấy Kỳ Long, đâu còn là cô nương nữa.

Mẹ Kỳ Long nhanh chóng đi xuống dưới tầng một để hai người họ có thể nhìn thấy Thi Thi và Lê Đình. Bà đã mất công như vậy, đương nhiên phải để hai chàng trai này bất ngờ một chút.

Nhưng chỉ một từ “bất ngờ” thôi không thể nào miêu tả được cảm xúc của hai người họ lúc này. Thì ra mẹ Kỳ Long đã cất công may hai bộ sườn xám truyền thống cho con dâu và người chứng giám cho hôn lễ hôm

nay. Bà biết, Thi Thi vốn thích văn hóa truyền thống, cũng vì thế mà bà đã chuẩn bị hai bộ trang phục này. Bà vốn là thợ may chuyên nghiệp, bao năm lại có dịp sử dụng tới tay nghề của mình. Thấy phản ứng của hai chàng trai kia không rời mắt khỏi người yêu, rõ là bà đã thành công mỹ mãn.

Thi Thi mặc nguyên một bộ sườn xám đỏ rực, thêu hình mẫu hơn, loài hoa mà cô thích nhất. Vốn ít khi mặc những bộ đồ có gam nóng như vậy nhưng bộ trang phục này đã tôn toàn bộ vẻ đẹp cổ điển của Thi Thi. Đây là lần đầu tiên Kỳ Long thấy cô mặc kiểu trang phục này, cũng bởi cô chưa từng đóng qua phim thời dân quốc. Với anh, cô chính là cô dâu đẹp nhất.

Kỳ Long tâm tình vui vẻ còn Kiến Hoa lại nheo mày có chút bất mãn, Lệ Dĩnh này giờ vẫn còn trốn sau lưng Thi Thi. Kỳ Long hiểu ý biết chắc cô gái này đang xấu hổ, nhanh chóng kéo Thi Thi rời đi, hành lang hiện giờ chỉ còn lại hai người kia.

“Tiểu Dĩnh, nhìn anh”

Lệ Dĩnh bất quá không còn gì che chắn, bỏ hai tay đang ôm mặt xuống, xấu hổ ngẩng đầu lên nhìn Kiến Hoa. Lệ Dĩnh mặc một bộ sườn xám màu tím nhạt, còn thêu hình hoa tử đinh hương rất ưu nhã. Điều khiến cô ngại ngùng là ở chỗ, tà của chiếc váy xẻ dọc ngang đùi xuống phía dưới. Cô vẫn biết là sườn xám vốn được thiết kế như vậy, nhưng lần đầu tiên mặc, vẫn không tránh khỏi ngại ngùng.

Kiến Hoa đứng hình nhìn Lệ Dĩnh một bộ dạng yêu kiều, mặc bộ đồ của phụ nữ xưa nhưng vẫn không giấu được vẻ đáng yêu, lại giấu diếm chút e lệ. Tim anh như có một lực vô hình nào đó bóp đến nghẹt thở. Cảm giác này có chút giống khi anh trông thấy cô trong bộ dạng yêu thần. Đó là sự quyến rũ nhưng khác biệt ở chỗ bộ trang phục này có chút diêm lệ nhưng mang lại một vẻ đẹp vô cùng trang nhã, rất hợp với cô. Mắt nhìn của bác gái quả nhiên tinh tường. Nhưng cái xẻ tà cao vút đó đúng quả thực làm anh mất máu. Kiến Hoa phải cố gắng né ánh mắt của mình không đặt ở đó.

“Sư phụ, sao anh nhìn em như vậy” - Lệ Dĩnh vừa đứng vừa túm hai tà xẻ lại với nhau, trông bộ dạng lúng túng vô cùng đáng yêu.

“Rất đẹp” - Kiến Hoa hơi đỏ mặt, bao nhiêu lời nói nhưng lúc này anh chỉ có thể dùng được từ đó mà thôi.

“Mm...chiếc váy rất đẹp” - Lệ Dĩnh cũng gật đầu hưởng ứng. Cô cũng là lần đầu được mặc bộ trang phục truyền thống đẹp như vậy.

“Anh là đang nói em” - Biết Lệ Dĩnh hiểu nhầm ý mình, Kiến Hoa vội sửa lại, anh là đang khen cô đẹp, đâu phải nói chiếc váy.

Mọi ngại ngùng này giờ đã biến đâu mất chỉ vì một câu nói của Kiến Hoa. Lệ Dĩnh nắm lấy tay áo anh, lại hướng khuôn ngực anh tiến đến.

“Sư phụ, trước giờ anh chưa từng khen em, đây là lần đầu”

Quả thật đã quen nhau lâu như vậy, một lời khen anh cũng chưa từng nói. Mặc dù những câu nói đó cũng chẳng có ý nghĩa gì. Quan trọng là cả trái tim anh đều đã giao cho cô. Nhưng nghe anh nói vậy, cô vẫn là tâm trạng vui vẻ tận hưởng. Dù sao thì con gái đương nhiên đều muốn người yêu có thể khen mình đẹp.

“Nếu chỉ khen em thì anh sẽ không có thời gian để nói những cái khác”

“Ví dụ...?”

“Ví dụ...ví dụ như...anh yêu em”

Lệ Dĩnh vô cùng hài lòng với đáp án của Kiến Hoa, nũng nịu lại nép vào anh:

“Sư phụ, vậy anh không cần khen em cũng được, như hiện tại vẫn là tốt nhất”

55. Chương 56: Người Chứng Giám (p2)

Sáng hôm sau,...

“Lệ Dĩnh. Em lấy cho chị chiếc bình pha lê trong nhà bếp nha”

Lệ Dĩnh không để ý việc mình đang mặc sườn xám, cần phải đi từ từ mà vội vàng quay trở lại nhà bếp. Nhìn xung quanh vẫn không thấy đâu. Đánh ánh mắt lên trên, thì ra nó ở trong tủ bếp, cô phải đứng lên ghế mới lấy được. Lệ Dĩnh tháo đôi giày cao gót, bê chiếc ghế ở góc bếp lại gần, kiểm tra độ chắc chắn của nó rồi đứng lên. Thế nhưng cô không ngờ chiếc bình lại to đến vậy, chiều ngang của nó cô căn bản không thể một tay mà ôm lấy được. Lệ Dĩnh bỏ tay đang bám lên thành tủ cùng vươn hai tay lên cổ với lấy chiếc bình, cuối cùng cũng tóm được nó. Thế nhưng vì cô bỏ tay bám trên tủ nên khiến chiếc ghế mất thăng bằng, lung lay dữ dội. Nhận thức được việc mình sắp ngã, Lệ Dĩnh hét toáng lên, vẫn ôm chiếc bình thật chặt, nhắm mắt phó mặc cho số phận, đợi một cú ngã thật đau sắp kéo đến. Nhưng rồi nó đã không xảy ra, một đôi bàn tay mạnh mẽ nhanh chóng đỡ được cô.

“Em ngốc thật, rơi rồi có thể thay bình khác. Sao lại cố ôm chiếc bình cùng ngã chứ?” - Kiến Hoa ôm gọn Lệ Dĩnh trong lòng, ánh mắt âu yếm lần trách móc nhìn cô.

“Hôm nay là ngày đại hỉ của họ, không thể đổ vỡ được” - Lệ Dĩnh đã yên vị nằm trong vòng tay anh, chốc lát không muốn rời ra nhưng vẫn cự nự.

“Vậy nếu em bị thương, anh phải làm sao?” - Quả thật, nếu anh không tới kịp, ngã xuống như vậy chắc chắn cô sẽ bị thương, đó là còn chưa kể nếu chiếc bình đó vỡ cùng lúc đó sẽ rất nguy hiểm. Đóng phim chỉ nhìn cô vì quá nhập tâm mà cần rách môi anh đã đau lòng, anh chưa bao giờ dám nghĩ đến nguy cơ cái tính liều mạng của cô sẽ có ngày gây ra nguy hiểm như vậy. Kiến Hoa thực tâm có chút tức giận, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng.

Lệ Dĩnh biết mình đã làm sai, đáng lẽ ra cô phải gọi anh tới lấy. Thế nhưng sai thì đã sai rồi, giờ phải tìm cách làm sự phụ người giận thôi. Lệ Dĩnh nhanh trí với tay cẩn thận đặt chiếc bình lên bàn bếp, rồi quay lại vòng tay qua cổ Kiến Hoa, ánh mắt rưng rưng hối lỗi.

“Sự phụ đừng giận, lần sau sẽ không thế nữa”

Trong bếp của vợ chồng người khác mà hai người này tình tình tứ tứ, nhìn nhau đắm đuối, không để ai trong mắt. Thi Thi thấy Lệ Dĩnh đi lấy bình hoa mà lâu tới vậy nghĩ có thể không tìm thấy nên đành vào nhà bếp kiểm tra. Thấy Kiến Hoa vẫn còn đang bế ngang Lệ Dĩnh cô đành tùm tùm cười lặng lẽ trở ra. Hôm nay là hôn lễ của cô, nhưng xem ra hai người này còn tình cảm hơn cả vợ chồng mới cưới vậy. Chỉ tiếc là không có máy ảnh ở đây.

Lệ Dĩnh vẫn là túm được điểm yếu của Kiến Hoa, chỉ cần cô rưng rưng một chút lòng anh lại mềm nhũn. Lại thêm dưới lớp xẻ cao vút của chiếc váy, cả đôi chân trắng muốt của Lệ Dĩnh đều đập vào mắt anh, anh đỏ mặt còn không kịp, hơi đâu mà giận cô được nữa.

“Sau này những việc như vậy đều phải gọi anh” - Kiến Hoa nghiêm nghị nhắc nhở. Lệ Dĩnh nghe được chỉ gật đầu cọ qua cọ lại dưới cổ anh. Còn có thể có sau này sao. Lúc đó có thể nào là hai người sẽ đều ở chung một nhà rồi không.

...

Mọi thứ đã sẵn sàng, nắng sớm cùng khung cảnh mỹ lệ trong khu vườn như mang đến ấm áp xua tan đi cái lạnh lẽo. Hai bậc sinh thành cùng Kỳ Long, Kiến Hoa đã có mặt dưới mái vòm, nơi sẽ diễn ra hôn lễ. Bản nhạc du dương phát ra từ chiếc máy hát cổ, dẫn lối đưa cô dâu tới nơi cùng nguyện ước.

Giờ tốt đã tới, Lệ Dĩnh đưa Thi Thi cùng bước ra từ trong nhà, ánh nắng buổi sáng chiếu vào khiến dung nhan của họ càng thập phần rực rỡ. Lệ Dĩnh còn cảm nhận được Thi Thi run lên từng hồi, có lẽ là do hồi hộp nên giữ chặt tay Thi Thi. Ở đây mới chỉ có 6 người mà đã run như vậy. Nếu sắp tới làm hôn lễ thật lớn thì phải xoay sở làm sao.

“Thi tỷ, bình tĩnh một chút”

“Em cứ đợi tới lúc kết hôn xem có thể bình tĩnh được không” - Lê Đình lại mím môi cười thầm vì câu nói của Thi Thi. Đúng là những người trong cuộc bao giờ cũng hiểu rõ nhất.

Lê Đình đưa Thi Thi tới trước mái vòm, đứng đối diện với Kỳ Long. Sau đó cô cũng tiến đến bên cạnh Kiến Hoa. Ba mẹ Kỳ Long đứng bên chăm chú theo dõi, phút chốc mẹ của Kỳ Long lại cảm động không cầm được đưa khăn tay chấm nơi khóe mắt. Con trai bà sau bao sóng gió cũng tìm được hạnh phúc cho mình.

“Hôm nay tôi và Lê Đình rất vui mừng được ở đây làm người chứng giám cho hôn lễ của Kỳ Long và Thi Thi. Cô dâu và chú rể hãy nhìn thẳng vào nhau.” - Kiến Hoa với vai trò là người chứng giám, cũng là chủ hôn bắt đầu buổi lễ.

Kỳ Long nắm chặt lấy hai tay Thi Thi, đan vào nhau, từ hôm nay hai người họ sẽ vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão.

“Long ca, anh có nguyện ý sẽ mãi ở bên Thi Thi, yêu thương cô ấy, chăm sóc bảo vệ cô ấy. Mãi mãi không bao giờ rời xa”

“Tôi nguyện ý” - Kỳ Long đắm đuối nhìn Thi Thi, ba năm trước khi gặp cô, anh đã mong tới ngày hôm nay.

“Thi Thi, em có nguyện ý sẽ mãi ở bên Long ca, yêu thương anh ấy, chăm sóc anh ấy, chia sẻ khó khăn, hạnh phúc, cùng anh ấy sống đến bách niên giai lão”

“Em nguyện ý” - Nước mắt rơi trên má Thi Thi, giờ phút này cô đã đợi rất lâu, giờ đây sẽ chỉ có hạnh phúc.

“Cô dâu, chú rể hãy trao nhẫn cho nhau”

Lê Đình tiến đến trước hai người họ, mở chiếc hộp son bên trong chứa đôi nhẫn cưới mà ba mẹ Kỳ Long đã truyền lại cho hai người. Kỳ Long cảm động đến run rẩy, lấy chiếc nhẫn nhẹ nhàng đeo lên tay Thi Thi. Thi Thi cũng nắm lấy bàn tay đã nhiều vết chai sần nhưng đầy ấm áp của anh, đeo lên đó chiếc nhẫn ấn định nhân duyên của họ. Giây phút này, Lê Đình bên cạnh cũng không cầm được những giọt lệ xúc động. Tình yêu thật vĩ đại, hôn lễ là của hai người họ nhưng trong lòng cô lại được lan tỏa một niềm hạnh phúc khó tả.

“Tôi tuyên bố, hai người đã chính thức là vợ chồng. Long ca, hôn cô dâu thôi” - Kiến Hoa nháy mắt với Lê Đình, lần đầu tiên anh làm chủ hôn, không những rất soái mà còn làm rất tốt. Lê Đình còn bí mật ra dấu hiệu ủng hộ bằng ngón tay cái giờ lên phía cạnh sườn.

Kỳ Long và Thi Thi trao cho nhau nụ hôn hạnh phúc trong ngày trọng đại nhất đời họ trước sự chứng kiến của ba mẹ cùng với Kiến Hoa và Lê Đình. Ánh mắt Kiến Hoa và Lê Đình giao nhau, trong đáy mắt đều hiện lên tia mãn nguyện cùng hy vọng. Hạnh phúc này, liệu họ có thể có được không?

...

Hôn lễ đã kết thúc, sáu người ở bên nhau chúc mừng cho đôi vợ chồng mới cưới trăm năm hạnh phúc, con cháu đầy nhà. Tán gẫu, rồi chúc tụng, rồi tâm sự...thời gian cứ thế trôi nhanh, ngẩng đầu lên thì trời đã tối, Thi Thi và Kỳ Long đã tiễn ba mẹ về Cao Hùng. Để lại Kiến Hoa và Lê Đình ở lại cùng dọn dẹp.

“Sư phụ, anh ngồi đây đi, cứ để em”

Lê Đình nhất quyết bắt Kiến Hoa ngồi ghé quan sát cô dọn dẹp. Những việc nhỏ thế này cô có thể tự làm được.

“Vậy để anh đeo nó giúp em”

Kiến Hoa lấy chiếc tạp dề treo gần tủ lạnh đeo cho Lê Đình, tiện gần ôm sát cô, vòng tay ra sau thắt nút lại thành một chiếc nơ xinh xắn.

“Tiểu Đình, em rất thích những việc như thế này à?”

“Đương nhiên...Là phụ nữ phải biết nấu ăn, giặt đồ, dọn dẹp...hơn nữa làm những việc đó cũng có thể rất hạnh phúc à” - Từng làn hơi của Lê Đình theo lời nói phả bên gáy Kiến Hoa khiến anh rung mình. Lời nói của cô tuy rất tự nhiên nói ra, nhưng từng câu từng chữ anh đều ghi nhớ trong lòng.

“Vậy sau này có thể làm vì anh không?” - Kiến Hoa lẩm bẩm trong miệng.

“Sư phụ, anh mới nói gì, em nghe không rõ?”

“Không có gì” - Kiến Hoa lại đem mấy lời đó cất vào trong, bây giờ vẫn chưa phải lúc.

“Có thể nói em biết 2 ngày qua anh đã tới đâu không?” - Lệ Dĩnh vẫn thắc mắc hai ngày vừa rồi Kiến Hoa đã đi đâu, nhưng anh vẫn một mực tỏ ra thần bí không nói với cô.

“Khi nào thích hợp sẽ nói em biết.”

Kiến Hoa lần nữa mãi mới chịu buông Lệ Dĩnh ra để cô rửa bát. Ánh mắt chăm chú vào công việc của cô lại mê hoặc anh. Không phải là diễn xuất, hay xuất hiện xinh đẹp với lễ phục, cô chỉ là đang đeo một chiếc tạp dề in toàn hình hoa cỏ và làm một công việc bình thường nhất. Nhưng trong lòng anh trào dâng một cảm giác khó tả, giống như cảm giác của gia đình.

...

Mọi thứ đã dọn dẹp xong mà Kỳ Long và Thi Thi vẫn chưa trở lại. Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đã tới bờ biển trước căn nhà đi dạo. Dù là mùa đông như không khí của biển cả vẫn mang lại cảm xúc khác biệt. Sự rộng lớn bao la của nó vốn xưa nay không thể trói buộc được Kiến Hoa, anh vẫn là nghiêm túc nhưng tùy hứng, lạnh lùng và lý trí. Thế nhưng cô gái trước mặt chỉ một ánh mắt, một nụ cười đã khiến anh tình nguyện bị trói buộc trong đó.

Cả ngày Lệ Dĩnh chạy qua chạy lại với đôi giày cao tới gần chục phân đó giờ hai bàn chân cô thực sự rất đau, hơn nữa cũng mỏi nhừ, có chút miễn cưỡng, không muốn tự bước đi nữa.

“Sư phụ, anh lại bế em một chút đi”

Lệ Dĩnh vẫn là được chiều mà quen, cậy mình nhỏ bé nhẹ cân lại nũng nịu bắt anh ôm cô nữa. Kiến Hoa nhanh chóng trong chớp mắt đã khiến Lệ Dĩnh nằm gọn trong vòng tay của mình, dặn dò với ngữ điệu sủng nịnh:

“Lần sau không nên đi giày cao như vậy nữa”

“Nhưng mà nếu mặc lễ phục không đi giày này sẽ không đẹp”

“Anh vẫn thấy rất đẹp”

Lệ Dĩnh vui vẻ vì lời khen của Kiến Hoa. Ý anh không phải muốn nói là dù có thể nào thì cô vẫn rất đẹp trong mắt anh sao. Như vậy là quá đủ rồi. Lệ Dĩnh như phản xạ vô định, lại vòng tay ôm chặt cổ Kiến Hoa, ghé vào ngực anh, hai mắt lại mơ hồ nhắm lại tận hưởng hương vị biển cả, cảm thụ phong vị của hạnh phúc và cảm nhận tình yêu của anh.

“Tất cả đều nghe theo anh”

...

Kỳ Long và Thi Thi đã trở về, nhìn ra bờ biển thấy bóng Kiến Hoa đang ẵm Lệ Dĩnh bước đi thong thả, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

“Long ca, anh có nghĩ hai người bọn họ cuối cùng cũng sẽ như chúng ta, được ở bên nhau không?”

“Chắc chắn, hôm nay họ đã làm người chứng giám cho hôn lễ của chúng ta. Một ngày nào đó, chúng ta sẽ là người chứng giám cho tình yêu của họ”.

56. Chương 57: Ngụy Trang

Những bông tuyết lớn trắng xóa nhẹ nhàng rơi trong bầu trời Bắc Kinh, sương mù cùng tuyết khiến ở bên ngoài mọi người khó có thể nhìn ra nhau nếu đứng cách xa vài thước. Các phương tiện cũng phải lưu thông chậm lại để phòng tai nạn, thế nhưng có một chiếc xe Cadillac màu đen vẫn mạnh mẽ vút trên đại lộ hướng

thăng đến sân bay. Còn có một chiếc xe bám theo sau, người trên xe có vẻ rất tập trung, cố đuổi kịp bằng được.

“Hoa ca, chúng ta có đuôi” - Khang Vũ vừa lái xe vừa theo dõi chiếc xe đang bám theo qua gương hậu.

“Mấy tháng qua không phải vẫn thế sao? Cứ để họ theo.”

Kiến Hoa có vẻ không quá quan tâm đến việc phóng viên thời gian qua cứ liên tục chiếu cố bám theo anh. Đôi lúc anh còn quay qua họ tươi tỉnh mà chào hỏi một chút, báo cho vị phóng viên đó biết là anh ta đã bị lộ. Thế nhưng dường như chẳng có tác dụng gì. Người ta ra sân bay thì có chuyện gì đâu chứ, vậy mà anh này cứ nhất quyết bám theo, không lẽ còn muốn xác nhận anh đã lên máy bay, chuyển nào và đi đâu rồi mới yên tâm quay về.

Khang Vũ lại nhún ga, chiếc xe lại rẽ ngang không khí buốt lạnh lao nhanh hơn. Dây dưa mãi với tay phóng viên, không cẩn thận sẽ muộn mất.

Kiến Hoa mang theo không nhiều đồ tùy thân, chỉ một balô chứa vật dụng cần thiết, với quần áo đơn giản và chiếc điện thoại cứ khư khư trên tay không rời. Chỉ có Khang Vũ là vác theo một túi khá lớn. Hai ngày nữa đã tới Mừng 1 Tết Nguyên Đán, sân bay chật ních người, ai cũng lách kích cơ ngan là đồ đặc, quà cáp. Họ chỉ mong nhanh chóng được lên máy bay trở về với gia đình. Thế nên cũng chẳng có ai chú ý đến sự xuất hiện của Kiến Hoa. Hai người họ cứ thế lách qua từng dòng người tấp nập tiến vào trong, còn vị phóng viên bám đuôi khi nãy cũng đuổi kịp, một tay ôm chặt lấy máy ảnh, còn tay kia không ngừng rẽ qua dòng người xin nhường đường.

“Cậu đã chuẩn bị đủ những thứ đó rồi chứ?”

“Hoa ca, đều đã chuẩn bị ổn cả. Mọi thứ đều khác hẳn so với thường ngày” - Kiến Hoa gật đầu tỏ vẻ hài lòng, anh luôn yên tâm khi giao bất cứ việc gì cho Khang Vũ.

Chuyến bay lúc 9h tối đi Đài Loan chỉ còn ba mươi phút nữa là cất cánh. Kiến Hoa cùng Khang Vũ nhanh chóng bước vào khu làm thủ tục. Nhân viên check in của chuyến bay còn chần chừ làm thủ tục cho họ mất vài phút vì mãi ngắm Kiến Hoa, cơ hội được đứng đối diện với nam thần đầu phải lúc nào cũng có được. Nếu không phải quy định ở sân bay quá khắt khe thì cô đã xin chụp một tấm ảnh với anh rồi. Kiến Hoa hơi gấp gáp nên làm thủ tục xong nhanh chóng đi vào trong. Tay phóng viên khi nãy còn liên tục nháy máy giờ thấy anh đã đi vào thì cũng quay đầu đi mất. Chán nản lại một ngày tác nghiệp không thu được gì.

Đi được nửa đường, hai người họ bỏ ngang rẽ vào khu phòng chờ cho khách đợi chuyến bay. Kiến Hoa cầm lấy chiếc túi Khang Vũ vẫn đeo này giờ, đi vào khu toilet gần đó. Thì ra trong chiếc túi đó đều là quần áo, còn có mũ và kính. Thế nhưng mấy bộ đồ mà Khang Vũ chuẩn bị này hoàn toàn không hề giống với phong cách trước nay của Kiến Hoa. Một chiếc quần kaki màu sậm mài rách gối, một chiếc áo bông dài phải tới hơn một thước, rõ là bên trong nhồi rất nhiều bông, ai mặc nó vào nghe chừng có vẻ còn tưởng người đó rất béo, một chiếc mũ lưỡi trai và cặp kính đều màu đen. Ngoài ra còn một đôi giày thể thao theo phong cách khá bụi bặm. Tất cả đều đã cũ. Nếu mặc nguyên bộ này ra đường, không giống như ăn may thành thị thì cũng giống như dân đi bụi lâu ngày. Kiến Hoa không suy nghĩ thay đồ mình đang mặc trên người và thay vào là những đồ mà Khang Vũ chuẩn bị, chỉ năm phút sau đã trở ra.

“Thế nào? Có thể bị phát hiện không?” - Kiến Hoa cẩn thận dò hỏi ý kiến Khang Vũ.

“Tuyệt đối không, nếu là em cũng không biết”

“Tốt, cậu lên máy bay đi, cẩn thận một chút. Ngày kia chúng ta sẽ gặp ở Thượng Hải”

Khang Vũ nhận lời dặn dò rồi nhanh chóng biến mất trong con đường dài dẫn ra sân bay. Kiến Hoa quay người qua soi mình trong tấm gương phản chiếu trên các biển quảng cáo gần đó, rất hài lòng. Ngụy trang như vậy, chắc chắn không ai có thể nhận ra anh.

Chuyến bay đi Đài Loan đã cất cánh, nhưng một bóng người từ khu dẫn ra chuyến bay đó lại trở ra, trông dáng đi đích thực là một người đàn ông, nhưng người này lại mặc một chiếc áo bông đen dài quá đầu gối, hơn nữa, mũ của nó còn che mất nửa gương mặt. Không chỉ thế, anh ta còn đeo khẩu trang và kính đen. Căn bản không thể nhìn được là ai. Vẫn biết là hôm nay trời rét, nhưng cũng đâu cần phải che chắn kín

như vậy chứ. Nhiều người tò mò nhưng ai cũng bận nên không hơi đâu mà quan tâm nữa. Người đàn ông có vẻ vội vàng nhằm khu check in mà tiến đến.

“Vị tiên sinh này, xin anh vui lòng tháo khẩu trang để làm thủ tục” - Nam nhân viên sân bay rất lễ phép yêu cầu.

Kiến Hoa quan sát xung quanh, rồi mới tháo bỏ kính và khẩu trang đeo sùm sụp này giờ. Anh chàng nhân viên sân bay khi này còn khó hiểu không biết tại sao vị khách này lại che chắn kín mít như vậy giờ nhận ra Kiến Hoa thì cũng đã thâm hiểu, chắc anh không muốn gây sự chú ý của mọi người. Nhìn thông tin trên chiếc vé của Kiến Hoa, nhân viên đó tươi cười trả lại hộ chiếu cho anh, tránh qua một bên, cúi đầu mời Kiến Hoa bước qua:

“Chuyến bay đi Chiết Giang sẽ khởi hành trong hai mươi phút nữa, chúc quý khách thượng lộ bình an.”

Kiến Hoa nhận lại hộ chiếu của mình, nhẹ cúi đầu cảm ơn rồi nhanh chóng lách qua tiến vào trong. Không có điều gì bất thường xảy ra, anh đã thuận lợi đổi được chuyến bay. Địa điểm sắp tới sẽ là Hoành Diêm.

Kiến Hoa mở khóa chiếc áo dài, lấy điện thoại từ trong túi, soạn một tin nhắn chuẩn bị gửi đi. Nhiệt độ hôm nay làm tay anh lạnh cóng, thao tác có chút khó khăn nhưng cũng nhanh chóng gửi được một tin nhắn ngắn gọn:

“Anh chuẩn bị lên máy bay, mọi việc đều ổn”

Cùng lúc đó, Lệ Dĩnh vừa quay xong một phân cảnh đã vội chớp lấy điện thoại, mừng rỡ đọc tin nhắn của Kiến Hoa. Vậy là Tết năm nay, cô sẽ không phải ở một mình nữa.

57. Chương 58: Giao Thừa (p1)

Hôm nay đã là ngày cuối cùng trong năm, chỉ vài tiếng nữa khoảnh khắc giao thừa sẽ tới, cả Hoành Diêm sẽ chìm trong sắc pháo hoa rực rỡ, nhưng đoàn làm phim Thực Sơn vẫn miệt mài quay. Trở lại sau đám cưới mà không nhiều người biết, Kỳ Long đẩy nhanh tốc độ quay phim, cùng chỉ vài ba tuần nữa sẽ đóng máy. Giao thừa đầu tiên sau khi kết hôn, anh rất muốn ở cùng với Thi Thi nhưng cũng không thể trì hoãn việc quay phim, vừa tốn chi phí lại ảnh hưởng đến lịch trình của diễn viên. Thế nên Thi Thi từ sớm cũng đã tới đây, hai người họ sẽ cùng đón năm mới trên phim trường. Bốn tiếng trước khi tới thời khắc chuyển qua năm mới, Kỳ Long đã cho đoàn nghỉ ngơi.

“Lệ Dĩnh, chúc tân niên vui vẻ. Xe đang đợi ở phía sau đó” - Kỳ Long thừa biết tâm tư Lệ Dĩnh bây giờ đâu có đặt trong mấy lời chúc mừng ấy, điều cô quan tâm là chiếc xe đang chờ kia bao giờ sẽ đưa cô đến chỗ của Kiến Hoa.

“Mặc ấm một chút, không Hoa ca lại trách bọn chị không chăm sóc tốt cho em” - Thi Thi tình tứ khoác tay Kỳ Long, dặn dò Lệ Dĩnh, hai người trông có chút giống như dặn dò em gái trước khi về nhà chồng vậy.

“Papa, Thi Tỷ, năm mới hạnh phúc. Em đi đây”

Lệ Dĩnh tạm biệt họ rồi vội vàng ra chiếc xe phía sau phim trường đã chờ sẵn ở đó. Lệ Dĩnh không biết người lái xe là ai, chỉ biết là anh ta do Kỳ Long sắp xếp. Tới giờ đưa cô ra chỗ cần tới, sau đó sẽ lại đưa cô về. Lệ Dĩnh cũng chỉ biết có vậy. Kiến Hoa cũng chỉ nói sẽ có người tới đón cô, nhưng cũng không nói sẽ đi đâu. Anh lúc nào cũng thế, thần thần bí bí, luôn khiến cô bất ngờ.

Thủ phủ của tỉnh Chiết Giang là thành phố Hàng Châu nổi tiếng, nơi đây không thiếu cảnh đẹp để thưởng lãm không khí đêm giao thừa...Khi mà hầu hết mọi người đều kéo nhau đến Tây Hồ, khu phố cổ Tây Đường hay hồ vạn đảo để xem pháo hoa thì chiếc xe lại đưa Lệ Dĩnh xa khỏi trung tâm.

Vị tài xế có vẻ nhận thấy được sự gấp gáp của người ngồi phía sau nên nhấn ga đi càng nhanh hơn. Gần một giờ đồng hồ trôi qua, chiếc xe cũng dừng lại. Anh ta mở cửa cẩn thận giúp Lệ Dĩnh xuống xe

“Tiểu thư, người cô cần gặp đang ở đây. 10h sáng mai tôi sẽ quay lại đón cô.”

“Cảm ơn anh”

Nói rồi, chiếc xe cũng biến mất trong màn đêm. Bây giờ không khí ở trung tâm hẳn rất náo nhiệt, còn ở đây lại là một không khí tĩnh lặng, nhưng không phải là sự buồn chán mà là đem lại cho người ta cảm giác thư thái. Cái mát lạnh của biển phả từng hồi vào gương mặt Lê Đình, cô ngửi thấy vị mặn của biển, cũng thấy mùi hương của cây cối. Tiếng chuông dài chọt vang lên từ đỉnh núi phía sau lưng cô. Vừa có biển, vừa có núi, lại có tiếng chuông...nơi đây hẳn ắt là Phổ Đà sơn.

Phổ Đà, Nga Mi, Ngũ Đài và Cửu Hoa là bốn ngọn núi thiêng của Phật giáo Trung Quốc. Nhưng khác với ba ngọn núi còn lại, Phổ Đà Sơn hướng ra biển. Từng phút những con sóng biển dập dềnh tấp vào chân núi. Ở đây người ta có cảm giác vừa thanh tịnh, lại vừa thoải mái. Tiếng sóng biển hoà với tiếng gió xào xạc qua kẽ lá tạo nên âm thanh du dương, yên bình. Cứ một canh giờ, quả chuông lớn trên đỉnh cao nhất của Phổ Đà sơn lại rung lên, bất kể thời tiết trước nay đều chưa hề sai một khắc.

Lê Đình phóng ánh mắt ra xung quanh đều không hề có ai khác. Ánh sáng từ ngọn hải đăng phía xa cùng những chiếc đèn lồng thấp sáng treo trên các đỉnh hóng mát của Phổ Đà sơn cũng chỉ soi sáng bóng dáng một mình cô trên bãi biển. Lê Đình trầm nghĩ không phải vị tài xế có nhầm lẫn gì chứ, ở đây đâu hề có ai.

“Sư phụ...Sư phụ...Sư phụ...em tới rồi” - Lê Đình gọi liên mấy tiếng nhưng vẫn chưa thấy bóng của Kiến Hoa vẫn chưa thấy đâu.

“Hoa caaaaa...” - Xung quanh vẫn im như tờ.

“Hoắc tiên sinhhhhhhh...”

Trong bóng đêm, một thân ảnh vụng chãi xuất hiện, bước đi có vẻ nặng nề. Người đó một thân đồ đen, trùm kín từ đầu tới chân, một chút cũng không để lộ, chỉ chừa lại hai mắt để quan sát, vẫn không lên tiếng từ từ tiến lại đối diện Lê Đình.

“Tiểu thư, cô đang đợi ai sao, liệu tôi có thể giúp gì cho cô?” - Kiến Hoa khàn giọng giả bộ đánh lừa Lê Đình, nhưng cô chỉ đáp lại một câu ngắn gọn.

“Không ai cả”

“Nếu vậy thì tạm biệt. Chúc cô năm mới vui vẻ” - Người này thanh âm có vẻ chùng xuống, hiện rõ nét không vui.

“Anh còn có ai khác để đón Tết cùng sao?”

Lê Đình cong môi nói với lại một câu giọng điệu trách móc sau lưng người đàn ông đang có vẻ miễn cưỡng bước đi. Nghe thấy vậy anh ta dường như rất vui mừng quay phắt lại, giọng nói chất chứa sự vui mừng.

“Em nhận ra anh?”

“Em đâu có ngốc như lúc ở nhà hàng sushi nữa. Từ lúc anh nhìn em, em đã nhận ra rồi” - Lê Đình nguyệt Kiến Hoa một cái, bộ dạng đó, trang phục đó thì cô có thể không nhận ra, nhưng ánh mắt anh nhìn cô, trên đời chỉ có một, sao có thể nhầm lẫn được chứ. Lê Đình với tay tháo bỏ khẩu trang đang che kín gương mặt Kiến Hoa, để anh cảm nhận hơi ấm từ đôi bàn tay cô.

“Sư phụ, mặt anh lạnh quá. Anh chờ em ở đây từ sáng sao?” - Cô biết anh đã hạ cánh tới đây từ sáng, nhưng cũng không thể bỏ công việc mà chạy vội tới đây.

“Một lát nữa sẽ ấm thôi. Anh còn chưa tính từ nay em gọi anh là gì?”

“Là sư phụ à...” - Lê Đình bụm miệng quay đi, không phải chuyện nhỏ thế anh cũng tính sổ với cô chứ.

“Không phải, là câu sau đó”

“Em cũng không nhớ rõ nữa. Giờ chúng ta đi đâu?” - Lê Đình giả bộ cười ngây ngô đối chủ đề

“Em đừng đánh trống lảng. Thế nào...Hoa ca? Hoắc tiên sinh...? Em thật to gan”

“Ai da, em gọi mãi vẫn không thấy ai. Nếu cứ gọi ”sư phụ“, trên Phổ Đà sơn hơn ba nghìn vị hòa thượng, nếu lỡ nghe thấy em gọi đều ra đây thì biết tính sao?” - Lệ Dĩnh vẫn cố cự nự, lý do của cô nghe thật khôi hài nhưng cũng đâu tính là không có cơ sở. Ở đây yên tĩnh như vậy, nếu cô cứ kêu to “sư phụ” mãi, dám chắc có vài vị hòa thượng ra đây lắm.

“Kiến Hoa...em cũng có thể gọi anh như thế” - Anh vẫn luôn muốn cô gọi anh một lần như vậy. Đó mới chính là cách các cô gái dùng để gọi chàng trai mà mình yêu.

“Vẫn nên gọi là sư phụ đi, gọi như thế có chút kì kì” - Lệ Dĩnh xấu hổ lại tóm cổ áo bông của Kiến Hoa mà rúc vào.

“Gọi một lần anh sẽ bỏ qua cho em việc khi nãy, được không?” - Kiến Hoa không có vẻ gì là ra điều kiện mà đang giống với giọng điệu nài nỉ chờ đợi thì đúng hơn.

Lệ Dĩnh vẫn không dám ngẩng mặt lên, lí nhí gọi một tiếng.

“Kiến Hoa”

Thanh âm ngọt ngào đó như gãi vào tim anh, Kiến Hoa thích thú nâng khuôn mặt Lệ Dĩnh lên khỏi ngực mình, hôn chớp nhoáng lên môi cô coi như phần thưởng vì câu nói vừa rồi, sau đó nắm tay cô hướng Phổ Đà sơn đi tới.

“Đi theo anh”

Nếu ai không biết còn tưởng có một vị hòa thượng ngày đêm túc trực ở đỉnh núi để cứ mỗi giờ lại rung chuông một lần. Thế nhưng thực tế là sợi dây chuông nối với chính điện của Phổ Đà tự bằng một sợi dây dài cả trăm mét. Vị hòa thượng bình thường vẫn có nhiệm vụ lên hương trong chính điện cứ mỗi giờ sẽ kéo chiếc dây đó một lần, vì thế dù tận trên đỉnh núi nhưng chuông Phổ Đà chưa hề kêu thiếu tới một lần.

Lối dẫn lên đỉnh núi Phổ Đà hai bên đều treo đèn lồng sáng rực. Từ chân núi lên tới tháp chuông tổng cộng một nghìn bậc thang. Từ lúc Phổ Đà xuất hiện trong lịch sử Trung Hoa đời Đường đến khi con đường này được xây dựng có niên đại hơn một nghìn năm, vì thế họ cũng làm một nghìn bậc thang để thể hiện sự cổ kính của Phổ Đà sơn.

“Sư phụ, chúng ta đi đâu?”

“Lên đỉnh tháp buộc dây chuông”

“Á, sư phụ là một nghìn bậc đó, anh không mỗi chân cũng phải nghỉ tới em chứ” - Lệ Dĩnh nghe thấy việc phải leo tới một nghìn bậc đã sợ phát khiếp. Cả ngày hôm nay cô quay phim đã mệt lắm rồi. Còn chưa thắc mắc tới việc sư phụ muốn lên đó buộc dây chuông làm gì chứ.

“Bé hay vác lên cũng được, anh nhất định sẽ đưa em lên đến nơi” - Kiến Hoa biết cô mệt nhưng vẫn buông lời trêu chọc.

Lệ Dĩnh đương nhiên biết nếu cô mệt, Kiến Hoa chắc chắn sẽ làm mọi cách đưa cô lên được trên đó. Thế nhưng lưng của anh vốn vẫn bị đau mà, làm thế mãi thật không được, cho dù cô thật sự thích thú những lúc được nằm yên trong vòng tay anh. Trong cô tràn lên một quyết tâm cao độ, có sư phụ đi cùng rồi, một nghìn bậc không đáng là bao. Đi mãi, đi mãi, con đường rực rỡ ánh sáng từ đèn lồng rọi bước hai người đang nắm tay tình tứ mà bước đi, thỉnh thoảng lại nhìn sang nhau với ánh mắt âu yếm, hay cô gái lại khoác tay vịn vào chàng trai thật tình cảm. Một nghìn bậc cuối cùng tới điểm cuối. Tháp chuông đã ở trước mặt.

“Em hãy chọn một chiếc mình thích nhất đi”

Giờ Lệ Dĩnh mới thực sự hiểu được nơi đây tại sao lại gọi là tháp chuông, không chỉ bởi quả chuông lớn nhất của Phổ Đà nằm ở đây mà xung quanh lan can của tháp cũng treo rất nhiều chuông, chỉ có điều kích cỡ đều nhỏ hơn nhiều, so ra chỉ lớn hơn quả chanh một chút mà thôi. Hai người họ đang đứng bên cạnh một cái giá treo vô vàn quả chuông nhỏ xinh xắn nhiều màu sắc. Nghe Kiến Hoa nói vậy, Lệ Dĩnh lướt qua một lượt rồi chọn lấy một chiếc. Không hên mà gặp, cả hai cùng chọn một chiếc chuông màu bạc nhỏ nhắn, hoa văn trên chiếc chuông rất đơn giản nhưng tinh tế.

“Em hãy viết tên của anh lên đó”

Lệ Dĩnh cũng không ý kiến mà làm theo, một lát sau bên trong chiếc chuông của cô đã ghi một chữ “Hoa”, còn Kiến Hoa cũng nhanh chóng viết một chữ “Dĩnh” lên chiếc chuông của mình.

“Lại đây buộc cùng anh” - Gió lớn, hai chiếc chuông không ngừng đung đưa làm việc cột hai chiếc vào nhau cũng cần phải hai người mới làm được. Lệ Dĩnh chăm chú giữ một dây để Kiến Hoa làm trụ thắt dây còn lại của quả chuông, cùng không phát hiện ánh mắt của anh đắm đuối nhìn cô khi buộc nó. Hoàn thành rồi, Lệ Dĩnh đem chuông của hai người móc lên lan can cùng với nhiều chiếc chuông khác. Mỗi cơn gió đi qua, tất thấy đều cùng rung lên một âm thanh vui tai như một bản cổ nhạc tuyệt diệu.

“Sư phụ, sao ở đây lại nhiều chuông như thế?” - Nãy giờ cô chỉ làm theo lời anh, còn nguyên nhân vì sao vẫn chưa biết. Cô cũng không để ý rằng ở đây nhiều chuông như vậy nhưng đều có một điểm chung là mỗi chiếc chuông đều có một chiếc khác được buộc cùng với nó.

“Chúng ta thấp nhang đã rồi anh sẽ giải thích cho em”

Lệ Dĩnh chợt quên khuấy mất, hai người đến một nơi linh thiêng như Phổ Đà sơn mà nãy giờ cô chỉ mãi thắc mắc mà quên mất thấp nhang kính phật. Hai người thành kính quỳ xuống tẩm thắp trước mặt, cúi đầu ba lần rồi cắm que hương vào lư đồng ngay dưới quả chuông lớn.

Lệ Dĩnh vẫn là một gương mặt thắc mắc lý do cho việc làm từ nãy giờ của hai người. Kiến Hoa úp mở giải thích:

“Việc chúng ta vừa làm có nghĩa là từ bây giờ em bị buộc với anh” - Kiến Hoa cười vui vẻ đáp một câu ngắn gọn. Mọi việc đã làm xong, cô không chịu cũng không được.

Lệ Dĩnh không bắt ngờ vì ý nghĩa của việc buộc dây chuông. Điều cô bắt ngờ là việc anh đã cất công đưa cô đến đây để buộc nó. Từ việc tìm viên đá “Nữ thần chi lệ” đến việc này, tất cả đều khiến suy nghĩ ban đầu của cô về Kiến Hoa đều trật lất. Anh không lạnh lùng, không lãnh đạm, chẳng qua là anh chưa thấy được người có thể làm anh trở nên ấm áp như vậy. Lệ Dĩnh chợt cảm thấy hạnh phúc khi biết mình chính là người đó.

Phật tổ chứng giám cho mọi tình cảm của chúng sinh, nơi đây đã chứng kiến nhiều câu chuyện tình yêu cảm động. Chuông Phổ Đà buộc duyên ương, mục đích của anh đưa cô lên đây chính là ý này. Lương duyên đã buộc chặt, hy vọng rằng sẽ mãi có hạnh phúc.

58. Chương 59: Giao Thừa (p2)

Lệ Dĩnh lại tựa vào vai Kiến Hoa trên đỉnh hóng mát lưng chừng Phổ Đà sơn nhìn ra biển. Thời gian hai người ở bên nhau trôi qua nhanh như cơn gió, chẳng mấy chốc kim đồng hồ trên tay Kiến Hoa đều đã chỉ sang số mười hai.

“Năm mới hạnh phúc, sư phụ”

“Tiểu Dĩnh, năm mới hạnh phúc”

Tất niên đầu tiên hai người họ ở bên nhau, cũng là giao thừa đầu tiên họ không còn cô đơn nữa. Kiến Hoa trao ánh mắt thâm tình nhìn Lệ Dĩnh, nhẹ nhàng nâng cằm cô âu yếm đặt lên đó một nụ hôn ấm áp, đúng lúc đó tiếng chuông điểm thời khắc giao thừa lại vang vọng trên đỉnh Phổ Đà sơn.

“Bùm! Bùm!Bùm” - Từng bông pháo hoa rực rỡ chiếu sáng trên bầu trời Phổ Đà sơn. Dưới ánh sáng lung linh tuyệt mỹ của nó, một đôi tình nhân đang đắm đuối trong nụ hôn sâu như biển cả. Nhưng cuối cùng cũng không thể cưỡng lại sự bất ngờ từ vẻ đẹp trước mắt, Lệ Dĩnh đành quyến luyến dứt ra khỏi làn môi ấm áp của Kiến Hoa.

“Sư phụ, sao ở đây lại có pháo hoa?”

“Quà tân niên cho em, nhưng chỉ có hai mươi tám quả thôi”

Hai người đã không thể cùng nhau xem pháo hoa hoành tráng ở Tây Hồ thì anh sẽ mang pháo hoa đến đây cho cô. Dù ít một chút nhưng cái chính là chỉ hai người ở bên nhau cùng ngắm nó. Đã sang năm mới, cô sẽ hai mươi tám tuổi vì thế pháo hoa cũng theo số đó mà làm. Vì cái này mà anh mất cả ngày hôm nay ở đây chuẩn bị, còn khó khăn lắm mới tìm được một người tới đúng giờ châm pháo, quả tốn không ít tâm tư.

“Sư phụ, em rất thích”

Là tâm ý của anh thì dù chỉ có một quả hay dù không được thấy pháo hoa trong đêm giao thừa đối với cô cũng đều là hạnh phúc.

...

Đã bước sang năm mới, Lệ Dĩnh tựa bên vai Kiến Hoa cùng nghĩ lại một năm qua cô đã đạt được những gì, đã mất những gì. Mất những gì...cô vốn không quan tâm, bởi những gì vốn là của mình tất sẽ là của mình, muốn tồn tại trong nghề này phải biết chấp nhận, lấy những thứ đã mất để làm động lực tiến lên phía trước. Chính ý nghĩ đó mà có Lệ Dĩnh của ngày hôm nay. So với việc nuối tiếc những thứ đó thì việc trân trọng những thứ mình đang có quan trọng hơn rất nhiều, mà cái được lớn nhất của cô chính là người đàn ông bên cạnh. Cô còn nhớ, lần gần đây nhất ở Hàng Châu cô đã được trải nghiệm quá rõ thế nào là được - mất...

“Sư phụ, lần trước khi em đọc được tin đồn của anh trên báo cũng là đang ở đây”

“Sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện đó?”

“Anh không biết, hôm đó em đã một mình lang thang ở Tây Đường để đuổi đi những suy nghĩ trong đầu nhưng mà...”

“Nhưng rồi sao...?”

“Nhưng rồi em nhận ra không thể làm được”

“Rồi sao nữa?”

“Rồi em nhận ra...em thích anh”

Tin đồn của Kiến Hoa đã gây ra cho anh không ít mệt mỏi, cũng khiến Lệ Dĩnh biết thế nào là đau khổ. Nhưng tính ra Kiến Hoa cũng phải cảm ơn cái tin đồn đó. Nhờ có nó mà ai đó đã nhận ra tình cảm của mình. Nhờ nó mà ai đó đã khóc vì anh. Và nhờ có nó mà anh đã đẩy nhanh tốc độ mà tỏ tình với cô. Kiến Hoa vui vẻ gạt gù cảm thán:

“Xem ra tới đây đón Tết quả là quyết định đúng đắn”

Hàng Châu là nơi nắm giữ điểm đầu tình cảm của Lệ Dĩnh với Kiến Hoa. Lần trước ở đây cô đau khổ nhận ra tình cảm của mình với anh, nhưng lần này ở đây chỉ có hạnh phúc. Hàng Châu trong mắt cô chưa từng đẹp như lúc này, đơn giản vì hiện tại đã có anh ở bên cô.

...

Thời gian cứ thế trôi qua, bóng đêm tĩnh mịch vẫn cứ thế ôm trọn lấy hai người. Từng giây phút qua đi đều là quý giá, mang đi sự tiếc nuối của cặp tình nhân.

“Em dựa vào anh ngủ chút đi”

“Không được, một chút nữa lại phải về, em không thể ngủ”

Cứ mỗi lần ở bên anh là cô lại dễ dàng mà thiếp đi, dù trước đó còn rất cứng họng cam đoan sẽ không ngủ. Nhưng được ôm trong vòng tay an toàn, ấm áp như vậy, cô không còn gì lo lắng. Mọi phiền muộn đều như cánh bay mất, nên vô ưu mà ngủ bên cạnh anh. Lần này cũng không ngoại lệ. Hai mi mắt cô cứ thế dần sụp xuống rồi chìm vào giấc ngủ. Kiến Hoa mở khóa chiếc áo khoác lớn của mình rồi choàng hai vạt áo ôm trọn lấy Lệ Dĩnh, như vậy sẽ ấm hơn. Mặc dù cô đã mặc áo ấm, nhưng ban đêm, hai người lại đang ở ngoài trời, cần thận đề phòng bị cảm vẫn hơn.

Kiến Hoa sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có được cảm giác hạnh phúc, yên bình như lúc này. Anh đã đi một quãng đường không dài, nhưng cũng không ngắn, đủ để biết được mình cần gì, cũng đủ để biết trân trọng hạnh phúc không dễ gì tìm được. Giây phút này chính là điều anh muốn nắm giữ, không thể để vuột mất.

Kiến Hoa nhẹ nhàng lấy trong túi mình ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, màu của chiếc hộp đã bạc xem chừng cũng đã cũ. Ánh mắt anh chuyển từ chiếc hộp lại sang Lệ Dĩnh rồi ánh lên tia hy vọng rạng ngời.

Lệ Dĩnh ngủ ngon tới mức khi mở mắt thì mặt trời đã lên đến đỉnh tháp. Đồng hồ trên tay Kiến Hoa cũng đã báo 8h sáng. Kiến Hoa tựa lưng vào cột của căn đình, anh đã làm chỗ dựa cho cô cả đêm, đã ngủ lúc nào không biết. Lệ Dĩnh thích thú phát hiện đây hình như là lần đầu tiên cô trông thấy gương mặt của anh ngủ ngon như vậy. Nắng sớm chiếu vào càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn từ những đường nét trên gương mặt đó.

Lệ Dĩnh tiến lại gần Kiến Hoa quan sát, đưa ngón tay mềm mại của mình lướt nhẹ nhàng trên trán, rồi mi mắt, sống mũi, đến xương hàm rồi lại tới bờ môi Kiến Hoa, chỗ nào cũng khiến cô cảm thán một vẻ đẹp nam thần đến hoàn hảo.

“Sư phụ thật soái, lông mi cũng rất dài nữa” - Lệ Dĩnh vừa nói vừa cong môi ghen tị, sao đàn ông lại có thể đẹp như vậy chứ.

“Yết hầu mà cũng đẹp như vậy” - Lệ Dĩnh di chuyển ngón tay xuống cổ Kiến Hoa, cái yết hầu nam tính đó thật quyến rũ những trái tim bé bỏng như cô à. Bất chợt một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô.

“Tiểu Dĩnh, em tính làm gì?”

Bị bắt gặp nhân lúc sư phụ ngủ say mà làm chuyện ám muội, Lệ Dĩnh lúng túng túm đại lấy một lý do nghe qua đã hết sức vô lý.

“Em đâu có...em là...em là...tìm hồng bao”

“Hồng bao?” - Kiến Hoa khó hiểu, hồng bao sao lại có thể ở trên mặt, trên cổ anh được chứ. Cô gái này vẫn là nói dối mà không biết nói dối.

“Đúng vậy...hôm nay là mừng Một Tết, anh vẫn chưa cho em hồng bao”

Kiến Hoa tinh ý nhìn Lệ Dĩnh, rồi nháy mắt xuống phía dưới, rõ ràng là chột dạ rồi nên lấy đại một nguyên nhân đây mà.

“Hồng bao...đang ở trên ngón tay em”

Lệ Dĩnh giật mình đưa bàn tay lên kiểm tra, một chiếc nhẫn bạc thiết kế rất đơn giản, trên còn gắn vài viên đá xanh đang yên vị trên ngón tay nhỏ bé của cô, vô cùng vừa vặn như nó trước đây đã vốn là của cô.

“Sư phụ...đây...đây là cái gì” - Lệ Dĩnh ngạc nhiên, lắp bắp hỏi Kiến Hoa.

“Còn có thể là cái gì. Nó cùng một bộ với chiếc vòng tay, lần trước anh quên không đưa cho em.” - Tới đây Lệ Dĩnh mới thở phào một cái, vậy mà cô còn tưởng...

“Nhưng sao nó lại trên tay em?”

“Đương nhiên là do anh đeo. Cái này cũng không được tháo xuống”

Lệ Dĩnh vô định gạt đầy, đưa tay giơ ra trước mặt trời, một vầng sáng lấp lánh tỏa ra xung quanh hai người. Kiến Hoa cảm nhận được tia sáng ấm áp rực rỡ. Một đến từ mặt trời ngoài biển rộng bao la kia, một đến từ cô gái mà anh yêu sâu đậm.

“Chúng ta đi thôi” - Kiến Hoa lại nắm chặt lấy tay Lệ Dĩnh, như anh vẫn thường làm, giờ đã trở thành việc quen thuộc.

“Đi đâu cơ?”

“Còn đi đâu nữa, xin cơm chay, anh đói rồi”

Sáng mừng 1 Tết làm gì có ai tới đây chứ, hai người có thể yên tâm ở bên nhau cho tới khi anh tài xế kia tới đón Lệ Dĩnh trở lại phim trường. Còn bây giờ, anh phải đưa tiểu đồ đệ lên chùa chúc Tết, tiện thể xin cơm chay. Từ đêm qua đã không có gì vào bụng rồi.

59. Chương 60: Theo Dõi Ở Sân Bay

Ba tháng sau, 9h tối, sân bay Bắc Kinh...

“Lệ Dĩnh, tối rồi còn đội mũ làm gì?”

“Em thích”

“Em tự soi gương đi, mũ cũng đội ngược” - Lệ Dĩnh buông xõa tóc, còn đội một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, có chút viền xanh lam xem chừng rất đáng yêu. Hình ảnh này của cô thật khiến Nancy lạ lẫm, nhưng đối với Lệ Dĩnh, đây vốn lại là sở thích mới của cô. Hơn nữa, món quà này là đích thân Kiến Hoa mua tặng cho cô. Đến cách đội mũ cũng giống với người ta.

“Mặc kệ, em thích là được”

Nancy nhún vai, từ lúc yêu vào rồi, căn bản tâm tình của Lệ Dĩnh cô không thể nào hiểu hết nổi. Nếu như ngày trước lúc nào cũng chỉ có quay phim và quay phim, cô có chút vất vả nhưng cái chính là sự ổn định vì mọi thứ đều trong khuôn khổ của nó, cứ thế mà làm. Còn giờ đây, sự bất thường của người đang yêu khiến cô tổn không ít chất xám. Nhiều lúc cô thật ngưỡng mộ những nghệ sĩ nào có thể công khai tình cảm. Ở bên cạnh Lệ Dĩnh bây giờ lúc nào cũng treo lơ lửng nguy cơ bị phóng viên nắm được thóp, cô ngoài việc phải quản lý tốt lịch trình của Lệ Dĩnh, còn kiêm thêm việc phòng chống nguy cơ bại lộ bất cứ lúc nào. Khang Vũ bên Kiến Hoa cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự. Nếu một ngày nào đó hai người họ công khai, có lẽ người ăn mừng đầu tiên chính là cô và Khang Vũ.

Lệ Dĩnh mang một tâm trạng háo hức bước ra từ bên trong khu nhận hành lý. Vừa hoàn thành lịch trình cô đã đáp ngay chuyến bay từ Thượng Hải tới đây. Có ai đó còn đang quay phim ở Bắc Kinh, vậy là bây giờ hai người đang cùng ở dưới một khung trời. Tranh thủ thời gian ngày mai cô ghi hình cho đài Hồ Nam mà tối sớm một chút gặp anh.

“Sư phụ, em vừa ra sảnh rồi” - Lệ Dĩnh vội vàng mở điện thoại, Kiến Hoa đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

“Cẩn thận có người bám theo” - Giọng nói của Kiến Hoa bên trong có vẻ rất cẩn trọng.

“Lệ Dĩnh em nói nhỏ một chút đi” - Nancy bên cạnh thì thầm, phong thái vẫn tự nhiên nhưng ánh mắt thì không ngừng quan sát xung quanh. Lệ Dĩnh cứ gọi điện cho Kiến Hoa là không quan tâm đến việc gì nữa cả. Những lúc như vậy cô lại ra sức để ý không để có gì bất thường lọt vào ống kính của mấy tay phóng viên.

Lệ Dĩnh vẫn đang không để ý, băng băng vừa đi vừa nhắn tin cho Kiến Hoa, anh nói nhắn tin sẽ an toàn hơn. Bỗng Nancy vội chạy chắn ngang trước mặt cô, thiếu chút nữa là hai người đâm sầm vào nhau.

“Nancy chị làm gì vậy, suýt nữa thì đụng trúng em rồi”

Lệ Dĩnh nhăn nhó vì vừa thoát khỏi cú va chạm, vẫn không hiểu cái đánh mắt ra phía sau của Nancy này giờ là có ý gì.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, cẩn thận coi, phóng viên ngay đằng trước. Chắc chắn lát nữa sẽ theo chúng ta tới cùng”

Vậy ra là Nancy cố tình đứng che mắt tầm nhìn của tay phóng viên kia với Lệ Dĩnh. Thế nên cái khoảnh khắc Lệ Dĩnh cười tủm tỉm nhìn vào điện thoại đã không bị nằm gọn trong máy ảnh của anh ta.

“Phải làm thế nào đây, chúng ta không thể đến chỗ Hoa ca thế này được?” - Nancy lo lắng tìm biện pháp, nhìn từ xa hai người có vẻ chỉ như đang trao đổi một chuyện hết sức bình thường, không có điều gì đáng nghi.

“Chúng ta lên trung tâm thương mại, anh ấy nói nếu thấy phóng viên thì đi lên đó” - Lệ Dĩnh đột nhiên xử lý tình huống nhanh bất ngờ còn khiến Nancy ngạc nhiên, thì ra mọi thứ đã trong dự liệu của Kiến Hoa.

Hai người họ thay vì trở ra lại đi lên tầng 3, nơi đó là một trung tâm thương mại mới đi vào hoạt động. Đã tới đêm nên các gian hàng cũng vắng, không có người phục vụ nhiều.

Lệ Dĩnh bình thần vừa đi vừa xem xét các gian hàng, mặc dù cô đâu có tâm ý muốn mua, cái chính vẫn là nghĩ cách cắt đuôi tay phóng viên kia. Mỗi chốc cô lại giơ điện thoại lên trước mặt, theo dõi hình phản chiếu của phóng viên trên màn hình. Anh ta vẫn cẩn thận duy trì khoảng cách chừng hơn chục mét với cô. Có điều không hề biết là mình đã bị phát hiện.

Đột ngột cô rẽ ngang vào quầy hàng lưu niệm, giả vờ chiêm ngưỡng những món đồ hết sức tinh xảo trong tủ kính. Anh ta vẫn kiên cố bám theo không rời một tấc, thỉnh thoảng lại ghi chép cái gì đó, nếu không cũng là giơ máy lên nháy một tấm ảnh.

Cô với Nancy vòng qua vòng lại cả trung tâm thương mại đã tới hai lần mất hơn nửa giờ, mong một cơ hội cắt đuôi được tay phóng viên bám dai như đũa kia nhưng vẫn không có tác dụng. Xem ra anh ta cũng được đào tạo khá chuyên nghiệp.

Đúng lúc đó có một nhân viên bảo vệ đi qua, bất chợt nảy ra một kế trong đầu Nancy. Cô đi sát bên Lệ Dĩnh thì thầm, hai người nhìn nhau hiểu ý rồi Nancy tách ra hướng người bảo vệ đi tới, còn Lệ Dĩnh giả bộ thử mấy chiếc kính mát trên giá, có thể tạm thời che được gương mặt cô khiến người bảo vệ không nhận ra, sẽ thuận lợi cho kế hoạch của họ.

Mục tiêu theo dõi của tay phóng viên là Lệ Dĩnh, đương nhiên Nancy có làm gì anh ta cũng chẳng quan tâm. Một khắc anh ta cũng không rời sự quan sát của mình về phía Lệ Dĩnh. Nhưng ai ngờ hai cô gái này lại có thể thông minh tới vậy. Nancy lại gần nhân viên bảo vệ, nét mặt có vẻ rất nghiêm trọng, ghé vào tai nói nhỏ:

“Anh có thể giúp một chút được không, tôi quan sát thấy người đàn ông đang núp sau quầy số 3 đó nửa tiếng rồi đều bám theo cô gái kia, có vẻ không có ý tốt” - Vừa nói cô còn tỏ ra vẻ sợ hãi, giả bộ còn đạt tới mức diễn viên chuyên nghiệp rồi.

Người bảo vệ phóng ánh mắt quan sát, quả thật thấy anh chàng kia cứ lén lén lút lút theo dõi cô gái đó. Còn cô gái kia cũng đang có vẻ căng thẳng, quả nhiên là áp lực vì sợ hãi đến từ người đang theo dõi mình. Người bảo vệ trấn an Nancy rồi bỏ cô lại đi tới phía tay phóng viên

“Cô đừng lo, cứ để tôi”

Nancy gạt đầu ra hiệu, Lệ Dĩnh đã sẵn sàng tâm lý đánh bài chuẩn ngay lập tức khỏi đây, chỉ đợi thời cơ đến.

“Này anh, không được lén lút ở đây, chúng tôi sắp đóng cửa rồi” - Vị bảo vệ mạnh mẽ đặt cánh tay lên vai tay phóng viên từ phía sau.

“Tôi không lén lút, tôi là...” - Anh ta có vẻ lúng túng gấp gáp mò tay vào trong túi tìm thẻ phóng viên chứng minh thân phận của mình. Thật là, tự nhiên lại nhảy đầu ra kẻ phá hoại này.

“Mời anh ra về cho, nếu không tôi sẽ gọi người tới”

Trong lúc hai người kia vẫn còn đang dè dặt với nhau, không chú ý đến mình, Lệ Dĩnh biết thời cơ đã đến, vội vã tìm lối cầu thang đi thẳng. Lúc tay phóng viên kia phát hiện ra thì người cũng đã đi mất. Phải nói là trong mắt anh ta tràn ngập sự thất vọng. Nửa đêm mò tới đây theo dõi mà không thu được kết quả gì, hơn nữa lại để mất dấu mục tiêu, việc này cấp trên và đồng nghiệp của anh ta mà biết sẽ trở thành chuyện cười lớn trong lịch sử toà soạn.

Thoát được sự theo dõi, Lệ Dĩnh gấp gáp trở xuống, nhưng khi tới gần thang cuốn xuống phía dưới, thì bất ngờ cánh cửa lách thoát hiểm bên cạnh mở ra, một bàn tay nhẹ nhàng bịt lấy miệng cô, tay còn lại thì mạnh mẽ nắm lấy cánh tay cô kéo vào trong. Giờ cô hoàn toàn nhỏ bé trước vòm ngực rộng lớn của anh ta, cảm nhận từng nhịp tim đang rung lên dữ dội của người đàn ông đó. Lệ Dĩnh tuy sợ hãi nhưng không hiểu sao hơi thở của người này lại rất quen thuộc. Tim cô đập thình thịch, thoáng tỏ vẻ hốt hoảng trong giây phút, khi bàn tay của người đó rời khỏi miệng cô, định hét lên thật lớn thì anh ta đã nhanh chóng kéo xuống khẩu trang và cặp kính che mất nửa khuôn mặt của mình. Ánh mắt ấm áp và tin tưởng đó chỉ có thể từ một người, là Kiến Hoa.

“Sự phụ, sao anh ở đây?”

Kiến Hoa gõ nhẹ lên trán Lê Đình, cô quả thật không cần thận gì hết, để phóng viên theo đuôi mãi như vậy, suýt nữa đã bị phát hiện. May là anh dự liệu trước tới đón cô, nếu không thì chưa biết khi nào Lê Đình sẽ cắt đuôi được anh ta mà tới chỗ hẹn.

“Còn sao nữa, anh tới đón em”

60. Chương 61: Lời Hứa

Bị mất dấu Lê Đình, tay phóng viên cũng không có lý do gì mà ở lại đây. Vì thế mọi chuyện qua đi, Nancy hiên ngang ra khỏi sân bay, một mình trở về khách sạn. Lê Đình giờ đã có người lo rồi, việc cô cần bây giờ là tắm và lên giường ngủ. Cô vừa có một đêm cân não, giờ cần được nghỉ ngơi.

Những cuộc hèn hò chớp nhoáng của Kiến Hoa và Lê Đình luôn thật kỳ lạ. Những cặp tình nhân bình thường, đều muốn đến những chỗ đông vui, tấp nập để hẹn hò còn hai người họ thì cứ nhăm chỗ nào càng hoang sơ, càng vắng vẻ. Không có ai lui tới lại càng tốt. Người ta giữa thanh thiên bạch nhật có thể tình tứ bên nhau còn họ cứ phải đợi màn đêm buông xuống mới có thể ra mặt. Người ta có thể đường đường chính chính còn họ lại phải giấu diếm, tất cả chỉ vì một lý do...hiện giờ chưa thể công khai. Vì thế mà mỗi lần gặp nhau đều phải dự liệu hết mọi chuyện có thể xảy ra. Khang Vũ, Nancy cũng vì thế mà vất vả hơn rất nhiều.

Hôm nay địa điểm mà họ tới, nếu như nghe qua không có vấn đề gì nếu họ đi ban ngày. Nhưng giờ đã là 10h đêm Bắc Kinh, mà nơi họ sẽ tới là chỗ mà không ai đi vào ban đêm cả...Vạn Lý Trường Thành.

Rời sân bay, Kiến Hoa còn lái xe hơn một giờ đồng hồ họ mới tới được đây. Trong lúc đó Lê Đình đã tranh thủ ngủ một lúc, chuyến bay dài khiến cô khá mệt mỏi. Kiến Hoa một tay lái xe, một tay để cho Lê Đình nắm lấy, vẫn là có hơi ấm của anh cô sẽ ngủ ngon hơn.

“Tiểu Đình, chúng ta tới rồi” - Dù đang ngủ say nhưng Kiến Hoa chỉ nói một câu Lê Đình ngay lập tức tỉnh lại. Trước mặt họ bây giờ là Trường Thành dài cả nghìn dặm. Sự vĩ đại đến ngay từ chính cái tên của Vạn Lý Trường Thành. Hàng nghìn năm qua, công trình này vẫn là biểu tượng cho sự vĩ đại, sự lớn mạnh của quân sự, của tầm nhìn chiến lược của các bậc tiền nhân. Cũng là bằng chứng lịch sử về một trong những triều đại thịnh vượng nhất lịch sử Trung Hoa. Đây là lối lên gần nhất ở Bắc Kinh. Gần đây, buổi tối đèn đã được thấp ở Trường Thành nên họ không cần thiết phải mò mẫm dò đường nữa. Kiến Hoa chậm rãi nắm tay Lê Đình bước trên con đường dẫn lên trường thành. Cơ hội bên nhau thật không dễ mà kiếm được, ba tháng rồi hai người mới lại có lần được gặp nhau, vẫn là tốt hơn nói qua điện thoại. Quay phim ở những nơi khác nhau, đến món quà anh mua cho cô cũng phải kêu Khang Vũ gửi qua Nancy.

“Tiểu Đình, tháng sau em tới Đài Loan một chút đi”

“Sao vậy sư phụ?”

“Tháng sau A Kiều sinh, vợ chồng họ đặc biệt nhờ anh chuyển lời mời em qua đó. Họ có thành ý muốn em đỡ đầu cho con gái của họ”

“Á!!!Đỡ đầu?” - Không phải chứ, cô còn chưa kết hôn mà. Làm mẹ đỡ đầu cho một đứa trẻ liệu có được không đó.

“Đúng thế, tháng sau em cũng có rảnh 2 ngày mà. Nếu em không tới anh sẽ khó sống với A Kiều” - Kiến Hoa giả vờ tội nghiệp, làm gì có ai đủ khả năng làm khó anh được chứ. Dù là ý của vợ chồng A Kiều nhưng dám chắc là Kiến Hoa cũng muốn như vậy lắm. Thế mà cứ nhiên mang tiếng xấu đổ lên đầu người ta.

“Anh lại gạt em?”

“Người ta là phu nhân tổng giám đốc, đã phân phó như vậy, nếu anh không hoàn thành thì thật khó ăn nói, em thấy có đúng không?” - Kiến Hoa cố nén cười vu vơ nói, anh chẳng qua là muốn lấy cớ để cô qua Đài Loan một chuyến mà thôi.

Lệ Đình đương nhiên đồng ý, anh không nói cô cũng định sẽ sắp xếp ngày nghỉ đó ở bên anh, chỉ là bây giờ đã có một cái cơ hợp lý hơn. Nếu vợ chồng A Kiều đã có nhã ý như vậy, cô cũng vui mừng tiếp nhận, xét cho cùng, họ là quý mến cô mới muốn cô trở thành mẹ đỡ đầu cho con gái họ. Chỉ riêng điều này thôi cũng khiến cô vui vẻ, không ngần ngại mà nhận lời.

...

Màn đêm bao phủ cả dãy Trường Thành dài vạn dặm, tứ phía đều tĩnh lặng, ngoài hai người họ, một bóng chuyển động khác cũng không có. Mỗi địa điểm mà Kiến Hoa chọn trong những lần hẹn hò với cô quả nhiên đều có sự đặc biệt, tất cả đều có một điểm chung là ở đó không có ai ngoài họ.

“Chúng ta cũng thật buồn cười, khi không lại mò tới đây vào ban đêm” - Lệ Đình cảm thán sự lạ lùng của hai người, đi cả mấy chục dặm tới đây chỉ để nói chuyện, cảnh vật thì đương nhiên ban đêm không thể thấy được.

“Sau này nhất định anh sẽ đưa em đi những nơi mà em muốn, đường đường chính chính.”

Lời nói này không khác gì một lời hứa hẹn của anh. Sau này khi hai người chính thức công khai, anh sẽ đưa cô đi bất kỳ đâu mà cô muốn, không phải sợ bị phát hiện cũng không cần nhìn đến nét mặt của người khác.

“Nhưng em không muốn đi ô tô nữa?”

“Vậy thì đi bằng cái gì?” - Kiến Hoa khó hiểu, không biết cô còn nghĩ ra trò gì, không lẽ lần leo núi đêm giao thừa đã khiến cô thích đi bộ rồi chứ.

“Máy bay, ô tô chúng ta đi quá nhiều rồi, thật là không mới mẻ chút nào. Xe máy lại không tốt cho môi trường. Em muốn đi xe đạp”

“Xe đạp?” - Thế này là không phải cô làm khó anh sao?

“Đúng vậy, em muốn anh chở em bằng xe đạp, được không?” - Cô rất muốn một lần hai người lãng mạn đạp xe gần bờ biển. Trên phim vẫn nhiều cảnh như vậy mà.

Kiến Hoa lúng túng trước đề xuất của cô, không biết nên trả lời thế nào. Anh cố tránh ánh mắt long lanh cầu khẩn của Lệ Đình nhưng cô cũng đâu phải ngốc chứ, chuyện vốn đơn giản như vậy mà anh lại phản ứng bất thường. Cô cố tình đứng trước mặt, bắt anh phải nhìn thẳng vào ánh mắt đang dò xét của cô:

“Sư phụ, hay là anh không biết đi xe đạp? Phải không?”

Kiến Hoa bị nói trúng, mặt ửng hồng không nói được câu nào. Ngày xưa hồi còn tiểu học có tập vài lần nhưng đều không được, từ đó cũng chẳng thèm tập nữa. Ai ngờ có một ngày lại phải dùng đến xe đạp chứ. Ông trời cũng chẳng biết thương xót anh, đường đường là nam thần vạn người ngưỡng mộ mà lại không biết đi xe đạp.

“Sư phụ, thật là anh không biết đi xe đạp” - Lệ Đình gập bụng cười ngặt ngẽo cũng không thêm để ý mặt Kiến Hoa đỏ thề nào.

“E hèm. Đó là do anh thấy không cần thiết. Còn nếu em muốn, lần tới sẽ đi xe đạp” - Kiến Hoa hắng giọng cố chống chế. Nhưng sự thật là nếu cô đã muốn đi xe đạp với anh, thì cố tập một lần cũng đáng lắm.

Lệ Đình cố nín cười, ôm lấy cánh tay Kiến Hoa nũng nịu:

“Sư phụ, chiếc xe đó phải thật đẹp mới được” - Lệ Đình được nước làm tới, nếu không tận dụng bây giờ, có khi cô sẽ chẳng có cơ hội đòi anh đi xe đạp.

“Được”

“Em thích màu cam, hơn nữa phải có giỏ xe thật đáng yêu”

“Đều theo ý em, lần tới chúng ta sẽ đi”

“Thật sao?” - Mong muốn đã được đáp ứng, Lệ Đình vui mừng như lúc nhận được quà. Thật mong đợi đến ngày đó.

“Nhưng trước hết em phải hứa với anh một chuyện”

“Là chuyện gì?”

Kiến Hoa giữ chặt hai tay Lê Dĩnh, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào cô. Lê Dĩnh nhận ra chuyện anh nói rất nghiêm túc nên không đùa nữa, chú ý lắng nghe từng lời anh nói:

“Sắp tới, bất kể có chuyện gì xảy ra em đều phải hỏi anh, tuyệt đối không được nghĩ lung tung”

“Được” - Chuyện này Như tỷ đã một lần nhắc cô ở nhà Quỳnh Dao, cô chắc chắn sẽ ghi nhớ, hiểu lầm rất đáng sợ, nhất định cô muốn biết gì sẽ tự mình hỏi anh. Điều này không có gì khó, cô hứa.

“Không được bận tâm đến người khác nói gì. Em chỉ cần nghe anh là được”

“Được” - Sự phụ nói gì đều đúng cả, cô đương nhiên nghe theo.

“Còn nữa, dù có chuyện gì em tuyệt đối không được buông tay”

Ánh mắt Kiến Hoa kiên định xoáy sâu vào Lê Dĩnh, phim sắp tới sẽ công chiếu. Anh có thể đoán được nhiều chuyện sẽ xảy đến. Cũng không thể dự đoán được những nguy cơ đó là gì, nhưng anh thấy bất an. Anh sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để giữ được hạnh phúc này, nhưng anh lo sợ những chuyện đó sẽ làm tổn thương đến cô.

Lê Dĩnh biết tâm tư của Kiến Hoa, biết tâm ý của anh đối với mình. Cô cũng biết mình phải trân trọng hạnh phúc không dễ gì mà có được này. Chiếc vòng tay, chiếc nhẫn anh tặng vẫn đang trên tay cô; còn chiếc thẻ bài và túi thơm của cô đều đã trao cho anh. Hai người cũng đã cùng nhau buộc dây chuông ở Phố Đà sơn...làm những việc như vậy, từ lâu cô đã giao phó mình cho anh, đầu gối dễ dàng buông bỏ. Lê Dĩnh nhìn sâu vào ánh mắt thâm tình của Kiến Hoa, nhận ra sự chờ đợi của anh, không ngần ngại đáp:

“Em hứa”

Kể từ khi anh rung động với cô ở Bến Thượng Hải tới nay đã hơn một năm. Thời gian đó không dài cũng không ngắn với quãng đường tình yêu của họ. Thời gian không phải là vấn đề, quan trọng là trái tim. Chỉ với một lời hứa đó của cô, anh nhất định sẽ đi được tới cùng. Chỉ với lời hứa đó, mọi sóng gió với anh đều có thể đương đầu.

61. Chương 62: Chiếc Nhẫn Bạc

Sáng sớm, chuyến bay từ Bắc Kinh hạ cánh xuống sân bay Đài Bắc. Lê Dĩnh cùng Nancy nhanh chóng trở ra, một chiếc xe màu đỏ đã chờ sẵn bên ngoài, cậu tài xế trông còn rất trẻ, nét mặt khá quen thuộc niềm nở cúi chào hai người, mở cửa giúp Lê Dĩnh lên xe.

“Chào chị, em là Khang Minh, em trai của Khang Vũ. Kiệt ca kêu em tới đón hai người” - Khang Minh kém anh trai mình hai tuổi, bình thường hỗ trợ A Kiều sắp xếp công việc ở Hoa Kiệt.

“Cảm ơn cậu. Hoa ca đã tới chưa?” - Lê Dĩnh ở đây mình không cần phải giữ kẽ làm gì, mấy người họ đều biết cả.

“Hoa ca có nói về nhà lấy chút đồ, lát nữa sẽ trở lại, bây giờ chúng ta đến nhà Kiệt ca”

Để tránh sự chú ý của những người xung quanh, phòng việc có ai nhận ra cô lại ở Đài Loan vào ngày nghỉ của mình, Lê Dĩnh đã ngụy trang rất hoàn hảo. Đây cũng là cách mà Kiến Hoa trước đây đã dặn cô. Mặc những đồ mình chưa bao giờ mặc, càng cũ càng tốt, hơn hết là che toàn bộ gương mặt đi thì phóng viên dù có thêm hai mắt cũng không thể nhận ra cô. Bọn họ nhanh chóng lên xe, nhằm hướng mặt trời đi tới.

Chưa đầy nửa tiếng chiếc xe đã dừng lại ở một căn nhà hai tầng màu hồng đáng yêu theo đúng kiểu của A Kiều nằm trong một khu biệt thự dành cho bậc trí thức đã về hưu có tên là Dương Viên. Lý do hai vợ chồng bọn họ chọn nơi này để định cư là vì rất yên tĩnh, phúc lợi cũng rất tốt, hơn nữa hàng xóm đều đã lớn tuổi. Nên việc bên trong căn nhà màu hồng lạc điệu so với những ngôi nhà màu xanh nhạt trang nhã còn lại có xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ chẳng khiến ai bận tâm.

Tuấn Kiệt đã đứng trước cửa từ lúc nào để đón vị khách quý từ đại lục tới.

“Kiệt ca, anh không cần phải ở đây chờ em” - Lệ Dĩnh biết hai người họ yêu mến cô, nhưng đôi khi cũng vì thế mà sự ưu ái của họ dành cho cô khiến cô có chút ngại ngùng.

“Không sao, từ sớm A Kiều đã giục anh tới sân bay đón em. Anh phải giải thích mãi nếu anh đích thân ra sẽ có nguy cơ bị lộ nên cô ấy mới chịu. Em là khách quý mà.”

Lệ Dĩnh chỉ còn biết cười trừ, một lần gặp A Kiều trước đây cô cũng đoán được phần nào tính cách của A Kiều. Tuấn Kiệt xem ra đã bị xoay như chong chóng không ít lần. Nhưng cô cũng rất ngưỡng mộ tình cảm của hai người họ, ngưỡng mộ sự kiên trì theo đuổi của A Kiều, cũng ngưỡng mộ tấm lòng của Tuấn Kiệt. Dù có chuyện gì đổ xuống, anh đều là người chống đỡ cho A Kiều.

Tuấn Kiệt dẫn Lệ Dĩnh và Nancy lên lầu hai, căn phòng phía trước là phòng ngủ của hai vợ chồng họ, A Kiều nôn nóng từ sáng tới giờ. Thấy Lệ Dĩnh xuất hiện ở hành lang vui mừng mà gọi lớn, cũng không biết đứa trẻ có vì vậy mà giật mình hay không.

“Lệ Dĩnh, Lệ Dĩnh, nhanh tới đây, chị chờ em từ sáng”

“A Kiều, chúc mừng chị, cuối cùng cũng sinh tiểu công chúa rồi” - Lệ Dĩnh niềm nở chúc mừng, còn Nancy, dù gặp lại người bạn thân 5 năm trước cũng chỉ dám mỉm cười trao ánh mắt mà chỉ hai người hiểu với nhau.

“Em mau lại đây bế chút đi, cho con bé hưởng chút vận khí của em” - A Kiều gấp gáp vẫy tay gọi Lệ Dĩnh tới gần.

A Kiều mới sinh chiều hôm qua, từ lúc đó chỉ có cô và Tuấn Kiệt bế đứa trẻ, còn những người khác đều chưa thể, ấy là vì còn đợi mẹ đỡ đầu của nó tới. Lệ Dĩnh nhẹ nhàng đón lấy đứa bé từ tay A Kiều, tình cảm nựng nó trong vòng tay. Đứa trẻ mở đôi mắt tròn xoe trong vắt, nở nụ cười đáng yêu tặng cho mẹ đỡ đầu của nó. Một cảm giác ấm áp chạy rần rần dọc sống lưng Lệ Dĩnh. Cô trước đây vẫn không biết chỉ một cử chỉ đơn giản cũng có thể hạnh phúc đến thế.

Lệ Dĩnh vuốt ve sống mũi, trêu đùa cái miệng xinh xắn của đứa trẻ, thấy nó có vẻ thích thú, cô cũng không cầm được tia vui vẻ, nụ cười luôn trực sẵn trên môi.

“Đáng yêu quá, cảm ơn thiện ý của hai người đã muốn em là mẹ đỡ đầu cho con bé.”

A Kiều đang dựa vào vai Tuấn Kiệt nhìn đứa bé trong lòng Lệ Dĩnh thật hạnh phúc.

“Em hãy đặt một cái tên cho con bé đi” - Tuấn Kiệt mở lời, điều này cả hai cùng nhất trí. Hai người mong rằng, con của hai người sau này khi lớn lên sẽ xinh đẹp, đáng yêu và kiên cường như Lệ Dĩnh.

“Gọi là Phi Phi được không?” - Lệ Dĩnh không cần suy nghĩ mà nói ra cái tên đó. Phi Phi, một cái tên hàm chứa nhiều ý nghĩa, không chỉ là xinh đẹp, ưu nhã mà còn ẩn chứa sự mạnh mẽ.

Tuấn Kiệt hạnh phúc gật đầu nhìn vợ mình: “Phi Phi, rất đẹp”

...

Có tiếng động từ hành lang vọng tới thu hút sự chú ý của mấy người trong căn phòng. Một người phụ nữ hơi đậm dáng, gương mặt tỏa ra sự hiền từ phúc hậu bước vào, trông thấy Lệ Dĩnh không những không có sự ngạc nhiên mà ra chiều còn rất vui vẻ.

“Di Lan, sao giờ đi mới tới” - A Kiều giọng trách móc người phụ nữ, còn bà vẫn giữ nụ cười hiền hòa đó trên môi.

“Lệ Dĩnh, đây là dì họ của A Kiều, cũng sống gần đây” - Tuấn Kiệt nhanh chóng giới thiệu khi nhận thấy sự ngỡ ngàng của Lệ Dĩnh từ lúc dì Lan bước vào.

“Chào bác gái, con là Triệu Lệ Dĩnh” - Lệ Dĩnh cúi đầu chào, người phụ nữ có vẻ rất hài lòng.

“Chào con, ta là Hạ Tuyết Lan, chị em họ với mẹ của A Kiều”

Thì ra là họ hàng với A Kiều, nghe nói A Kiều là người đại lục, nếu vậy có lẽ bác gái cũng từ đại lục tới đây làm dâu rồi.

“Người có muốn bế Phi Phi một chút không?”

Nhận được sự hưởng ứng từ người phụ nữ, Lệ Dĩnh nhẹ nhàng trao Phi Phi cho bà, xong còn cẩn thận chỉnh lại chiếc khăn đang quấn ở cổ đứa bé. Một tia sáng lóe lên, người phụ nữ đặt sự chú ý chớp nhoáng lên bàn tay cô, sau đó nhanh chóng rời đi.

...

“Reng!Reng!Reng” - Tiếng chuông từ dưới sân vọng lên, mấy người đều cùng lúc ngó ra cửa sổ. Không thể miêu tả được vẻ mặt của Tuấn Kiệt lúc này, trông giống như bị đứng hình đến á khẩu, A Kiều trợn tròn mắt không thể tin nổi, di Lan thì lắc đầu bất lực còn Lệ Dĩnh bụm miệng cười trông có vẻ chưa bao giờ vui như thế.

“Ông xã, em có nhìn nhầm không?” - A Kiều dụi mắt mình lại một lần, bấu tay sang Tuấn Kiệt

“Không nhầm đâu” - Tuấn Kiệt không cảm xúc đáp lại. Cái mà họ đang nhìn thật sự là chưa từng thấy trước kia.

Là Kiến Hoa đang loay hoay ở dưới với một chiếc xe đạp màu vàng cam chói lọi. Còn kéo chiếc chuông bên tay trái ra điều thích thú. Như đúng ý nguyện của Lệ Dĩnh có hẳn giỏ xe màu trắng rất đáng yêu. Trong đó còn đặt vài cành oải hương mà cô thích. Và đúng thật là bằng cách nào đó...anh đã biết đi xe đạp. Dù có vẻ vẫn còn lừng khừng lắm nhưng xem ra mấy ngày về Đài Loan anh không được nghỉ ngơi rồi.

Kiến Hoa phát hiện có ánh mắt đang quan sát mình, bất ngờ nhìn lên, không để ý tới người khác, còn ngoắc ngoắc ngón tay cho ai đó tự hiểu mà đi xuống. Cả ba người chuyển ánh mắt dò xét sang Lệ Dĩnh, thì ra nguyên nhân của cái sự việc ở dưới kia là cô. Cô chỉ còn nước lạng lẽ mà lui thôi.

Lệ Dĩnh đi khỏi, A Kiều cùng di Lan nhìn xuống qua cửa sổ căn phòng.

“Hồi nhỏ ta cất công bắt nó tập xe đạp mà đều thất bại, vậy mà bây giờ hai ngày đã đi được. Ta còn khó hiểu không biết mấy hôm nay cứ buổi tối nó lại ra ngoài rất lâu sau mới về, còn giấu diếm cái gì trong gara. Ra là vậy”

“Di à, thế nào?” - A Kiều có vẻ đặc ý hỏi người phụ nữ.

Trong ánh mắt của bà rõ ràng đã ánh lên sự mãn nguyện và hạnh phúc:

“Đứa trẻ này ta rất hài lòng, chiếc nhẫn đó quả thật như sẵn đã là của con bé rồi”

Lúc bế Phi Phi từ tay Lệ Dĩnh bà đã nhìn thấy chiếc nhẫn bạc lấp lánh trên tay cô. Chiếc nhẫn đó bà đã đeo hơn ba mươi năm nay, giờ cuối cùng nó cũng tìm được một chủ nhân mới.

62. Chương 63: Phụ Mẫu

“Ông xã, mau chụp lại giúp em nhanh lên, họ sắp đi mất rồi” - A Kiều gấp gấp giục Tuấn Kiệt. Kiến Hoa đi xe đạp đã là chuyện lạ, đằng sau còn có một cô gái nữa thì quả thật là cả đời mới có một lần. Cảnh này không thể bỏ qua.

“Được, được, bà xã bình tĩnh đi, không Phi Phi sẽ giật mình đó” - Tuấn Kiệt trấn an bà xã vừa cầm điện thoại nháy liên tục vài chục tấm, còn nhanh trí quay một đoạn video. Dù anh vẫn muốn để Kiến Hoa và Lệ Dĩnh tự nhiên nhưng lệnh vợ khó tránh mà.

Chiếc xe mà Kiến Hoa mới mua này Lệ Dĩnh thật rất hài lòng, y như trong tưởng tượng của cô. Nhìn anh lúng túng đỏ mặt trong bộ dạng đó thật sự rất đáng yêu, mặt này của anh, sắp tới cô phải tận dụng làm nó xuất hiện thật nhiều mới được.

“Sư phụ, chiếc xe này là anh đi mua sao?” - Lệ Dĩnh bắt chéo hai bàn tay sau lưng, khom người nhìn mở ánh mắt tròn vo nhìn Kiến Hoa.

“Phải, vừa xuống sân bay mấy hôm trước liền đi mua” - Kiến Hoa biết Lệ Dĩnh đang vui vẻ thích thú nên chiều lòng theo ý trêu đùa của cô.

Kiến Hoa lấy hai chiếc mũ trong giỏ xe, một tự đội lên đầu, một đội cho cô. Vừa dứt tay, Lệ Dĩnh vội vàng sửa lại, xoay ngược mũ ra đằng sau, rồi nở nụ cười với anh. Cùng đội như vậy mới giống tình nhân chứ.

Kiến Hoa đã ngồi lên yên, giữ chắc xe để Lệ Dĩnh ngồi phía sau. Cô vòng tay ôm chặt lấy anh. Kiến Hoa có chút bất ngờ. Lệ Dĩnh bình thường vẫn hay xấu hổ, mà nay có mấy người đang theo dõi họ ở trên kia mà cô lại mạnh dạn ôm anh.

“Sao ôm anh chặt như vậy?”

“Sư phụ, anh mới biết đi xe. Em sợ ngã nên phải ôm thật chặt” - Lệ Dĩnh lém lỉnh trêu chọc.

Kiến Hoa đang cao hứng bỗng như từ trên cành cây rơi xuống, cô thật đúng là nghĩ gì nói đấy, không chịu nổi mặt anh. Những cô gái khác trong trường hợp này sẽ yếu điệu, mềm mại nói rằng cô muốn ôm chặt là vì nhớ anh hay đại loại thế. Còn Lệ Dĩnh thì hai người càng thân mật bao nhiêu cô lại càng phát huy hết cỡ khả năng chặt chém của mình bấy nhiêu.

Mới đi xe được hai hôm, giờ đằng sau lại có thêm Lệ Dĩnh, Kiến Hoa không khỏi hồi hộp. Anh hít một hơi dài lấy tinh thần rồi chiếc xe cuối cùng cũng chịu lăn bánh. Lệ Dĩnh miệng cười không dứt nhưng mắt lại nhắm tịt, phòng trừ cho một cú ngã, tay lại càng bầu chặt vào ngực áo Kiến Hoa. Thế nhưng cứ thế cứ thế, cô cảm nhận tiếng chiếc xe từ từ lướt đi trên con đường, tiếng gió khe rít bên tai cô, hai người đang cùng di chuyển, rất vững vàng là đằng khác. Thấy không có gì bất thường mới chịu mở mắt. Lúc này thì xe của hai người đã ra khỏi khu biệt thự, hai bên đường đều là một màu vàng của hoa hướng dương, Kiến Hoa nhắm hướng cái hồ lớn phía trước mà đi tới.

“Waaaaaaa...sư phụ, ở đây đẹp thật”

Chỗ mà họ đi qua cũng có tên gọi Dương Viên, là nơi chuyên trồng hoa hướng dương. Dương Viên cũng là nơi thấy ánh mặt trời sớm nhất ở Đài Bắc vì phía trước nơi này còn có một cái hồ lớn đổ ra biển. Người dân ở đây ngoài việc trồng hoa còn sống bằng nghề đánh bắt cá. Mỗi người đều chú tâm vào công việc của mình, cuộc sống cảm nhận được rất êm đềm, hạnh phúc. Đến đây, người ta cũng có thể được hưởng lấy cảm giác đó. Khu biệt thự nơi Kiến Hoa, Tuấn Kiệt đang sống chỉ cách đây mười phút đi bộ vì thế được lấy cùng tên với nơi này.

“Thích không?” - Chiếc xe vẫn đều đều lăn bánh, Kiến Hoa đã thấy thoải mái hơn. Đi xe đạp cũng đâu có khó, chẳng qua trước đây là anh không muốn mà thôi. Anh không biết đi xe đạp cũng có thể vui đến vậy, tất cả là nhờ có cô gái đang ngồi phía sau.

“Rất thích”

“Anh đi xe đạp thế nào?” - Kiến Hoa tự thấy mình thật trẻ con, đến việc đi được xe đạp cũng muốn được cô công nhận.

“Sư phụ, anh đi xe đạp rất soái” - Lệ Dĩnh ôm lấy Kiến Hoa làm điểm tựa, ngồng đầu lên phía trước để anh thấy được biểu cảm khích lệ của cô.

“Vậy lần sau tới lại đi nữa” - Kiến Hoa lúc này như một chàng thiếu niên, mong đợi một câu khen ngợi đơn giản của Lệ Dĩnh, chỉ cần thế sau này cô muốn gì anh đều đáp ứng.

Hai người cứ thế đạp xe trên con đường vòng nửa hồ đầy ắp hoa hướng dương. Những cơn gió mùa hạ mang theo hơi thở của biển cả phả từng hồi vào gương mặt Lệ Dĩnh. Cô đặt má mình trên lưng Kiến Hoa, nhắm mắt tận hưởng sự bình yên mà chỉ khi ở bên anh mới có được. Cơn gió lại đưa mùi oải hương thoang thoảng từ giỏ xe truyền ra phía sau.

“Sư phụ, còn hoa oải hương này để làm gì?”

“Túi thơm của anh đã hết mùi hương rồi, cái đó để em làm lại cho anh”

Lệ Dĩnh lục lại suy nghĩ, món quà đó đã tặng vào sinh nhật cho anh hồi Quốc kịch, đúng thật cũng hết mùi hương rồi. Sư phụ thật chu đáo, muốn cô làm chỉ cần nói là được, đâu cần phải chuẩn bị sẵn hoa như vậy.

“Về tới Thượng Hải em sẽ làm cho anh”

“Không được, lát nữa phải làm luôn...ở nhà anh”

...

Không phải nói cũng biết Lê Dĩnh căng thẳng thế nào khi Kiến Hoa nói hai người lát nữa sẽ về nhà anh. Cô biết nhà anh cũng gần căn biệt thự của Tuấn Kiệt nhưng cô nghĩ anh sẽ đưa cô về nhà. Không phải ở đó còn có ba mẹ của anh sao. Cô chưa chuẩn bị gì hết, sao có thể đến được.

“Sư phụ, em chưa chuẩn bị gì hết, tới có bất tiện không?” - Chuẩn bị hay chưa chuẩn bị cũng chỉ là một cái có mà thôi. Cái chính là cô bất ngờ và ngại ngùng vì anh không hề báo trước đã đưa cô về nhà.

“Có gì bất tiện? Cũng đâu phải lần đầu tiên gặp”

Lê Dĩnh còn chưa hiểu hết ý trong lời nói của Kiến Hoa thì chiếc xe đạp đã dừng lại ngay trong sân vườn một căn biệt thự khác. Hình dáng của nó thì giống y nhà của vợ chồng Tuấn Kiệt, chỉ khác là căn nhà sơn màu xanh nhạt, còn có rất nhiều hoa tường vi từ hàng rào lên tới tận cửa sổ tầng hai, căn phòng đó, có lẽ là của Kiến Hoa.

“Tới rồi, chúng ta vào thôi”

Lê Dĩnh vẫn ôm chặt, úp mặt vào lưng Kiến Hoa không rời. Biết cô xấu hổ, Kiến Hoa quay lại trấn an.

“Ba mẹ đều rất thích em, không cần phải ngại”

“Sao họ biết?”

“Chúng ta cứ vào em sẽ biết ngay thôi”

Dùng dằng mãi Kiến Hoa mới đưa được Lê Dĩnh đến cửa, toàn thân cô bủn rủn, chưa bao giờ thấy căng thẳng đến vậy. Cánh cửa mở rở, một người phụ nữ phúc hậu đối diện hai người, có vẻ rất mong chờ.

“Hai con về rồi sao, nhanh vào đi”

Lê Dĩnh không tin vào những gì mình đang nhìn thấy, đây không phải là dì Lan mà cô mới gặp lúc sáng sao. Một bộ dạng lấp bắp, Lê Dĩnh đã không kìm được thốt lên:

“Bác gái, người...người...không phải là dì của A Kiều sao?”

“Đương nhiên là phải, nhưng ta cũng là mẹ của Kiến Hoa, đã làm con bất ngờ rồi” - Tuổi tác đã cao nhưng mẹ Kiến Hoa vẫn hòa cùng A Kiều để lừa cô, cái chính vẫn là muốn xem phản ứng một cách tự nhiên của Lê Dĩnh, cuối cùng bà rất hài lòng.

Ba của Kiến Hoa đang ngồi xem tivi nhưng có vẻ không chú tâm lắm, chốc lại nhấp nhồm theo dõi sự việc đang diễn ra bên ngoài. Con trai của ông cũng thật là, người đã đến từ sáng mà bây giờ mới đưa qua đây.

Thấy Lê Dĩnh cùng hai người kia bước vào, ông lại giả vờ chăm chú nhìn tivi trông rất buồn cười. Một thanh âm ngọt ngào vang lên từ phía sau khiến ông dứt khỏi đó, quay phắt lại.

“Chào bác, con là Triệu Lê Dĩnh...con là...là...” - Lê Dĩnh ngượng chín mặt không nói thành lời.

“Là người mà con yêu” - Kiến Hoa bên cạnh đáp một câu ngắn gọn khiến Lê Dĩnh cùng mẹ của anh quay sang nhìn đầy bất ngờ.

“Chào con, ta là ba của Kiến Hoa” - Ba của Kiến Hoa cũng vui vẻ gật đầu. Con trai ông lần đầu tiên đưa một người về đây, lại mạnh miệng tuyên bố như vậy. Xem ra trái tim đã bị cô bé này giữ chặt rồi.

Sau khoảnh khắc ngỡ ngàng ấy, bốn người họ đã thoải mái hơn một chút. Ba mẹ Kiến Hoa rất vui tính, cũng có cảm tình với Lê Dĩnh nên nói chuyện rất cởi mở. Nhất là ba của Kiến Hoa còn kể rằng ông với vợ ông còn đã từng xem những bộ phim nào mà cô đóng. Còn khen cô trẻ tuổi mà đã nỗ lực như vậy, khiến Lê Dĩnh bỏ bớt được căng thẳng.

Căn phòng khách chẳng mấy chốc đã vang lên những tiếng cười sảng khoái. Kiến Hoa hạnh phúc nhìn gương mặt rạng ngời của những người mà anh yêu thương nhất. Tất cả họ đều đang ở đây, quyết định của anh xem ra rất đúng đắn. Niềm hạnh phúc này là lần đầu tiên anh được ném trái.

...

Ở cuối đường cùng dãy phố với nhà Kiến Hoa, trong căn biệt thự màu hồng, mấy người bên trong đang vui vẻ như mở tiệc. Nancy bế Phi Phi, A Kiều đang xếp bát đĩa còn người đang nấu ăn lại là Tuấn Kiệt. Những tháng A Kiều mang thai tay nghề của anh đã nâng cao không ít. Hôm nay bạn thân của vợ anh tới, cũng nên thịnh tình đãi một bữa.

“Y Y, 5 năm rồi mới lại gặp cậu. Hôm nay ở lại nhà mình nha?” - A Kiều giả giọng nài nỉ.

“Còn Lệ Đình?” - Nancy rất khó xử, cô với Lệ Đình vốn định tới thăm Phi Phi hôm nay xong hai người sẽ về khách sạn, hôm sau sẽ bay về Thượng Hải.

“Cậu có thấy hôm nay Hoa ca đặc biệt vui vẻ không? Hai người họ bây giờ nhất định đang ở nhà Hoa ca, ở cuối đường ấy. Di Lan tuyệt đối không để cô ấy ra khách sạn đâu?” - A Kiều cười tinh quái, cô đã mất công gọi mẹ Kiến Hoa tới đúng lúc như vậy để xem mặt con dâu tương lai, làm gì có chuyện mẹ anh sẽ để Lệ Đình tới nay phải ra khách sạn ngủ chứ.

“Di Lan là mẹ của Hoa ca sao” - Nancy vô cùng ngạc nhiên, vậy mà khi sáng cô vẫn chỉ tưởng đó là dì của A Kiều.

“Đương nhiên, cha mẹ hai bên cũng gặp rồi. Tin vui chắc cũng sắp gõ cửa”

“Hai bên?” - Nancy không hiểu ý đồ trong lời nói của A Kiều, rõ ràng hôm nay Lệ Đình mới tới đây, gặp cha mẹ Kiến Hoa. Còn cha mẹ Lệ Đình, Kiến Hoa đã gặp lúc nào chứ.

“Phải, mình nói là cả hai bên. Có điều chuyến đi đó là bí mật”

P/s: Chế Diệp nói cái lúc viết chap này là có 1blog bên Trung tung tin 2 ông bà về gặp cha mẹ nữa nhá
~...lục lại tin cho vui thôi =()

63. Chương 64: Cuộc Viếng Thăm Bất Ngờ

Gần 5 tháng trước...

Kỳ Long và Thi Thi hai ngày sau sẽ chuẩn bị kết hôn ngay tại biệt thự của họ ở ngoại ô Thạch Lâm. Kiến Hoa và Lệ Đình cùng được mời làm người chứng giám cho hôn lễ của họ. Đoàn Thực Sơn được nghỉ một tuần, ngay sau đó một hôm Lệ Đình đã đáp chuyến bay đến Đài Loan, còn Kiến Hoa thì như biến mất không chút tung tích.

Anh có nói với Kỳ Long rằng anh sẽ tới đâu, nhưng lại giữ bí mật với Lệ Đình. Vì thế để cho cô ngẩn ngơ thắc mắc việc anh đã ở đâu trong hai ngày đó. Mặc dù Kiến Hoa vẫn đến để làm chủ hôn nhưng việc anh đi đâu, cô có hỏi nhưng chưa hề nhận được đáp án. Khang Vũ cũng được yêu cầu tuyệt đối không hé nửa lời cho Nancy nếu còn muốn giữ công việc hiện tại của mình. Tuấn Kiệt, A Kiều cũng biết duy chỉ có Lệ Đình và Nancy lại không biết.

...

Mới bước sang năm 2015, miền bắc Trung Quốc vẫn chìm trong giá rét. Ở đây vào tháng giêng có những nơi nhiệt độ xuống dưới -30 độ C, thậm chí có lúc âm cả trăm độ. Mấy tấm biển báo địa danh Lang Phường đã bị tuyết phủ mất, còn một chiếc xe màu đen vẫn cố gắng lướt đi trong gió tuyết.

Những bông tuyết nặng trĩu không ngừng rơi, cả một vùng bình nguyên rộng lớn đều phủ một màu trắng xóa. Một trấn với tên gọi rất hoài cổ - Cổ An nằm dưới chân thảo nguyên rộng lớn, trước mặt là cái hồ nhỏ gần như đã đóng băng toàn bộ. Còn có mấy đứa trẻ nhất quyết đòi cha mẹ cho chúng ra đó nghịch tuyết.

Tuyết rơi dày đến mức ô tô không thể tiến vào. Kiến Hoa cùng Khang Vũ bắt lực xuống xe, chỉ còn hơn một dặm nữa là tới nhưng quả thật chiếc xe không thể đi sâu thêm được nữa. Trời rét hai người họ bao kín người, chỉ để hở đôi mắt, ấy vậy mà khi nói chuyện vẫn có làn hơi mờ thoát ra sau chiếc khẩu trang dày ụ.

“H..o..a c..a..a, sao ở đây lại rét thế chứ?” - Khang Vũ run rẩy, hàm răng liên tục lập cập vào nhau.

“Gần cực bắc mà, cậu quay ra trước đặt khách sạn, sau đó gọi cho tôi. Một mình tôi vào là được”.

Như vậy cũng hợp lý, Khang Vũ lấy trên xe một chiếc túi nhỏ đưa cho Kiến Hoa rồi đánh xe quay lại trung tâm. Xong việc Hoa ca có thể bắt xe taxi để tới đó.

Mặc trên mình bộ quần áo nặng trĩu khiến Kiến Hoa di chuyển rất khó khăn trên nền lớp tuyết dày tới nửa thước. Mất cả gần một giờ đồng hồ anh mới vào được trấn đó. Căn nhà này cũng không khó tìm. Đây dù là một trấn cổ, thường phục vụ du lịch nên có thể dễ dàng tìm được căn nhà mà anh muốn tới.

Những ngôi nhà ở đây đều mang kiến trúc cổ, ít nhất cũng phải đời nhà Minh, nhưng đã được tu sửa phần nào đó mang dáng dấp hiện đại để phù hợp với cuộc sống, và sinh hoạt của người dân. Thế nhưng vẫn giữ được sự cổ kính vốn có. Khác với nhà ở Bắc Kinh, những căn nhà này không xây cao nhưng lại rất rộng, chiều ngang mỗi căn nhà có thể dài tới hàng chục mét. Sống trong những căn nhà như vậy, hẳn là những người rất nho nhã và hoà cổ.

Kiến Hoa dừng lại trước ngôi nhà số 26, ở gần cuối con đường chính của trấn Cổ An, bấm chuông cửa. Một người đàn ông lớn tuổi, tóc đã bạc gần hết ra mở cửa. Tuy đã có tuổi nhưng nét tinh anh trong ánh mắt của ông vẫn không mất đi. Kiến Hoa cẩn trọng cúi mũ và khẩu trang đang che mặt lễ phép hỏi:

“Chào bác, xin hỏi đây có phải là Triệu gia?”

Người đàn ông khi này còn không biết người lạ mặt đứng trước cửa nhà mình là ai, nhưng khi chàng trai đó lộ diện khuôn mặt hẳn đã nhận ra. Tất cả những gì liên quan đến con gái ông, ông đều nắm rõ cả.

“Đúng vậy, mời cậu vào”

Kiến Hoa cũng phần nào bất ngờ vì người đàn ông đó không cần biết anh là ai mà đã mời anh vào nhà. Kiến Hoa sắp không chịu nổi cái rét bên ngoài nên không suy nghĩ nhanh chóng bước vào, cẩn thận quay lại đóng cánh cửa sau lưng anh. Anh đoán thật không sai, người ở trong căn nhà này chắc chắn là người nho nhã. Không gian này giống y như những bối cảnh trong các ngôi nhà cổ cuối đời Thanh. Ngay từ lối dẫn vào phòng chính của ngôi nhà đã đặt nhiều chậu cây cảnh được cắt tỉa rất cẩn thận. Trên tường phòng khách còn treo nhiều bức họa được đề thơ của những thi nhân nổi tiếng. Nhưng thứ thu hút sự chú ý của anh là khung ảnh đặt trên chiếc kệ gần bể cá, đặt ngay phía sau vị trí ghế ngồi của chủ nhà. Người trong ảnh chính là mục đích mà anh lặn lội đến tận Hà Bắc trong thời tiết khắc nghiệt thế này.

“Mời cậu ngồi, tôi đi chuẩn bị trà” - Người đàn ông vẫn không tỏ ra việc ông đã nhận ra anh là ai, chỉ dặn dò Kiến Hoa ngồi đợi.

Kiến Hoa cởi bỏ chiếc áo bông to cồng kềnh trên người, căng thẳng chờ đợi. Ngay cả khi đóng phim anh cũng ít khi rơi vào trường hợp này.

Một lát sau, ông đã trở ra, đi cùng còn có một người phụ nữ. Những nếp nhăn trên gương mặt của bà cũng không thể che dấu được sự xinh đẹp đã từng hiển hiện. Người phụ nữ mỉm cười gật đầu chào, Kiến Hoa cũng đứng dậy cúi đầu đáp lễ. Bà nhẹ nhàng đặt chén trà bên cạnh Kiến Hoa rồi cùng chồng mình ngồi xuống ghế của chủ nhà. Vị trí đó, hẳn là của cha mẹ Lệ Dĩnh.

“Mời cậu dùng trà” - Mẹ của Lệ Dĩnh nhẹ nhàng nói, rõ là cô thừa hưởng sự xinh đẹp và giọng nói đó từ mẹ của cô.

“Cảm ơn hai bác” - Kiến Hoa vừa lạnh vừa căng thẳng nên túm lấy chén trà uống một ngụm trấn an tinh thần. Lúc đầu khi đến đây anh đã nghĩ ra nhiều phản ứng có thể xảy ra của cha mẹ Lệ Dĩnh khi gặp anh, nhưng sự bình tĩnh này thì thật sự chưa từng nghĩ qua.

Kiến Hoa cẩn thận đặt chén trà lên bàn, lấy hết bản lĩnh của mình bắt đầu câu chuyện, hai bậc phụ mẫu ngồi trên cũng chỉ chờ có thế.

“Chào hai bác, con là Hoắc Kiến Hoa”

Lời giới thiệu này dường như không cần thiết, căn bản hai người họ đều biết anh là ai. Ánh mắt cha của Lê Dĩnh còn chờ đợi một câu nói khác.

“...là người yêu của Tiểu Dĩnh”

Người đàn ông gật gù ra điều hài lòng về câu nói thứ hai này. Yêu một người là một sự hạnh phúc. Chàng trai này dám yêu dám nói. Lại dám đơn độc tới đây mạnh mẽ giới thiệu mình là người yêu của con gái ông. Hơn nữa anh ta còn gọi con gái ông thân mật là Tiểu Dĩnh. Ấn tượng đầu tiên, rất tốt, rất tốt. Ông chính là thích người quyết đoán, như vậy mới có đủ khả năng để chu toàn cho Lê Dĩnh.

“Vì sao cậu tới tận đây?” - Ông cứ hỏi, Kiến Hoa rậm rập trả lời, còn mẹ Lê Dĩnh chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh quan sát.

“Con mạo muội tới xin phép hai người, con muốn hai bác cho phép con được ở bên chăm sóc cho Tiểu Dĩnh” - Chưa đề cập đến việc kết hôn nhưng với tính cách của anh, đến xin phép để hai người qua lại với nhau là việc cần thiết. Kiến Hoa thở phào, cuối cùng anh cũng có thể nói ra câu đó, đối diện với bậc phụ mẫu thật căng như dây đàn.

“Cậu thật sự yêu con bé”

“Vâng”

“Cậu yêu nó vì chính bản thân nó?”

“Vâng”

“Cậu tự tin có thể khiến nó hạnh phúc chứ?”

“Vâng”

“Vậy được, tôi đồng ý với cậu”

Kiến Hoa bất ngờ giật mình, không phải dễ dàng thế chứ, anh mới chỉ bị hỏi có vài câu, cũng chỉ đáp duy nhất một câu «vâng» vậy mà đã được chấp thuận rồi sao.

“Bác trai, người không muốn hỏi gì thêm nữa sao?”

“Không cần, những gì cần biết ta đều đã biết. Còn lại phải xem biểu hiện của cậu”

Thấy biểu hiện khó hiểu của Kiến Hoa, ba của Lê Dĩnh đành giải thích thêm. Chắc là chàng trai này không hề biết tại sao ông lại chẳng cần hỏi nhiều mà lại dễ dàng đồng ý như thế.

“Con bé trước nay mỗi lần về nhà đều chưa từng kể chuyện đóng phim hay bất cứ thứ gì liên quan. Vậy mà gần đây về đều không ngừng kể về cậu. Cậu nói xem, tôi có cần hỏi nữa không?”

Kiến Hoa chợt nhận ra nguyên nhân của sự bình thản lúc này của ba mẹ Lê Dĩnh khi gặp anh, thì ra họ đã sớm biết. Chỉ là đang chờ khi nào anh sẽ đến mà thôi. Gánh nặng treo lủng lẳng trên lưng anh cuối cùng cũng được gỡ xuống, Kiến Hoa thở phào, từ đầu đến giờ anh mới dám thở mạnh.

“E hèm...Còn món quà đó...cậu tặng hay không tặng?” - Ba Lê Dĩnh háng giọng đánh mắt sang chiếc túi nhỏ đang nằm trên bàn. Kiến Hoa căng thẳng quên khuấy mất món quà ra mắt mà anh chuẩn bị tặng hai vị trưởng bối. Còn để ba của Lê Dĩnh vui tính nhắc nhở.

“Con thật vô ý, xin lỗi hai bác, ở đây có một chút trà Long Tĩnh của Hàng Châu. Hy vọng bác sẽ thích”

Từ lúc Kiến Hoa mới bước vào đây ông đã ngửi thấy mùi thơm của Long Tĩnh thượng hạng rồi. Chọn quà cũng rất khéo, rất hợp ý ông. Chàng rể tương lai này tâm ý không tồi. Cửa lớn nhà Triệu gia, xem ra Kiến Hoa đã thuận lợi mà bước vào.

Chuyến viếng thăm tới nhà Lê Dĩnh cuối cùng lại không khó khăn như anh tưởng tượng ban đầu. Hai bậc trưởng bối không những biết anh, hơn nữa hình như còn biết chuyện tình cảm của hai người. Mục đích của chuyến đi cứ thế mà hoàn thành mỹ mãn. Nói chuyện hồi lâu, hai người họ biết anh còn bận công việc nên không tiện giữ ở lại, chỉ dặn dò anh hãy chăm sóc tốt cho Lê Dĩnh rồi đích thân tiễn anh ra cửa.

Ba mẹ Lệ Dĩnh nhìn bóng lưng Kiến Hoa dần biến mất sau màn tuyết lạnh. Ba cô còn có vẻ rất hài lòng, chàng trai này đáng để ông đặt tin tưởng mà giao cho con gái ông, nhưng mẹ cô vẫn còn chút lẩn cẩn, mặc dù bà cũng có thiện cảm với Kiến Hoa:

“Ông đồng ý chuyện của bọn trẻ sao? Cùng là người nổi tiếng yêu nhau sẽ rất khó khăn. Tiểu Dĩnh nhà chúng ta đã chịu đủ khổ cực để đạt được đến ngày hôm nay rồi”

“Chính vì con bé đã chịu đựng đủ rồi nên cần một người tin tưởng để bảo vệ nó. Tôi cảm thấy cậu ấy chính là người như vậy. Hơn nữa tôi tin vào sự lựa chọn của Tiểu Dĩnh”

Vợ ông vẫn thở dài dường như vẫn chưa thật sự yên tâm vì lý giải của chồng mình. Ông lại nói thêm:

“Bà không thấy mùi oải hương mà con bé thích nhất trên người cậu ta sao. Túi thơm cũng đã tặng rồi, nghĩa là con bé đã muốn giao phó cho người ta. Bậc phụ mẫu như chúng ta vẫn nên thuận theo tình yêu của con trẻ thì hơn”.

64. Chương 65: Tâm Lưng Trần

Hiện tại...

“Bác trai, bác gái, cảm ơn hai người đã tiếp đãi con.” - Cả buổi chiều cô đã làm thêm một túi thơm cho Kiến Hoa, cũng đã ngồi hàn huyên rồi cùng ăn cơm với gia đình anh. Giờ gọi thêm Nancy nữa rồi hai người sẽ cùng về khách sạn.

“Không được, nhà bác có nhỏ một chút nhưng giờ đã tối rồi, ra khách sạn rất bất tiện, lại gây ra sự chú ý. Con cứ ở lại đây đi. Khi nãy trợ lý của con đã mang đồ của con qua rồi đó” - Đúng như dự tính của A Kiều, mẹ Kiến Hoa đời nào lại để cho cô ra khách sạn vào giờ này.

Lệ Dĩnh chỉ còn biết nhắm mắt cầu trời, Nancy à Nancy, cô lại bị trợ lý bỏ bom rồi. Lệ Dĩnh quay sang cầu cứu Kiến Hoa nhưng chỉ nhận được một cái nhún vai. Mẹ anh đã nói, phận làm con dâu dấm cãi, mà anh cũng lại rất tán thành ý kiến của bà.

“Mẹ nói rất đúng, đêm nay em ở lại đây”

Ba Kiến Hoa đang đọc báo cũng thêm vô gật gù đồng ý. Kiến Hoa lại càng được nước thích thú.

“Kiến Hoa, con xách túi đồ đó lên lầu cho Lệ Dĩnh đi” - Lời cha anh chưa kịp dứt, Kiến Hoa đã túm lấy túi đồ, vòng tay qua eo Lệ Dĩnh mặc kệ cô đang phóng ra ánh mắt cầu khẩn.

“Đi thôi”

Hai bậc phụ mẫu bên dưới còn nhìn nhau trao nụ cười khó hiểu. Tác thành cho đôi trẻ càng sớm càng tốt. Ai đời lại để con dâu tương lai lần đầu tiên đến nhà chơi phải ra khách sạn ngủ chứ. Tối nay hai người nhất định sẽ tâm lý không bén mảng lên lầu hai nửa bước.

Thế nhưng cái khó là nhà của Kiến Hoa chỉ có 2 phòng, một phòng cho ba mẹ anh, một phòng cho anh, ngoài ra không hề có phòng cho khách.

“Cái đó...sư phụ... em ngủ ở đâu?” - Lệ Dĩnh nhìn quanh lầu hai vẫn không thấy có phòng nào dành cho cô.

“Còn ở đâu, đương nhiên là trong phòng anh” - Kiến Hoa cười nửa miệng, hất hàm ra căn phòng phía trước.

“Hay là để em ngủ cùng với bác gái đi” - Lệ Dĩnh chống mũi chân xuống sàn, làm điệu bộ ngại ngùng. Cô nam quả nữ cùng một phòng thật rất bất tiện.

“Được, mẹ đang ở dưới, em có thể xuống xin đổi phòng” - Kiến Hoa ngay lập tức đồng ý vì anh thừa biết nếu cô làm được chuyện đó thì giờ đã không ở đây. Tính cách mẹ anh, anh còn không hiểu sao.

Lệ Dĩnh tự gõ vào đầu mình, cô thật là ngốc. Là ai đã quả quyết bắt cô ở lại đây chứ? Là ai còn giục anh đưa cô lên lầu? Vậy mà cô còn mơ tưởng giờ này xuống sẽ đổi được phòng. Việc đã sắp đặt rồi, việc cô chỉ có thể làm là thuận theo mà thôi.

“Thế...thế...còn anh” - Lệ Dĩnh tròn mắt chỉ vào chiếc giường duy nhất trong phòng.

“Anh ngủ trên sofa, không lẽ em muốn chúng ta nằm chung?”

Lệ Dĩnh nguýt Kiến Hoa một cái, vậy mà cô còn tưởng đêm nay hai người phải nằm trên chiếc giường đó chứ. Kiến Hoa nhanh chóng đẩy Lệ Dĩnh vào trong phòng, đặt đồ của cô cạnh giường rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Lệ Dĩnh không biết làm gì, không biết ngồi ở đâu. Trên giường ư...không được, anh đang tắm nếu trở ra thấy cô ngồi trên giường không phải là quá mờ ám sao. Trên ghế...cũng không được, thế nào thì cũng giống như đang chờ đợi vậy. Vì thế Lệ Dĩnh cứ loay quanh trong phòng, ra ban công rồi lại vào trong.

“Cốc!Cốc” - Tiếng gõ cửa vang lên khiến Lệ Dĩnh giật mình. Người vừa gõ cửa là mẹ của Kiến Hoa.

“B...bác gái, anh ấy đang t...t...tắm” - Câu nói vừa rời khỏi miệng thì cô đang hối hận mà muốn túm nó trở lại rồi. Khi không lại nói sự phụ đang tắm làm gì chứ, thật xấu hổ chết mất.

“Không có gì, ta có chuyện muốn nhờ con”

Mẹ Kiến Hoa đưa cho Lệ Dĩnh một gói nhỏ, dặn thêm vài câu rồi nhanh chóng đi khỏi, bỏ lại Lệ Dĩnh một gương mặt ửng hồng đáng yêu.

Một tiếng “tách” vang lên, cánh cửa phòng tắm bật mở, Kiến Hoa trở ra. Người ta vẫn nói nam nhân khi vừa tắm xong là lúc quyến rũ nhất, quả thật không sai chút nào. Mái tóc ướt sũng của Kiến Hoa vuốt ngược ra phía sau, không ngừng chảy từng dòng xuống mặt và cổ anh. Lệ Dĩnh dán chặt mắt của mình lên Kiến Hoa, nam thần dù thế nào vẫn là nam thần à.

“Tiểu Dĩnh, lấy dùm anh chiếc khăn”

Lệ Dĩnh giật mình dứt ánh mắt của mình trên gương mặt cuốn hút của Kiến Hoa, vội lấy chiếc khăn bông móc trên ghế trùm lên đầu Kiến Hoa rồi ôm lấy quần áo của mình chạy tót vào phòng tắm, tìm đập thành thịch. Vừa rồi thật nguy hiểm, nếu để anh nhìn thấy biểu cảm đó của cô thật không biết giấu mặt vào đâu.

Một lát sau Lệ Dĩnh trở ra, lúc này Kiến Hoa mới nhận thấy sự căng thẳng trong không khí kỳ quái này. Không biết làm gì đành lại gần tủ rót một cốc nước uống.

Lệ Dĩnh đắn đo cân nhắc hồi lâu rồi quyết định mở lời. Cô lí nhí trong miệng mà cũng không ngờ rằng mình cũng có thể thốt ra lời như thế.

“Sự phụ, anh c...ở...i á...o... ra chút đi”

Lời nói mới bay ra khỏi miệng Lệ Dĩnh đã khiến Kiến Hoa đang uống nước không dừng được bụm miệng sặc nước. Đây có phải là Tiểu Dĩnh của anh không, sao tự nhiên bạo dạn như vậy:

“Em...nói...cái...gì?” - Vừa nói vừa ho, giọng của anh ngắt quãng từng hồi.

“Anh đừng hiểu lầm...ý em là, anh cởi áo ra, bác gái nói em giúp anh dán cao. Người nói lưng của anh lại bị đau” - Thanh âm của Lệ Dĩnh có chút xót xa lẫn áy náy, việc anh đau lưng ngoài do quay phim, còn là do chiều cô mà mấy ngày nay không nghỉ ngơi lại tập xe đạp. Ấy là còn chưa kể những lúc cô nũng nịu đòi anh bế cô, hay anh ngồi cả đêm chỉ để cô ấm áp dựa vào mà ngủ ngon lành.

Kiến Hoa đoán được suy nghĩ của Lệ Dĩnh, nhẹ nhàng nâng má cô, đáy mắt đó đã rưng rưng lệ. Cô gái này quả thật mau nước mắt. Kiến Hoa một giọng sùng sịnh, khẽ lau đi những giọt nước mắt chuẩn bị trào ra.

“Là anh tình nguyện. Sau này em dán cao cho anh là được.”

Lệ Dĩnh gật đầu, kéo Kiến Hoa lên giường, ngồi sau lưng anh chờ đợi. Kiến Hoa chần chừ một lúc cũng cởi áo phông anh đang mặc xuống. Cả một tấm lưng trần phơi bày trước mặt Lệ Dĩnh. Cảnh này không phải cô chưa từng thấy qua, nhưng khoảng cách này, tình cảm này lại là lần đầu tiên. Tim Lệ Dĩnh đập mạnh không kiểm soát. Cô nam quả nữ ở trong phòng kín cửa, anh lại một tấm lưng trần trước mặt cô, bối rối

cũng có, xấu hổ cũng có, yêu thương lại tràn ngập. Lệ Dĩnh phải ngăn mình không ôm lấy anh, cảm nhận sự ấm áp từ anh. Tay cô khẽ rung lên cầm tấm cao dán tách làm đôi, nhưng còn quên chưa biết phải dán vào đâu.

“Sư phụ, dán chỗ nào vậy?”

Kiến Hoa bật cười, áo cũng bắt người ta cởi rồi, cao dán cũng lấy ra rồi mà cô còn ngây thơ hỏi anh dán vào đâu, đáng yêu như vậy cô bảo anh biết làm sao qua được đêm nay.

“Bên dưới sống lưng đó”

Lệ Dĩnh một tay cầm miếng cao, một tay ấn lên lưng Kiến Hoa

“Chỗ này...chỗ này? chỗ này thì sao?...hay là chỗ này...?”

Khung cảnh đã ám muội vậy rồi mà Lệ Dĩnh còn liên tục ấn lên lưng anh hỏi chỗ nọ, chỗ kia, Kiến Hoa đành trước cũng đỏ mặt kiểng chế đáp lại từng lời.

“Không phải ở đó...sang phải một chút...lại xuống một chút...đúng là chỗ đó”

Cuối cùng cũng xác định được vị trí, Lệ Dĩnh dán miếng cao lên mông lưng đó. Miếng cao vừa dán lạnh ngắt vừa dán lên, Kiến Hoa bỗng rung mình một cái. Còn Lệ Dĩnh vượt qua vượt lại mấy lần để thẩm thuốc rồi trầm ngâm nhìn tấm lưng anh phát hiện:

“Sư phụ, anh gầy đi rồi”

“Không phải lần trước em nói lưng anh không quyến rũ sao. Theo ý em, đã giảm cân rồi”

“Em chỉ đùa thôi mà, béo một chút vẫn tốt hơn”

Lệ Dĩnh bất giác lướt ngón tay mềm mại trên tấm lưng trần của Kiến Hoa, một luồng điện như dọc toàn thân anh, tim rung lên từng hồi. Đây là lần đầu tiên hai người gần gũi đến vậy mà không phải là đang quay phim. Anh thật không hiểu cô đang nghĩ gì mà ngón tay lại trêu đùa trên lưng anh như vậy. Gai ốc không ngừng nổi lên trên lớp da Kiến Hoa, anh có máu buồn mà ngón tay cô lại không ngừng lướt qua lướt lại sau lưng anh, thật sắp không chịu được. Còn Lệ Dĩnh như vẫn chưa nhận thức được hành động của mình mà cứ tiếp tục.

Bất thành linh, Kiến Hoa quay phắt lại, nắm chặt lấy bàn tay đang nghịch ngợm của cô. Lệ Dĩnh bất ngờ mất trụ ngã ra sau kéo theo Kiến Hoa cũng ngã đè lên phía trên. Cả vòm ngực rắn chắc của anh đang ở ngay trước mặt, Lệ Dĩnh bối rối quay trái quay phải đều là bờ vai trần Kiến Hoa, nhìn thẳng lại là ánh mắt thâm sâu của anh, vậy chỉ còn nước nhắm tịt mắt lại để che giấu sự xấu hổ.

“Tiểu Dĩnh, nhìn anh”

Lệ Dĩnh bất đắc dĩ mở một mắt ti hí nhìn Kiến Hoa. Bật cười trước phản ứng đáng yêu của cô, Kiến Hoa sủng nịnh nhéo mũi

“Ở trong phòng của anh mà em lại dám trêu đùa anh, là có ý gì?”

Ánh mắt Lệ Dĩnh long lanh biểu hiện sự vô tội, cô đâu cố ý làm gì. Chẳng qua là mẹ anh phân phó cô dán cao cho anh thôi mà. Ngoài ra cô không hề có ý nghĩ đen tối.

“Em đâu...c...m...m”

Lời phủ nhận của Lệ Dĩnh nhanh chóng bị nụ hôn mãnh liệt của Kiến Hoa giành lấy, tay anh đan chặt lấy tay cô. Lệ Dĩnh cảm nhận được sự nồng nàn, sâu thẳm trong nụ hôn đó. Đôi môi anh rõ là ác ý quăn quýt, trêu đùa lấy làn môi mỏng manh của cô, hơi thở cũng bị anh cướp lấy. Lệ Dĩnh đỏ dần nhắm mắt đáp lại nụ hôn của anh, cô còn cảm nhận được từng giọt nước còn vương trên mái tóc anh nhỏ từng giọt lên gương mặt cô. Nụ hôn sâu triền miên như không muốn ngừng lại, Lệ Dĩnh cũng nguyện được chìm đắm trong sự ngọt ngào đó. Trong phòng chỉ còn lại tiếng tíc tắc từ chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường. Một phút...hai phút...ba phút...chậm chậm trôi qua, cuối cùng Kiến Hoa cũng nín kéo trả tự do cho đôi môi xinh đẹp của Lệ Dĩnh.

“Sư phụ, anh...” - Lệ Dĩnh cong môi phản ứng. Anh thật quá đáng, đột nhiên bắt nạt cô.

“Cái đó là phạt em vì dám trêu anh” - Kiến Hoa gạt từng giọt nước trên mặt Lệ Dĩnh cười đắc ý, cô phải đổi một nụ hôn vì lỡ sờ vào tấm lưng trần của anh. Thế này không phải là cả hai anh đều có lợi sao.

Lệ Dĩnh đỏ mặt, hiện giờ cô một thân nằm dưới thân anh, từng nhịp tim, từng hơi thở của anh cô đều cảm nhận được rõ rệt. Lại nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, quả thật cô không muốn suy nghĩ lung tung cũng không được.

“Đi ngủ thôi” - Nhận thấy sự bối rối của Lệ Dĩnh, Kiến Hoa bật dậy đưa cô nằm ngay ngắn trên giường, dịu dàng đắp chăn cho cô, sau đó trở lên ghế sofa. Sự căng thẳng cũng từ đó mà dịu bớt.

Ngọn đèn cuối cùng trong phòng cũng tắt ngấm, ánh sáng chỉ còn từ đèn đường rọi qua khung cửa sổ. Hai người vẫn chưa thể bình tĩnh mà tóm lấy một giấc ngủ. Lệ Dĩnh xoay ngang lại xoay dọc, lúc nhìn trần nhà, lúc lại ngó đầu sang sofa nơi Kiến Hoa đang nằm đó. Kiến Hoa cũng không khác là bao, cô đang ở ngay gần anh, nhưng lại không thể chạm tới.

“”Tiểu Dĩnh, em vẫn luôn muốn biết trước hôn lễ của Long ca anh đã đi đâu mà. Bây giờ có thể nói cho em biết“”

Lệ Dĩnh nghe vậy ngay lập tức ngồi thẳng dậy, đây chính là điều bấy lâu nay cô muốn biết nhưng anh vẫn không nói. Vì sao hôm nay lại chủ động tiết lộ.

“”Anh đã đi đâu?“”

“”Tới Hà Bắc, gặp cha mẹ em“”

“”Anh gặp họ để làm gì, cũng không chịu nói với em“” - Lệ Dĩnh lại ngạc nhiên hơn, trăm đáp án cô từng nghĩ đến nhưng chưa từng nghĩ tới việc này.

“”Tới xin phép họ để danh chính ngôn thuận chăm sóc cho em. Chiếc túi thơm đó, anh biết ý nghĩa của nó“”

Lệ Dĩnh vừa bất ngờ, vừa hạnh phúc, nghĩa là ngay sau khi cô tặng chiếc túi thơm cho Kiến Hoa, anh đã biết tâm ý của cô và đích thân đến gặp cha mẹ cô. Đã từ năm tháng trước vậy mà giờ anh mới chịu nói. Nếu hôm nay cô không đến gặp ba mẹ anh, có khi anh vẫn còn giấu diếm chuyện này. Vừa trách móc nhưng cô nhiều hơn vẫn là thấy hạnh phúc, cô chính là yêu sự lặng lẽ đó của anh. Lệ Dĩnh lại nằm xuống, chui vào chăn còn lẫn khuôn mặt đó sự ấm áp của Kiến Hoa.

“”Sự phụ, em rất hạnh phúc“”

Kiến Hoa mỉm cười mãn nguyện đáp “Anh cũng vậy...vì có em”

Một câu nói đã làm giải tỏa rất nhiều sự khó xử hiển hiện trong căn phòng. Người mà anh yêu đang ở đây. Người mà cô nguyện giao phó cũng đang ở đây. Điều hạnh phúc nhất trên thế gian này cũng chỉ có như vậy mà thôi.

65. Chương 66: Ghen

Vất vả 4 tháng quay phim, cuối cùng cũng gần đến ngày phim công chiếu. Hôm nay, đoàn làm phim tổ chức họp báo chính thức ra mắt phim tại Bắc Kinh, địa điểm được chọn tổ chức đương nhiên vẫn là khách sạn Thanh Hoa. Nghe nói dù phim còn chưa công chiếu nhưng doanh thu và lượt khách du lịch tới Thanh Hoa ở Quảng Tây đã tăng chóng mặt kể từ khi đoàn làm phim chọn đó là nơi nghỉ ngơi. Tổng tài của Thanh Hoa vô cùng vui mừng, còn đích thân gọi điện cho giám chế Đường Lệ Quân, ngỏ ý đoàn sẽ tổ chức họp báo công chiếu tại Thanh Hoa (Bắc Kinh).

9h sáng họp báo mới bắt đầu, nhưng 7h đã có rất nhiều phóng viên và người hâm mộ tập trung bên ngoài sảnh khách sạn Thanh Hoa tạo nên không khí rất nhộn nhịp. Để tránh gây hỗn loạn, một số diễn viên đã chọn cửa phụ của khách sạn để tiến vào trong. Kiến Hoa tới sớm nhất, phần vì anh vẫn đang có lịch trình ở

đây, phần cũng vì đến sớm một chút cũng có thể gặp cô lâu hơn. Sau họp báo còn dày đặc phỏng vấn, nếu không tận dụng lúc này thì hôm nay hai người quả thật khó có thời gian nói chuyện riêng.

Kiến Hoa đi qua đi lại trong phòng riêng mà khách sạn chuẩn bị cho diễn viên trong lúc chờ, chốc lại đưa điện thoại kiểm tra giờ.

“Khang Vũ, cậu gọi lại Nancy lần nữa xem”

Khang Vũ dán chặt mắt vào trò chơi trong điện thoại, những vẫn nghe được câu hỏi của Kiến Hoa.

“Nancy mới nói cầu Vạn Khánh bị tắc, nên họ vẫn chưa tới được”

Lại là tắc đường, tắc lúc nào không chịu lại nhè đúng lúc này. Đợi tới lúc đường thông rồi có khi ở đây đã đông ngắc người ấy chứ. Đúng là người tính không bằng trời tính.

Nửa tiếng sau Lê Dĩnh cũng tới, nhẹ nhàng mở cửa, rón rén đi vào, khều khều ngón tay ra hiệu cho Khang Vũ ra ngoài. Vốn định bịt mắt cho anh một bất ngờ, ai dè mới đóng được cửa lại, bước vài bước đã bị anh phát hiện, mặc dù anh vẫn đang quay lưng về phía cửa.

“Còn định hù anh?”

Sư phụ vẫn là sư phụ, coi như anh lợi hại. Trước đây vẫn chỉ luôn là anh mang đến cho cô bất ngờ. Còn cô lại chưa khiến anh bất ngờ được lần nào.

“Sư phụ, anh đợi em lâu chưa?” - Kiến Hoa vẫn ngồi im, không quay lại. Lê Dĩnh ngồi tới ngồi bên cạnh, khoanh hai tay gác lên vai anh, rồi lại chống cằm lên đó, cảm giác thật tự nhiên thoải mái.

“Anh vừa mới tới”

“Sư phụ, sao anh biết em vào vậy?”

“Anh ngửi thấy”

Từ lúc cô bước vào, mùi oải hương trên tóc cô đã lẫn khuất đâu đó trong không khí. Từ xa, Kiến Hoa cũng có thể nhận ra mùi hương đó. Vuốt nhẹ mái tóc Lê Dĩnh, giờ anh mới được nhìn cô.

“Sư phụ, hôm nay em thế nào?” - Lê Dĩnh ánh mắt long lanh mong chờ câu trả lời dù cô vẫn biết được câu trả lời là gì.

“Rất đẹp” - Nhận được đáp án, cô hài lòng dựa vào vai Kiến Hoa.

Lê Dĩnh hôm nay mặc một chiếc váy lụa màu xanh dài tới đầu gối rất yếu điệu, làm tăng thêm vài phần ôn nhu, nữ tính. Tóc của cô cũng không búi cao năng động như mọi khi mà để xõa dài sang hai bên. Lê Dĩnh cao hững xoay một vòng, ánh mắt Kiến Hoa chợt nghiêm lại, dừng trên người cô:

“Đợi đã, em quay lại đây”

“Hả”

“Anh nói em quay lưng lại”

Lê Dĩnh không hiểu ngay nhưng ngay lập tức làm theo lời Kiến Hoa. Về mặt anh từ trắng chuyển sang ửng hồng, từ vui vẻ khi gặp cô giờ có chút nhúm mày bất mãn. Chiếc váy của cô rất đẹp, đằng trước không vấn đề gì, nhưng vấn đề lại nằm ở phía sau. Lưng của cô...hoàn toàn trống trơn. Cả tấm lưng trần mịn màng lọt vào mắt anh, vừa phải kìm chế đồ mắt vừa phải nghiêm nghị với cô:

“Thay chiếc váy khác”

“Vì sao, em thấy nó đẹp mà. Chọn cả buổi sáng mới được nó” - Lê Dĩnh kháng nghị, không phải vừa rồi anh còn nói đẹp sao.

“Em còn nói, sao họ có thể thiết kế chiếc váy hở toàn bộ lưng một cô gái chứ?”

Lê Dĩnh cuối cùng cũng hiểu nét mặt khó hiểu kia của sư phụ là gì. Thì ra anh đang ghen vì cô mặc chiếc váy khoe lưng này. Tính sở hữu của sư phụ cũng thật cao à. Để họ nhìn một chút thôi cũng có sao đâu chứ.

“Nhưng mà em chỉ mang một chiếc váy này theo thôi” - Mặc dù có mang thêm cái khác thì cô cũng đời nào chịu thay ra chứ. Phản ứng này của sư phụ không phải lúc nào muốn là thấy được đâu. Cô phải lợi dụng ngày hôm nay cho anh ghen một chút.

...

“Cốc!Cốc” - Tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên, có lẽ Khang Vũ ra đầu cho bọn họ đã tới giờ họp báo. Lệ Dĩnh sửa soạn lại váy, còn chỉnh lại cổ áo sơ mi cho Kiến Hoa, rồi cùng đứng dậy ra ngoài.

“Đợi chút”

Kiến Hoa kéo Lệ Dĩnh trở lại, đưa tay vuốt toàn bộ tóc của cô ra đằng sau. Mái tóc dài của cô không đủ để che hết nhưng cũng không làm hiện cả tấm lưng đó ra ngoài.

“Để tóc ra đằng sau nhìn đẹp hơn” - Kiến Hoa nói vu vơ rồi thả tay khỏi tóc cô, hai người cùng bước ra ngoài.

Lệ Dĩnh hiểu ý Kiến Hoa trong lòng thích thú, sư phụ là đang ghen, không muốn ai nhìn thấy đây mà.

“Sư phụ, tóc một lát nữa sẽ lại bị đẩy ra trước thôi”

“Tới lúc đó em phải vuốt nó ra sau”

“Nhưng em không thích” - Lệ Dĩnh cong môi chọc tức Kiến Hoa, cô là muốn xem anh có thể ghen đến mức nào.

“Vậy để anh làm” - Kiến Hoa đáp một câu ngắn gọn, mắt nheo lại. Anh vẫn là không chấp nhận được chiếc váy lộ cả tấm lưng của người yêu trước mặt bàn dân thiên hạ.

Giữa bàn dân thiên hạ, việc chính không quan tâm mà anh lại đi vuốt tóc cô để che đi tấm lưng trần đó thì mọi việc đều bại lộ hết rồi còn đâu. Vậy mà anh còn cứng miệng khẳng định sẽ làm.

“Sư phụ, anh ghen”

“Không có” - Kiến Hoa né ánh mắt tinh quái dò xét của Lệ Dĩnh.

“Anh thật sự đang ghen mà” - Lệ Dĩnh nũng nịu lay cánh tay Kiến Hoa, cô chỉ là muốn anh thừa nhận một lần thôi, sao khó vậy.

“Anh nói không có. Chỉ là dối ý rồi, chiếc váy này không thấy đẹp nữa”

Lệ Dĩnh cong môi khoanh tay phụng phịu. Anh vẫn là không chịu thừa nhận.

“Nếu anh chịu nhận đang ghen em sẽ cẩn thận vuốt tóc che sau lưng, thế nào?” - Lệ Dĩnh ranh ma đặt điều kiện với anh, dù sao thì chiếc váy đang trên người cô, cô vẫn đang nắm đằng chuôi mà.

Kiến Hoa đánh ánh mắt nhìn Lệ Dĩnh thăm dò, điều kiện này cũng không tồi. Còn hơn là cô cứ như thế tung tăng ra ngoài kia.

Không còn cách nào khác, Kiến Hoa chỉ biết cười trừ, gật đầu xác nhận suy đoán của cô là đúng. Lệ Dĩnh nhìn bộ dạng bối rối khẳng định của Kiến Hoa không nén được cười, vỗ nhẹ vào ngực anh.

“Sư phụ, anh thật dễ bị dụ à” - Đơn giản như vậy mà đã có thể khiến sư phụ thừa nhận đang ghen. Mặc chiếc váy này hôm nay quả là quyết định rất chính xác. Trong chốc lát, Lệ Dĩnh còn thấy chiếc váy này đẹp hơn gấp bội lần lúc ban đầu.

Kiến Hoa biết mình bị hớ một vố, vội giữ chặt lấy tay Lệ Dĩnh đang trên ngực anh, áp sát vào gương mặt cô trách móc:

“Em lại dám chọc anh”

Lệ Dĩnh chưa nhận thức được nguy cơ sắp đến, chỉ đáp một câu ngắn gọn càng chọc tức Kiến Hoa: “Vui mà”

“Em còn nhớ phải chịu phạt như thế nào nếu chọc anh chứ?”

Nụ cười trên môi Lệ Dĩnh mất dần thay vào đó lại là bộ dạng xấu hổ, nhớ lại cái đêm hôm ở nhà Kiến Hoa. Cô bị phạt bằng một nụ hôn dài chưa từng có chỉ vì lỡ tay lướt qua lướt lại trên lưng anh.

“Nhớ ra rồi?” - Kiến Hoa cười nhếch mép, nâng cằm Lệ Dĩnh lên hỏi nhỏ.

Lệ Dĩnh bên lên gật đầu. Nếu bây giờ mà là ở nhà hay chỗ nào đó riêng tư, cô dám chắc anh lại áp dụng hình phạt đó lắm.

“Sư phụ, lần sau sẽ không mặc chiếc váy đó nữa. Được không?”

Trông bộ dạng đáng yêu hối lỗi của Lệ Dĩnh, Kiến Hoa lại không đành được dịu dàng hôn cô. Tuy chỉ chớp nhoáng nhưng sự ngọt ngào truyền đến lại làm Lệ Dĩnh luyến tiếc. Ma lực từ nụ hôn của anh khiến cô ngần ngại chấp nhận, cuối cùng vẫn là cô thua.

66. Chương 67: Tập Kích Đại Bản Doanh (p1)

Kinh nghiệm từ lần họp báo ra mắt phim vừa rồi Lệ Dĩnh vẫn ghi nhớ rất rõ. Cả ngày hôm đó cô cứ phải thỉnh thoảng vuốt tóc ra sau, lại phải hạn chế quay lưng về phía khán giả vì yêu cầu của ai đó. Còn Kiến Hoa thì liên tục bên cạnh Lệ Dĩnh, thỉnh thoảng lại gờ bàn tay đặt sau lưng cô, che bớt khoảng trắng muốt trên tấm lưng trần quyến rũ mảnh mai đó. Lúc rót rượu cũng thế, lúc trả lời phỏng vấn cũng thế, trong trò chơi cũng không có gì khác...cùng là một bộ dạng lúng túng nhưng tràn ngập tình cảm của hai người đang yêu. Hơn nữa, cả buổi họp báo, ánh mắt Kiến Hoa chỉ đặt nơi Lệ Dĩnh, cũng chẳng thêm quan tâm liệu có ai quay được biểu cảm của mình lúc đó.

Ấy là còn chưa kể, Kiến Hoa dạo này có thói quen là Lệ Dĩnh chỉ cần ở gần anh trên dưới ba thước là anh tự động đưa tay ra đón lấy cô, giống như biết chắc rằng cô đang tiến đến lao vào lòng anh vậy. Lúc có hai người đã đành, lúc có vợ chồng Tuấn Kiệt hay hai người trợ lý cũng kệ đi...nhưng cái thói quen anh lại ngang nhiên mang ra lõe thiên hạ. Quả thực không hiểu là khổ chủ vô tình hay cố ý.

Mỗi lần như thế, Lệ Dĩnh lại nguýt anh nhắc nhở nhưng Kiến Hoa chỉ biết cười trừ, rồi đầu lại vào đó. Nhiều lúc anh còn không biết trời cao đất dày gì mà nháy mắt, còn dám hôn gió cô. Rõ ràng là quá coi thường cánh phóng viên hay sự tỉ mỉ của đám shipper rồi. Các fan của anh cũng không phải tay mơ, thần tượng của mình tự nhiên nói nhiều hơn, cười nhiều hơn, nụ cười đó rõ ràng là không che giấu được hạnh phúc. Lệ Dĩnh ban đầu còn ngượng ngùng, nhưng sau lại hòa theo. Thế nên người được lợi nhất ngoài hai người bọn họ, còn có A Kiều và tất cả con dân của cái động shipper Hoa Dĩnh đó. Cả một đồng JQ như vậy thì cái động của cô an tâm mà sống tốt, mà chìm đắm trong sự ngọt ngào chết người như món siro lựu.

Cũng vì nhận thức được cơn ghen của anh mà hôm nay, khi dàn diễn viên chính Hoa Thiên Cốt tập kích Đại bản doanh của đài Hồ Nam, Lệ Dĩnh đã rất cẩn trọng chọn trang phục cho mình. Nào là hở vai, khoét lưng...tất cả Nancy đưa cho cô đều không ưng. Lệ Dĩnh chọn lấy hai bộ đồ gồm áo sơ mi trắng điệu đà che kín cổ với áo phong màu hồng rất đáng yêu, kết hợp lẫn lộn với váy dài, quần jean. Mặc thế này chắc sẽ không đốt mắt sư phụ nữa.

Đài Hồ Nam, hậu trường Happy Camp...

Năm vị MC quen thuộc của chương trình cùng với Kiến Hoa, Lệ Dĩnh, Tưởng Hân, Đan Phong, Mã Khả và Lý Thuần đang chuẩn bị những công đoạn cuối cùng bắt đầu ghi hình. MC đang trao đổi lại kịch bản với tổ đạo diễn. Còn Kiến Hoa với Lệ Dĩnh lại ở một góc cứ như thế ở đây là Dương Viên và những thứ đang xảy ra xung quanh không hề liên quan gì đến hai người họ.

“Sư phụ, hôm nay mặc thế nào?”

Kiến Hoa biết ý Lệ Dĩnh muốn hỏi là gì. Cô chính là muốn gợi lại chuyện anh bị dụ chỉ vì chiếc váy hở lưng của cô trong buổi họp báo ra mắt phim.

“Rất đẹp” - Kiến Hoa tùm tùm cười, không giấu được sự vui vẻ.

Góc khuất như vậy, mỗi người có một việc khác nhau, ai cũng bận rộn tưởng chừng như không ai chú ý đến họ, mà xét cho cùng họ cũng không có hành động gì mờ ám nhưng cái liếc mắt đưa tình đó lại hoàn toàn không thể qua nổi con mắt tinh tường của Tạ Na. Tại cô thì vẫn nghe Hà lão sư trao đổi gì đó, nhưng ánh mắt thì lại đang theo dõi hai người trong góc khuất của hậu trường. Hai người này ngang nhiên ở đây, bên ngoài còn có hàng trăm khán giả mà tình tứ với nhau.

Lệ Dĩnh đứng dậy, để mặc Kiến Hoa vòng chiếc dây màu đen cột lại một bên chân của bọn họ với nhau. Sau đó Kiến Hoa tự nhiên vòng tay ôm chặt lấy eo Lệ Dĩnh.

“Sư phụ, thế này không sao chứ” - Hai người quả thật tiếp xúc gần quá rồi, lại động tay động chân như vậy, thật khiến người khác nghi ngờ.

“Đây chỉ là trò chơi, ai cũng như vậy, sẽ không ai để ý đâu” - Cũng không biết từ bao giờ Kiến Hoa thần nhiên lại lợi dụng từng cơ hội nhỏ nhất chỉ để chạm vào Lệ Dĩnh. Nam thần băng lãnh đã bao năm vì một cô gái mà không những băng đã chịu tan mà còn trở nên nóng ấm hơn bao giờ hết. Lệ Dĩnh vừa xấu hổ vừa nhồn nhột ở cạnh sườn vùi đầu vào chiếc gối đang ôm chặt trong tay, trên chiếc gối còn có in hình của Kiến Hoa.

“Lát nữa, bằng mọi cách em cũng phải lấy được chiếc gối này, biết chưa?”

“Nhưng mấy trò chơi này em không giỏi, nhờ người khác cướp mất thì sao?” - Cô quả thật là hồ đồ của mấy trò chơi mà, chơi trò gì là thua trò đó. Mà trò này lát nữa phải tranh gối với Lý Thuần, Hân tỷ và nhất là Tạ Na thì phần cô thua là chắc rồi. Ai mà chả muốn lấy được gối có hình anh chứ.

“Thì em cướp lại”

“Ở đây còn có Hân tỷ, Na tỷ, Lý Thuần. Anh ghép đôi với họ cũng được mà, cứ gì bắt em đi tranh giành” - Lệ Dĩnh giả bộ mặt phụng phịu, cô đương nhiên là người muốn lấy được gối của anh nhất, nhưng vẫn là thích trêu chọc sư phụ một chút đi. Bộ dạng anh ghen thật rất đáng yêu. Nếu lát nữa người đang nắm tay, đỡ eo cô như anh đang làm không phải là anh thật sẽ không biết sư phụ sẽ còn phản ứng thế nào.

“Em phải cướp anh về bằng được, nếu không sẽ phạt em”

Lại phạt nữa, Kiến Hoa tự coi phạt cô là niềm vui của anh. Mà hình phạt đó cũng thật là nóng bỏng quá đi. Chỉ nghĩ đến đó thôi mặt cô đã nóng bừng lên. May là có Tạ Na đến giải cứu nếu không đầu cô sẽ nổ tung mất.

Tạ Na ánh lên một nụ cười nham hiểm, đẩy Lệ Dĩnh về phía Hà lão sư, hơi ghé vào Kiến Hoa chất vấn.

“Hoa ca, lâu rồi anh mới lại tới đại bản doanh, mọi thứ VẤN THẾ chứ”

“Vấn thế, rất tốt” - Kiến Hoa chẳng để ý tới hàm ý trong lời nói của Tạ Na vui vẻ đáp lại, ánh mắt vẫn từng bước theo sát Lệ Dĩnh.

“Em còn nhớ lần trước tới đây anh có nói không yêu người kém nhiều tuổi, bây giờ VẤN THẾ chứ?”

Tạ Na còn cố tính nhấn mạnh hai chữ “Vấn thế” xem anh có phản ứng ra sao, vừa rồi anh vẫn khẳng định thế mà. Nhưng câu trả lời “vấn thế” đó không hề được thốt ra, thay vào đó:

“Cái đó còn phải suy nghĩ”

Tạ Na gật đầu xem chừng đã hiểu. Nam thần lạnh lùng dứt khoát xưa nay vẫn luôn có là có, không là không. Mà bây giờ lại lấp lửng đáp một câu “còn phải suy nghĩ”. A ha! Đây chẳng phải là gián tiếp thừa nhận “giờ tôi thích rồi” hay “tôi đổi ý rồi” sao?

“Thế giờ mẫu bạn gái lý tưởng của anh là gì. Em thấy nhiều fan nữ ngoài kia đều muốn hỏi câu đó, em là thay mặt họ”

Biết Tạ Na tính tình hảo sảng, đôi khi có chút quái tính, Kiến Hoa không phân vân trả lời:

“Cô gái mặc áo phông, quần jean, đi giày thể thao...anh thích như thế”

Tạ Na cũng theo hướng nhìn của Kiến Hoa, liếc mắt đánh sang Lệ Dĩnh một cái, đặc ý như kiểu mới khám phá ra được chuyện hấp dẫn nhất trong ngày hôm nay. Mà xem ra còn là chuyện hot nhất showbiz trong

thời điểm này. Chỉ đáp lại một câu “Đã hiểu” đầy hàm ý rồi rút lui.

67. Chương 68: Tập Kích Đại Bản Doanh (p2)

Cũng không phải là lần đầu tiên Lệ Dĩnh tham gia show Happy Camp, Kiến Hoa cũng đã lần thứ hai tới đây. Mọi thứ cũng đã bớt ngỡ ngàng hơn rất nhiều. Lệ Dĩnh vẫn như mọi khi, đáng yêu, lặng lẽ quan sát và ít nói. Còn Kiến Hoa hôm nay lại vui vẻ bất thường, một chút cũng không giống phong thái thường ngày. So với lần trước tới đây quả là khác một trời một vực.

Không khí ở đây tràn ngập mùi gian tình. Tưởng Hân mỗi lần lại gần Lệ Dĩnh thấy Kiến Hoa lại nhanh chóng quay phắt đi. Đan Phong tâm lý việc gì cũng để Kiến Hoa làm với Lệ Dĩnh. Lý Thuần, Mã Khả thì liệu cái nháy mắt của Tưởng Hân mà làm theo, xem ra là cùng hội cùng thuyền cả. Con mắt tinh đời như của MC Hà Cảnh với sự soi cao độ của Tạ Na thì có điều gì đủ khả năng lọt qua. Chương trình của bọn họ hôm nay rõ là cơ hội cho hai người này được ở bên nhau rồi. Tới bắc cầu Ô thước cho đôi trẻ này mà cũng cần tới cả một đội quân hùng hậu như vậy.

Gian tình ở đây đến con muỗi vô tình bay qua cũng phải nhận ra. Trường quay rộng như vậy, nhiều người như vậy cũng không phải chỉ có một mình Lệ Dĩnh nhưng đối với Kiến Hoa đích xác là không có ai ngoài cô. Lệ Dĩnh bước một bước sang trái, con người Kiến Hoa ngay lập tức đẩy sang trái, người ta cười anh cũng cười. Người ta không làm gì, anh cũng cười. Nhiều lúc Kiến Hoa còn có một bộ dạng đăm đăm nhìn cô, khóe môi vô thức cong lên. Nếu để miêu tả biểu cảm của Kiến Hoa hôm đó thì chỉ việc vẽ một bộ mặt với ánh mắt si tình cộng thêm cái miệng cong luôn nở nụ cười từ đầu đến cuối là đạt độ miêu tả chính xác đến hoàn hảo.

Kiến Hoa không bỏ lỡ cơ hội nào để nắm chân, nắm tay Lệ Dĩnh. Phản xạ tự nhiên của anh là che chở, chăm sóc cho cô. Nhất là khi hai người nắm tay nhau từ hậu trường bước ra. Một làn khói đặc che phủ cả sân khấu, Kiến Hoa nắm tay Lệ Dĩnh bước lên cầu mà tổ hậu trường đã dựng, còn nhảy cô xoay một vòng lọt vào lòng anh. Trước hàng trăm con mắt đang hướng về mà anh còn lợi dụng được để chiếm tiện nghi từ cô. Sợ rằng với tính bất cẩn của mình, cô sẽ bị vấp phải những thứ trên sân trong làn khói, anh cẩn thận dìu cô bước qua, chỉ thiếu điều bế thốc cô lên mà thôi. Hành động đó khiến đám fan nữ ở dưới thì hò reo ghen tị, còn đám shipper thì hai mắt long lanh mơ mộng về một JQ to đùng.

“Sư phụ, anh ôm chặt như thế sao em chạy được” - Lệ Dĩnh che miệng giả vờ ho hắt hắt. Cả dàn diễn viên xếp lại thành một hàng, Lệ Dĩnh đứng đầu, theo ngay sau là Kiến Hoa, người sau vòng tay ôm chặt eo người trước. Đã sẵn sàng đi “bắt gà con”, trò chơi thì bình thường nhưng cái bất thường là không ai có thể thấy được khe hở giữa Kiến Hoa và Lệ Dĩnh lúc này trong khi giữa những người khác thậm chí có thể nhét vừa một người khác nữa.

Cảm giác ôm cô từ phía sau vẫn thật thú vị. Lệ Dĩnh lọt thỏm trong vòng tay Kiến Hoa. Thiếu điều đặt nốt gương mặt anh áp sát vào má cô nữa là hai người trông thật giống như đang diễn cảnh tình tứ trong phim. Nghe Lệ Dĩnh nói vậy, nhưng Kiến Hoa một chút phản ứng thay đổi cũng không có.

“Anh là bắt chước em thôi. Còn động tác vuốt vuốt khi này, có cần anh làm lại không?”

Hai người này, còn đang thi xem ai ôm chặt hơn sao. Một người thì khi này vừa ôm sát, còn tình cảm ngả lên lưng người ta, chốc lại vuốt vuốt, có vẻ như đang muốn diễn lại cảnh tắm lưng trần trong phòng anh. Kiến Hoa lúc đó dù qua một lớp áo vẫn nổi da gà, quay ra sau hơi háy mắt mà Lệ Dĩnh vẫn cứ tiếp tục. Còn một người thì đội hình vẫn chưa xong, trò chơi còn chưa tiếp tục cơ mà vẫn ôm cứng người ta. Không ai chịu thiếu ai. Chỉ tội mấy cô gái cầm điện thoại cứ đưa qua đưa lại quay chóng hết cả mặt, chốc lại nhòm lên phía trước hẳn là để zoom cận cảnh với hy vọng về tới nhà có thể soi được gì đó bất thường.

“Sư phụ, anh nhất quyết không được thả ra đâu đấy. Nếu em ngã lát sẽ phạt anh” - Lần thứ này chạy mạnh quá, lại không ôm chặt được anh khiến cô bị văng ra. Dù không chảy máu nhưng đau chảy nước mắt,

ai bảo đầu gối cô đang để trần chứ, Kiến Hoa khi đó cũng một bộ dạng xót xa nhưng cũng chỉ có thể tới đỡ cô cùng mấy người khác, ngoài ra không thể làm gì.

Kiến Hoa đương nhiên sẽ không để chuyện đó xảy ra lần nữa, càng ôm chặt hơn, tiếng nói khê luôn qua kẽ răng tới bên tai Lệ Dĩnh “Như vậy được chưa?”

Lệ Dĩnh vờ hắng giọng, gật nhẹ, vẫn là được anh ôm thích hơn. Kiến Hoa nở nụ cười gian, thế này thì cáo đã bắt được thỏ rồi, gà con đâu cần phải bắt nữa.

...

Phần lạ đời nhất trong show hôm nay không gì khác là trò hai người ba chân. Hai người phải bắt cặp với nhau, nhưng đối tác của mình là ai thì phải mời các mỹ nữ đi tranh gối. Chính là chiếc gối mà Lệ Dĩnh ôm không rời trong hậu trường. Tạ Na đã có giao hẹn trước với Duy Gia sẽ tìm được gối của anh vì hai người trong hậu trường đã tập trước. Tưởng Hân thì tâm lý chậm rãi bước đi cuối cùng để nhường ai đó tìm được sư phụ, Lý Thuần cũng hiểu ý lấy chiếc gối của Đan Phong. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đủ cả ấy thế mà Lệ Dĩnh vẫn chậm chân không lấy được gối của Kiến Hoa. Tưởng Hân dù thông thả tới sau cùng lại đương nhiên vớ được cái duy nhất bị bỏ rơi. Điều này nằm hoàn toàn ngoài dự tính. Nam thần đang tỏa sáng bên kia mà không ai chịu bắt lấy.

Tưởng Hân thở dài, tạo điều kiện như vậy rồi mà Lệ Dĩnh vẫn chưa làm được, đành phũ với Hoa ca một lần vậy. Ngay lập tức Tưởng Hân giơ cao chiếc gối của Kiến Hoa lên rao giá. Đường đường là nam thần, không ai lấy chiếc gối của anh đã đành, mà giờ cứ nhiên lại bị rao giá trước bàn dân thế này. Tưởng Hân, cô cũng thật là hạ thấp giá trị người ta quá rồi đó. Thế nhưng nam thần người ta tình nguyện muốn bị ngã giá, còn ở đây lại có một nữ thần sẵn sàng trả giá:

“Em muốn” - Lệ Dĩnh thấp hơn Tưởng Hân khá nhiều mà cổ ngồng cổ lên với lấy chiếc gối có hình Kiến Hoa. Còn anh thì chăm chú theo dõi tiểu đồ đệ của mình bon chen vớ bộ dạng rất thỏa mãn. Cảm giác Lệ Dĩnh mọi cách giành bằng được lấy mình này anh là lần đầu tiên được ném trái, quả nhiên không tồi.

Tưởng Hân giả bộ, cũng chỉ đợi có thể để trao trả tình yêu cho Lệ Dĩnh. Lệ Dĩnh ôm lấy chiếc gối chạy thẳng tới chỗ Kiến Hoa như báo cáo “Sư phụ, em lấy được anh rồi”. Kiến Hoa hài lòng nháy mắt một cái, mắt của Lệ Dĩnh cũng như bị rủ rê nháy cùng một lượt. Tưởng Hân thấy vậy thì tặc lưỡi lắc đầu “Chắc chắc, cuối cùng cô vẫn là bà mối không công”. Có dịp phải đòi nợ hai người họ một thể.

Điều lạ là ở chỗ có người đã chơi thành quen trò đó, hơn nữa còn nắm rõ luật đảng hoàng nhưng lần này có người yêu bên cạnh, không những vừa chơi vừa ôm chặt cứng người ta đến mức MC Hà Cảnh còn tặng họ một câu “Giống vợ chồng già 60 tuổi” lại còn hùa theo ăn gian, chọc Đan Phong đến ngã còn giả bộ ngơ ngác lấp liếm “Không có! Không nhìn thấy”. Chàng chàng thiếp thiếp phối hợp khiến Phong - Thuần chỉ còn nước ngậm ngùi mà quay về điểm xuất phát. Mã Khả - Tưởng Hân cũng chịu chung số phận bị cặp tình nhân này chơi xấu, đẩy cái mạnh rớt xuống cầu. Cầu gỗ có đường lên hẳn hoi thế nhưng anh vẫn giả bộ ngây ngô kéo Lệ Dĩnh lên từ thân cầu, còn đánh cho Mã Khả một cái nhìn sắc như dao khi dám chạm vào vai của Lệ Dĩnh. Thích thú, thỏa mãn, ghen tuông...tất tật cảm xúc đó, trong vài tiếng này Kiến Hoa cùng lúc được trải qua.

Buổi ghi hình đã kết thúc mà Kiến Hoa vẫn không thể nào khiến mình ngưng cười được. Bao nhiêu năm trong làng giải trí, giờ anh mới biết có lúc ghi hình show mà cũng có thể vui đến vậy.

“Kiến Hoa, lần này tới đây thế nào?” - Hà lão sư huých nhẹ cánh tay Kiến Hoa khi hai người mới bước vào hậu trường.

“Quả có khác với lần trước” - Đương nhiên là khác rồi, tâm trạng lần này tới đây khác, người đi cùng tới đây cũng khác, ít nhất hôm nay ở đây có người khiến anh quan tâm.

“Lần trước cậu lần đầu tới mà chơi đúng luật. Lần này là thứ hai lại cố tình phạm luật. Đúng thật là có khác...”

Hà Cảnh bĩu môi gật gù, xem ra mười vị nữ thần của anh thì có một người sắp bị rước đi rồi.

“Hà lão sư, có thể nhờ anh một chuyện được không?” - Kiến Hoa mạnh dạn mở lời thăm dò ý của Hà Cảnh, thế nhưng việc anh cần nhờ còn chưa nói là gì thì dường như vị MC tâm lý đều nắm bắt được cả.

“Chuyện cậu nhờ dù không nói tôi cũng sẽ làm tốt, yên tâm đi.” - Nói rồi Hà Cảnh vỗ nhẹ vào cánh tay Kiến Hoa, sau đó đi mất cùng vài nhân viên hậu đài.

...

Một tiếng sau...

Chiếc Cadillac của Kiến Hoa chờ ở cửa sau đã nhanh gọn hốt một lượt hai người lên xe ngay khi buổi ghi hình kết thúc lúc nửa đêm. Chiếc xe lướt êm như gió, chẳng mấy chốc thả họ xuống con đường nhỏ ven sông Hậu Hải. Kiến Hoa chọn một chiếc ghế gần cây dương liễu lớn rủ xuống, yên tâm chắc chắn rằng xung quanh không có ai mới chịu mở cửa xe đỡ Lệ Dĩnh ra ngoài.

Kiến Hoa xót xa nhìn chân cô, dù không bị thương tới xây xước hay chảy máu nhưng va chạm mạnh như vậy vẫn không tránh khỏi bầm tím.

“Sắp tới ghi hình show thực tế phải cẩn thận một chút. Cái gì làm được hãy làm, không được quá sức”

“Em biết rồi, còn có nhiều người khác nữa mà. Còn có Hà lão sư, anh biết anh ấy rất tỉ mỉ mà, em sẽ không sao đâu”

Dặn dò là một chuyện nhưng tính cô vốn bất cần. Dù Hà lão sư cũng đã nhận sự nhờ cậy của anh, nói sẽ chú ý quan tâm đến cô nhưng không ở ngay bên cạnh, anh vẫn không thể yên tâm.

“Không cần thiết thì không cần phải đi giày cao”

Lệ Dĩnh gật đầu, sắp tới cô ghi hình chương trình thực tế dài hơi, vận động mạnh là việc không tránh khỏi, anh là đang lo cho cô sẽ không cẩn thận mà bị thương.

“Tiểu Dĩnh, nếu khi nãy anh tuột tay để em ngã thì sẽ phải chịu phạt gì?” - Trước giờ vẫn là anh phạt cô chứ chưa hề có ngược lại, Kiến Hoa rất tò mò muốn biết mình có thể sẽ phải chịu hình phạt gì.

“Em còn chưa nghĩ ra” - Cô lúc đó là thuận miệng nói thế thôi, chứ có hình phạt gì có thể làm khó được anh.

“Em có thể tham khảo hình phạt của anh” - Kiến Hoa nham hiểm hiển kế, dù đường nào thì người được lợi vẫn là anh. Lệ Dĩnh cong môi phản ứng:

“Sư phụ, anh thật lấu cá”

Kiến Hoa ra vẻ bí hiểm, ngoắc tay về phía Lệ Dĩnh

“Tiểu Dĩnh, em ghé sát mặt lại gần đây”

Lệ Dĩnh ngay lập tức tiến sát lại, mặt đối mặt với Kiến Hoa, cách nhau không quá nửa tấc. Kiến Hoa rõ ràng còn cảm nhận được tiếng thở mạnh của Lệ Dĩnh. Cô gái này lại đang nghĩ gì mà hồi hộp như vậy. Trong lòng anh lại nảy lên ý muốn trêu chọc.

“Em nhắm mắt lại đi”

Lệ Dĩnh mỉm cười e lệ nhưng rồi cũng nhắm mắt lại, còn hơi nâng cằm lên chờ đợi. Nhưng tích tắc qua đi, vẫn chưa có gì, cô vẫn nhắm mắt kiên nhẫn đợi, không lẽ hôn nhiều lần như vậy rồi anh còn hồi hộp chưa dám tiến đến sao. Trong phút chốc Lệ Dĩnh cảm nhận được ngón tay anh chạm nhẹ vào tai trái của cô rồi mất hẳn.

“Tiểu Dĩnh mở mắt ra được rồi”

Sao đã mở rồi, còn chưa xong mà. Hai hàng mi của Lệ Dĩnh hơi nhú lại, là anh lại đang đùa cô.

“Tiểu Dĩnh, em đang đợi cái gì?”

Lệ Dĩnh đành lòng mở mắt ra, mặt anh bây giờ còn gần hơn khi nãy, vậy mà còn luyến tiếc không chịu hôn cô.

“Sư phụ, xong rồi sao?” - Sao nhanh vậy, cô còn chưa cảm nhận được gì mà.

“Xong rồi, trên tai em đó” - Kiến Hoa vừa nói vừa đẩy ánh mắt lên phía tai của Lệ Dĩnh.

Lệ Dĩnh sờ thấy trên tai mình tự nhiên có bông tai, vội lấy điện thoại ra soi thử. Quả đúng là một chiếc bông tai bằng đá trắng hình lục giác lấp lánh.

“Nhưng sao chỉ có một bên?”

“Ngốc ạ, vì một chiếc là của anh” - Kiến Hoa sủng nịnh gõ nhẹ lên trán Lệ Dĩnh.

Lệ Dĩnh nhìn lên tai trái của Kiến Hoa đúng thực có một chiếc y chang như vậy. Không phải là đồ đôi mà là cùng dùng chung một đôi khuyên tai. Sư phụ cũng thật lãng mạn. Lệ Dĩnh ôm vòng qua cổ Kiến Hoa, lại kéo sát khoảng cách khuôn mặt hai người gần hơn. Kiến Hoa còn chưa hết bất ngờ thì Lệ Dĩnh lại chủ động kéo sát thêm nữa cho tới khi môi hai người chạm vào nhau. Bây giờ kể có ai nhìn thấy cũng kệ đi, Kiến Hoa nâng gương mặt Lệ Dĩnh, đẩy theo đó là một nụ hôn sâu như biển.

“Tiểu Dĩnh, em hôn rất giỏi” - Kiến Hoa buông lời trêu chọc, cô đường đường gọi anh là sư phụ nhưng vị sư phụ này chưa dạy được người ta chuyện gì ngoài hôn cả. Thế nên, hôn giỏi cũng là chuyện bình thường thôi.

“Danh sư suất cao đồ mà”

“Vậy lần sau anh tình nguyện để em chủ động”

Lệ Dĩnh xấu hổ chui vào lòng Kiến Hoa. Những làn gió mùa hè mang sự mát rượi của hơi nước thổi dừng đột vào mặt Kiến Hoa nhưng trong tim anh lại có một ngọn lửa càng ngày càng mạnh mẽ hơn, chỉ chờ thời điểm dữ dội bùng cháy.

68. Chương 69: Vợ Chồng Hoa Lệ (p1)

Chờ đợi bao lâu cuối cùng phim cũng công chiếu. Là một dự án lớn, ngay từ khi hình thành Hoa Thiên Cốt đã thu hút được chú ý rất lớn của người hâm mộ. Dù chiếu ở khung giờ kim cương trên Đài Hồ Nam nhưng Hoa Thiên Cốt từ khi mở màn đã từng ngày từng ngày phá vỡ nhiều kỉ lục rating từ trước tới nay của đài, lượng người xem qua mạng có thể miêu tả ở mức nhiều khủng khiếp. Và đương nhiên cặp sư đồ - phu phụ Họa Cốt cũng là tâm điểm của bình luận. Chỉ số truyền thông của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh lúc nào cũng đứng Top, đặc biệt là Kiến Hoa vì anh không sử dụng bất kỳ một mạng xã hội nào. Nhưng như vậy cũng không làm giảm tần suất bị cư dân mạng “gọi hồn” trên weibo của Lệ Dĩnh và Kiến Hoa, Hoa Kiệt cũng bị kéo vào vì Kiến Hoa không có tài khoản weibo. Cụm từ “Vợ chồng Họa Cốt” hay “vợ chồng Hoa Lệ” cũng vì thế mà xuất hiện.

“Tiểu Dĩnh, anh muốn ăn canh hoa đào” - Kiến Hoa không thể ngừng trêu chọc cô dù hai người phải thấy nhau qua điện thoại.

“Nhưng mùa này lấy đâu ra hoa đào” - Lệ Dĩnh nhăn mũi cự lại, câu này đã trở thành câu cửa miệng của Kiến Hoa từ hôm bắt đầu chiếu phim. Mà thực ra, anh cũng đâu có thích ăn canh hoa đào. Món đó nghe có vẻ thanh tao vậy thôi chứ thực tế chỉ là một ít sữa tươi pha loãng rồi thả thêm vài cánh hoa đào. Sư phụ cũng có thích uống sữa đâu, vậy mà còn bày đặt.

“Ở Đài Loan quanh năm đều có hoa đào”

Anh lại xạo, mà khả năng nói xạo của anh càng ngày càng đạt đến cảnh giới thần tiên không bì được rồi. Lệ Dĩnh cong môi hờn dỗi, vẫn biết là anh hay gạt cô mấy chuyện bé xiu như vậy mà cô lần nào cũng tin để rồi bị cho vào tròng. Nhưng lần này anh rõ ràng là có ý đồ, cô đã vội dập tắt ngay:

“Nghỉ 2 ngày sắp tới em phải về thăm ba má, không tới Đài Loan được. Anh chịu khó về đó nghỉ ngơi đi”

Từ sau lần tham dự Happy Camp tới giờ hai người chưa gặp nhau, Lệ Dĩnh lại sắp lao vào dự án mới, còn phải đi đi lại lại giữa Trung Quốc và Nhật Bản. Kiến Hoa cũng bận rộn trên phim trường “Hãy nhắm mắt khi anh đến”, khó khăn lắm mới kiếm được ngày nghỉ, không lẽ anh phải về Đài Loan một mình.

“Hay anh tới Cổ An một chuyến được không?” - Một ý nghĩ vội nảy ra trong đầu Kiến Hoa, nếu như cô đã không thể tới đây thì anh tự thân tới đó vậy.

“Không được, nếu anh ở đó em sẽ phân tâm. Sắp tới chúng ta còn có cơ hội khác mà. Đi mà sư phụ, nghe em lần này được không?” - Lệ Dĩnh lại nâng hai tay nựng đôi má phúng phính của mình, ánh mắt long lanh nhìn Kiến Hoa. Lúc đó, anh biết anh lại thất bại rồi. Không nhìn vào ánh mắt đó thì không nổi, mà nếu lơ nhìn vào rồi thì cái gì anh cũng không tự chủ được mà theo hết ý cô.

“Được, nghe theo em” - Kiến Hoa lời nói thì bằng lòng nhưng nghe chừng âm điệu vẫn nín kẻo không chịu buông. Phải làm thế nào để cô chuyển hướng từ Hà Bắc tới Đài Loan đây.

Kiến Hoa trầm ngâm suy tính, những lúc như này Kiến Hoa không khỏi vui mừng vì có người bạn như Tuấn Kiệt và vị phụ nhân quái tính của cậu ấy, họ vẫn là cứu cánh cho những tình huống như thế này.

...

Ngày mai đã là kì nghỉ của Lệ Dĩnh, còn rất nhiều việc cần hoàn thành nhưng điện thoại reo quá nhiều khiến cô cũng thấy nóng ruột mà tạm dừng công việc để bắt máy.

“Lệ Dĩnh, em bận không?” - Giọng Tuấn Kiệt trong điện thoại hết sức gấp gáp, lại tỏ vẻ lo lắng. Cứ nghĩ A Kiều hay Phi Phi xảy ra chuyện gì, Lệ Dĩnh cũng cảm thấy bất an theo.

“Kiệt ca, có chuyện gì vậy?”

“Ngày mai em tới Dương Viên một chút đi.”

“Có chuyện gì gấp vậy, ngày mai em...” - Lệ Dĩnh chần chừ, ngày mai cô đã hẹn với ba mẹ sẽ về rồi.

“Kiến Hoa bệnh rồi. Từ lúc về đây đêm hôm qua chưa hề ra khỏi nhà. Nghe nói hôm trước còn quay cảnh lặn sâu tới mấy chục mét dưới hồ trong mấy tiếng liền. Anh lo cậu ấy không có ai chăm sóc”

“Vậy bác trai bác gái đâu?”

“Hai người họ sáng qua đã về quê thăm họ hàng rồi, chỉ có một mình cậu ấy, không chịu đi bệnh viện. Phi Phi còn nhỏ anh cũng không thể qua đó được”

Lệ Dĩnh còn không nghe Tuấn Kiệt nói nốt đã cúp máy gọi cho Kiến Hoa, gọi tới ba bốn lần vẫn không có hồi đáp của anh. Lệ Dĩnh trong lòng thấp thỏm, đi qua đi lại đắn đo suy nghĩ. Như vậy đi, gọi điện thất hứa với ba mẹ vậy, việc trước mắt này quan trọng hơn. Anh đang ở một mình, còn không biết có chuyện gì sẽ xảy ra. Sao lại bị ồm đúng lúc này chứ.

Lệ Dĩnh nhắc điện thoại gọi cho mẹ cô:

“Alo, mẹ, con có chuyện...” - Lệ Dĩnh còn chưa dứt câu, mẹ cô đã vội vàng chặn đứng.

“Tiểu Dĩnh à, xin lỗi con, ngày mai ta và ba con đi Hà Khẩu một chuyến có việc gấp. Lần tới con hãy về nhà”

Không phải chứ, sao trên đời lại có chuyện trùng hợp như vậy được. Cô đang định gọi điện báo rằng sẽ không về mà má cô đã nói cô không cần về nữa. Thế nhưng giờ tâm tư cô đang lo lắng cho Kiến Hoa, đâu tâm trạng mà phát hiện ra sự trùng hợp đó. Ấy thế mới có người lợi dụng điều này để gạt cô đến Đài Loan. Cuối cùng chuyến bay của cô vẫn cứ nhằm hướng Đài Loan mà tới.

...

Lệ Dĩnh đổi chuyến bay ngay trong đêm, một mình nguy trang kín mít tới sân bay, lại chọn một hãng hàng không nước ngoài để tránh có người nghi ngờ. Sáng hôm sau, cô đã có mặt ở Đài Bắc, giờ chỉ còn cách anh hơn ba mươi phút đi ô tô nữa mà thôi. Khang Minh cũng đã nhận được phân phó tới đón cô. Ngồi trên xe Lệ Dĩnh thấp thỏm không yên, chốc lại nhòm dậu nhìn con đường phía trước, ước chừng bao lâu nữa thì tới không để ý Khang Minh nhìn bộ dạng cô tủm tỉm cười nãy giờ.

“Dĩnh tỷ, đây là chìa khóa nhà Hoa ca, anh ấy đang trong đó một mình nên em khóa cửa”

Lệ Dĩnh còn quên mất cảm ơn, tóm lấy túi đồ vội mở cửa bước vào nhà. Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi như lần trước cô tới đây. Chỉ khác lần trước cô là khách được mời tới có chút ngại ngùng, lạ lẫm. Còn lần này lại cầm chìa khóa chủ động mở cửa, cảm giác thân thuộc hơn, lại có cảm giác đây giống như nhà mình.

“Sư phụ...sư phụ...sư phụ...”

Lệ Dĩnh nhìn quanh tằng một vẫn không thấy bóng dáng Kiến Hoa, chẳng lẽ anh bệnh tới mức không dậy được. Cô vội tháo giày, vứt tạm túi đồ lên ghế, nhanh chóng chạy lên lầu hai, càng tới gần càng thấy mùi oải hương thoang thoảng dạt dứu vào khứu giác, anh hẳn là đang ở đây rồi.

Cửa phòng anh mở toang, trên giường không hề có ai, Lệ Dĩnh còn cẩn thận ghé vào cửa phòng tắm nhưng cũng không thấy động tĩnh gì:

“Sư phụ...sư...”

Từ đằng sau, lại bàn tay đó, lại bắt ngờ đó, lại sự ầm áp đó, lại hơi thở đó mãnh liệt cuốn lấy cô. Lệ Dĩnh không kịp phản ứng vì anh quá nhanh cướp lấy hơi thở của cô, treu đùa đôi môi đỏ mọng của cô không đời nào buông ra. Lệ Dĩnh mông lung suy nghĩ, sư phụ hôm nay sao vậy, nụ hôn cũng bất thường so với mọi khi, cô cảm thấy sự mãnh liệt, sự mị hoặc lẫn phong tình trong nụ hôn đó.

“Sư phụ, em không thở được” - Lệ Dĩnh ôm hai má Kiến Hoa giọng nũng nịu, cô vừa đến mà anh đã không chịu để cô thở một chút.

“Nếu em còn không tới anh mới là người không thở được”

“Kiệt ca nói anh bị ốm nên em mới...”

“Không nói như vậy sao em có thể tới đây”

Kiến Hoa quả thực chỉ là muốn giả bệnh để Lệ Dĩnh tới đây, nhưng không ngờ cảnh quay ngâm nước hôm trước khiến anh ốm thật. Lúc này Lệ Dĩnh mới nhìn thấy toàn bộ gương mặt của Kiến Hoa. Mặt cùng hai mắt của anh đều hơi đỏ. Dù anh nói là đó chỉ chiêu dụ cô tới, nhưng xem ra lại bệnh thật. Lệ Dĩnh dịu dàng đặt tay lên trán anh kiểm tra.

“Anh ốm rồi, thật gở miệng”

“Chỉ là sốt nhẹ thôi vì cảnh quay hôm trước ngâm nước hơi lâu” - Đối với anh như vậy đã là gì, giờ đã có cô ở đây, có sốt thêm một chút nữa cũng đáng lắm. Những người yêu rồi vẫn là khờ như vậy.

“Anh đói rồi, muốn ăn đồ ăn em nấu được không?” - Đương nhiên ở đây không có hoa đào vào mùa này, anh cũng chẳng thích món đó. Nhưng nếu là cô nấu thì món gì cũng đều là mỹ vị cả.

Hai người họ cùng xuống nhà bếp. Thế nhưng Lệ Dĩnh mở tủ lạnh ra hầu như đều trống trơn, chỉ còn mấy đồ đơn giản, người ốm ăn không thể đủ chất.

“Em ra siêu thị mua đồ, anh chờ chút nha”

Bị ốm không thể ăn đơn giản như vậy, khu này cũng có một siêu thị nhỏ, Lệ Dĩnh muốn ra đó mua thêm chút đồ về nấu ăn nhưng mới quay lưng đã bị Kiến Hoa ôm cứng từ phía sau.

“Em nấu gì cũng được, không cần phải đi mua. Ở đây thêm với anh một chút” - Kiến Hoa vừa nhắm mắt vừa nói bên tai Lệ Dĩnh. Ra siêu thị cô sẽ bỏ lại anh ít nhất nửa tiếng, trong thời gian đó anh phải ở một mình thì thà không đi còn hơn. Lệ Dĩnh e lệ gật đầu, hôm nay anh bệnh rồi, đều chiều theo ý anh:

“Vậy anh cột tóc lên giúp em đi, như vậy sẽ không vướng víu”

Bàn tay Kiến Hoa tỏ vẻ lúng túng khi buộc tóc cho một cô gái nhưng rất nhẹ nhàng, trân trọng. Trong phim vẫn là cô chải tóc cho anh, bây giờ đổi lại anh cột tóc cho cô. Thử hành động nhỏ bé này không biết rằng có thể đem lại tình cảm lay động đến vậy. Tiếp đó anh lại vòng chiếc tạp dề đeo lên cho cô, rồi đứng bên cạnh mãi mê quan sát. Khung cảnh này anh đã từng mơ ước và giờ nó trở thành hiện thực, từ khi anh thấy cô đắm đang dọn dẹp sau hôn lễ của Kỳ Long anh đã mơ đến nó. Giờ cùng một việc như thế nhưng anh mãn nguyện gấp bội vì cô đang đứng trong nhà anh, và nấu món ăn cho anh. Hạnh phúc nào hơn được giây phút này.

69. Chương 70: Vợ Chồng Hoa Lệ (p2)

Nguyên liệu cũng không có gì nên chẳng mấy chốc Lệ Dĩnh đã nấu xong bữa ăn đơn giản cho Kiến Hoa. Anh đã ngồi sẵn trên bàn một vẻ mặt chờ đợi, không phải là tò mò biết cô nấu món gì mà là háo hức được thưởng thức món ăn cô đích thân nấu cho anh.

Hai món ăn được đặt lên bàn, hoàn toàn thanh nhã và tốt cho người đang bệnh, đương nhiên vì nó đều một màu trắng. Cũng chỉ có thể làm được hai món này từ những thứ có trong tủ lạnh, một là cháo trắng, còn có chút hành có tác dụng hạ sốt...còn một món thứ hai là món tử của bất kỳ cô gái nào...đó chính là trứng luộc. Nguyên liệu chỉ có vậy, cơ bản không thể đòi hỏi gì hơn.

“Anh ăn một chút đi” - Vừa nói Lệ Dĩnh vừa đẩy tô cháo bốc hơi nghi ngút đến trước mặt Kiến Hoa, trước đó còn không quên thổi qua một lượt.

“Người ốm cần phải được chăm sóc, em bón cho anh”

Lệ Dĩnh chu mỏ nguýt Kiến Hoa, tất cả những việc anh làm trong phim giờ đều muốn đổi lại để cô làm bù sao. Cậy mình là người ốm mà bắt nạt người khác. Đợi anh khỏi rồi, xem cô xử anh ra sao.

“Là sư phụ của người ta cũng đâu phải là Tiểu Hoắc mà nũng nịu như vậy” - Lệ Dĩnh nói vậy nhưng vẫn chuyển sang ghế bên cạnh Kiến Hoa, cẩn thận bón từng thìa cháo cho anh. Món này có ngon hay không anh còn không biết, cô cứ đưa tới là mở miệng nuốt thôi. Sư phụ này cũng thật ngoan.

“Em cũng ăn đi” - Kiến Hoa đưa một quả trứng gà đã bóc trần trụi cho Lệ Dĩnh, một quả cho anh. Bình thường trứng gà vẫn để chán chê trong tủ anh không ỏ ê tới, không ngờ rằng hôm nay lại góp mặt trong bữa ăn tình yêu của hai người.

...

“Reng!!!” Chuông cửa reo, Tuấn Kiệt đã chờ ở ngoài, còn cầm một bọc màu trắng nhỏ.

“Thuốc của cậu đây, uống hai lần. Có điều bác sĩ nói có thể đêm xuống sẽ lại sốt cao. Nhưng cậu chỉ cần ngủ một giấc sáng mai sẽ khỏe lại thôi”

“Cảm ơn cậu. Còn nữa, việc mình nói cậu để ý thế nào rồi”

“Không thấy có động tĩnh gì. Có chắc là cậu đã nhìn thấy không?”

“Không thể nhầm được.” - Kiến Hoa khẳng định chắc nịch nghi ngờ của mình.

Tuấn Kiệt trầm ngâm, cắn đầu ngón tay suy nghĩ:

“Nếu vậy chắc không lâu nữa đâu sẽ có động thái thôi, tốt nhất hai người vẫn nên cẩn thận thì hơn”

Kiến Hoa tỏ vẻ đồng tình định bước vào trong luôn thì Tuấn Kiệt lại hỏi tiếp.

“Đã ăn chưa, có cần mình kêu Khang Minh đi mua giúp hai người không?”

“Không cần, mình no rồi”

Kiến Hoa một lòng muốn quay lại bên trong, còn bạn của anh vẫn cứ không hiểu ý hỏi han. Đột nhiên sự thông minh của Tuấn Kiệt chạy đi đâu mất rồi chứ.

“Lệ Dĩnh cũng mới tới, cậu ăn cái gì?”

“Cháo trắng...” - Tuấn Kiệt tròn tròn mắt

“...cùng trứng gà” - miệng anh cùng lúc há hốc.

“Cháo trắng...trứng gà...ngon ha, giờ mình mới biết người ốm ăn cháo trắng và trứng gà có thể no được đấy”
- Tuấn Kiệt lên giọng đả kích trêu chọc. Anh kêu để anh mang đồ ăn bên đó sang thì không cần, kêu Khang

Minh cũng không mượn...cư nhiên ở nhà ăn cháo trắng với trứng luộc. Người này càng ngày càng không phải bạn của anh.

“Còn phải xem là do ai nấu. Cậu về đi, cô ấy đang chờ”

Một câu nói làm Tuấn Kiệt đứng chối chân tại chỗ. Anh có lòng mang thuốc tới đây, không mời vào thì chó còn phũ phăng đuổi anh về. Nam nhân có sắc quên bạn...cổ nhân nói quả không sai.

...

“Thế nào, thoải mái không?” - Lệ Dĩnh ngỏng cô lên nhìn gương mặt Kiến Hoa đang nhắm mắt thể hiện rõ sự hưởng thụ.

“Rất tốt” - Anh đương nhiên là thoải mái rồi, nài nỉ mãi, lấy cả cơ mình đang bị ốm cô mới chịu đồng ý làm chuyện này giúp anh.

“Á, sư phụ, nằm yên đi, nếu không sẽ để mặc anh đó”

“Được, anh nằm yên, em tiếp tục đi”

Mặc dù tỏ vẻ yên vị nhưng Kiến Hoa vẫn cứ thích thú bắn từng bông xà phòng vào gương mặt Lệ Dĩnh. Kiến Hoa nằm dài thoải mái trong bồn tắm, để chừa đầu bên ngoài, Lệ Dĩnh giúp anh gội đầu, tay áo cô đã xấn tận tới khuỷu tay. Bàn tay mềm mại của Lệ Dĩnh nhẹ nhàng xoa trên đầu anh, sự mệt mỏi mấy ngày qua dần đã chạy đầu mất.

Lệ Dĩnh phụng phịu trách móc, rõ là anh muốn cô bằng được gội đầu cho anh mà nãy giờ không chịu nằm yên. Lại như đứa trẻ nghịch ngợm bôi những bông xà phòng nhẹ tênh lên mặt cô. Lệ Dĩnh nguyền Kiến Hoa một cái, giữ chặt hai vai của anh vào thành bồn tắm, nghiêm mặt:

“Anh muốn bị phạt phải không?”

“Nếu là hình phạt đó thì anh tình nguyện” - Kiến Hoa trao ánh mắt nham hiểm cho Lệ Dĩnh, cố nhắc đầu mình lên để hôn cô. Nếu là phạt như vậy thì bao nhiêu cũng chịu. Lệ Dĩnh quyết tâm không để anh được vừa ý, anh nhích thêm được một chút, đầu cô lại lùi một chút. Đến khi Kiến Hoa đành chấp nhận chịu thua, tay anh không đủ sức để nâng người lên nữa, đánh cái phịch xuống bồn tắm, về mặt rõ sự thất vọng.

Lệ Dĩnh mỉm cười đắc ý, không ngờ sư phụ cũng có mặt này, vẻ mặt kia trông cũng thật tội nghiệp. Lệ Dĩnh không đành lòng, lại ngồi xuống ngay phía đầu bồn tắm, ôm hai má Kiến Hoa, cúi đầu nhẹ nhàng đặt xuống môi anh một nụ hôn ngược. Còn nghịch ngợm cắn môi anh một cái mới chịu rời ra.

“Đó coi như phạt anh”

Kiến Hoa được thể nắm lấy vôi hoa sen đang chảy nhằm hướng Lệ Dĩnh mà phun nước. Lệ Dĩnh bất ngờ bị tấn công đứng bật dậy giờ tay tránh.

“Á, sư phụ...dừng lại đi, ướt hết rồi”

Kiến Hoa vẫn không để ý trên đầu mình còn đầy xà phòng, vẫn cứ để tâm trêu chọc cô. Chẳng mấy chốc việc cần làm lại không làm. Trong phòng tắm diễn ra cuộc chiến té nước. Lệ Dĩnh lao vào giành vôi nước từ Kiến Hoa phun sang phía anh, hai người ướt như chuột lột. Còn Kiến Hoa, vẫn còn sót vì bị ngấm nước hôm rồi mà cư nhiên bỏ ngoài thân việc đó không quan tâm đến việc bệnh có thể nặng thêm.

“Ướt hết rồi làm sao đây” - Lệ Dĩnh đang bị Kiến Hoa kéo áp sát vào người anh, thở hổn hển vì cuộc chiến vừa rồi.

Kiến Hoa chỉ một động tác nhỏ đã bế được Lệ Dĩnh lên, ôm chặt trong lòng.

“Anh bế em ra thay đồ, sau đó...”

“Sau đó thì sao...”

“Còn có thể làm sao...chúng ta đi siêu thị, tối nay anh muốn ăn thịt”

Nhìn vẻ mặt lúng túng ngây ngô của Lệ Dĩnh, Kiến Hoa lại tiếp tục trêu chọc cô.

“Hay là... em muốn làm việc gì khác”

Lệ Dĩnh ửng đỏ rúc vào ngực đang ướt đầm của Kiến Hoa lấp liếm.

“Không có...đi siêu thị...đi siêu thị, em cũng muốn ăn thịt”

Kiến Hoa bật cười sáng khoảng, bế cô ra bên ngoài. Trêu đùa cô quả nhiên làm bệnh của anh giảm hẳn.

...

Bóng tối đã kéo đến trên những ngã đường của Dương Viên, một không khí thinh lặng lại bao phủ xung quanh. Do tác dụng của thuốc cảm mà Kiến Hoa từ lúc ăn cơm tối xong đã ngủ liền hai tiếng. Thay vì ngủ ngon trong lòng anh như mọi khi thì lần này Lệ Dĩnh là người bên cạnh quan sát giấc ngủ của Kiến Hoa. Mọi khi vẫn là anh chăm sóc cho cô, nhưng hôm nay có dịp được đổi lại, cảm giác được anh chăm sóc rất thích nhưng cảm giác được chăm sóc cho anh cũng thật hạnh phúc. Lệ Dĩnh ngồi bên cạnh giường thỉnh thoảng lại thay chiếc khăn lạnh trên trán anh, nhưng nhiệt độ có vẻ vẫn không hạ.

“Sư phụ...Kiến Hoa...” - Lệ Dĩnh nhẹ lay Kiến Hoa, anh ngủ lâu như vậy không có động tĩnh gì.

Cô đứng dậy, định thay chiếc khăn khác trên trán anh thì lại bị tay anh nắm lấy, dường như ngay từ đầu đã không chịu buông.

“Nóng quá, làm thế nào để hạ sốt đây?” - Lệ Dĩnh cắn môi suy nghĩ, vợ lấy chiếc điện thoại lên Baidu tra cứu.

Để xem có gì, Uống thuốc...cũng uống rồi, đắp khăn lạnh...cách này cũng làm rồi,...lau người...

“Lau người?” - Lệ Dĩnh lẩm bẩm, cách này có nghĩa là cô phải cởi áo cho anh mới làm được. Giờ thì chấp nhận gì chuyện xấu hổ nữa, cô cũng không phải là chưa bao giờ thấy anh ở trần. Hạ sốt cần ưu tiên hơn.

“Sư phụ...Kiến Hoa...Kiến Hoa...” - Cô lay nhẹ anh thăm dò, vẫn không có phản ứng gì. Lệ Dĩnh mới yên tâm cởi từng cúc áo của Kiến Hoa ra, mở hai vạt cửa có để lộ ra vòm ngực rắn chắc quyến rũ của anh. Mấy giọt mồ hôi còn lấm tấm trên trán cô, bàn tay run rẩy của Lệ Dĩnh cầm chiếc khăn bắt đầu lau xuống từ mặt, đến cổ, rồi tới ngực của Kiến Hoa. Chiếc khăn rõ ràng chạm vào cơ thể anh nhưng Lệ Dĩnh lại từng hồi nổi lên từng đợt gai ốc, hoàn cảnh này thật ám muội.

Bàn tay Lệ Dĩnh di chuyển dần xuống bụng Kiến Hoa, rồi lách sang bên cạnh sườn, sau đó dùng hết sức kéo Kiến Hoa nằm nghiêng để chồm người ra sau lau phía sống lưng của anh. Đã gần hoàn thành, Lệ Dĩnh đụng vào da anh cũng thấy nhiệt độ hạ đi phần nào, nhưng bất ngờ Kiến Hoa tỉnh lại, không những thấy cô đang ôm lấy tấm thân đang ở trần của anh, mà còn lau qua lau lại. Cô tự nhiên lại một lần nữa thách thức sức chịu đựng của anh.

“Tiểu Dĩnh, em định làm gì”

Bị bắt trong hoàn cảnh khó giải thích thế này bảo cô chui vào hồ nào đây. Đã vậy Lệ Dĩnh lại ôm mặt rúc vào bộ ngực trần của anh. Kiến Hoa chỉ một động tác nhẹ nhàng đã lật lại đặt cô dưới thân:

“Sư phụ, phải lau người mới hạ sốt được” - Lệ Dĩnh run rẩy giải thích, cô không có ý gì khác, chỉ là trên mạng viết muốn mau hạ sốt phải lau người mới có tác dụng.

“Khi này em gọi anh là gì, giờ gọi lại lần nữa” - Kiến Hoa vẫn còn sốt, ánh mắt hơi mơ màng nhưng thực lại rất tỉnh táo. Khi này nghe cô gọi tên mình như gãi vào tim anh, không dừng được bị lôi khỏi giấc ngủ.

“Kiến...Kiến Hoa” - Thanh âm nhẹ nhàng đó phát ra từ khuôn miệng xinh xắn của cô khiến anh chỉ muốn cắn một cái.

“Anh thật không muốn thả em về” - Lời vừa dứt, đôi môi nóng rực lửa của Kiến Hoa đã tiến tới thiêu đốt làn môi mỏng manh mát lạnh của Lệ Dĩnh. Còn cuồng nhiệt hơn lúc trước. Lệ Dĩnh chỉ có thể để mặc anh cướp lấy từng hơi thở của mình. Cô không thể và cũng không muốn rời đi.

“Sư...phụ, để...em lau nốt... đi” - Giọng của Lệ Dĩnh bị ngắt quãng vì nụ hôn cuồng nhiệt vừa rồi và con tim đang rung lên từng hồi của cô.

Kiến Hoa chỉ xoay nhẹ người một cái, cô đã hoàn toàn nằm trọn trong vòng tay anh, dịu dàng hôn lên trán Lệ Dĩnh:

“Không cần, muốn nhanh hạ sốt chỉ cần ôm người mát hơn là được. Em chỉ việc ôm anh như vậy là đủ”

Cứ như vậy, Kiến Hoa một thân mình trần ôm chặt lấy Lệ Dĩnh. Cảm nhận thân nhiệt hai người bây giờ còn nóng hơn ban nãy. Yên tâm vì cô bây giờ đang hoàn toàn trong lòng anh, Kiến Hoa lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ. Lệ Dĩnh cứ vậy nhìn gương mặt tuấn mỹ của Kiến Hoa, vuốt ve từng đường nét trên mặt anh, cảm nhận làn môi của Kiến Hoa vẫn nồng bỏng, cô cứ thế đặt một nụ hôn dịu dàng lên đó rồi thì thầm:

“Sư phụ, em yêu anh”

Lệ Dĩnh kéo tấm chăn mỏng lên đắp cho hai người, vòng tay qua eo Kiến Hoa ôm lấy anh, sau đó rúc sát hơn vào ngực Kiến Hoa cùng hòa vào giấc mộng hạnh phúc.

...

Cùng ngày hôm đó, trấn Cổ An (Lang Phường, Hà Bắc)

Hai người phụ nữ cùng hai người đàn ông ngồi đối diện nhau thoải mái thưởng thức món trà Long Tĩnh mà Kiến Hoa đã cất công mang tới từ đầu năm. Ba của Lệ Dĩnh quý món quà của con rể tương lai tới mức cho khách quý mới mang ra mời. Hôm nay, ba mẹ của Kiến Hoa tới thăm hẳn là khách quý ông mới đãi loại trà hảo hạng này. Cũng bởi vì có hai vị khách từ xa tới mà ông phải gọi điện nói Lệ Dĩnh lần này không cần về nhà. Tự nhiên mọi chuyện hợp thành một thể rất logic. Tất cả đều đã được sắp xếp trước. Lệ Dĩnh tới Đài Loan, còn ba mẹ Kiến Hoa sẽ tới Hà Bắc, chuyện ai người đó làm, hơn hết là bậc phụ mẫu như bọn họ muốn tạo điều kiện để đôi trẻ có thêm thời gian ở bên nhau.

“Anh chị Triệu, vợ chồng chúng tôi thực rất yêu mến Lệ Dĩnh. Kiến Hoa cũng đã tới đây. Hôm nay chúng tôi tới là có chuyện muốn bàn với anh chị” - Mẹ Kiến Hoa khéo léo mở lời sau bữa cơm được thiết đãi thịnh soạn.

“Mời chị cứ nói” - Mẹ Lệ Dĩnh tình cảm đáp lời. Hai ông chồng của họ đều không có ý kiến gì, việc còn lại chỉ để hai người họ quyết định thôi.

“Hai đứa nó đều đã đến tuổi lập gia đình. Tôi thấy vẫn nên tác thành cho bọn trẻ sớm thì hơn”

Cả ba Kiến Hoa cùng ba Lệ Dĩnh nghe vậy đều gật gù. Hai ông quan tâm đến giờ vẫn là chén trà ngon thượng hạng trước mặt thì hơn. Còn chuyện hai đứa, đã sớm định rồi, nói qua nói lại vẫn chỉ một ý như thế. Phụ nữ thật dài dòng, có một chuyện cũng phải dông dài.

“Nếu Kiến Hoa và Tiểu Dĩnh nhà chúng tôi cũng nguyện ý, thì bậc cha mẹ như chúng ta cũng nên ủng hộ. Tuy nhiên, tôi có một điều kiện”

Ngay cả ba của Lệ Dĩnh cũng ngạc nhiên quay sang nhìn vợ mình. Điều kiện gì sao ông chưa từng nghe thấy bà nhắc đến. Thế nhưng, người bị ra điều kiện lại tỏ vẻ rất thoải mái, thản nhiên:

“Miễn hai đứa hạnh phúc, điều kiện đó đều có thể thực hiện”

70. Chương 71: Căn Nhà Số 16

Ánh nắng sớm chiếu rọi qua khung cửa sổ lầu hai phòng của Kiến Hoa. Một đêm ôm cô ngủ, giờ đã hoàn toàn hết sốt rồi, hơi ấm từ cô làm anh thật không muốn tỉnh dậy. Lệ Dĩnh vẫn ngủ rất ngon, khóe miệng còn nở nụ cười. Hẳn là cô đang mơ một giấc mơ rất đẹp. Trong đó chắc chắn sẽ có anh. Kiến Hoa nhẹ nhàng bỏ tay cô khỏi người anh, bước tới cửa sổ kéo bớt rèm để tránh cho ánh nắng đó đánh thức giấc mơ đẹp của Lệ Dĩnh.

Chiếc điện thoại phía đầu giường rung lên, Kiến Hoa vội vàng bắt máy:

“Alo, mẹ”

“Kiến Hoa, ba mẹ Lê Đình đều đã đồng ý. Nhưng mẹ con bé đưa ra một điều kiện. Cái đó còn phải xem con có thực hiện được không?”

Tiếng mẹ anh không ngừng vang lên trong điện thoại. Kiến Hoa chăm chú lắng nghe, còn ánh mắt vẫn đặt nơi Lê Đình đang ngủ say sưa. Anh hồi hộp chờ đợi để nghe được điều kiện đó từ mẹ anh, nhưng cuối cùng điều kiện này lại không khó khăn như anh nghĩ. Họ đã giao con gái mà họ yêu thương bao năm qua cho anh, chỉ một điều nhỏ như vậy không thể làm khó được anh. Là bậc cha mẹ, chỉ mong muốn con cái có thể hạnh phúc là được, anh cũng chỉ cần có thể mà thôi.

“Mẹ chuyển lời lại, điều kiện đó con đương nhiên đồng ý”

...

Kiến Hoa nằm chống tay bên cạnh Lê Đình, đắm đuối nhìn cô say sưa ngủ, ngón tay không dừng được vuốt những lọn tóc xõa trước mặt sang hai bên, lại chạm đến môi cô, chiếc mũi xinh xắn hay bầu mắt đáng yêu đang nhắm nghiền.

“Tiểu Đình, dậy thôi”

Cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh đang lướt qua lướt lại trên gương mặt mình Lê Đình đã sớm tỉnh, chẳng qua còn chưa dám mở mắt mà thôi. Đêm qua cô ôm anh ngủ, hơn nữa anh còn ở trần. Mặc dù không có làm gì nhưng bây giờ nếu mở mắt ra nhìn thấy anh nằm ngay bên cạnh cô sẽ xấu hổ chết mất.

“Sư phụ ngủ thêm chút nữa đi” - Thôi vậy, việc đã rồi, cô đành cứ việc làm tới. Mắt vẫn còn nhắm nghiền, Lê Đình buông giọng nũng nịu, còn kéo sát anh lại gần cô hơn, đầu lại dụi dụi vào ngực anh.

“Xuống ăn sáng, lát nữa anh đưa em đi chơi” - Kiến Hoa thì thầm bên tai Lê Đình. Chỉ còn hôm nay thôi Lê Đình sẽ phải về Đại lục rồi, thời gian đó anh không thể để cô ngủ được.

Lê Đình nhất quyết không chịu dậy, lại ôm chặt hơn. Kiến Hoa không còn cách nào khác nhéo mũi cô, mới sáng ra thật không nhẽo. Nếu cô đã không chịu dậy thì anh đành bế cô xuống vậy. Kiến Hoa mở chăn ra, bế cả người Lê Đình cùng đi xuống. Lê Đình nằm trong lòng anh, thấy mình được ấm tự nhiên ti hí mắt nhắm mắt mở ra nhìn anh. Kế hoạch của cô cũng thật hiệu quả. Mới đây đưa một chút đã lại được bế rồi, vẫn tốt hơn phải đi bộ xuống. Có anh chiều chuộng thành ra cô càng biếng hơn.

Trên bàn đã bày sẵn bánh sandwich, trứng ốp, sữa tươi cùng một chút cà chua với dưa leo, rất phù hợp cho một bữa sáng. Tất cả đều do Kiến Hoa chuẩn bị trong lúc Lê Đình còn ngủ. Thế nhưng mới ăn được hai cái sandwich nhỏ xíu cô đã đặt đĩa xuống, xoa bụng chán nản không muốn ăn thêm.

“Em phải ăn nhiều một chút, dạo này lại gầy thêm nữa rồi”

“Không ăn nữa, ăn nhiều vẫn không tăng cân, chỉ có mỗi cái mặt này là to thôi à” - Lê Đình nựng hai má phụng phịu, ăn thế nào thì người cô vẫn thế, nhưng mặt thì tròn vo như bánh bao, hai má phúng phính khiến người khác chỉ muốn được âu yếm nựng nó.

Cô mới ăn có vài miếng mà đã kêu không muốn ăn, nghĩ tới việc hai người sẽ làm lát nữa Kiến Hoa đành nghĩ cách để ép cô ăn thêm một chút. Kiến Hoa ghé sát mặt Lê Đình thì thầm rất ám muội:

“Vậy có cách khác để em tăng cân mà không cần phải ăn nhiều, em tính xem chọn ăn hay chọn cách đó”

“Là gì vậy?” - Lê Đình một bộ dạng rất háo hức muốn biết cách mà anh nói, không cần phải ăn nhiều đồ ăn dầu mỡ mà vẫn tăng cân được, trước giờ cô chưa từng biết qua.

“Đó là...nhét một đĩa trẻ vào trong đó, như vậy sẽ dần dần lên cân thôi”.

Lời nói vừa thoát khỏi miệng Kiến Hoa cùng lúc mặt Lê Đình chuyển sang màu đỏ như trái cà chua chín, ra tay đánh vào ngực Kiến Hoa.

“Sư phụ, anh ngày càng...”

Càng ngày anh càng coi trời bằng vung. Đêm qua hai người vừa mới ngủ chung mà giờ anh lại nói tới chuyện nhay cảm như vậy. Cô thực chỉ muốn xử đẹp anh một trận nhưng rồi lại hận mình không có khả năng đó.

“Vậy thì ăn nhanh đi, chúng ta còn phải ra ngoài. Chiếc xe đạp đã ở không trong gara lâu lắm rồi”.

...

“Đợi anh lấy mũ cho em” - Nói rồi Kiến Hoa quay trở lên phòng, chỉ vài phút sau đã đi xuống. Lệ Dĩnh mới thay một chiếc váy hoa dài tới đầu gối, trông vô cùng ngọt ngào, đáng yêu. Kiến Hoa đội cho cô một chiếc nón rộng vành màu trắng sữa, còn có một đường viền đen trên vành mũ rất trang nhã. Vô tình rất hợp với chiếc váy.

“Cái này anh lấy ở đâu ra vậy”

“Mới mua khi quay cảnh gần bãi biển mấy hôm trước, em thích không?”

Lệ Dĩnh gật đầu, là anh tặng cô đều thích. Trên người cô đều là những thứ anh mua, từ chiếc vòng tay, chiếc nhẫn bạc, một bên khuyên tai đá giờ là chiếc mũ này.

Ở gần một cái hồ lớn nên dù vẫn đang là mùa hè nhưng thời tiết ở đây vô cùng mát mẻ. Ánh nắng chỉ tô điểm thêm sự rực rỡ của khung cảnh chứ không hề gây ra bất kỳ sự khó chịu nào. Hai người thoải mái thả hồn trên chiếc xe đẹp hướng làng Dương Viên đi tới. Hoa hướng dương vẫn nở rộng như lần trước hai người tới đây, nhưng bông to hơn và màu vàng của cánh hoa cũng đậm sắc hơn.

“Sư phụ, chúng ta đi đâu đây?”

“Tới nơi nhiều hoa nhất ở Dương Viên”

Lệ Dĩnh vô cùng háo hức, còn có nơi nhiều hoa hơn cả chỗ hai người vừa đi qua sao. Vì thế cô giục anh lái nhanh hơn, không thể chờ đợi được đến lúc đó.

Chiếc xe chở hai người đi sâu vào một con đường nhỏ rộng chừng gần hai thước nhưng đẹp thơ mộng, hai bên đều là những hàng cây xanh ngắt rủ xuống, những cơn gió vô tình lướt qua tạo nên tiếng xào xạc vô cùng lãng mạn. Điểm cuối của con đường này là nơi mà họ sẽ tới “Vạn Hoa viên”

Vạn Hoa viên là nơi trồng nhiều hoa nhất ở Dương Viên, cả về diện tích và số lượng các loài hoa được trồng. Vạn Hoa viên chia làm hàng trăm khu, mỗi khu, mỗi loài hoa lại có nghệ nhân riêng hiểu về loài hoa đó chăm sóc. Hoa được trồng ở Vạn Hoa viên vô cùng nổi tiếng và là nơi cung cấp hoa cho cả Đài Bắc này.

“Sư phụ, tới chưa?” - Kiến Hoa bịt mắt Lệ Dĩnh dẫn cô dần dần đi sâu vào chính giữa Vạn Hoa viên, không gian này so với cánh đồng hoa hướng dương ban nãy rõ ràng còn lớn hơn rất nhiều.

“Tới rồi” - Kiến Hoa bỏ tay đang che mắt cô, Lệ Dĩnh không biết dùng thiên ngôn vạn ngữ gì để miêu tả cảnh mà cô đang nhìn thấy.

“Waaaaa, đẹp quá, đều là hoa” - Lệ Dĩnh kinh ngạc nhìn xung quanh, hàng trăm, hàng nghìn mùi hương khác nhau quanh đây quyến luyến khứu giác của cô. Vẻ đẹp này quả thiên hạ không có nhiều.

“Sư phụ, ở đây sao nhiều hoa như thế?”

“Đây là Vạn Hoa viên, đương nhiên tất cả đều là hoa”

Ánh mắt Lệ Dĩnh ngập tràn sự thích thú lẫn hạnh phúc. Nhìn cô với bộ trang phục đó trông giống như một bông hoa biết chuyển động. Trong mắt anh, bông hoa này sắc hơn hẳn và hương cũng hơn hẳn với hàng nghìn loài hoa ở đây.

“Nhưng chúng ta tới đây chỉ ngắm hoa thôi sao?”

“Còn phải mua hoa về trồng”

“Nhưng nhiều như vậy, biết chọn hoa gì đây?”

“Loại nào em thích đều mua về, họ sẽ chở tới cho chúng ta”

“Thật sao?” - Nhận được cái gật đầu của Kiến Hoa, Lệ Dĩnh vui mừng khôn tả, tung tăng hết khóm hoa này tới chỗ khác, mỗi chỗ ngồi một chút, ngắm một chút, có chỗ cô lại đứng ngây ngẩn không muốn rời đi. Kiến Hoa rút điện thoại ra không ngừng chụp lại những khoảnh khắc đó, là khung cảnh đẹp nhất trên thế gian. Đúng vậy, bất kỳ chỗ nào cũng trở nên đẹp nhất nếu có cô ở trong đó.

Mãi mê chạy xung quanh, Lệ Dĩnh mới quay lại kéo Kiến Hoa cùng đi tới.

“Sư phụ, em thích oải hương” - Dương nhiên rồi đây mà hoa mà cô thích nhất mà, hơn nữa đó cũng là mùi hương có trên cả hai người. Loài hoa đầu tiên phải mua về chắc chắn là nó.

“Được, mua nó”

“Lan hồ điệp”

“Được”

“Dạ yến thảo”

“Được”

“Mẫu đơn”

“Đều chiều theo em”

...

...

...

“Sư phụ...sao anh đều nói ”Được” hết vậy?”

“Vì nếu em thích anh cũng thích”

Hai người mới chỉ đi được một phần rất nhỏ trong Vạn Hoa viên mà đếm sơ sơ đã chọn mua gần hai tá loại hoa khác nhau. Chân Lệ Dĩnh cũng đã mỏi nhừ. Giờ quay về trồng hoa thôi. Đường về như ngắn hơn rất nhiều so với lúc đi, Lệ Dĩnh cảm thấy thoáng một cái hai người đã về tới nhà, chiếc xe chở hoa theo ngay sau họ.

“Sư phụ, nhầm rồi, nhà chúng ta bên này cơ mà, là số 14”

Ba chữ “nhà chúng ta” vô tình thốt ra từ miệng Lệ Dĩnh khiến Kiến Ho vô cùng mãn nguyện. Anh lẽ nào lại không biết nhà của họ ở đâu sao.

“Không sai, là ở đây, căn nhà số 16”

Khu Dương Viên này tất cả nhà đều sơn màu xanh nhạt, chỉ riêng nhà của vợ chồng A Kiều - Tuấn Kiệt là lạc loài sơn màu hồng phấn. Nhưng giờ đã có thêm một ngôi nhà khác làm đồng minh. Ngôi nhà số 16 này có vẻ to hơn nhà của Kiến Hoa đang ở, vườn cũng rộng hơn rất nhiều. Hơn nữa, tường bên ngoài cùng hàng rào đều sơn cùng một màu trắng toát. Hẳn là chủ nhân của nó chọn sơn màu này để dễ bề trang trí về sau.

Đất, bay, cuốc cùng với xẻng, còn có găng tay đều đã được chuẩn bị sẵn để trồng hoa. Kiến Hoa kêu nhân viên chở hoa xếp chỗ hoa đó trong sân, trả cho họ một chút thù lao rồi cảm ơn tiễn họ ra về.

“Em không cần ngạc nhiên, căn nhà số 16 này anh đã mua từ lâu. Bây giờ mới có thời gian cho nó”

Lệ Dĩnh chắc chắn sẽ không hiểu được tâm ý của Kiến Hoa khi anh mua ngôi nhà này. Trong Dương Viên không phải chỉ còn một ngôi nhà này là chưa có chủ. Nhưng anh lại chọn nó, không phải vì căn nhà này ở ngay sát nhà ba mẹ anh mà bởi vì nó có khu vườn rộng nhất, có tầm nhìn đẹp rất ra hồ và hơn hết là thứ tự của ngôi nhà là 16 - ngày sinh nhật của cô. Từ ngày hai người xác định tình cảm với nhau ở Nhật Nguyệt Đàm anh đã quyết định mua ngôi nhà này với hy vọng một ngày nào đó nó sẽ trở thành mái ấm của hai người.

“Sư phụ, sao tự nhiên lại mua nhà mới?”

“Nhà đó hơi chật, nhiều khi có họ hàng tới thăm đều ngủ xô pha nên anh mới tính mua nhà mới”

Kiến Hoa nhận thấy sự e lệ của Lệ Dĩnh liền tóm đại một lý do trả lời. Anh không thể nói căn nhà này mua chuẩn bị cho hai người được. Ba mẹ cô đã đồng ý rồi, nhưng anh vẫn chưa thể cầu hôn bây giờ. Vẫn là để sau thì hơn.

Lệ Dĩnh có chút mong chờ nhưng nhanh chóng bị lấp đi bởi việc trước mắt. Bây giờ hai người phải trồng chỗ hoa đó đã.

Lệ Dĩnh chỉ trở từng chỗ cô muốn trồng hoa gì, ở chỗ nào. Kiến Hoa theo đó dùng xẻng bới đất lên, Lệ Dĩnh chỉ có việc đơn giản là đặt cây hoa vào đó, sau đấy dùng bay lấp gốc lại. Chốc Lệ Dĩnh lại với tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt Kiến Hoa hay lại chạy sang nhà lấy nước cho anh. Mấy chục khóm hoa cũng nhanh chóng được trồng xuống. Lệ Dĩnh thích thú cầm vòi nước tưới hoa. Khu vườn trông trơn đơn giản khi này giờ đã rực rỡ muôn màu, hương sắc tỏa ra xung quanh.

Mấy tiếng lao động chân tay khiến cả hai người đều mệt nhừ, Kiến Hoa nằm dài lên thảm cỏ trước bậc thềm căn nhà số 16, nhìn lên bầu trời xanh biếc, yên bình như chính lòng anh lúc này. Lệ Dĩnh cũng tình cảm nằm xuống, gối đầu lên cánh tay anh, giơ bàn tay lên phía trước mặt trời. Cô rất hay làm như vậy. Ánh sáng lấp lánh chiếu qua viên đá trên vòng tay lẫn chiếc nhẫn bạc khiến cô có cảm giác như mình có thể bắt gọn mặt trời trong lòng bàn tay vậy.

“Tiểu Dĩnh, căn nhà này em có thích không?”

“Em rất thích”

“Lần sau em tới chúng ta sẽ ở bên này, được không?”

“Được”

Cánh tay Kiến Hoa kéo Lệ Dĩnh nằm sát về phía mình. Lần sau cô tới, và cả lần sau...sau nữa, hy vọng căn nhà số 16 này sẽ trở thành nơi hạnh phúc mãi mãi của họ. Một ngày nào đó, nó sẽ chính thức trở thành nhà của hai người.

71. Chương 72: Nguy Cơ

“Kiến Hoa, có động tĩnh rồi” - Thanh âm Tuấn Kiệt vang lên trong điện thoại, nửa lo âu nhưng không hiểu sao lại có phần bình thản.

“Là bên nào?” - Kiến Hoa bình tĩnh đáp lại, anh chắc chắn đã nhìn thấy, chỉ không ngờ tới bây giờ bên họ mới có động tĩnh.

“Phong Hành”

“Ra vậy”

Phong Hành vẫn nổi tiếng là tờ báo trước nay chuyên khai chuyện hèn hò của những người làm trong ngành giải trí. Tin tức mà họ khai ra hầu hết đều rất chuẩn xác, vị thế hiện nay không phải ngẫu nhiên mà có được.

“Chúng ta tính thế nào?”

“Đàm phán có lợi cho họ một chút, chỉ cần thuận buồm xuôi gió để phim kết thúc là được. Sau đó mình ắt có dự tính”.

“Được” - Ý của Kiến Hoa cũng trùng với Tuấn Kiệt, trước mắt cần chặn họng họ trước để phim bình an kết thúc đã. Sau này công khai gì thì tính sau.

Trước đây hai người hèn hò vẫn luôn rất kín đáo, hơn nữa nguy trang rất kỹ. Nhưng không ngờ vẫn lộ ra sở hở để bọn họ túm được. Trước khi phim công chiếu, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh tham gia Happy Camp, sau khi kết thúc ghi hình, hai người bọn họ đã tới ven bờ sông Hồ Hải hóng mát. Lúc đó anh đã cẩn thận dặn dò cô phải cẩn thận khi quay show thực tế, còn tặng một bên khuyên tai cho cô. Khoảnh khắc anh đeo chiếc khuyên tai cho cô phát hiện một tia sáng lóe từ xa cùng một bóng người sau lùm cây. Chắc chắn đó là phóng viên đã theo dõi họ ngay từ khi rời khỏi trường quay. Còn ánh sáng đó hẳn là từ đèn flash của máy

ảnh. Đường như nhận thấy việc mình đã bị phát hiện, tay phóng viên vội vàng bỏ đi. Sau đó không lâu Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cũng lên xe ra sân bay, nhưng anh giấu nhẹm việc này vì không muốn cô lo lắng.

Từ hôm đó Kiến Hoa đã dặn Tuấn Kiệt để ý nghe ngóng xem có động tĩnh gì từ các báo, nhưng một thời gian dài vẫn chưa thấy. Nay phim đã chiếu được hai phần ba, cũng đã tới đoạn cao trào. Nếu tin hai người hẹn hò tràn ngập các mặt báo sẽ dính tin đồn yêu đương để PR cho phim. Anh thì không sao nhưng anh không muốn cô phải chịu bất kỳ sự chỉ trích vô lý nào thêm nữa.

...

Mấy ngày này, weibo Phong Hành liên tục úp mở sẽ phanh phui chuyện hẹn hò của ba cặp đôi hiện đang rất nổi tiếng, còn chêm vào là bộ phim của họ thủ vai chính lại đang rất hot. Cư dân mạng không khỏi đoán già đoán non liệu cặp đôi tiếp theo cho lên sàn sẽ là ai. Những sự kiện như thế này đương nhiên sẽ tạo nên một cuộc bàn tán, tranh luận sôi nổi trên mạng. Phim càng chiếu đến cuối, càng nhiều hình ảnh của hai người trong phim được đăng lên mạng, các giả thuyết, bằng chứng khẳng định Kiến Hoa và Lệ Dĩnh có tình ý cũng nhiều hơn. Cái động shipper Hoa Dĩnh càng ngày càng hoạt động sôi nổi, nhưng cũng không thiếu những thành phần quá khích đem lại những rắc rối không đáng có. Biết là họ yêu mến hai người, muốn hai người là một đôi...nhưng cách mà họ ủng hộ quá cực đoan đem lại sự khó chịu cho nhiều người. Nhất là những người sẵn không có thiện cảm hay là antifan của Lệ Dĩnh càng được nước lấn tới. Weibo của Lệ Dĩnh không có ngày nào được êm ả. Và đương nhiên Lệ Dĩnh cũng đã nhận thức được nguy cơ nào đó.

Có điều, bọn họ đánh giá cô quá thấp rồi đấy. Sóng gió, tẩy chay, chửi bới...không cái nào cô chưa từng trải qua để bước tới ngày hôm nay. Tất cả là do nỗ lực của chính bản thân cô, vì thế cô có thể hiên ngang đứng giữa showbiz này, không sợ chèn ép, không sợ bị vu oan...vì mỗi lần như vậy cô đều nở nụ cười đứng lên bước tiếp. Hơn hết, bây giờ cô đã có người mà cô yêu nhất, sẽ không chỉ vì mấy chuyện con con trên mạng mà đánh mất bản thân, đánh mất chính hạnh phúc của mình. Mỗi lần thấy những bình luận trên mạng tiêu cực, Nancy thì ái ngại với ánh mắt tức giận kẻ anti, ánh mắt yêu thương với Lệ Dĩnh nhưng cô chỉ cười xòa. Không phải trước nay vẫn vậy sao, bớt một chút, thêm một chút cũng chẳng là gì. Ngày trước cô tự rèn luyện mình mấy cái không “Không đọc, không nghe, không thấy, không biết”. Còn bây giờ đã cao siêu tới mức “Đọc được, nghe được, thấy được, biết được...nhưng chẳng cần quan tâm”.

“Tiểu Dĩnh, em có...” - Kiến Hoa ngập ngừng, anh không dùng weibo nhưng chuyện mấy ngày qua anh đều biết. A Kiều cũng tưởng thuật lại đơn giản cho anh. Anh sợ những lời lẽ cay độc đó sẽ làm tổn thương cô, mà anh lại chẳng thể làm gì.

“Sư phụ, khi nào anh tới đón em, em sắp chán chết vì mấy thứ trên mạng rồi” - Lệ Dĩnh nũng nịu, tỏ vẻ chán nản, nếu anh còn không tới đón cô nữa, không biết mấy ngày tới cô làm gì để khuây khỏa, thật chán muốn chết.

Kiến Hoa có chút bất ngờ vì phản ứng của Lệ Dĩnh, anh vẫn biết cô trước đây phải chịu nhiều uất ức nhưng cứ đập lên dư luận mà tiến lên. Nhưng thứ phản ứng thần nhiên đến như vậy anh chưa từng nghĩ qua. Quả nhiên, trước giờ anh vẫn chưa đánh giá đúng khả năng trong con người bé nhỏ của cô. Chính vì thế mà anh càng yêu cô nhiều hơn.

“Vài hôm nữa anh sẽ tới đón em. Chịu khó một chút”

Lệ Dĩnh biết mục đích cuộc gọi này của anh là gì. Anh rõ ràng muốn an ủi cô đây mà. Nhưng dù phải chịu ủy khuất gì, chỉ cần anh lên tiếng, chỉ cần anh còn ở bên cô thì tất cả những việc đang xảy ra kia đều không có ý nghĩa gì hết. Cô cũng vì thế mà muốn trấn an anh.

“Được. Sư phụ, anh không cần phải quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt đó. Những người đó cũng đâu phải là anh, em chỉ quan tâm đến anh thôi, còn bọn họ nói gì đều mặc kệ”

Có câu nói này của Lệ Dĩnh, Kiến Hoa hoàn toàn yên tâm. Nét mặt anh mới giãn ra được một chút, cuối cùng cũng mở được một nụ cười quen thuộc. Lệ Dĩnh qua điện thoại, trông mong từ đầu mới được thấy nụ cười của anh.

“Anh cười rất soái. Sau này không cho anh cau mày như thế nữa” - Lệ Dĩnh giọng vừa nũng nịu, lại có cả nịnh nọt trong đó. Chỉ như vậy thôi đã khiến Kiến Hoa hoàn toàn đầu hàng rồi.

“Được, tất cả đều nghe theo em”

...

Phía đầu dây kia cúp máy, Kiến Hoa mới chịu buông điện thoại xuống. Khi đó Khang Vũ cũng bước vào, thấy trên môi Kiến Hoa trực sẵn một nụ cười mà mấy hôm rồi anh chưa thấy.

“Hoa ca, Dĩnh tỷ thế nào rồi?”

“Không cần lo lắng, cô ấy còn mạnh mẽ hơn chúng ta tưởng rất nhiều.”

72. Chương 73: Cả Một Đời

Trong một gian phòng rộng lớn, xung quanh trang trí đều những đồ lưu niệm rất đặc trưng của văn hóa Trung Hoa. Từ tranh, bát đĩa, cốc chén, đến cái bút cũng đều mang hơi thở Trung Quốc. Thế nhưng không có gì có thể sánh được bằng thứ ánh sáng rực rỡ đang tỏa ra từ những người đang chăm chú sáng tạo nên những tác phẩm của riêng mình. Mười vị nữ thần, mười người từ những thế hệ khác nhau, mỗi người có một câu chuyện khác nhau...đang hết sức tập trung kể câu chuyện của mình trên những sản phẩm mà họ yêu thích.

Ekip chương trình “Thần tượng đến rồi” lần này ghé thăm một xưởng gốm nổi tiếng của Trung Quốc. Và dưới sự hướng dẫn của nữ nghệ nhân, các nữ thần đang tập tành vẽ hoa văn lên những sản phẩm sứ trắng thanh khiết - đỉnh cao tinh hoa nghệ thuật thời Bắc Tề.

Lệ Dĩnh đi qua đi lại trước một chiếc giá lớn để rất nhiều các sản phẩm gốm sứ khác nhau nhưng chưa tìm được một cái nào cô thấy ưng ý để vẽ ý tưởng của mình lên đó trong khi những người khác đều đã chọn cho mình được một thứ. Như MC Uông Hàm chọn một chiếc đĩa, tiền bối Lâm Thanh Hà chọn một bức họa, Thái Thiếu Phán chọn một chiếc bình hoa...còn cô vẫn đang suy nghĩ tìm thứ mình muốn.

“Thấy rồi” - Lệ Dĩnh hồ hởi, cuối cùng cô cũng lấy được thứ cô cần tìm. Ở tận tầng dưới cùng của chiếc giá, lại được đặt sau bên trong. Những tưởng cái đó có gì đặc biệt nhưng thực ra lại là một chiếc cốc sứ trắng hết sức đơn giản.

Đã lấy được chiếc cốc, Lệ Dĩnh ngồi vào bàn đầy đủ mực và bút vẽ bắt đầu thực hiện tác phẩm của mình.

“Vẽ một con dê nhỏ đi” - Cô vui vẻ tự nói với chính mình.

Lệ Dĩnh nắn nét họa một con dê rất tỉ mỉ trên thân chiếc cốc, vừa họa lại vừa nghĩ tới ai đó. Trên chiếc cốc dần dần xuất hiện hình thù đầu với hai chiếc tai lớn của con dê. Lệ Dĩnh vừa vẽ vừa tưởng tượng, xem chừng rất thích thú, cười một mình với ý nghĩ đang nảy sinh trong đầu.

“Được lắm cô nhóc này” - Uông Hàm quan sát bên cạnh đột nhiên lên tiếng khiến Lệ Dĩnh giật mình, còn hơi lúng túng.

“Anh làm em giật cả mình”

Kẻ phá đám đã qua chỗ khác, Lệ Dĩnh tiếp tục chìm trong thú vui cùng với chiếc cốc. Nhưng một kẻ phá đám khác lại đến, lần này là Hà Cảnh.

“Nhất bối tử, được lắm, được lắm” - Lời nói của Hà Cảnh chứa đầy hàm ý khiến mọi người xung quanh đều quay qua nhìn Lệ Dĩnh.

“Nhất bối tử ở đâu?” - Rõ là giọng Tạ Na lạnh lạnh vang lên, còn giả bộ ngờ ngạc như không hề biết chuyện gì xảy ra.

“Là Tiểu Dao đang vẽ” - Uông Hàm thêm lời vào.

Ai da, vẽ một cái cốc mà cũng nhiều người chú ý thế sao. Lệ Dĩnh mặc kệ bọn họ, chuyên tâm hoàn thành nốt. Chẳng mấy chốc tất cả họ đều đã hoàn thành xong tác phẩm của mình. Của ai cũng rất tao nhã, mang đậm tính nghệ thuật riêng chỉ có của Lệ Dĩnh lại rất đáng yêu, ngộ nghĩnh.

Đây đã là trạm cuối của hành trình tuần này. Cả ekip chụp ảnh lưu niệm với nghệ nhân ở đây chuẩn bị ra về. Lúc này Lệ Dĩnh tiến gần lại người phụ trách phòng gốm, khẽ mở lời.

“Chiếc cốc này có thể tặng cho em không?”

Một chiếc cốc đơn giản như vậy hơn nữa lại có họa tích của Lệ Dĩnh, họ không có lý do gì không tặng cho cô mang về. Nữ thần đến thăm, họ vui còn chưa hết nữa là.

Lệ Dĩnh thích thú ôm chiếc cốc bỏ vào chiếc hộp nhỏ xinh xắn, chào hỏi mọi người rồi nhanh chóng biến mất sau cửa lớn.

“Tạm biệt mọi người, hẹn tuần sau gặp, em có việc phải đi trước”

“Này này Lệ Dĩnh, em mang cái ”Cả một đời” đó đi đâu?” - Lệ Dĩnh đã ra tới cửa rồi Tạ Na còn với theo trêu chọc. Trước khi rời xa khỏi đó, cô còn nghe thấy tiếng mọi người nói, hình như là “Tiểu Cốt, Bánh bao...cố lên”. Nhưng cô đâu còn quan tâm nhiều đến vậy được, có người tới đón cô.

...

Một chiếc xe 7 chỗ màu đen đang chờ bên ngoài, kính cũng toàn màu đen căn bản không thể nhìn thấy được người ngồi ở bên trong. Lệ Dĩnh gần tiến đến cửa chiếc xe cũng được mở ra từ bên trong, một bàn tay ấm áp đỡ cô lên xe, nhanh gọn vút đi trên đường.

“Sư phụ, anh chờ em lâu chưa”

Kiến Hoa lắc đầu mỉm cười, nhưng anh lại chú ý đến vật đang nằm yên trong tay cô.

“Em đang cầm cái gì?”

“À, cái này tặng cho anh, do đích thân em vẽ”

Kiến Hoa rất tò mò về món quà đó. Lệ Dĩnh rất ít khi tặng quà cho anh, nhưng nếu đã tặng nhất định là một món quà rất đặc biệt. Túi thơm của cô, tấm thẻ bài của cô...những món quà đó đều là độc nhất vô nhị. Kiến Hoa mở nắp hộp ra, thứ ở bên trong đúng không làm anh thất vọng. Chỉ là một chiếc cốc bình thường thôi, nhưng hình trên đó mới thật đặc biệt. Kiến Hoa không khỏi bật cười vì cái hình ngộ nghĩnh đó.

“Đây là con dê sao, sao anh lại thấy nó giống con cừu hơn”

“Ai da, anh cứ coi nó là con dê đi” - Lệ Dĩnh cự nự, công sức của cô anh không khen một câu thì thôi còn trêu chọc cái hình đó.

“Nhưng sao em không vẽ lên cái khác mà lại vẽ lên cốc bé tẹo thế này. Anh cầm còn không vừa tay”

“Hứ, nếu anh không thích em lấy lại”

Lệ Dĩnh chỉ giả bộ đòi lại, nhưng Kiến Hoa thấy vậy đã vội giấu ra sau, gõ nhẹ vào trán cô.

“Ai nói anh không thích, là em tặng anh đều thích”

Lệ Dĩnh lại cong môi nũng nịu, anh như vậy ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Khang Vũ đang lái xe cũng không nhịn được cười vui vẻ, da trên cánh tay anh còn nổi gai ốc lên từng đợt vì không ngờ câu nói như vậy cũng có thể phát ra từ miệng Kiến Hoa.

“Tiểu Dĩnh anh muốn ăn bánh trung thu rồi” - Kiến Hoa chợt vu vơ nhớ lại miếng bánh trung thu đậu xanh cô làm cho anh khi còn ở Vô Tích.

“Á. Nhưng Trung thu còn lâu mới tới mà”

“Năm nay em lại làm bánh trung thu cho anh được không, ở nhà em. Chúng ta tham gia chương trình trung thu của Đài Hồ Nam trước, rồi tới hôm đó đều rảnh. Anh sẽ đón ba mẹ từ Đài Loan tới Hà Bắc”

Lệ Đình ngạc nhiên nhìn Kiến Hoa. Tết Đoàn viên năm nay anh muốn ba mẹ hai người gặp nhau, lại cùng ăn tết ở nhà cô, ý anh có phải là...Cô đưa mắt nhìn Kiến Hoa, nhận được ánh mắt kiên định từ anh. Sự chần chừ đó đã đem lại cho cô sự an toàn bấy lâu nay. Không suy nghĩ thêm nữa, Lệ Đình gật đầu đồng ý.

“Theo ý anh”

Mục đích hôm nay của Kiến Hoa đến đón Lệ Đình cùng chỉ vì muốn trực tiếp nói với cô việc này. Phim cũng sắp kết thúc. Trung thu tháng sau sẽ tới, anh muốn chính thức ngỏ lời với cô. Căn nhà số 16 cũng cần có nữ chủ nhân rồi.

Cuộc hẹn chớp nhoáng của hai người nhanh chóng kết thúc. Chiếc xe của Kiến Hoa đưa Lệ Đình ra sân bay tới Trường Sa, Nancy đã đón sẵn ở đó. Còn anh phải quay lại phim trường của mình. Cũng chỉ có thể tranh thủ một chút thời gian đó để trò chuyện với cô. Thế nên anh mới cần đẩy nhanh tốc độ, rước cô về nhà thì tình cảnh này sẽ không bao giờ gặp phải nữa.

Kiến Hoa nhìn Lệ Đình với Nancy khuất sau dòng người đông đúc tại sân bay mới chịu rời đi. Lúc này anh mới lấy ra chiếc cốc khi nãy Lệ Đình tặng cho anh, ngắm nghía tỉ mỉ, rồi nở nụ cười hết sức mãn nguyện.

“Hoa ca, chiếc cốc đó có gì khiến anh vui vậy?”

“Cô ấy vẽ con dê tượng trưng cho tuổi của tôi rất ngộ nghĩnh. Hơn nữa lại vẽ trên một chiếc cốc” - Kiến Hoa chậm rãi giải thích, mắt vẫn dán chặt lên chiếc cốc.

Khang Vũ vẫn không hiểu thấy bình thường, đâu có gì lạ đâu khiến anh vui như vậy.

“Nhất bồi tử - Cả một đời, cô ấy trao cả một đời cho tôi”

Cuối cùng Khang Vũ cũng hiểu nguyên nhân của nét mặt rạng ngời hạnh phúc bây giờ của Kiến Hoa. Nếu không có gì xảy ra thì anh và Ninh Y sắp thoát kiếp che giấu hẹn hò cho hai người họ rồi.

73. Chương 74: Bảo Mạng

Kế hoạch cho Tết đoàn viên đã được định sẵn. Cả Kiến Hoa và Lệ Đình cùng háo hức chờ đến ngày đó. Những tưởng mọi việc sẽ tốt đẹp nhưng thực tế không chiều lòng người. Một cơn bão mạng kéo đến, sức công phá của nó đủ sức làm lung lay, thậm chí quật đổ nhiều thứ. Chính Lệ Đình cũng không thể lường trước được việc này.

Cuộc chiến giữa các nhóm fan của thần tượng luôn là cuộc chiến không có hồi kết, mà đôi khi mỗi ngày nó càng lan rộng hơn, nguy hiểm hơn. Nếu ai đó nghĩ rằng, đó chỉ là chuyện giữa các fan còn không liên quan đến bản thân thần tượng thì họ đã nhầm to. Không ít người bị tiêu tan sự nghiệp chỉ vì làn sóng tẩy chay, chỉ trích quá mạnh mẽ trên mạng. Những người đó giống như một quyền lực lớn chi phối sự thành bại của mỗi nghệ sĩ. Đặc biệt là đối với những fan của các nam thần. Họ yêu thần tượng của họ, họ tôn sùng nhưng cùng với đó cũng kèm theo những người có thiên hướng cực đoan, cho rằng thần tượng chỉ là của riêng mình họ. Mà thực tế lại cho thấy số đây lại chiếm không ít.

Hơn ba tháng chiếu phim, Lệ Đình đã nếm trải tất cả mọi cung bậc cảm xúc từ nói kháy, bôi nhọ, tẩy chay, chửi bới...của những anti fan đến từ mọi nơi. Trong số đó cũng có cả fan của Kiến Hoa. Đa phần ý kiến đều cho rằng cô không xứng đáng với anh. Những ý kiến như thế cô đều bỏ qua, vì cô chỉ quan tâm đến suy nghĩ của anh là được, những thứ khác đều không quan trọng.

Phim cũng đã kết thúc thành công, mặc dù có vài nuối tiếc trong những tập cuối nhưng họ cũng không thể làm gì khác. Nỗi lo bị khai mối quan hệ yêu đương làm ảnh hưởng đến bộ phim cũng được trút bỏ. Phong Hành đã để yên cho hai người sau khi Hoa Kiệt chuyển vào đó một số tiền coi như bịt miệng. Nhưng vẫn còn đó treo lơ lửng những nguy cơ khác.

Phim kết thúc cũng là lúc bùng nổ một cuộc chiến khác. Cơn bão mạng đáng sợ lại một lần nữa quét qua, Lệ Đình lại một lần trở thành nạn nhân. Có một điều lạ là cô cứ đóng phim nào thì đều sẽ bị dính tin đồn

tình cảm với nhân vật nam trong phim đó. Cô cũng đã gắng sức giữ khoảng cách với bạn diễn nhưng tin đồn cũng không vì thế mà qua đi, hết lần này đến lần khác âm hồn bắt tán bám dính lấy cô. Lần này, cùng lúc Lệ Dĩnh phải đương đầu với làn sóng chỉ trích là người thứ ba xen giữa một bạn diễn của cô, một bên phải đương đầu với làn sóng phản đối dữ dội từ chính những người yêu mến Kiến Hoa. Quả thực một mình đơn thương độc mã sẽ rất khó chống trọi với những cạm bẫy trong làng giải trí. Lệ Dĩnh không còn lạ việc mình bị phân biệt đối xử, hay một thế lực nào đó cố tình dìm cô xuống. Thời gian qua cô vẫn đứng vững được, vì có anh ở bên. Thế nhưng lần này hoàn toàn khác.

Không chỉ có cô mà lần này Kiến Hoa cũng bị lôi vào. Trên mạng cũng không ít thông tin khẳng định hai người đang yêu nhau. Cô không biết nhưng bằng một cách nào đó, họ đã nắm được thông tin gì đó khi hai người hẹn hò. Chẳng vậy mà còn có một blogger rõ ràng tuyên bố hai người còn đã từng gặp ba mẹ của nhau. Chuyện này hoàn toàn bí mật, nhưng cô không hiểu sao người đó lại nắm rõ như tận mắt nhìn thấy như vậy.

Từ sau khi phim kết thúc, cô mới gặp anh được một lần trong tiệc mừng công. Hôm đó anh đã đích thân đưa cô đi, nhưng tới gần địa điểm thì hai người tách ra. Ấy là còn chưa kể, vì một nguyên nhân nào đó, cô được thông báo tiệc bị hủy, dù lúc đó cô đã sửa soạn đầy đủ cho buổi tiệc. Thế nhưng sau đó cô lại nhận được thông tin khác rằng tiệc vẫn diễn ra bình thường. Mà tất cả mọi người cũng chỉ có một mình cô rơi vào tình trạng như vậy. Vì thế cô đã muộn hơn hẳn so với những người khác, đến trang phục cũng đành phải mặc đồ từ sân bay tới. Kiến Hoa cũng vì đón cô mà cùng bị muộn. Rõ ràng tất cả đều có người sắp đặt, còn cô chỉ như chú thỏ non bị dẫn vào. Không khỏi buồn lòng vì chuyện này nhưng cả buổi hôm đó cô vẫn cố gắng cười, hơn nữa còn đỡ mọi câu hỏi của phóng viên về tin đồn hẹn hò.

Tưởng chừng lễ mừng công sẽ cứ thế suôn sẻ mà diễn ra. Thế nhưng, điều khiến cô đau lòng nhất là khi phóng viên hỏi liệu có phải hai người đang hẹn hò, anh chưa kịp nói gì, thì bên dưới cả đám đông là fan của anh cùng đồng thanh “Không phải đâu”, điều này thật như một nhát dao cứa vào tim cô. Lễ nào cô thật sự không xứng với anh. Lần đầu tiên Lệ Dĩnh cảm thấy mệt mỏi và để tâm vào những lời bình luận của dân mạng từ khi yêu Kiến Hoa. Cũng là lần đầu tiên những lời lẽ cay độc đó khiến cô phát khóc. Nhưng cô càng đau lòng hơn khi nhiều lời chỉ trích cũng hướng về anh. Không lẽ việc hai người ở bên nhau lại có thể khiến dấy lên một cơn loạn lạc trong cộng đồng fan của hai người đến vậy, hơn nữa còn kéo theo cả những người không liên quan khác cùng vào cuộc. Tên của anh và cô dù đã hết phim còn đứng Top cao hơn lúc trước và kèm theo đó đều là những tin tức không hay ho gì. Kiến Hoa chắc sẽ không quan tâm, nhưng đã là những gì liên quan đến anh thì cô lại quan tâm. Cô vẫn tưởng rằng chỉ cần hai người ở bên nhau là được, những việc nhỏ nhặt này không quan trọng, có thể vượt qua nhưng tình hình lại không đơn giản như thế. Cũng vì chuyện này mà mấy ngày nay Lệ Dĩnh buồn bã hay suy nghĩ vu vơ, nhiều lúc còn lơ đãng.

“Lệ Dĩnh. Lệ Dĩnh...”

“Há” - Nancy gọi tới mấy lần Lệ Dĩnh mới đáp lại.

“Em lại suy nghĩ gì nữa?”

“Nancy...chị có thấy nếu bọn em yêu nhau, sự phụ sẽ bị ảnh hưởng không? Gần đây em nghe nói anh ấy cũng bị chèn ép rất nhiều” - Lệ Dĩnh cuối cùng cũng dám nói ra suy nghĩ cô đắn đo mấy hôm nay. Cô không thể khiến đầu óc mình thoát khỏi nó.

“Vớ vẩn. Chỉ là tin đồn linh tinh thôi. Em đừng bận tâm. Không phải Hoa ca đã nói để anh ấy và Hoa Kiệt lo liệu sao” - Nancy nhanh chóng phủ định ngay suy nghĩ đó trong đầu Lệ Dĩnh. Nếu để nó ngày một lớn dần lên sẽ rất khó nói.

Mấy tháng qua không có một ngày nào weibo của cô được yên bình, như thế cũng kệ đi. Nhưng bây giờ đến Hoa Kiệt cũng bị liên lụy rồi. Họ không thể công khai là hai người đang yêu nhau vào lúc này, như vậy loạn sẽ càng thêm loạn. Càng không thể phủ nhận vì như vậy sẽ làm tổn thương cô, thế nên chỉ đành lấp lửng đăng hình chiếc xe đạp của hai người lên, nói rằng đó là thứ duy nhất mà gần đây Kiến Hoa quan tâm. Đúng là anh có dặn dò cô đừng bận tâm, mọi chuyện cứ để anh lo. Nhưng đôi vai của anh đã chịu quá nhiều gánh nặng rồi, giờ lại thêm cô nữa. Cô biết anh làm như vậy để bảo vệ cô, nhưng cô cũng không thể để yên tình trạng này, nó có thể sẽ lấy đi toàn bộ những nỗ lực của anh bấy lâu nay.

...

“Kiến Hoa, cậu xem đi”

Tuấn Kiệt hết sức lo lắng đưa Kiến Hoa xem một bản tin trên điện thoại. Mẫu tin đó xuất phát từ một blogger mới nổi mà anh cũng chẳng quan tâm lắm. Nhưng cái mà anh ta viết mới thực khiến người khác bận tâm.

“Cái này từ bao giờ?”

“Sáng nay, mọi chuyện đang loạn hết cả lên rồi. A Kiều đã đăng hình chiếc xe đạp của cậu lên để trấn an dư luận nhưng vẫn khó kiểm soát lắm”

Đúng là người tính không bằng trời tính, anh vốn định kết thúc chiếu phim sẽ công khai chuyện của hai người vậy mà giờ tình hình lại rẽ sang hướng này. Lại tin đồn vợ vẫn khác từ đầu ập xuống. Anh với cô gái đó từ lâu nay đã chỉ còn là bạn, sao tự nhiên lại giáng xuống tin hai người gương vỡ lại lành. Không chỉ ảnh hưởng đến cô gái đó, mà anh lo hơn sẽ khiến Lệ Dĩnh bận lòng, nhớ lại tin đồn lần trước, anh không thể để việc như lần đó xảy ra nữa, Kiến Hoa dứt khoát với Tuấn Kiệt.

“Làm như lần trước. Kiện”

Như vậy là cách tốt nhất để làm dịu tin đồn này xuống, cũng là cách tốt nhất để trấn an Lệ Dĩnh. Tết đoàn viên sắp đến rồi, anh chỉ muốn được vui vẻ ở bên cô trong ngày đó mà không hề vướng bận gì. Đó là cũng điều ước khi thả hoa đăng vào năm trước của Lệ Dĩnh, anh đã hứa với cô sẽ thực hiện. Anh nhất định sẽ làm được.

Gần như ngay lập tức Hoa Kiệt đã đăng thông cáo lên weibo của mình việc đàm đơn kiện tay blogger lộng ngôn đó. Sự việc được giải quyết nhanh đến nỗi các fan của Kiến Hoa, đặc biệt là shipper Hoa Dĩnh rất thích thú vì động thái chưa từng có trước đây của Hoa Kiệt. Fan của họ cũng tỉ mỉ phát hiện ra, rõ ràng Trác Vỹ, Bát tỷ trước đó cũng đăng đàn ám chỉ Kiến Hoa, Lệ Dĩnh đang bên nhau, nhưng Hoa Kiệt lúc đó không hề có động thái gì. Vậy mà với tin đồn lần này lại có phản ứng gay gắt đến vậy, điều này càng làm họ hy vọng con thuyền mà họ đang ngồi một ngày nào đó sẽ đi tới bến.

Kết thúc cảnh quay hôm nay, Kiến Hoa trở về khách sạn. Nhưng không thể nghỉ ngơi, anh cứ đi qua đi lại trong phòng, chốc lại nhìn đồng hồ căn thời gian Lệ Dĩnh cũng được nghỉ như mọi khi gọi điện cho cô. Anh không chắc liệu cô có nghe được tin gì mà buồn lòng.

Phải gọi tới cuộc thứ hai, Lệ Dĩnh mới nghe máy, dường như lúc này cô cũng mới về khách sạn.

“Tiểu Dĩnh, sắp tới anh sẽ đến Thượng Hải một ngày, tối sẽ qua đón em”

“Em cũng muốn gặp anh” - Một thanh âm đều đều không rõ cảm xúc vang lên trong điện thoại. Trong giọng nói đó rõ ràng còn chất chứa suy ngẫm.

“Mấy ngày qua thế nào, vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt”

Lệ Dĩnh máy móc trả lời từng câu hỏi của Kiến Hoa, nhưng tâm trạng háo hức như mọi khi thì không còn nữa.

“Em sao thế, không vui như mọi khi”

“Không sao, em buồn ngủ thôi, hẹn gặp anh ở Thượng Hải”

Lệ Dĩnh chủ động ngắt máy để lại cho Kiến Hoa một tâm trạng khó hiểu. Mọi khi anh gọi điện cho cô, không những chủ động nói rất nhiều, còn trêu chọc anh. Vậy mà lần này...Xem ra những tin đồn đó đã có tác động không nhỏ đến cô. Thật là, anh đã nói trước cô đừng để ý đến chúng, vậy mà vẫn lơ đãng quên đi lời của anh. Lần tới gặp, anh phải chấn chỉnh lại cô mới được. Có lẽ hôm nay cô không vui, ngày mai sẽ lại vui vẻ như bình thường thôi. Kiến Hoa nghĩ vậy nên an tâm gạt chuyện đó ra khỏi đầu. Nhưng anh đã nhầm, mọi chuyện không đơn giản như thế.

74. Chương 75: Trở Lại Bến Thượng Hải

So với lần Kiến Hoa và Lệ Dĩnh gặp nhau ở đây gần hai năm trước thì Bến Thượng Hải vẫn không có gì thay đổi. Chỉ khác bây giờ là mùa thu, tuyết không rơi nhưng từ chiều nay, những cơn mưa nặng hạt không ngừng trút xuống. Vô tình khiến Bến Thượng Hải chìm trong một màn mưa dày đặc rất khó nhìn thấy xung quanh, cũng không ai muốn ra đường hay cao hứng đi tàu ngắm khung cảnh sông Hoàng Phố nữa.

Như vậy cũng tốt, không có ai ra ngoài vào thời tiết này, vậy cũng sẽ không có ai để ý đến sự xuất hiện của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Anh chỉ có một buổi tối ở đây, và đương nhiên là giành nó để ở bên cô.

“Tiểu Dĩnh, em muốn ăn sushi không?” - Kiến Hoa nhớ lại tình huống hai người gặp nhau trong nhà hàng Asahi Sushi đó. Ngày đó anh cũng đã đưa cô tới Bến Thượng Hải thăm thú, cũng ngày đó anh đã rung động vì cô. Hôm nay trở lại đây với một vị trí khác, là người yêu của cô nên Kiến Hoa muốn gợi lại những kỷ niệm hạnh phúc.

“Em muốn đi bộ, cơ hội này không dễ gì có được. Có khi sẽ không có lần thứ hai đâu” - Kiến Hoa nhận thấy Lệ Dĩnh có vẻ buồn, ngay cả món mà cô yêu thích cũng không thu hút nổi cô.

“Được, vậy chúng ta đi bộ”

Mưa ngày càng nặng hạt hơn, những giọt mưa lấp lánh từng hồi rơi xuống chiếc ô đang che cho hai người họ. Lệ Dĩnh lặng lẽ đi bên anh, tâm trạng trầm ngâm hiếm thấy trên gương mặt cô, chúc Kiến Hoa lại đưa tay kéo cô lại gần phía mình để tránh bị ướt nhưng dường như anh cảm nhận được mỗi lần như vậy cô lại cố tình cách xa ra một chút. Kiến Hoa sợ Lệ Dĩnh ướt mưa sẽ bị ốm nên cầm ô che lệch sang phía cô, khiến một bên vai anh đều đã ướt cả. Hai người cứ bình thản đi như thế nhưng bước chân mỗi lúc một nặng trĩu hơn. Khang Vũ ngồi trên ô tô, di chuyển chậm chậm phía sau hai người, nét mặt thấy rõ sự lo lắng. Hai người này lâu rồi không gặp nhau mà sao lại có không khí này ở đây, thật khó hiểu.

“Tiểu Dĩnh, tin đồn đó, em đừng nghĩ ngợi nhiều” - Kiến Hoa cuối cùng phải lên tiếng trước. Anh không chịu được sự im lặng có thể giết người như vậy được nữa.

Lệ Dĩnh vẫn không lên tiếng, giả bộ như không nghe thấy gì, ánh mắt cô vẫn vô định xoáy vào màn mưa trắng xóa. Kiến Hoa mất kiên nhẫn tiến tới phía trước chặn lại bước chân cô. Chỉ như vậy Lệ Dĩnh mới chịu dừng lại, kéo cô ra khỏi suy nghĩ này giờ.

“Tiểu Dĩnh, nhìn anh”

Lệ Dĩnh ngược mắt lên nhìn Kiến Hoa nhưng lúc này mắt cô đã chan chứa lệ. Từng dòng rơi xuống hòa vào màn mưa. Kiến Hoa lo sợ lẫn bất an, điều gì khiến cô khi ở bên anh lại khóc như vậy. Kiến Hoa một tay vẫn giữ ô, một tay lay mạnh cả thân người như mất hồn của Lệ Dĩnh.

“Em nói gì đi Tiểu Dĩnh”

Ánh mắt Lệ Dĩnh cuối cùng cũng có phản ứng, khóe môi khẽ nhếch lên, nhưng lời cô nói ra, Kiến Hoa vĩnh viễn không bao giờ muốn nghe.

“Sự phụ, chúng ta chia tay đi” - Lệ Dĩnh cố bình tĩnh nhưng lời nói vừa thốt ra liền khiến cô bật khóc nức nở.

“Em nói lại một lần nữa xem” - Tại Kiến Hoa ù đi vì lời nói của Lệ Dĩnh, chẳng lẽ anh nghe nhầm. Nhưng thanh âm nhàn nhạt của Lệ Dĩnh lại vang lên khẳng định một lần nữa.

“Em nói chúng ta chia tay đi”

Đáy mắt Kiến Hoa giãn ra, ánh lên sự tức giận nhưng vẫn cố kìm nén. Anh cần phải biết nguyên nhân.

“Vì sao? Chẳng lẽ là vì tin đồn đó?”

“Em không quan tâm anh yêu ai, thích ai, quay lại với ai. Em chỉ là không yêu anh nữa. Anh có thể tùy ý lựa chọn” - Lệ Dĩnh quay đi, phóng ánh nhìn vô định ra mấy chiếc tàu còn đang ngoài xa, chợt nhớ lại kỷ niệm khi hai người cùng đi tàu trong lần đó, nhưng bây giờ sẽ chỉ còn là kỷ niệm.

“Em đừng nói dối” - Kiến Hoa bàng hoàng lay mạnh vai Lê Đình, anh chỉ nghĩ cô đơn giản là bị ảnh hưởng bởi mấy tin đồn thôi. Sẽ không nghiêm trọng đến như vậy đâu.

“Em đang rất thật lòng. Mấy ngày qua em đã nghĩ kỹ rồi. Bao năm nay em vất vả không dễ gì mới có được vị trí như bây giờ. Nhưng chỉ vì có mối quan hệ trên mức bạn diễn với anh mà bây giờ nguy cơ công sức của em đều bị phủ nhận. Ngày nào em cũng phải chịu sự chửi bới vô cớ của người khác. Em mệt mỏi rồi. Em không muốn ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình. Thế nên, chúng ta chia tay đi”

“Trên mức bạn diễn”, đối với cô, hai người chỉ như trên mức bạn diễn thôi sao. Vậy thời gian qua là cái gì.

“Anh không chấp nhận lý do đó. Mấy ngày trước em còn nói không hề quan tâm”

“Đó là vì lúc đó em nghĩ em thích anh. Nhưng giờ không phải vậy. Vì đóng phim nên em nhầm lẫn giữa tình cảm dành cho nhân vật với tình cảm cho anh. Giờ phim hết rồi, em cũng nhận ra mình không thích anh như thế. Tất cả chỉ là ngộ nhận, chỉ là rung động tạm thời thôi, bây giờ thì không còn nữa”

Lê Đình dứt khoát quay đi, mặc cho nước mưa xối xả lên người cô, chỉ một lần này thôi, hai người sẽ quay về trạng thái bình yên như xưa nay vốn có. Sẽ không có biến động gì xảy ra nữa. Kiến Hoa không thể chấp nhận níu lấy tay cô, chiếc ô cũng đã bị ném sang bên cạnh. Khang Vũ bên trong xe theo dõi với một bộ dạng rất sững sốt.

“Còn chiếc túi thơm, còn thẻ bài của em, còn chiếc cốc mới hôm nọ em tặng cho anh...lẽ nào không có ý nghĩa gì?”

Sự hoảng loạn lẫn bất ngờ xen cả đau khổ hiện lên trong ánh mắt kiên định và thanh âm của Kiến Hoa. Tất cả đều như có ma lực bóp nghẹt trái tim Lê Đình. Nhưng cô vẫn lạnh lùng, gạt tay anh ra khỏi tay mình.

“Không có gì hết, anh vứt đi cũng được”

“Không thể nào” - Kiến Hoa lắc đầu, việc này có nằm mơ cũng không thể xảy ra. Hai người đã bên nhau một năm rồi, tình cảm đó đều là thật, không thể nào chỉ một câu nói của cô mà đem phủ nhận tất cả.

Lê Đình cổ căng mặt, gơ cả cánh tay và bàn tay trái lên trước mặt Kiến Hoa.

“Anh nhìn đây, tất cả những thứ thuộc về anh em đã sớm vứt đi rồi. Em không muốn dính dáng đến anh nữa. Vì thế, chúng ta kết thúc”

Quả thật chiếc nhẫn, vòng tay lẫn một bên hoa tai anh tặng cho cô đều không còn ở vị trí nó vốn thuộc về nữa. Lê Đình bỏ lại Kiến Hoa rồi nhanh chóng biến mất sau những con hẻm nhỏ cổ kính của Bến Thượng Hải.

Kiến Hoa chôn chân nhìn cô rời đi, giữ lại thì được gì, cô vẫn sẽ nói những lời khiến tim anh càng đau đớn hơn. Yêu càng nhiều thì khi nhận lại nỗi đau sẽ càng lớn. Bây giờ anh đã được thấm thía câu nói đó. Bóng hình Lê Đình biến mất khỏi tầm mắt anh, trên gương mặt anh bỗng lưu lại một nụ cười nhạt lạnh đến gai người. Không còn gì cả, mọi thứ đã chấm dứt, trái tim anh một lần nữa lại hóa đá.

Kiến Hoa lạnh lùng trở vào trong xe, Khang Vũ lúc này tràn ngập một nỗi kinh hoàng trên gương mặt. Anh cảm thấy có điều gì đó sẽ xảy ra nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. Trong xe anh đã nghe hết nhưng không dám lại gần.

“Chúng ta đi” - Khang Vũ bất chợt rùng mình, từ khi làm trợ lý của Kiến Hoa đây là lần đầu tiên anh nghe thấy thanh âm lạnh băng đến như vậy của Kiến Hoa.

“Chúng ta không ở lại đến ngày mai sao?” - Khang Vũ vẫn cố thăm dò nhằm có thể cứu vãn được gì đó.

“Ở đây đã không còn gì đáng quan tâm nữa”

Kiến Hoa nhắm mắt, dựa vào chiếc ghế để gạt đi phần nào nỗi đau khổ đang dần ăn sâu vào tim anh. Càng cố kìm nén lại càng đau. Khang Vũ còn nhìn thấy nước mắt chảy ra từ khóe mắt Kiến Hoa. Là nước mắt, chắc chắn là nó. Khiến Kiến Hoa rơi lệ, hẳn là anh đã phải chịu một đả kích quá lớn. Khang Vũ lắc đầu bất lực. Tất cả đã kết thúc rồi.

...

Lệ Dĩnh cứ như vậy thất thểu về nhà, bảo vệ rất lo lắng khi trông thấy bộ dạng của cô chạy lại hỏi thăm nhưng cô dường như không để ý đến, lững thững bước vào thang máy.

Tiếng chuông cửa vang lên, bên trong vọng ra tiếng chạy rầm rầm của Nancy vội vã ra mở cửa. Nhìn thấy Lệ Dĩnh thân ướt đầm đứng trước cửa cô không khỏi kinh ngạc, không phải Lệ Dĩnh đi với Hoa ca sao. Vì sao lại về giờ này, mà tại sao lại có bộ dạng đó.

“Lệ Dĩnh”

Lệ Dĩnh đã dùng hết sức của mình để về được đến đây. Thấy Nancy, cô hoàn toàn suy sụp ngã vào lòng người trợ lý.

“Lệ Dĩnh, em làm sao thế, sao lại ướt thế này?” - Nancy vô cùng hốt hoảng đưa Lệ Dĩnh vào nhà, nhưng dường như toàn thân Lệ Dĩnh bây giờ không hề có chút sức lực nào. Mới đến thăm cô đã không trụ vững được nữa.

“Nancy, em đã...em đã...làm tổn thương anh ấy rồi. Anh ấy nhất định sẽ rất hận em”

Lệ Dĩnh cứ như vậy ngã quỵ trước thảm phòng khách, ánh mắt vô hồn nhưng nước mắt không ngừng tuôn ra. Cả người cô run rẩy, không phải vì lạnh mà vì nỗi sợ hãi kéo đến, cô vừa tự tay đánh mất người quan trọng nhất đối với mình.

75. Chương 76: Suy Sụp

Từ lúc trở về nhà đã được gần năm giờ đồng hồ. Thượng Hải cũng rạng sáng. Cả đêm Lệ Dĩnh không ngủ được, cuộn tròn trong chăn run rẩy, nước mắt không ngừng tuôn xuống gối. Tiếng khóc nức nở bên trong vọng ra, Nancy ở bên ngoài lo lắng nhưng không thể vào vì Lệ Dĩnh đã khóa trái cửa.

“Sư phụ...em xin lỗi...em xin lỗi” - Tiếng khóc cùng lời nghẹn ngào phát ra từ miệng cô. Cô đã làm tổn thương anh rồi, có nói bao nhiêu câu như vậy cũng không thể bù lại.

Mấy tiếng trước cô đã nói những lời vô cùng tàn nhẫn, không chỉ phủ nhận tất cả những gì đã có giữa hai người mà còn ngang nhiên nói với anh, tình cảm cô dành cho anh chỉ là sự ngộ nhận. Vậy những thứ hai người từng trải qua tất cả chẳng lẽ đều là giả.

Cô đã đắn đo nhiều, suy nghĩ cũng rất nhiều. Tình yêu này là do cô tự trân trọng mà có được. Cô vẫn tưởng mình sẽ mạnh mẽ vượt qua như mọi khi vì đã có anh ở bên. Nhưng mọi chuyện lại khiến cô không thể theo ý mình. Cô bị hãm hại cũng thôi đi. Nhưng Kiến Hoa cũng bị liên lụy. Dù anh không nói cô cũng biết, gần đây tin đồn liên tục bủa vây anh. Chắc chắn còn có ai đó đứng sau tác động nhằm hủy hoại danh tiếng lẫn kéo sự nghiệp của anh đi xuống. Cô vất vả bao năm để đạt được thành công như hôm nay, nhưng so với anh còn ít hơn rất nhiều. Nhất là anh đã phải rời Đài Loan tới Đại lục để lập nghiệp từ con số không. Nếu giờ chỉ vì ở bên cô mà mọi nỗ lực đó đều tiêu tan thì cô thà rằng một lần đau khổ rồi để mọi chuyện quay trở về trạng thái ban đầu. Lí trí là vậy nhưng con tim nhiều khi vẫn đầu có nghe theo sự mách bảo của lý trí.

Thế nhưng, vừa rời khỏi anh, cô đã nhận ra, mọi việc không thể trở về như ban đầu nữa. Tình cảm này sao có thể nói không có là không có, nỗi đau này sao có thể vì một câu nói mà biến mất. Nghĩ tới ánh mắt của Kiến Hoa thất thần trong màn mưa, Lệ Dĩnh chỉ hận mình sao có thể nói ra những lời độc ác như vậy. Thời gian hai người bên nhau, anh đã cho cô sự ấm áp, sự che chở và tất cả tình yêu của anh...nhưng đổi lại thì được gì?

Lệ Dĩnh thức trắng một đêm, Nancy cũng không thể ngủ được. Mới sáng bước ra, Lệ Dĩnh không hề có chút cảm xúc nào, gương mặt trắng bệch, nhợt nhạt, dường như đi còn không vững thông báo.

“Nancy, chị báo hủy lịch Trung thu bên Hồ Nam”

“Sao đột nhiên lại hủy, không phải đã hẹn với Hoa ca...”

“Hủy đi” - Lệ Dĩnh dứt khoát, thanh âm có sự lạnh lùng nhưng rõ ràng còn kìm nén sự ghen ngào trực ở đầu môi.

Lần đầu tiên Nancy thấy Lệ Dĩnh như vậy, không dám hỏi thêm nhiều chỉ lăm lăm theo bên cạnh. Chắc hẳn đêm qua đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng. Tốt nhất lát nữa nên gọi cho Khang Vũ hỏi tường tận thì hơn.

...

Trường quay Yên Chi, Thượng Hải

Trong một không gian cổ thời dân quốc, những bức tường hoa lệ rọi ánh đèn rực rỡ xuống những người đang mải mê khiêu vũ, chúc rượu nhau thì một cô gái mặc váy đỏ khoét một chữ V sau lưng rất xinh đẹp lại thất thần rời đi tưởng như vừa chịu một cú sốc rất lớn.

Một tay cô bám vào bức tường rêu xanh để tránh không ngã quỵ, còn một tay đỡ ngực ngăn chặn nỗi đau đang trào dâng trong tim mình. Cơn mưa xối xả của mùa thu Thượng Hải ập xuống. Trong cái lạnh, cái bi thương đó, cô gái không cảm được những giọt nước mắt đau khổ. Bây giờ cô mới biết thì ra yêu cũng có thể đau đến như vậy. Toàn thân cô run rẩy, co ro không phải vì làn nước lạnh đang từng đợt xối xuống thân thể mỏng manh của cô mà vì cảm nhận được sự lạnh lẽo khi mất đi người thương yêu nhất.

Cả trường quay chìm trong yên lặng, nín thở theo dõi phân cảnh bước ngoặt của Yên Chi khi nhận ra tình cảm của mình. Đạo diễn một khắc cũng không rời mắt khỏi màn hình máy quay đang đặc tả gương mặt của Lệ Dĩnh.

“Đạo diễn, sao còn chưa cắt” - Vị trợ lý đạo diễn thì thầm, cảnh này đã đạt rồi sao đạo diễn còn chưa hô “cắt”.

“Từ từ đã, cô ấy đang không chỉ nhập tâm vào nhân vật thôi đâu. Quay cận cảnh vào”

Không hẹn mà gặp, Lệ Dĩnh đem cả tâm trạng của mình lúc này đặt lên nhân vật của cô. Vô hình lại quá phù hợp. Cảnh quay xuất thần khiến mọi người không thể rời mắt. Mấy cô gái còn rơm rớm lệ vì đồng cảm với nhân vật. Thì ra diễn xuất chạm đến cảm xúc của khán giả là như thế này.

“Cắt! Rất tốt”

Tiếng đạo diễn vang lên nhưng Lệ Dĩnh vẫn chìm trong cảm xúc của riêng mình. Nước mưa cùng lệ hòa vào nhau, không còn phân biệt được đâu là nước mắt của cô nữa. Lệ Dĩnh cắn môi cười nhạt, hết rồi, thật sự chấm dứt rồi.

Nancy thấy Lệ Dĩnh dứt cảnh quay mà không có phản ứng gì vội vàng chạy lại khoác lên tấm khăn bông cho cô. Đêm qua dầm mưa, hôm nay lại quay cảnh này, không biết Lệ Dĩnh có chịu nổi không.

“Lệ Dĩnh, em không sao chứ?”

Lệ Dĩnh khẽ lắc đầu nhìn Nancy, bỗng đôi mắt cô nhòe đi, bóng tối ập xuống. Lệ Dĩnh cảm thấy đầu óc tối mịt, quay cuồng không thể đứng vững nữa. Cô đã đánh mất anh rồi, không còn gì níu kéo cô nữa, buông bỏ thôi. Thế rồi Lệ Dĩnh ngắt đi bên cạnh Nancy.

“Lệ Dĩnh! Lệ Dĩnh! Tỉnh lại đi”

Không chỉ Nancy mà cả trường quay đều hoảng loạn vì Lệ Dĩnh ngắt xỉu. Bạn diễn của cô ngay lập tức bế Lệ Dĩnh ra xe, còn Nancy hấp tấp chạy theo.

...

Lệ Dĩnh chỉ bị cảm vì nước mưa nên ngắt đi, có lẽ do mệt mỏi quá nên còn chưa tỉnh lại. Vì thế Nancy đưa cô về nhà, ở nhà vẫn thoải mái hơn.

Trong cơn mê man, Lệ Dĩnh mơ thấy gương mặt Kiến Hoa, thấy nụ cười lạnh lẽo của anh, thấy những giọt nước mắt của anh, thấy anh dần dần rời xa cô, bỏ mặc cô lại một mình trên con phố vắng tanh trong đêm tối.

“Sư phụ...sư phụ...em xin lỗi...em xin lỗi” - Mồ hôi lấm tấm trên trán Lệ Dĩnh, từ đêm qua tới giờ cô mới ngủ một chút nhưng cơn ác mộng khiến cô không thể yên giấc. Từng lời đứt quãng vô định thốt ra từ miệng cô.

Nancy bên cạnh không có cách nào chỉ biết nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lệ Dĩnh, trấn an giấc ngủ của cô.

“Lệ Dĩnh, không sao, không sao”

Lệ Dĩnh cảm thấy được một bàn tay đang nắm lấy tay cô nhưng rõ ràng không phải là hơi ấm của anh, không có sự dịu dàng của anh. Trong mơ, sư phụ đã hoàn toàn biến mất.

“Sư phụ...” - Không thể chấp nhận được những gì trong giấc mơ, cuối cùng Lệ Dĩnh cũng hét lên một tiếng rồi tỉnh lại.

“Em tỉnh rồi” - Nancy thở phào, nhìn bộ dạng kia của Lệ Dĩnh cô thật sự không chịu được.

“Anh ấy đâu?”

Điều đầu tiên cô quan tâm khi tỉnh lại là Kiến Hoa. Cũng chỉ có anh mới có thể khiến cô dễ tâm như thế. Nhưng nhận được sự im lặng đến kinh sợ của Nancy cô đã phát hiện ra tất cả chỉ là ảo ảnh. Anh không còn ở đây nữa, và cũng sẽ không bao giờ ở bên cô nữa.

“Nancy, em sai rồi, em không làm được, em yêu anh ấy, em thực sự không làm được”

“Lệ Dĩnh em bình tĩnh đi, có gì từ từ nói”

Lệ Dĩnh ôm ngực nhận thấy cơn đau quặn thắt tim gan cô, nỗi đau này cô không thể chịu được, quá đau đớn, tâm hồn cô như bị xé làm vụn mảnh.

“Sư phụ, em phải làm sao đây? Ở đây đau lắm”

Nancy quay đi gạt nước mắt, ở bên Lệ Dĩnh lâu như vậy đây là lần đầu cô thấy Lệ Dĩnh đau khổ. Sự đau khổ đó như xé nát tâm can bất cứ ai. Cô cũng đã nhận ra nỗi khổ tâm của Lệ Dĩnh, nhưng cô chỉ là một trợ lý, ở bên chăm sóc cho Lệ Dĩnh là việc duy nhất cô có thể làm vào lúc này. Mong rằng khi Lệ Dĩnh bình tĩnh lại, sẽ có thể giống như trước kia.

...

Lệ Dĩnh quá xúc động, Nancy đã cho cô uống một liều an thần để cô dễ ngủ hơn. Uống thuốc và ngủ một giấc đã khiến cơn sốt của Lệ Dĩnh giảm hẳn, khi tỉnh lại tâm trạng Lệ Dĩnh đã ổn định hơn rất nhiều, nhưng tâm trạng đó lại càng khiến Nancy thấy u ám, khó thở.

“Em thấy thế nào rồi?” - Nancy ân cần bên cạnh cô từ lúc đưa cô về nhà.

“Em không sao” - Nói không sao nhưng hai mắt Lệ Dĩnh đỏ hoe, nước mắt chèn nhau rơi xuống.

“Chị đã biết rồi. Nếu em đã không chịu được sao không giải thích với Hoa ca. Mọi chuyện đều có thể giải quyết mà”

“Chị không biết. Như thế này sẽ tốt hơn cho anh ấy. Em sẽ ổn thôi”

“Nhưng còn Hoa ca? Anh ấy sẽ hận em”

“Em không nghĩ được nhiều như thế. Chỉ cần anh ấy bình an là được.”

Bình an. Đúng, chỉ cần cô thấy anh bình an vượt qua sóng gió đang cản đường anh là được. Thế nhưng cô không biết, bình an đối với anh chính là được ở bên cô mà thôi.

76. Chương 77: Bại Lộ

“Lật thuyền, lật thuyền, lật thuyền...có A Kiều này trên thuyền sao có thể lật được. Bực mình quá đi” - A Kiều mất kiên nhẫn đập rầm rầm chiếc bàn trước mặt mình.

Từ hôm tổ chức tiệc mừng công, cái động shipper của cô đang theo không ngừng có những người kêu khóc, thất vọng sợ “thuyền lật”. Cô thật mất hết kiên nhẫn với những người đó. Mấy người này cũng thật kém thông minh. Bao nhiêu JQ cô không ngừng tung lên như vậy đã đủ làm bằng chứng hèn hờ rồi. Thế mà vẫn có người lung lay, chẳng nhẽ phải đăng cả hình Lệ Dĩnh ở nhà Hoa ca lên họ mới chịu tin.

“Bà xã, em khổ như thế làm gì. Việc đâu sẽ có đó thôi” - Tuấn Kiệt vẫn rất bình thản như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Chẳng lẽ làm bạn lâu năm với Kiến Hoa, cái tính lãnh đạm của Hoa ca cũng chuyển sang người anh rồi chứ.

“Ông xã, anh có thể đừng bình tĩnh như thế không. Khang Vũ nói với em hai người họ chia tay rồi. Mà lại là Lệ Dĩnh chủ động. Từ hôm về đây Hoa ca cũng chưa từng xuất hiện. Anh nói xem làm sao em bình tĩnh được?”

A Kiều vốn tưởng sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng đâu, nhưng nghe được tin từ Khang Vũ cô không khỏi lo lắng, từ hôm đó đứng ngồi không yên. Tết Đoàn viên sắp đến rồi mà còn gặp phải chuyện này. Nghe dì Lan nói, Kiến Hoa trở về từ Thượng Hải chỉ nói một câu ngắn gọn Trung Thu này không đi Hà Bắc nữa, ngoài ra không hề nói gì thêm. Cả ngày giam mình trong căn nhà số 16, cũng không cho ai làm phiền.

“Có lẽ hai người chỉ giận nhau thôi, một thời gian sẽ ổn” - Tuấn Kiệt vẫn là giữ thái độ tích cực, có lẽ vì anh chưa nhìn thấy Kiến Hoa lúc này nên vẫn chắc mẫm như vậy. Nhưng lần này anh đã nhầm rồi.

“Không được, em phải gọi Ninh Y hỏi tình hình bên Lệ Dĩnh thế nào?”

A Kiều vừa dứt lời thì thanh âm lạnh lẽo vang lên, khiến cô chỉ còn nước làm rớt điện thoại xuống sàn.

“Ninh Y là ai?”

Kiến Hoa đã đứng ngoài cửa từ lúc nào nghe hết mọi việc, không thiếu một chữ. Duy nhất có một thắc mắc về Ninh Y. Người đó là ai?

“A Kiều, Ninh Y là ai?”

Cả đời A Kiều chưa hề thấy ánh mắt đáng sợ đó của Kiến Hoa, cô cũng là lần đầu tiên thấy sợ mà dấm dỏ như vậy. Đánh ánh mắt sang chồng mình thì nhận được cái gật đầu. Không còn cách nào khác, cô đành phải thú nhận với Kiến Hoa rằng Ninh Y chính là Nancy, bạn thân đại học của cô. Kiến Hoa cũng từ đó mà hiểu ra được nhiều chuyện trùng hợp xung quanh.

“Vậy là ở Bến Thượng Hải là do em sắp đặt”

A Kiều sợ sệt gật đầu.

“Phòng ở khách sạn Thanh Hoa cũng là do em”

A Kiều lại gật đầu

“Nhưng mà em chỉ sắp xếp hai việc đó thôi, những việc khác...”

Cô chưa kịp nói hết thì đã bị ánh mắt sắc như dao của Kiến Hoa chặn lại.

“Không cần nói nữa...”

Kiến Hoa nở điệu cười khẩy châm biếm cho chính bản thân mình. Thì ra đều là sự sắp đặt của A Kiều, vậy mà khi vô tình gặp cô ở đó, anh còn tưởng hai người thực sự có duyên. Vậy ra đều là giả hết. Kiến Hoa lắc đầu chua chát nói:

“Hai người được lắm. Từ bây giờ, chuyện của tôi cấm ai được can thiệp”

Kiến Hoa lững thững trở ra, trước khi đi hẳn còn nói vọng lại một câu sắc lạnh:

“Hủy Trung thu đài Hồ Nam. Ngay lập tức.”

...

“Tiểu Dĩnh khi này em đã đã ước gì?”

“Sư phụ, nếu năm sau vẫn được thả đèn như vậy thật tốt”

Khoảnh khắc đó Kiến Hoa đã tự hứa với mình, điều ước đó anh nhất định sẽ thực hiện cho cô. Tết Đoàn viên năm tới anh sẽ lại được ăn bánh trung thu do cô tự tay làm và đưa cô đi thả đèn hoa đăng. Lời anh đã hứa chắc chắn sẽ làm được. Nhưng lần này thì lời hứa đó không cần phải thực hiện nữa.

Gần đến Trung thu nhưng cả Đài Loan chìm trong cơn bão lớn, mưa rả rích suốt ngày. Trong lòng Kiến Hoa cũng nổi lên một cơn bão như vậy. Những khóm hoa mà Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cùng trồng ngoài vườn căn nhà số 16 lên rất tốt. Mỗi hoa một sắc màu, một hương thơm, căn nhà trắng muốt ban đầu nay đã tô điểm thêm bởi sự rực rỡ và sinh động của rất nhiều màu sắc.

Thế nhưng bên trong căn nhà đó lại là một không khí lạnh lẽo bất tận. Căn nhà hầu như vẫn trống trơn chờ bàn tay một cô gái tới sắp xếp cho nó. Chỉ duy nhất căn phòng ngủ lớn trên tầng hai là có đồ đạc bên trong. Ngay hôm Lệ Dĩnh rời Đài Loan, Kiến Hoa đã chuyển toàn bộ đồ đạc của mình sang đó. Từ khi ấy, anh coi như đó là nhà của hai người, chỉ đợi sau Trung thu này, anh ngỏ lời rồi sẽ chính thức rước cô vào. Nhưng mọi việc xảy ra lại nằm ngoài tầm kiểm soát của anh.

Kiến Hoa nhắm mắt bất động trên chiếc giường lớn, bây giờ chẳng có gì khiến anh quan tâm nữa. Nhớ lại những kỷ niệm hai người đã từng có với nhau lúc quay phim, nhớ lúc cô ở đây nấu cháo cho anh, nhớ lúc cô ướt đầm e lệ nằm trong vòng tay anh, nhớ lúc hai người háo hức trồng hoa trang trí cho ngôi nhà này... Tay anh nắm chặt hai chiếc thẻ bài có chữ “Duyên” của hai người, đầu giường vẫn còn treo chiếc túi thơm mà cô mới làm. Hương thơm của nó vẫn còn rất đậm nhưng người tặng nó đã tuyệt tình với anh. Căn nhà này, anh còn hy vọng lần tới anh sẽ ở đây với cô, thế nhưng giờ đã trở thành nỗi tuyệt vọng vô bờ bến.

Những tưởng chuyện đó xảy ra, với tính cách của anh sẽ dễ dàng tiếp nhận thôi. Bởi anh vốn lãnh đạm. Những tưởng trái tim anh có thể đóng băng thêm một lần nữa để không cảm nhận được những gì đã xảy ra nhưng ánh sáng từ cô quá mạnh khiến trái tim anh phải oằn mình chống lại một nỗi đau quá lớn.

Kiến Hoa càng bấu chặt hơn hai tấm thẻ bài trong bàn tay, cắn chặt răng, một hàng lệ cuối cùng cũng chiến thắng được ý chí của anh lăn trên gò má.

“Em thật độc ác”

Kiến Hoa cười một nụ cười chua xót, chứa cả sự bi thương. Không ngờ anh cũng có thể thảm như vậy vì một cô gái. Mấy câu nói đó của cô buông ra dường như đã lấy hết sự sống của anh, lấy hết hạnh phúc của anh và cướp đi cả tâm hồn của anh.

“Em mang đến hy vọng cho anh rồi tàn nhẫn cướp lấy. Tiểu Dĩnh, em được lắm”

Trước kia anh tưởng rằng mình đang có hạnh phúc thật sự. Còn tưởng hai người là lương duyên trời định. Vậy mà chỉ qua một đêm tất cả đều như bong bóng xà phòng vỡ tan hết. Vậy được, nếu như không dính dáng gì đến anh có thể khiến cô được hạnh phúc, anh sẽ thành toàn cho cô. Anh sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, sau này hai tiếng “Tiểu Dĩnh” cũng sẽ không thốt ra từ miệng anh, và tiếng “sư phụ” ngọt ngào đó anh cũng không bao giờ được nghe thấy nữa.

...

Càng về tối, cơn mưa càng nặng hạt rơi xuống ban công căn nhà số 16. Kiến Hoa vẫn nằm yên, mặc kệ mọi thứ vẫn đang diễn ra bên ngoài. Bây giờ anh hoàn toàn vô cảm với chúng.

Khang Vũ lịch lịch cùng một đồng đội mưa đi lên lầu hai, cẩn thận gõ cửa mới bước vào.

“Hoa ca, em đang trang phục quay phim hôm tới cho anh”

Kiến Hoa gác tay che hết hai mắt, thả một câu lạnh nhạt cho Khang Vũ:

“Để đó đi”

“Mm...Hoa ca, vậy Trung thu này có nhận lịch trình gì không?”

“Không, tôi muốn nghỉ ngơi”

“Cái đó...em nghe nói, hôm trước Dĩnh tỷ khóc đến ngất xỉu trên trường quay. Hình như là bị ốm rồi” - Khang Vũ vừa sợ vừa lo dò xét sự thay đổi trên nét mặt của Kiến Hoa. A Kiều vừa nhắc nhở anh là Kiến

Hoa đã biết chuyện rồi nhưng anh vẫn to gan chọc vào nỗi đau của Kiến Hoa lúc này. Thật không biết có còn muốn giữ công việc đang làm hay không.

“Chuyện đó không liên quan đến tôi” - Khang Vũ chắc chắn thấy cái nhíu mày của Kiến Hoa, nhưng cảm xúc một đằng, miệng lại nói một nẻo.

“Dĩnh tỷ cũng hủy lịch trung thu rồi”

Không thấy Kiến Hoa phản ứng, Khang Vũ đành lăm lũi quay đi.

“Choangggg!!!” - Lúc quay đi chiếc balo của Khang Vũ vô tình quệt vào khiến chiếc cốc trên bàn rơi xuống thảm trải sàn.

“Xin lỗi, em vô ý”

Nhưng cái thứ tiếng đó lại làm Kiến Hoa ngay lập tức bật dậy tìm kiếm.

“Cậu về đi” - Khang Vũ đánh một cái nhìn đầy ái ngại sang Kiến Hoa rồi cũng trở ra. Lúc này vẫn để anh ở lại một mình thì hơn.

Tiếng vừa rồi phát ra từ sự va chạm của đồ sứ. Kiến Hoa đứng dậy lại gần nơi đó, cúi xuống nhặt nó lên. Là chiếc cốc có vẽ hình con dê mà cô mới tặng anh cách đây không lâu. Kiến Hoa lấy tay xoa một đường quanh miệng cốc, may là chưa vỡ, cũng không để lại vết nứt nào. Chiếc cốc vẫn nguyên vẹn.

Kiến Hoa buồn bã nhìn chiếc cốc trong tay. Nhớ lại hình ảnh của Lê Dĩnh lúc tặng nó cho anh. Nhất bối tử - Cả một đời, ý cô là vậy nhưng giờ cô đã phủ nhận điều đó, còn nói anh vứt nó đi cũng được. Anh không nhẫn tâm như cô, trái tim của anh nói rằng anh không được, cũng không thể làm điều đó. Vì thế nghe thấy tiếng chiếc cốc rơi xuống sàn anh đã lo lắng biết chừng nào.

Cả một đời của cô trao cho anh, giờ một câu cô liền nói vứt đi. Vậy cả một đời của anh sau này không có cô sẽ tính sao. Anh biết cô rất mạnh mẽ, nhưng sự mạnh mẽ này cũng thật quá tàn nhẫn.

77. Chương 78: Vỡ Vụn

Một tuần trước Trung Thu...

Kiến Hoa không có lịch quay nên về Đài Loan nghỉ ngơi hai ngày. Tạp chí, báo đài gì xin liên hệ phỏng vấn anh đều kêu Khang Vũ từ chối. Bây giờ anh đâu còn tâm trạng làm những việc đó. Chỉ riêng nỗ lực kéo mình ra khỏi suy nghĩ về Lê Dĩnh đã khiến anh mệt mỏi chịu thất bại rồi. Anh thua, không giây phút nào anh không nhớ đến cô, nhưng cũng không giây phút nào khi nhớ đến những lời cô nói mà tim anh không đau như vỡ vụn thành vụn mảnh.

Trước đây trời mưa hay nắng cũng chẳng liên quan gì anh. Nhưng giờ cứ thấy mưa anh lại cố trốn chạy. Đêm hôm đó, nước mưa cuốn đi cả tâm can anh theo nó.

Ba mẹ anh, A Kiều, Tuấn Kiệt đều nhìn Kiến Hoa với ánh mắt rất ái ngại nhưng không ai dám chen vào. Họ biết tính anh, lúc này vẫn nên để anh một mình thì hơn. Nhúng tay vào có khi chuyện lại càng nghiêm trọng. Hôm trước, sự việc bại lộ, bị Kiến Hoa cảnh cáo, A Kiều cũng không dám làm gì. Chỉ lặng lẽ theo dõi tin tức của Lê Dĩnh qua weibo vì Nancy không chịu nói. Cô còn biết nghe đâu Lê Dĩnh ốm tới mức ngất xỉu trên trường quay. A Kiều rất lo lắng, gọi điện hỏi thăm, không phải vì Lê Dĩnh là người yêu của Kiến Hoa mà trên cương vị là mẹ đỡ đầu của Phi Phi.

“Lê Dĩnh, em thế nào rồi, chị nghe nói em ốm nặng lắm?”

“A Kiều, em không sao. Phi Phi dạo này có khỏe không?”

“Con bé rất tốt, cũng rất ngoan. Khi nào có dịp em lại qua thăm con bé đi”

“Uhhh..”

Lệ Dĩnh âm ừ, cô còn có thể tới Dương Viên sao, còn có thể đối mặt với anh được sao.

“A Kiều, anh ấy...gần đây có khỏe không?”

“Anh áyyy? Hoa ca sao? Sao em không tự hỏi anh ấy đi. Mấy ngày nay đến nói chuyện với Hoa ca chị còn không dám nữa là. Giữa hai người có chuyện gì mà không thể giải quyết, em hãy nói thật đi”

“Em...không có gì, em chỉ hỏi vu vơ thế thôi. Có dịp em sẽ thăm mọi người”

Nói là vậy, chứ hiện nay cô không hề có chút can đảm nào gặp Kiến Hoa sau khi đã nói những lời như vậy với anh. Hẳn sẽ làm tổn thương anh rất ghê gớm. Chắc rằng anh cũng sẽ rất hận cô. Vậy cũng được. Nếu đã hận chắc sẽ quên nhanh thôi.

Lúc này Kiến Hoa bất ngờ bước vào, trong tay còn cầm một kịch bản. Có lẽ là kịch bản mới anh vừa nhận được, chắc tới trao đổi với Tuấn Kiệt. Mới thấy Kiến Hoa, A Kiều đã vội vàng không suy nghĩ túm lại:

“Hoa ca, em đang gọi cho Lệ Dĩnh, cô ấy ốm rồi. Anh có muốn...”

A Kiều vừa nói vừa ra hiệu cho Kiến Hoa chỉ vào chiếc điện thoại nhưng chưa kịp dứt lời thì Kiến Hoa đã ném cho cô cái nhìn tỏ rõ sự bực mình.

“Không liên quan đến tôi”

A Kiều áy ngại, trên người lại không dám nói thêm gì nữa, quay trở lại cuộc nói chuyện với Lệ Dĩnh. Thế nhưng cô đã quên bịt mic của điện thoại, đầu dây bên kia hoàn toàn nghe được những gì Kiến Hoa vừa mới nói. Lệ Dĩnh bủn rủn đánh rơi điện thoại xuống sàn. Từ đó phát ra tiếng “Lệ Dĩnh! Lệ Dĩnh! Alo! Alo” đầy lo lắng của A Kiều rồi mất hẳn. A Kiều nhận thức được rằng sự vội vã tức thời của mình lại gây nên chuyện rồi. Khúc mắc này phải tháo gỡ thế nào đây.

Điện thoại rơi xuống sàn gây nên âm thanh va đập lớn. Nancy từ phòng bên chạy sang thấy nét mặt của Lệ Dĩnh bây giờ giống như phải chịu một đả kích rất lớn. “Không liên quan đến tôi”. Vẫn biết là do cô tuyệt tình trước, nhưng sao khi nghe thanh âm lạnh ngắt của anh nói lên câu đó Lệ Dĩnh đau như hàng vạn mảnh thủy tinh cửa vào tim mình.

“Nancy, là chính em nói muốn chia tay. Nhưng sao em lại không thể buông bỏ được. Em đau lắm, phải làm sao mới quên được anh ấy đây?” - Lệ Dĩnh run lấy lấy, nước mắt lăn chã từng giọt rơi xuống sàn. Là cô vô tình, nhưng một câu “không liên quan” của anh quá sắt đá. Lý trí vẫn cố gắng gượng của cô bấy lâu nay lại bị giáng một đòn mạnh mẽ.

“Em không cần phải quên. Chỉ việc tìm Hoa ca giải thích mọi chuyện là được, bây giờ vẫn chưa muộn”

“Nhưng em cũng không thể vì bản thân mà đánh đổi cả sự nghiệp của anh ấy được”

Dù đau khổ như vậy, nhưng Lệ Dĩnh vẫn kiên quyết đến cùng. Chuyện đã rồi không thể cứu vãn được nữa. Như hiện tại rồi dần dần sẽ qua thôi.

...

Trời mưa, nhưng Kiến Hoa cũng chẳng thèm quan tâm đến việc đó. Anh lững thững bước trở về căn nhà số 16 như người mất hồn. Tuấn Kiệt, A Kiều nhìn theo bóng dáng Kiến Hoa dưới mưa. Hai người họ không bao giờ muốn thấy cảnh này. Tưởng rằng gặp Lệ Dĩnh cuối cùng Kiến Hoa cũng thấy được hạnh phúc, mà giờ chuyện lại đến nước này. Kiến Hoa không những trở về lạnh lùng như trước đây mà còn đáng sợ hơn thế. Hầu như không ai lại gần được. Nói điều gì cũng chỉ để một câu sắc lạnh. Sự ảm áp hai năm nay đã hoàn toàn biến mất.

Hai mắt Kiến Hoa đỏ ngầu. Vì tức giận. Cô nói không dính dáng đến anh thì cô mới sống tốt, vậy sao lại để mình ốm đến ngắt xỉu. Không có anh ở bên, ai sẽ bế cô, ai sẽ chăm sóc cô. Vì tuyệt vọng, từ hôm đó, một động thái đơn giản từ phía Lệ Dĩnh đều không có, cô căn bản không còn quan tâm đến anh nữa. Cũng vì nước mắt, vì anh đã khóc. Nỗi đau khổ này vượt quá sức chịu đựng của anh rồi.

Trong vườn ngôi nhà số 16, những cây hoa mà hai người cùng nhau trồng đua sắc rực rỡ trăm phần. Cơn mưa càng làm lưu lại giọt nước nứu kéo trên từng cánh hoa. Chúng có vẻ rất vui khi được ở đó mặc cho tâm

trạng của chủ nhân ngôi nhà. Kiến Hoa cười nhạt lạnh lẽo nhìn khắp khu vườn. Anh làm nó cho cô, nhưng giờ người cũng không cần nữa, vậy thì còn cần hoa làm gì.

Không kiềm chế được tức giận, Kiến Hoa điên cuồng một lần nhổ hết tất cả. Chỉ ít phút sau, khu vườn xinh đẹp ban đầu nay đã tàn tạ như chính chủ nhân của nó. Mới hơn một tuần chia tay Lê Dĩnh, anh đã gầy đi nhiều, nếp nhăn cũng đã xuất hiện, sự mệt mỏi kéo đến quần lấy anh. Kiến Hoa đánh cái nhìn chán ghét lên chúng rồi bước vào nhà.

Trời về đêm, mưa càng ngày càng lớn, những khóm hoa bị nhổ lên oằn mình dưới sự công phá của cơn mưa. Những cánh hoa vốn yếu ớt nay đã dập nát hết cả. Còn bên trong ngôi nhà, chủ nhân của nó ngồi bệt vô hồn bên cạnh giường, tay vẫn còn nắm chặt một khung ảnh xem chừng rất mới. Bên trong chứa tấm ảnh của Lê Dĩnh, chính là tấm ảnh anh đã chụp khi ngắm cô đi chọn hoa ở Vạn Hoa Viên lần trước. Từng nụ cười, từng cử chỉ của cô anh đều muốn trân trọng lưu lại. Lý trí bảo anh nên vứt tất cả chúng mới có thể dứt bỏ được tình cảm, nhưng trái tim anh lại nói không. Mà bây giờ lý trí của anh luôn chịu thua.

Thế rồi, đêm hôm đó, dù trời mưa to, cũng có một người không đành lòng trở dậy trồng lại những khóm hoa mà tự tay mình đã tức giận nhổ lên trước đó. Anh vẫn là không thể nhẫn tâm. Trong lòng vốn có tình sao có thể tuyệt tình. Vậy mà có người trông bé nhỏ mà lại có thể tàn nhẫn như vậy.

“Tiểu Dĩnh, em hạnh phúc, còn anh thì sao?” - Cẩn thận bới đất trồng lại từng khóm hoa trong đêm tối, Kiến Hoa lẩm bẩm run run đau khổ.

Anh vẫn là không thể chấp nhận được, không thể buông bỏ. Mọi thứ liên quan đến cô anh đều muốn giữ lại vì đó là những kỉ niệm quý giá nhất. Nhưng sao cô lại đành lòng vứt bỏ mọi thứ. Cô nói rồi bỏ anh thì cô mới có hạnh phúc. Vậy cô đi rồi, hạnh phúc của anh phải làm sao?

...

Cùng lúc đó,...

Sầm rền vang khắp bầu trời Thượng Hải, cơn mưa như trút nước bên ngoài cũng không bị thương bằng nỗi đau trong lòng Lê Dĩnh hiện tại. Mấy hôm nay cô không được ngủ ngon, đêm nào cũng mơ thấy ác mộng. Tất cả chỉ cùng một giấc mơ là anh đã lạnh lùng rời xa cô mãi mãi. Vì thế Nancy cũng ở bên Lê Dĩnh suốt đêm.

Trong mơ, Lê Dĩnh nắm chặt cánh tay Kiến Hoa, nước mắt giàn giụa.

“Sư phụ, anh đừng đi”

“Buông tay ra. Tôi không hề có liên quan gì đến cô nữa”

“Không, không phải là thật”

Kiến Hoa nở nụ cười nửa miệng đầy khinh miệt rồi quay lưng đi mất hẵn.

“Không. Sư phụ. Em sai rồi...em sai rồi. Anh đừng đi mà. Em chỉ nói dối thôi, không phải là thật. Em cần anh, thực sự rất cần anh” - Lê Dĩnh không ngừng lắc đầu nói mớ trong nước mắt.

Nancy yêu thương nắm chặt lấy tay Lê Dĩnh, lau những giọt mồ hôi dần dà chảy xuống bên gối. Cảnh tượng này đêm nào Nancy cũng phải chứng kiến. Lê Dĩnh đau lòng, cô cũng vậy. Cô coi Lê Dĩnh như em gái, yêu thương và bảo vệ. Giờ dù cho Lê Dĩnh có không đồng ý cô cũng phải làm chuyện gì đó. Cô không thể mãi đứng cạnh nhìn thế này được.

“Lê Dĩnh, cố gắng một chút, chị sẽ không để em chịu đau khổ thêm nữa đâu”.

78. Chương 79: Bốn Vị Thuyết Khách

5 ngày trước Trung thu...

Từ khi Kiến Hoa và Lê Dĩnh chia tay cũng đã được nửa tháng. Hai người đã trở về guồng quay bận rộn của công việc thường ngày. Nhưng Lê Dĩnh không còn tươi cười vui vẻ như mọi khi, có phải gượng cười thì trông vẫn rất khó coi. Đêm nào Lê Dĩnh cũng khóc. Rồi đến sáng lại xuất hiện với gương mặt mệt mỏi, thiếu sức sống, còn mắt thì đỏ hoe.

Kiến Hoa thì quay lại là anh của trước kia, lạnh lùng và không quan tâm đến việc gì khác ngoài đóng phim. Sau mỗi cảnh quay anh lại lăm lăm quay về với thế giới riêng của mình. Thậm chí anh còn kiêu hơn trước. Những lúc không đóng phim cũng không ra ngoài, không nói chuyện với ai. Kể cả Khang Vũ có nói gì anh cũng chỉ trả lời phiên phiến để cố gắng dứt mình khỏi thực tại là anh bây giờ không còn có cô bên cạnh.

Lần cảnh cáo trước của Kiến Hoa khiến A Kiều một mặt sợ hãi nhưng cũng rất lo lắng. Nếu hai người không yêu nhau thì thôi đi, nhưng rõ ràng là có yêu lại hành hạ nhau như vậy. Cô hỏi Ninh Y, thì Ninh Y cũng nhất quyết không nói câu gì. Lê Dĩnh yêu cầu cô nữa câu cũng không được nói, mọi thứ đã kết thúc, Lê Dĩnh không muốn khơi lại. Không còn cách nào khác, cô đành cầu cứu người khác vậy.

“A Kiều, Kiến Hoa nói chúng ta đừng nhúng tay vào nữa. Em cũng đừng đi”

“Không được. Họ yêu nhau nên kết quả này em không chấp nhận. Lê Dĩnh là mẹ đỡ đầu của Phi Phi, nếu hai người họ chia tay thì sau này cô ấy khó lòng trở lại đây nữa. Anh không làm thì để em làm”

Nói vậy thôi nhưng Tuấn Kiệt vẫn sẽ làm việc đó giúp cho cô. Trước đây đâu có việc gì cô muốn mà anh không làm. Nhưng lần này anh làm là vì Kiến Hoa. Vì hạnh phúc của bạn thân anh, anh sẽ đánh canh bạc cuối cùng.

...

Nhật Bản,...

Khắp nơi đã tràn ngập sắc đỏ của những chiếc đèn lồng chào đón lễ trung thu truyền thống hàng năm. Lê Dĩnh có vài cảnh quay của Yên Chi ở đây. Cảnh quay ngày hôm nay vừa kết thúc, Lê Dĩnh đã ngơ ngẩn đi dạo quanh những con phố cổ, ngắm nghía những chiếc đèn lồng đủ màu sắc, họa tiết.

“Trung thu sắp đến rồi. Sư phụ, anh có khỏe không?” - Lê Dĩnh lẩm bẩm.

Phải, Tết đoàn viên sắp tới. Kế hoạch bên nhau của hai người sẽ không thể thực hiện được vì những lời nói vô tình đó của cô. Giờ cô cũng chỉ có thể ở đây hoài niệm về những kỷ ức đẹp đã có của hai người. Điều ước năm trước của cô, đương nhiên cô còn nhớ, nhưng chính cô đã là người vứt bỏ nó, bây giờ không có tư cách ở đây mà buồn bã. Nếu cô đã chọn cách này thì phải chấp nhận sự đau khổ mà nó đem lại.

“Lê Dĩnh, có người muốn gặp em” - Nancy chạy hồng hộc đuổi theo phía sau, cuối cùng cũng tìm được Lê Dĩnh.

“Tìm em? Là ai thế?”

Nancy còn không kịp thở đành lắc đầu chỉ về phía trà quán rất trang nhã phía đầu đường. Lê Dĩnh bỏ lại Nancy, đi vào, ai có thể tới tận đây để gặp cô. Người có thể nghĩ đến thì chắc chắn không phải rồi, giờ này anh đang ở một nơi nào đó mà chắc chắn là rất xa nơi cô đang ở.

Người này mái tóc xoăn nhẹ suông dài, thấy cô nở nụ cười mát rượi tỏa ánh nắng khắp căn phòng bằng cặp núm đồng tiền sâu thẳm.

“Lê Dĩnh, chào em”

“Tâm Như tỷ?”

Lê Dĩnh vô cùng ngạc nhiên, kể từ lần gặp nhau ở nhà Quỳnh Dao và Tâm Như dùng mưu đưa cô tới Nhật Nguyệt Đàm thì hai người chưa từng gặp lại. Thoáng chốc đã một năm rồi, Tâm Như vẫn đẹp như vậy, vẫn hiền hòa chào đón cô như lần đầu mới gặp. Nhưng hình như lại có vết thương ở cằm. Lê Dĩnh chưa kịp hỏi thăm thì Tâm Như đã mở lời trước.

“Lê Dĩnh, chị...” - Chưa nói hết lời thì Tâm Như đã bị Lê Dĩnh ngắt ngang.

“Chị là tới làm thuyết khách đúng không? Em không còn thích anh ấy nữa, nói gì cũng vô ích”

Tâm Như xuất hiện ở đây hẳn là làm thuyết khách tới khuyên cô rồi. Chắc chắn là do Tâm Như có lịch trình ở Nhật Bản, A Kiều cũng từ đó nhờ vả một thể.

“Lệ Dĩnh, chị không tới vì em, mà là vì Hoa ca”

“Có gì khác biệt đâu?”

“Đương nhiên là khác. Nếu vì em chị sẽ ngay lập tức khuyên Hoa ca chạy tới đây. Nhưng hôm nay chị tới tìm em là vì Hoa ca”

“Anh ấy làm sao?”

Nhắc tới Kiến Hoa rõ là Lệ Dĩnh thể hiện rõ sự kích động, vậy mà hai người này không hiểu vì lý do gì lại quyết định chia tay. Tâm Như quyết tâm lần này tới phải có kết quả.

“Khi yêu em anh ấy rất khác so với trước kia nhưng sự thay đổi đó lại rất tích cực. Chị, cả Long ca, cả Tuấn Kiệt đều rất vui. Nhưng nửa tháng nay, con người cũ của anh ấy quay về, có điều còn cực đoan hơn trước rất nhiều. Em có biết ba ngày trước chỉ một cảnh nhìn bạn diễn cười thôi mà anh ấy diễn cả ngày đều chưa đạt không?”

Lệ Dĩnh tràn ngập cảm giác tội lỗi, cô biết anh sẽ buồn nhưng không nghĩ lại bị ảnh hưởng đến như vậy.

“Em..không..biết...”

“Chị không biết em nghĩ gì trong đầu, nhưng nếu được có thể nghĩ cho cảm xúc của Hoa ca một chút không? Còn nhớ những gì chị nói lần trước không?”

“Em...nhớ. Thế nhưng nếu còn tiếp tục, anh ấy sẽ chịu nhiều bất lợi”

Thì ra là vậy, cuối cùng Tâm Như cũng hiểu nguyên nhân. Cô nhóc này là vì lo cho Hoa ca sẽ bị ảnh hưởng đến sự nghiệp, cuộc sống của anh mà chủ động chia tay. Thế này không biết nên kêu là ngốc hay là hy sinh nữa.

“Em nghĩ là Hoa ca sẽ quan tâm việc đó sao? Điều anh ấy quan tâm chỉ có em.”

“Em...”

“Chị chỉ muốn nói thế thôi, còn tùy thuộc vào em”

Cứ vậy Tâm Như bỏ đi, để lại cho Lệ Dĩnh một mối tơ vò trong lòng. Có phải cô sai thật rồi không?

...

Cùng lúc đó, tại Bắc Kinh,...

“Hai người tới đây có chuyện gì?”

Kiến Hoa tỏ vẻ chán nản, không một chút hào hứng khi gặp lại hai người bạn, mà mới đầu năm anh còn làm chủ hôn cho họ.

“Làm thuyết khách” - Kỳ Long đáp một câu ngắn gọn, còn Thi Thi bên cạnh chỉ cười rất dịu dàng.

“Cho ai?”

“Cho chính bản thân cậu”

“Nếu vậy thì tôi không cần, hai người về đi”

Bản thân anh, anh tự biết, không cần phải nhờ người khác tới làm thuyết khách.

“Cậu vẫn nhất quyết không chịu đi tìm Lệ Dĩnh”

“Tất cả chỉ là giả, có cứu vãn cũng không làm được gì?”

Lúc này Thi Thi mới lên tiếng, cùng là phụ nữ, cô cũng từng trải qua hoàn cảnh giống Lệ Dĩnh bây giờ, có khi sẽ hiểu hơn ít nhiều.

“Thật hay giả trong thâm tâm anh tự có câu trả lời. Em không biết Lê Đình đã nói những gì với anh. Nhưng anh đã lúc nào cần trọng xem xét bao nhiêu phần trong câu nói đó là thật chưa?”

Cô đã từng chứng kiến Lê Đình thấp thỏm đợi Kiến Hoa đến đón trong đêm giao thừa. Cùng từng chứng thấy Kiến Hoa lo lắng đến cậ nhờ hai người khi Lê Đình nhận đóng vai chính trong phim của Kỳ Long. Những tình cảm đó không thể là giả được.

“Cốc nước đã hết đi rồi không thể lấy lại được nữa, tôi không muốn gượng ép” - Kiến Hoa vẫn khẳng khái phủ định những lời Kỳ Long và Thi Thi nói. Là thật tâm cô muốn vậy, là bản thân cô không hề có anh, vậy anh còn níu kéo thứ tình cảm vô thực ấy làm gì.

“Không phải là cậu không muốn, mà là cậu sợ mình sẽ bị tổn thương một lần nữa. Là cậu không có đủ can đảm đi tìm cô ấy”

“Hai người nghĩ thế nào cũng được. Tôi không quan tâm, hai người về đi”

Thi Thi buồn bã lắc đầu nhìn chồng mình, Kiến Hoa thật không quan tâm đến những gì hai người nói. Sứ mệnh làm thuyết khách của hai người cũng thất bại rồi.

“Alo, Tuấn Kiệt. Bọn anh đã làm hết sức nhưng cậu ấy rất cương quyết. Anh hết cách rồi”

Đầu dây bên kia cũng gác máy cùng với một tiếng thở dài nặng trĩu.

...

3 ngày trước Trung Thu..

Giữa không gian bao la, tiếng sóng biển rì rào từng đợt vỗ vào bờ. Hai người một nam một nữ nắm tay nhau bước đi đáng ra phải rất hạnh phúc nhưng dường như chỉ có cô gái mới cảm nhận được điều đó. Còn chàng trai lại ngập trong nỗi tâm sự.

Đi được một quãng, chàng trai chậm lại, quay ra đối diện với cô gái, nhưng một tay vẫn nắm chặt lấy tay cô.

“Giản Dao! Anh yêu em bằng cả sinh mệnh và trí tuệ của mình”

Kiến Hoa lại gần cô gái, bàn tay luồn vào tóc cô, mặt hai người tiến sát vào nhau, chuẩn bị đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng.

“Cắt! cắt! Kiến Hoa, trông cậu không có vẻ gì là yêu Giản Dao cả. Ánh mắt phải lay động và hạnh phúc. Nghỉ trưa một chút, chiều làm lại”

Khẩu lệnh của đạo diễn vang lên, tất cả mọi người đều dọn đồ về nghỉ, chỉ còn lại một mình Kiến Hoa chơ vơ trên bãi biển.

Đạo diễn có vẻ đang nổi giận. Cảnh này đã quay gần hai tiếng rồi vẫn chưa đạt. Kiến Hoa đương nhiên nắm bắt được cảm xúc của Bạc Cận Ngôn lúc này, nhưng anh không thể nào thể hiện được cảm xúc đó.

“Hạnh phúc sao? Không còn nữa rồi” - Kiến Hoa lẩm bẩm với giọng điệu bất cần.

Bảo anh với tâm trạng này diễn ra một bộ mặt hạnh phúc, còn phải nói lời yêu với một cô gái khác, biết rõ chỉ là diễn nhưng anh không làm được. Hạnh phúc của anh đã trôi hết từ đêm hôm đó rồi.

Từ đằng xa xuất hiện một cô gái đang đi tới, hai tay của cô nắm chặt, vẻ mặt đậm một nỗi lo lắng không tả. Kiến Hoa nhận ra người đó, chỉ có điều tại sao người này lại xuất hiện ở đây.

“Hoa ca” - Cô gái nhẹ nhàng lên tiếng.

“Tôi và cô ấy đã không còn liên quan gì”

“Vì chuyện đó mà em đến đây”

“Chuyện cô là bạn của A Kiều, tôi cũng biết rồi”

Nancy thản nhiên khi thấy Kiến Hoa đã biết chuyện cô và Khang Vũ kết hợp với nhau vì mưu đồ kéo anh và Lê Đình lại gần nhau hơn. Ban đầu khi mới làm theo lời A Kiều, cô thấy sợ. Nhưng giờ cô không hề hối

hận việc cô đã làm. Việc này ít nhất cũng đã mang hạnh phúc trong một thời gian nào đó đến với Lệ Dĩnh. Chỉ riêng điều đó cũng đủ để cô không hối tiếc lựa chọn của mình rồi.

“Lệ Dĩnh, cô ấy...”

“Tôi không muốn nghe bất cứ chuyện gì xung quanh cô ấy nữa”

Kiến Hoa quay lưng rồi đi thì câu nói tiếp theo của Nancy lại cửa thêm một lần nữa vào vết thương đang rớm máu trong tim anh.

“Không, Hoa ca, anh phải nghe. Lệ Dĩnh thật sự rất yêu anh”

Kiến Hoa mở một nụ cười mỉa mai khiến Nancy lạnh sống lưng.

“Yêu? Chắc là cô chưa nghe những gì cô ấy nói đêm hôm đó”

“Em không cần phải biết cũng đoán được những lời đó đều là nói dối” - Nancy kiên nhẫn giải thích. Cô cũng mơ hồ biết được nội dung cuộc nói chuyện đó qua Khang Vũ. Cô cũng biết Kiến Hoa hẳn đã bị tổn thương rất lớn nếu không Lệ Dĩnh đã không đau khổ, luôn miệt mài xin lỗi như vậy.

“Nói dối? Tất cả những gì có giữa chúng tôi trước nay mới đều là giả dối. Không phải đều do các người sắp đặt sao?” - Ánh mắt Kiến Hoa ánh lên sự tức giận khiến Nancy trong khoảnh khắc giật mình.

“Em thừa nhận là em nghe theo A Kiều sắp đặt để hai người gặp nhau. Nhưng cũng chỉ có một lần ở Bến Thượng Hải và chuyện phòng khách sạn ở Quảng Tây. Ngoài ra không có chuyện gì khác. Tình cảm của hai người đều là thật.”

Thế nhưng dù nói thế nào, Kiến Hoa cũng không thêm để ý lời của cô, sự tuyệt vọng lẫn đau khổ đã chiếm hết tâm can của Kiến Hoa.

“Rốt cuộc hôm nay cô tới đây chỉ muốn làm thuyết khách thôi đúng không. Là A Kiều sai cô tới?”

Không ai sai cô tới cả. Tất cả mọi việc cô làm trước tới giờ đều là vì Lệ Dĩnh. Lần này cũng không phải ngoại lệ. Dù cho Lệ Dĩnh ép cô không được nói cô vẫn phải nói.

“Không ai cả. Em là vì Lệ Dĩnh mà tới đây. Em không thể nhìn bộ dạng như bây giờ của cô ấy thêm nữa”

“Thế nào? Cô không thích bộ dạng thoải mái, không bị dính dáng gì đến tôi của cô ấy sao?”

“Hơn nửa tháng nay Lệ Dĩnh ngoài đóng phim thì không hề nói một câu nào, không chịu ăn uống, cũng không cười. Em sợ cô ấy sắp không trụ được nữa”

“Vậy có liên quan gì đến tôi?” - Kiến Hoa vẫn lạnh lùng đáp trả từng câu nói của Nancy, nhưng trong lòng anh không ngừng bị sát muối đến tứa máu.

“Em nói cái gì anh cũng sẽ không tin. Có cái này anh xem sẽ hiểu” - Nói rồi Nancy dúm một tấm ảnh cùng một vật nhỏ như máy nghe nhạc vào tay Kiến Hoa, sau đó bỏ đi. Điều cần nói cô cũng đã nói rồi. Kết quả ra sao còn phải xem tạo hóa của hai người bọn họ.

...

Kiến Hoa nắm chặt tấm ảnh trong tay, không cầm được cơn run rẩy xuất phát tận tâm can. Anh muốn cố tỏ ra bình tĩnh nhưng cứ là việc liên quan đến Lệ Dĩnh anh lại không thể kiểm soát được cảm xúc của mình. Anh đã lấy hết lý trí của mình ra để ngăn bản thân không lại tới tìm cô, một mặt vì cô đã nói không muốn gặp anh nữa, một mặt đứng như Kỳ Long đã nói. Anh sợ, anh không dám đối mặt. Anh sợ sẽ bị tổn thương một lần nữa, khi đó anh cảm chắc không thể chịu nổi.

Trong tấm ảnh cũng chỉ có một mình Lệ Dĩnh, ảnh cũng không nét có lẽ do được chụp bằng điện thoại. Anh cũng không thể nhìn ra đây chính là người con gái anh yêu. Ánh mắt tròn to lạnh lợi, đôi môi mỏng manh anh đào đỏ mọng, nụ cười anh yêu hơn cả bản thân anh...đều không thấy. Trong tấm hình là một cô gái với tâm trạng u ám, thất thần rõ rệt. Hai bầu mắt sưng đỏ hoe. Thấy cô như vậy anh không khỏi đau lòng, nhưng như vậy cũng chẳng làm được gì. Cô đã không còn ở trong vòng tay che chở của anh nữa.

Thế rồi Kiến Hoa di chuyển sự chú ý của ánh mắt mình lên bàn tay của Lê Dĩnh. Chiếc vòng tay anh tặng, chiếc nhẫn bạc của mẹ anh, cả chiếc khuyên tai đá...tất cả vẫn đang được trân trọng trên người cô như chưa hề đi đâu mất.

“Không thể nào” - Kiến Hoa run rẩy phủ nhận điều mà anh vừa thấy. Rõ ràng hôm đó Lê Dĩnh đã nói cô vứt chúng đi rồi. Tình yêu của anh cũng từ đó đi theo. Và lúc đó quả thật trên tay cô trống trơn.

Phía sau bức ảnh còn có ngày chụp, mới chỉ từ hai ngày trước. Nghĩa là nó vẫn chưa bao giờ rời xa cô. Nghĩa là những điều hôm đó cô nói đều là nói dối.

Kiến Hoa lại nhìn đến chiếc máy nghe nhạc, bật máy nghe thử, thanh âm phát ra trong đó không ai khác là của Lê Dĩnh:

“Sư phụ. Em sai rồi...em sai rồi. Anh đừng đi mà. Em chỉ nói dối thôi, không phải là thật. Em cần anh, thực sự rất cần anh”

Giọng nói mơ hồ hoảng sợ đó khẳng định là Lê Dĩnh đang mơ. Khi đó Nancy đã ghi âm lại. Chỉ có như vậy mới có thể đem nó đi gặp Kiến Hoa. Dù là làm trái lời của Lê Dĩnh, nhưng cô không quan tâm nhiều như thế. Chỉ cần Lê Dĩnh có thể vượt qua sóng gió lần này thì điều gì cũng đáng cả.

Kiến Hoa bàng hoàng phát hiện, cái hư ảo không phải là tình yêu của hai người mà là những lời nói của Lê Dĩnh hôm đó. Cô nói dối, tất cả vì anh mà cô đã nuốt ngược nỗi đau vào trong. Nếu bình thường nghe thấy giọng điệu khổ sở của Lê Dĩnh như vậy, anh sẽ rất hoảng loạn. Nhưng trong trường hợp này, anh vô cùng mừng rỡ.

“Tiểu Dĩnh, em lại lừa anh”

Kiến Hoa nở nụ cười hòa lẫn trong nước mắt, nhưng đó là nụ cười thật tâm xuất phát từ tim anh. Sau nửa tháng, nụ cười đó cuối cùng cũng chịu trở lại.

...

“Hoa ca, có chuyện gì sao?” - Từ hôm bị Kiến Hoa phát hiện kế hoạch của mình, mỗi lần nghe thấy giọng Kiến Hoa, A Kiều lại run rẩy.

“Em với Nancy sắp xếp lịch Trung Thu sắp tới đi”

A Kiều không thể tin được mình vừa nghe thấy điều gì, mà giọng Kiến Hoa rõ ràng còn chứa đựng sự vui vẻ mà gần đã hoàn toàn biến mất.

“Hoa...Hoa ca...anh vừa nói cái gì?”

“Anh nói em gọi Nancy sắp xếp lịch Trung Thu sắp tới, anh cần gặp Tiểu Dĩnh.”

A Kiều vui mừng không tả xiết, trợn tròn mắt, tay phải đập đập không ngừng lên vai chồng mình đang ngồi bên cạnh.

“Đ..đ..đượ...c...Em làm ngay. Hai người muốn đi đâu?”

“Tới nơi hạnh phúc nhất trên thế giới”

Đầu dây bên kia Kiến Hoa mỉm cười, còn đầu dây bên này A Kiều hét ầm ĩ. Tuấn Kiệt thắc mắc bây giờ còn có việc gì khiến vợ anh kích động như vậy.

“Bà xã, có chuyện gì thế?”

“Còn có thể là chuyện gì. Đi đây thuyền thôi”

79. Chương 80: Thung Lũng Gió

Tết Đoàn viên...

Lệ Dĩnh đã báo với ba mẹ cô năm nay không về ăn Trung thu nữa dù trước đó có nói sẽ có cả Kiến Hoa và ba mẹ anh cùng về. Cô muốn đi du lịch, muốn thư giãn mấy ngày. Kệ cho Nancy chọn một địa điểm, việc của cô chỉ là xách vali lên và đi. Còn đi đâu không quan trọng, vì ở đâu không có anh cũng thế mà thôi.

Trước khi đi Nancy còn cẩn thận dặn dò sẽ có hướng dẫn viên bản địa đón cô, chuẩn bị sẵn cho cô một cuốn sổ tay ghi những câu đơn giản của nước họ.

“Em cứ thoải mái nghỉ ngơi đi. Đất nước đó vô cùng đẹp”

Lệ Dĩnh thấy có vẻ Nancy còn thích thú với chuyến đi này hơn cả cô. Xem ra nơi cô sắp đến cũng không tệ. Đêm trước Trung thu Lệ Dĩnh đã lên máy bay xuất phát tới địa điểm ghi trên vé máy bay...Ấn Độ. Cô còn thấy rõ có cả phóng viên theo cô tới tận sân bay Thượng Hải. Nhưng điều bất ngờ ở chỗ Ấn Độ chỉ là nơi quá cảnh của cô. Từ đó, Lệ Dĩnh chuyển sang một máy bay nhỏ hơn, tất thấy chỉ có hơn hai mươi người trên chuyến bay đó tính cả phi hành đoàn, bọn họ cùng đi chuyển tới một địa điểm khác, không phải Ấn Độ.

Lệ Dĩnh không khỏi tò mò nơi mình đang tới. Nhưng cơn buồn ngủ lấn mội mỗi sau khi trải qua một chuyến bay dài từ Trung Quốc khiến cô thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi ánh nắng qua khung cửa sổ của máy bay chiếu rọi vào gương mặt cô Lệ Dĩnh mới tỉnh giấc.

Chiếc máy bay đang dần hạ thấp độ cao, chuẩn bị hạ cánh. Từ trên cao, Lệ Dĩnh có thể bao quát được toàn bộ khung cảnh phía dưới. Tất cả đều một màu xanh mướt mềm mại. Một vùng đồng bằng lọt thỏm trong những dãy núi lớn. Cô chợt cảm thấy như có cảm giác ở vùng cao nguyên nội Mông vậy.

Gần hai mươi hành khách ai cũng háo hức xuống máy bay, không thể đợi được đến lúc họ được hoàn toàn đắm mình trong sự vĩ đại của thiên nhiên.

Sân bay này rất nhỏ, có khi chỉ đủ phục vụ vài chuyến bay hạ cánh trong một ngày là nhiều. Nhưng kiến trúc và sắp xếp lại rất hài hòa, đem lại cho người ta cảm giác rất thoải mái. Lệ Dĩnh nhận thấy, những nhân viên ở đây, trên gương mặt họ không bao giờ tắt nụ cười. Lúc ra khỏi sân bay, một nhân viên nam còn ân cần giúp đỡ cô mang đồ ra ngoài sảnh, còn không dưới ba lần cúi đầu cảm ơn cô.

Lệ Dĩnh ngược nhìn lên đỉnh cao nhất của sân bay, một tấm biển lớn bằng gỗ mạ vàng ghi một dòng chữ cổ mà cô không hiểu. Nhưng ở dưới còn có một dòng chú thích bằng tiếng Anh “Sân bay Paro - Bhutan”. Vậy ra nơi cô đang đứng đây chính là Bhutan.

Bhutan là một quốc gia cực kỳ nhỏ, theo đường hướng quân chủ chuyên chế như Trung Hoa cổ đại tức là có Vua, và Vua cai trị cả đất nước. Thế nhưng Bhutan được mệnh danh là “Đất nước hạnh phúc nhất trên thế giới” vì họ cuộc sống của người dân nơi đây không được đo bằng sự giàu sang hay sự sung túc, mà mức sống của họ được đo bằng thước đo có tên là Hạnh phúc. Người dân Bhutan không quan tâm đến bất kỳ điều gì ngoài việc luôn làm cho mình cảm thấy hạnh phúc hơn. Vì thế, ở đây không có bon chen, không có tệ nạn, mọi người dù không quen biết cũng đều nở nụ cười khi gặp nhau. Điều này giải thích cho hành động kỳ lạ của nhiều người mà Lệ Dĩnh khi này thấy ở sân bay.

Bhutan nằm lọt thỏm sâu giữa nhiều ngọn núi lớn vì thế địa hình rất hiểm trở. Trên thế giới không quá mười người được phép lái máy bay hạ cánh xuống sân bay Paro. Thế nên Lệ Dĩnh mới cần phải chuyển máy bay ở Ấn Độ. Bhutan không có ngành giải trí, không có phim ảnh, không có internet...vì thế chắc chắn sẽ không có phóng viên, càng không thể có ai nhận ra Lệ Dĩnh. Quả nhiên Nancy chọn địa điểm này để cô tới nghỉ ngơi rất hợp lý.

Một hướng dẫn viên giơ cao tấm biển tên của Lệ Dĩnh đang chờ cô bên cạnh một chiếc xe điện màu vàng rất bắt mắt. Cậu ta chưa đến hai mươi tuổi, nét mặt rất lạnh lợi, từ xa nhìn thấy Lệ Dĩnh đã vẫy tay không ngừng.

“Xin chào. Tôi là hướng dẫn viên của cô trong thời gian ở đây” - Anh chàng này còn biết nói tiếng Trung. Có lẽ ở đây cũng gần Tây Tạng, có người biết Tiếng Trung cũng không có gì là lạ.

“Xin chào. Tôi là Lệ Dĩnh. Cảm ơn cậu đã hướng dẫn tôi lần này”

“Không có gì. Hướng dẫn khách du lịch là niềm vui của chúng tôi. Bất kỳ ai cũng có thể hướng dẫn cô. Chỉ cần cô cười với họ. Tôi thấy cô đẹp như vậy, nếu cười nhiều một chút sẽ đẹp hơn nữa”

Lệ Dĩnh chỉ mỉm cười nhẹ. Anh cũng đã từng nói như vậy. Chỉ có điều bây giờ cô dù muốn cũng không thể cười nổi. Hôm nay đã là Tết Đoàn viên rồi, không biết anh đang ở đâu. Cũng không biết anh có đang nghĩ đến cô hay không.

Anh chàng hướng dẫn viên đưa Lệ Dĩnh về nhà trọ, là một căn nhà nhỏ dựng trên mặt nước nhìn ra hồ Paraus rất thơ mộng. Mỗi căn chỉ rộng gần hai mươi mét vuông nhưng đầy đủ tiện nghi. Và cứ cách năm mét lại có một căn khác. Ở trong căn nhà này, không chỉ ngắm được toàn cảnh hồ xinh đẹp mà đêm nay cô cũng có thể ngắm trăng hoặc thả đèn nếu muốn. Bên kia hồ là một dãy núi thấp hơn hẳn so với những dãy còn lại, nhưng ở đó lại tập trung rất nhiều thuyền nhỏ neo cạnh.

“Ở bên đó là gì vậy?” - Lệ Dĩnh thắc mắc hỏi người hướng dẫn.

“Là Thung lũng gió, lát nữa chúng ta sẽ tới đó” - Cậu ta có vẻ rất hứng thú khi nói về địa điểm đó.

Cậu hướng dẫn đỡ Lệ Dĩnh xuống con thuyền đang neo ngay cạnh căn nhà trọ của cô. Tự anh ta lái thuyền đưa Lệ Dĩnh tiến tới Thung lũng gió.

“Tại sao nơi đó lại đặt tên là Thung lũng gió?”

Vừa chèo thuyền, cậu ta vừa cẩn thận giới thiệu cho Lệ Dĩnh. Thung lũng gió là nơi thấp nhất ở Bhutan, chính vì thế gió đều hút về nơi đó. Quanh năm không khi nào gió ngừng thổi trong thung lũng. Bên trong còn có một thạch động dài hơn một dặm địa thế rất quanh co, bí ẩn. Anh ta còn nói, sử Bhutan viết, bên dưới thung lũng gió có rất nhiều mạch nước ngầm nóng lạnh đan xen nhau, cùng với sự hình thành nhũ đá bên trong động và những luồng gió mạnh thổi quanh năm tạo nên những âm thanh hết sức lạ kỳ. Là khách du lịch khi tới đây không thể không tới thung lũng này.

Là đất nước đề cao hạnh phúc nên ở bất kỳ đâu đặt chân đến Lệ Dĩnh cũng thấy những khẩu hiệu kêu gọi mọi người yêu thương nhau, gạt bỏ những lợi ích phù phiếm. Có lẽ chính vì thế mà nụ cười của những người ở đây rất chân thành, vì họ không hề có toan tính. Họ cũng rất mãn nguyện vì những gì họ đang được hưởng. Lệ Dĩnh thầm nghĩ, nếu như ở đây, chắc hẳn cô và Kiến Hoa sẽ không phải chịu những thành kiến, chỉ trích từ người khác nữa.

Rong ruổi trên hồ gần một tiếng, nghe những tiếng sáo du dương từ hai bên hồ khiến Lệ Dĩnh thư thái hơn rất nhiều. Dù cô không thể hạnh phúc được như bọn họ nhưng tâm trạng so với trước đã bớt tồi tệ hơn. Chiếc thuyền của cô cập vào bờ thung lũng. Quả đúng như cái tên của nó, vừa bước chân lên bờ, Lệ Dĩnh cảm nhận được những làn gió mát rượi đủ khả năng xoa dịu bất cứ tâm hồn nào. Cậu hướng dẫn viên dừng lại trước cửa một cái động, nhìn bên trong sâu hun hút. Có điều động này có hai cửa dẫn vào.

“Cô chọn lấy một cửa đi”

Lệ Dĩnh rất thắc mắc, có gì đặc biệt trong cái động này mà lại chia thành hai cửa khác nhau

“Tại sao lại phải chọn một trong hai, chẳng nhẽ lối ra là khác nhau?”

“Cửa bên trái này tên là Shakin nghĩa là Đau khổ. Còn cửa bên phải này là Hanim, có nghĩa là Hạnh Phúc. Cứ là người dân Bhutan đều phải đi vào đây một lần trong đời. Chọn một trong hai cửa đi vào cũng tượng trưng cho sự lựa chọn cuộc đời của họ. Mỗi người phải tự đi vào, không được có ai đi theo”

Người hướng dẫn giảng giải rất kỹ lưỡng, Lệ Dĩnh cũng hiểu được phần nào. Cô phải chọn một trong hai cửa Đau khổ hoặc Hạnh phúc. Cô cười nhạt lắc đầu, nếu như sau này không còn có anh nữa, thì cô cũng không còn hạnh phúc. Chỉ bằng cứ đi vào cửa Đau khổ khi. Nếu cô đã làm tổn thương anh mạnh mẽ đến vậy, thì cô cũng sẽ chịu đau khổ để tự trừng phạt.

“Tôi sẽ vào đó” - Lệ Dĩnh chỉ tay vào cửa Shakin, không ngần ngại tiến vào.

“Vậy tôi sẽ vào cửa Hanim. Hẹn cô lát nữa gặp” - Nói rồi anh ta cũng đi vào trong đó.

Bên trong động lại không đáng sợ hay u ám như Lệ Dĩnh vốn tưởng tượng. Các nhũ đá trong này tỏa ra một ánh sáng lấp lánh, đi theo từng bước chân của cô. Hai viên đá “Nữ thần chi lệ” trên cổ tay Lệ Dĩnh cũng phản ứng lại với ánh sáng đó khiến xung quanh Lệ Dĩnh tỏa ra một thứ ánh sáng mờ ảo. Đi khoảng vài chục thước vào sâu trong động Lệ Dĩnh cũng đã biết tại sao hang này lại có tên là Đau khổ. Thì ra bước vào đây, người ta sẽ bị gọi lại những ký ức buồn. Những loại đá có trong động khác nhau, bố trí cũng khác nhau, những luồng gió quanh quẩn va chạm vào những nhũ đá trong động tạo ra một âm thanh rất buồn thảm, nặng trĩu tâm can. Đôi khi tiếng nước róc rách, tiếng gió rít lại nghe như tiếng khóc sâu thẳm thẳm.

Càng vào sâu trong động những tiếng đó càng rõ rệt hơn. Khi lại như tiếng khóc ai oán. Khi lại như tiếng gào thét. Có khi lại như tiếng da diết nhói lòng. Bước đi bên trong, bị tác động bởi những âm thanh đó, những ký ức hạnh phúc bên Kiến Hoa trong tâm khảm Lệ Dĩnh dần dần tay nhau xuất hiện. Thế nhưng những ký ức đó đi qua, hình ảnh anh đau khổ trong mưa, nở nụ cười lạnh ngắt lại quay lại ám ảnh tâm trí cô. Trái tim vốn bình yên được một lúc của Lệ Dĩnh lại nhói đau hơn bao giờ hết. Cô thấy hối hận khi đã bước vào đây. Cảm xúc đau đớn này lại một lần nữa xé nát trái tim cô.

Lệ Dĩnh ôm ngực khóc nức nở. Cô muốn được ở bên anh, được ôm trong vòng tay anh. Cảm giác dày vò này cô không muốn chịu thêm nữa.

“Sư phụ em sai rồi...em sai rồi...Em rất nhớ anh”

Lệ Dĩnh thấy ánh sáng bên cuối động, lấy hết sức chạy ra ngoài. Ở trong đó quá đáng sợ, cảm giác không có anh, nhận thức được việc đã mất anh...khiến cô nghẹt thở. Hai má cô giàn dụa nước mắt, chốc lại nấc lên nghẹn ngào. Một ánh sáng vàng rực rỡ phía cuối động đang chờ để chào đón cô. Nhưng hơn hết, ở đó còn có bóng dáng quen thuộc của một người mà cô yêu tha thiết.

“Sư phụ...” - Hai mắt Lệ Dĩnh nhắm lại, thanh âm run rẩy phát ra từ miệng cô. Đây liệu có phải là mơ không?

Người đàn ông nở nụ cười ấm áp và dịu dàng nhất thế gian. Anh đang mở rộng vòng tay đón cô vào lòng.

“Tiểu Dĩnh...anh chờ em đã rất lâu rồi”

Người đó, không ai khác là Kiến Hoa.

...

Sử Bhutan chép lại rằng, thung lũng gió có hai cửa động Shakin và Hanim, cùng có nghĩa là Đau khổ và Hạnh phúc. Bước vào hai động này, người ta sẽ cùng lúc được trải qua những ký ức khổ đau và hạnh phúc tương tự. Nhưng cửa ra của động chỉ có một. Ở đầu bên kia, cánh đồng hoa Athenus vàng rực rỡ đều sẽ giăng cánh tay chờ đón những người bước ra từ bên trong động. Hoa Athenus là quốc hoa ở Buhtan, là tượng trưng cho hạnh phúc. Có nghĩa là, dù có chọn cửa nào, dù có phải trải qua những gì, thì điều cuối cùng những người bước ra từ đó nhận được đều sẽ là hạnh phúc.

(Còn tiếp)

p/s: Những địa danh, chi tiết trong chap này về Buhtan đều chỉ mang tính chất hư cấu nha các nàng. Tuy nhiên Bhutan đúng là được mệnh danh là Nơi hạnh phúc nhất trên thế giới. Hỏi Google, các nàng sẽ thấy đất nước này đặc biệt như thế nào.

80. Chương 81: Hoa Athenus

Athenus - quốc hoa của Bhutan. Người ta tin rằng hoa Athenus là tượng trưng cho hạnh phúc, cho sự vĩnh cửu. Không phải ngẫu nhiên mà cửa ra của động gió là cả một cánh đồng hoa Athenus rộng lớn. Người Bhutan tin rằng dẫu có trải qua những đau khổ gì, những sóng gió thế nào thì nếu như có tâm, mọi người sẽ đều có kết thúc hạnh phúc. Hai cửa động Shakin và Hanim không có ý nghĩa phân chia rạch ròi Đau khổ hay Hạnh Phúc của cuộc đời một con người mà chỉ là một thử thách. Nếu như người bước vào động Hanim được cảm nhận những giá trị của hạnh phúc, để họ biết giữ gìn thì những người đi vào động Shakin sẽ trải

qua những đau khổ tột cùng. Nhưng nó không phải để hành hạ họ mà là để những người đó có thể biết trân trọng những hạnh phúc vốn có. Xét cho cùng, sở dĩ con người ta thấy mình bất hạnh là vì được sống trong phúc mà không biết đó là phúc. Hạnh phúc không tự tìm đến chúng ta mà chỉ dành cho những người biết tự nắm bắt.

Gần một giờ trong động, cả hai cung bậc cảm xúc trái ngược đó Lệ Dĩnh đều đã được ném trả. Hai mắt Lệ Dĩnh nhòa đi vì nước mắt, trong một thời gian ngắn phải nhớ lại mọi khổ đau đã từng chịu đựng cô mới biết cái giá của hạnh phúc thật quá đắt. Vậy mà cô lại đánh rơi hạnh phúc - quốc hoa của Bhutan. Người ta tin rằng hoa Athenus là tượng trưng cho hạnh phúc, cho sự vĩnh cửu. Không phải ngẫu nhiên mà cửa ra của động gió là cả một cánh đồng hoa Athenus rộng lớn. Người Bhutan tin rằng dầu có trải qua những đau khổ gì, những sóng gió thế nào thì nếu như có tâm, mọi người sẽ đều có kết thúc hạnh phúc. Hai cửa động Shakin và Hanim không có ý nghĩa phân chia rạch ròi Đau khổ hay Hạnh Phúc của cuộc đời một con người mà chỉ là một thử thách. Nếu như người bước vào động Hanim được cảm nhận những giá trị của hạnh phúc, để họ biết giữ gìn thì những người đi vào động Shakin sẽ trải qua những đau khổ tột cùng. Nhưng nó không phải để hành hạ họ mà là để những người đó có thể biết trân trọng những hạnh phúc vốn có. Xét cho cùng, sở dĩ con người ta thấy mình bất hạnh là vì được sống trong phúc mà không biết đó là phúc. Hạnh phúc không tự tìm đến chúng ta mà chỉ dành cho những người biết tự nắm bắt.

Gần một giờ trong động, cả hai cung bậc cảm xúc trái ngược đó Lệ Dĩnh đều đã được ném trả. Hai mắt Lệ Dĩnh nhòa đi vì nước mắt, trong một thời gian ngắn phải nhớ lại mọi khổ đau đã từng chịu đựng cô mới biết cái giá của hạnh phúc thật quá đắt. Vậy mà cô lại đánh rơi hạnh phúc của bản thân mình và cả hạnh phúc của Kiến Hoa. Cô biết sai thật rồi. Bây giờ cô chỉ muốn được gặp anh mà thôi.

Bên kia lối ra là cả một cánh đồng hoa phủ một màu vàng rực rỡ trải dài tới tận chân núi phía xa. So với cánh đồng hoa hướng dương ở Dương Viên còn lớn hơn rất nhiều. Ánh mặt trời giữa trưa chiếu xuống cánh đồng càng làm ngời sáng lên vẻ đẹp tựa như chỉ có trong tưởng tượng. Những cơn gió lay động từng bông hoa cùng với những tiếng sáo lanh lảnh tỏa đi trong gió như một vũ điệu mê hoặc lòng người. Ở đây có ánh sáng, có hương sắc, có sự yên bình và hơn hết, trước cánh đồng Athenus huyền thoại, có một dáng người dịu dàng giang vòng tay đợi được ôm Lệ Dĩnh vào lòng.

“Sao em còn đứng đây?”

“Sư phụ, là anh thật sao?” - Lệ Dĩnh vẫn chôn chân tại chỗ, vừa vì đã dùng hết sức để trốn chạy khỏi những ký ức đau khổ chợt ủa về trong động, vừa vì không thể tin được những gì mình đang nhìn thấy.

Sao sư phụ có thể ở đây được, hay đó chỉ là mơ thôi. Nhưng nếu là mơ thì cô nguyện mãi không tỉnh lại nữa. Sư phụ đang trước mặt cô, hơn nữa trên gương mặt anh là sự dịu dàng đến mê người.

“Là anh đây”

Đúng là sư phụ thật rồi, thanh âm ngọt ngào đó, ánh mắt đó...đúng thật là anh đang trước mặt cô. Lệ Dĩnh không suy nghĩ chạy vội tới ôm chầm lấy Kiến Hoa không ngừng nức nở:

“Sư phụ, em sai rồi...em không nên nói như vậy”

“Ngốc ạ. Sao em lại đi vào cửa đó? Bị dọa đến nỗi khóc như vậy” - Kiến Hoa nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má Lệ Dĩnh. Nửa tháng nay anh mới có thể ôm cô như vậy.

“Vì không có anh thì sẽ không có hạnh phúc” - Lệ Dĩnh càng ôm chặt hơn như sợ rằng nếu cô buông lòng vòng tay của mình ra anh sẽ đi mất

“Vậy ai còn nói chia tay. Ai còn nói yêu anh chỉ là ngộ nhận?”

“Em biết sai rồi mà, lần sau sẽ không như vậy nữa”

“Em hại anh đến như vậy còn có lần sau sao? Còn may là có mấy người không yên phận tới làm thuyết khách, nếu không em còn định lừa anh đến bao giờ?”

“Em xin lỗi, chỉ vì...”

“Không lý do gì hết. Anh chỉ cần em là đủ, những điều khác không cần bận tâm”

Tin đồn, chỉ trích, chèn ép...tất cả có là gì. Bao năm qua anh vẫn đương đầu với nó đấy sao. Điều anh quan tâm chỉ có cô mà thôi. Kiến Hoa tự nhủ với lòng mình, từ bây giờ anh sẽ không để những thứ đó cướp Lệ Dĩnh khỏi vòng tay anh một lần nữa. Lệ Dĩnh gạt đầu cọ cọ dưới cổ Kiến Hoa, sai một lần đã đau khổ như vậy rồi, từ nay về sau cô sẽ không dám nữa.

“Nhưng em nói xem, em phải bị phạt gì?” - Mọi chuyện đã lại êm đẹp, bây giờ tới lượt anh xử trí cô.

Lệ Dĩnh nũng nịu thúc vào ngực Kiến Hoa.

“Em chịu phạt, anh cúi xuống một chút”

Lệ Dĩnh thở thê, ngoắc ngón tay kêu Kiến Hoa khom người xuống, anh cao như vậy, cô căn bản không với tới được. Kiến Hoa mỉm cười gian tà cúi thấp xuống. Lệ Dĩnh hai tay đặt nhẹ lên ngực Kiến Hoa, kiễng chân tìm môi anh đặt lên đó một nụ hôn. Làn môi ấm áp của anh khiến cô mong nhớ bao ngày qua, giờ có thể tự do trêu đùa nó. Hình phạt này phải chịu bao nhiêu lần với cô đều không thành vấn đề.

“Như vậy chưa đủ” - Nụ hôn vừa dứt Kiến Hoa đã lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

Lệ Dĩnh lại vòng tay qua cổ Kiến Hoa, kéo anh lại gần cô hơn, lại thêm một nụ hôn nữa, dài hơn trước, mãnh liệt hơn trước.

“Anh vẫn chưa thấy gì hết” - Kiến Hoa vẫn chưa chịu hài lòng.

Lệ Dĩnh cong môi nguyệt Kiến Hoa, sự phụ lại đang lợi dụng sự hối lỗi của cô để bắt nạt cô. Nhưng trong lòng Lệ Dĩnh lại thích được anh sủng nịnh như vậy. Lần này sẽ lấy hết sức ra chịu phạt. Lệ Dĩnh ôm chặt cổ Kiến Hoa, lại kiễng lên lần nữa, chuẩn bị hôn anh thì bàn tay mạnh mẽ của Kiến Hoa đã kéo eo cô sát vào anh, còn một tay đỡ má cô tiến tới. Đôi môi anh bao phủ toàn bộ môi anh đào của cô như muốn cướp đoạt từng hơi thở của cô cho mình, lưỡi khéo léo luồn vào trong dây dưa không dứt. Lệ Dĩnh để mặc cho đôi môi tham lam của anh cuốn lấy mình. Cảm giác mãnh liệt này, cô thực sự rất nhớ.

“Vẫn là sự phụ hôn giỏi hơn” - Lệ Dĩnh rờ đôi môi mình vẫn còn cảm thấy ấm áp của Kiến Hoa.

“Em thích không?”

“Thích”

“Vậy lại tiếp tục”

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cũng chẳng để tâm đến việc mình đang đứng giữa một không gian rộng lớn, sẽ có ai nhìn thấy. Bao nhiêu yên thương, hờn giận, nhớ mong đè nặng lên hai người những ngày qua được dịp giải thoát. Hai người quyến luyến, quấn quýt hơi thở của nhau. Cuối cùng Trung thu cũng được đoàn viên.

Nhìn đôi tình nhân đắm đuối bên nhau không rời, chàng hướng dẫn trẻ tuổi mới bước ra từ cửa Hanim nở nụ cười mãn nguyện. Anh lại vừa bắc cầu hạnh phúc cho hai người khác. Đối với một người dân Bhutan mà nói, việc hôm nay anh làm được chính là điều thiêng liêng nhất.

...

Một chiếc xe điện đang lướt đi nhẹ nhàng trên tấm thảm hoa mỹ lệ. Trên xe, Lệ Dĩnh tình cảm dựa vào vai Kiến Hoa để mặc chiếc xe đưa họ đi một vòng xung quanh cánh đồng hoa rộng lớn. Mùi hương thanh nhã của hoa Athenus vẫn vương trong gió, trêu đùa từng hồi lên mái tóc Lệ Dĩnh, thỉnh thoảng Kiến Hoa lại gạt những lọn tóc mềm mại nghịch ngợm che mất gương mặt của cô gái mà anh yêu thương.

“Sự phụ, sao anh biết em nói dối?”

“Anh đã tin lời em nói là thật. May là Nancy tới tìm anh. Nếu không anh sẽ vĩnh viễn không biết em khổ tâm như vậy”

“Nancy?”

“Phải, cô ấy không chịu được khi thấy em suy sụp nên đã tới tìm anh”

“Tâm Như tỷ cũng đã tới gặp em”

Kiến Hoa không bất ngờ vì điều đó. Quả thật, vì họ mà phải tổn mất tâm sức của nhiều người. Kiến Hoa không khỏi tự trách mình, anh thông minh bình tĩnh một đời mà chỉ vì vài câu nói của Lê Đình trong lúc kích động liền đã tin đó là thật.

“Bọn họ ai cũng biết em nói dối mà anh lại tin. Anh cũng thật ngốc. Hại em hôm sau còn khóc đến ngất xỉu”

“Em không sao. Tất cả là lỗi của em. Bây giờ em đã ở bên anh rồi, những chuyện đó quên hết đi được không?”

“Được” - Kiến Hoa hôn lên mái tóc Lê Đình, vuốt ve má cô. Chuyện buồn đã qua rồi, trước mắt là hạnh phúc quý giá này họ cần phải trân trọng.

Kiến Hoa đưa Lê Đình tới thăm ngôi làng sầm uất nhất ở Paro (thủ phủ của Bhutan). Giờ đã có anh ở bên đương nhiên tâm trạng của Lê Đình vui vẻ trở lại và cái tính ham ăn của cô lại nổi lên. Chợ ẩm thực có rất nhiều món ăn đặc trưng của Bhutan, nơi nào đi qua cô cũng lưu lại một lúc, ăn một vài miếng. Mới đi được vài gian hàng Kiến Hoa đã no căng đến phát chán còn Lê Đình như thể vẫn chưa có gì bỏ vào bụng.

“Em ăn nhiều như vậy thì ai nuôi nổi em”

“Không phải anh kiếm được nhiều tiền sao. Chỉ một chút cũng tiếc. Anh nhìn xem em lại gầy đi rồi” - Lê Đình phụng phịu nựng hai má, ánh mắt tỏ con lại giả bộ rưng rưng. Lòng Kiến Hoa vì thế lại mềm nhũn ra.

Kiến Hoa xót xa nhìn Lê Đình, mới nửa tháng mà cô đã gầy rộc đi như vậy. Hai má phúng phính đáng yêu của cô mà anh vẫn thường hay nheo giờ đã hóp đi trông thấy.

“Vậy em ăn nhiều một chút”

Cứ thế Lê Đình tung tăng đi hết chỗ này đến chỗ khác. Hôm nay là Trung Thu, Bhutan cũng ăn Tết đoàn viên nên mọi thứ hôm nay đều được miễn phí. Lê Đình cứ việc ăn, còn Kiến Hoa cũng chỉ việc chú ý theo sát cô để cận thận phòng khi Lê Đình mải ăn mà lại va vấp đâu đó. Tính ham ăn của cô anh quá hiểu mà.

Cả buổi chiều mải chơi, chẳng mấy chốc trời đã tối. Trăng bắt đầu lên phía đỉnh núi. Lúc này lễ hội thực sự mới chính thức bắt đầu. Khắp nơi đều là tiếng trống, tiếng kèn dân tộc, tiếng đàn cùng tiếng hát rất hào sảng. Chỉ nghe những âm thanh như vậy cũng đủ để mọi người cảm thấy một bầu không khí ngập tràn hạnh phúc. Kiến Hoa và Lê Đình quay lại chỗ cánh đồng hoa, trước khi trở về bờ bên kia.

Bóng tối cùng ánh trăng mờ ảo chiếu xuống cánh đồng hoa tạo nên vẻ đẹp huyền bí khó cưỡng. Xung quanh tứ phía có rất nhiều ngọn đuốc rực sáng, biến cánh đồng hoa Athenus gần như bị bao trọn trong một thung lũng ánh sáng.

Kiến Hoa để Lê Đình ở lại đây, dặn cô chờ anh không được rời khỏi và đi đâu mất từ cả nửa tiếng trước. Lê Đình chán nản ngồi bứt những cọng cỏ mọc ven cánh đồng. Sư phụ cũng thật là, khi này còn nói cả hôm nay sẽ ở bên cô mà tự nhiên biến đâu mất lâu như vậy. Không biết làm gì, Lê Đình phóng ánh mắt vô định tới khoảng không rộng lớn phía trước. Mấy người thỉnh thoảng đi qua cũng chỉ tươi cười với cô rồi đi mất. Bỗng, chuông điện thoại reo lên, là của Kiến Hoa. Lê Đình vội vàng bắt máy.

“Sư phụ, anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở trước mặt em. Em hãy nhìn xuống cánh đồng hoa đi”

Lê Đình chăm chú nhìn xuống bóng tối trên cánh đồng tìm kiếm thân ảnh Kiến Hoa nhưng vẫn không thấy gì. Phút chốc cô thấy có tiếng lạo xạo của thân người va chạm vào lá cây. Một cô bé chừng mười lăm, mười sáu tuổi núp dưới lùm hoa, một động tác nhẹ nhàng đã thấp sáng ngọn đuốc đang cầm trên tay dần dần đứng dậy. Ngọn đuốc soi sáng một khoảng không khí tĩnh mịch. Liền sau đó lại có một cậu bé khác, lại một người khác, người khác nữa....ai cũng cầm một ngọn đuốc trên tay thấp sáng rực xuất hiện từ bên dưới. Tất cả họ đều trực trên môi một nụ cười hào hứng. Ước chừng cũng có cả trăm con người đột nhiên xuất hiện ở đây. Thế mà này giờ cô không hề phát hiện ra. Ai này cũng đều có một vị trí nhất định, chẳng mấy chốc khoảng không tối đen khi này đã rực sáng lung linh bởi hàng trăm ngọn đuốc. Khi người cuối cùng

cầm đuốc cũng đứng dậy thì tất cả cùng hát vang một bài hát mà Lê Dĩnh chưa nghe bao giờ, nhưng từng lời của nó lại như rất thân thuộc với cô:

”...Gió đưa mùi hương của em đến bên anh

Lửa trong tim em sưởi ấm trái tim lạnh giá của anh

Sự mềm mại tựa làn nước thanh khiết của em khiến anh không đành lòng được muốn bảo vệ

Đất làm nảy sinh và nuôi dưỡng tình yêu của anh giành cho em

Em là cả trời và đất của anh

Cả một đời này, anh chỉ muốn trao nó cho em

Liệu em có thể cả một đời bên anh không?”

Tất cả họ đều hát bằng tiếng Trung tuy không thuần thực nhưng từng lời Lê Dĩnh nghe được rất rõ. Sự cảm động, thổn thức trào dâng trong tim cô. Ánh sáng từ ngọn đuốc chiếu rọi được ánh long lanh ngấn lệ trong đáy mắt của Lê Dĩnh. Bài hát vừa chấm dứt, bọn họ như được sắp xếp từ trước, người tiến người lui, người đứng thẳng người khom lưng. Điểm sáng tròn tròn trên đầu tất cả các ngọn đuốc trong phút chốc đã xếp thành hai hàng chữ rõ ràng:

“TIỂU DĨNH - GẢ CHO ANH”

Kiến Hoa lúc này dần xuất hiện từ bên dưới, anh ôm một bó hoa Athenus cùng một chiếc hộp gỗ khá lớn. Đến trước mặt Lê Dĩnh, anh trao bó hoa trên tay cho cô. Hoa Athenus tượng trưng cho hạnh phúc vĩnh cửu, dùng hoa này tặng cô chỉ có một điều, Kiến Hoa mở miệng nói ra lời mà mình đã muốn nói từ rất lâu:

”Tiểu Dĩnh, cả một đời này anh muốn giao nó cho em

Gả cho anh...Được không?”

Lê Dĩnh một bộ dạng ghen ngào không nói nên lời.

“Sư phụ, những thứ này đều do anh chuẩn bị sao?”

“Phải, anh phải mất cả ngày hôm qua. Còn phải dạy họ hát tiếng Trung Quốc nữa. Bài hát đó là anh viết, cũng là những gì anh muốn nói. Gả cho anh?”

“Ali...Ali...Ali...Ali...” - Đám đông không ngừng nhìn về phía họ hô lớn cùng một câu. Đó là tiếng bản địa của Bhutan, Lê Dĩnh không thể hiểu được.

“Sư phụ, họ nói gì vậy?”

“Họ nói em hãy đồng ý đi”

“Anh cầu hôn cũng không có nhẫn còn kêu người ta đồng ý”

“Ai nói anh không có nhẫn...Nó đang nằm trên ngón tay em đấy thôi”

“Á” - Lê Dĩnh giật mình, giơ bàn tay lên xem xét. Cái anh nói không phải là cái này chứ.

“Đúng thế, chính là nó. Mẹ đã đưa cho anh để giao lại cho con dâu của bà. Em đã đeo rồi vì thế em bắt buộc phải đồng ý”

Lê Dĩnh cả kinh, nếu là chiếc nhẫn đó thì anh đã đeo cho cô từ đêm giao thừa rồi. Vậy mà suốt thời gian qua cô không hề biết ý nghĩa của nó. Cũng không biết tâm ý của anh.

“Thế nào? Đồng ý hay không đồng ý”

“Đồng ý thì sao mà không đồng ý thì sao?” - Lê Dĩnh cong môi thách thức, nếu lúc này rồi mà cô không đồng ý thì anh sẽ tính sao.

“Đồng ý thì ngày mai cưới, không đồng ý ngày mai cũng cưới” - Kiến Hoa vui vẻ trêu chọc. Anh chính là không muốn để cô có cơ hội thoát một lần nữa.

“Ngày mai? Sao sớm vậy. Em còn chưa có chuẩn bị?”

“Anh đã đợi lâu lắm rồi. Ngày mai sẽ về Đài Loan ngay lập tức đăng ký kết hôn. Em sẽ không thể chạy khỏi anh một lần nữa. Ba mẹ đều đã đồng ý.”

Anh đã tính gọn đường như vậy rồi bảo cô làm sao có thể chống lại được nữa. Lệ Dĩnh e lệ gật đầu, rúc vào vòm ngực ấm áp quen thuộc của Kiến Hoa.

“Em đồng ý”

“Anh không nghe thấy, em nói lại lần nữa” - Kiến Hoa nâng hai má Lệ Dĩnh lên đối diện mặt anh, anh muốn thấy cảm xúc của cô khi nhận lời cầu hôn của anh.

“EM ĐỒNG Ý. EM ĐỒNG Ý. EM ĐỒNG Ý”

“Không cần phải nói nhiều như vậy, anh nghe thấy rồi” - Kiến Hoa gõ nhẹ trán Lệ Dĩnh, nói to như vậy chẳng nhẽ cô sợ anh không nghe thấy mà rước cô về sao.

“Điều quan trọng đều phải nói ba lần”

“Ngày mai chúng ta về Đài Loan lập tức kết hôn được không?”

“Được”

“Chuyển hết đồ về nhà của chúng ta?”

“Được”

“Tốt. Ở đây còn có một món quà cầu hôn cho em”

“Là gì vậy?”

Kiến Hoa đánh ánh mắt sang chiếc hộp gỗ lớn bên cạnh, món quà này chắc chắn cô sẽ bất ngờ.

“Em nhắm mắt lại đã”

Lệ Dĩnh háo hức muốn biết món quà đó là gì ngay lập tức nhắm mắt lại.

Cùng một lúc, Kiến Hoa một tay luồn qua tóc Lệ Dĩnh tiến đến hôn cô, một tay gạt chiếc khóa của chiếc hòm, mở ra. Hàng trăm con đom đóm sáng lung linh được thả tự do bay khắp tứ phía. Lệ Dĩnh mãi chìm đắm trong nụ hôn của Kiến Hoa, khi nghe thấy tiếng hò reo của những người xung quanh liền mở mắt. Cảnh tượng này so với hàng trăm ngọn đuốc ban nãy còn mỹ lệ hơn rất nhiều. Hàng trăm con đom đóm bay qua bay lại xung quanh hai người. Ngay cả trong mơ cũng khó lòng thấy được cảnh tượng đẹp đến vậy. Đó là thứ ánh sáng kỳ diệu của tình yêu, của hy vọng và của hạnh phúc.

...

Cũng ăn Trung thu nhưng người dân Bhutan không có truyền thống thả đèn hoa đăng. Họ quan niệm chỉ cần cố gắng thì con người sẽ đều đạt được hạnh phúc mà họ đáng có. Nếu như ở đây mà có phong tục này thì đoán chắc hồ Paraus đêm nay sẽ có vẻ đẹp vô cùng kỳ ảo. Họ chỉ đốt đuốc, thắp đèn sáng trưng, ca hát thâu đêm suốt sáng. Đối với họ, đoàn viên là tất cả mọi người đều ở bên nhau trao lời chúc tụng tốt đẹp.

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đã trở lại căn nhà trọ trên rìa hồ Paraus mà Lệ Dĩnh thuê từ sáng. Giống y như ngày này năm trước ở Vô Tích. Hai người cũng ngồi bên nhau tại căn chòi ở Trúc Liên Đàm. Mấy hôm trước Kiến Hoa còn tưởng điều ước trung thu năm ngoái của Lệ Dĩnh sẽ không thực hiện được, nhưng xem ra ông trời vẫn thương hai người họ. Anh đã sớm nhận ra và giờ hai người ở đây bên nhau, anh sẽ thực hiện lời hứa đó.

“Tiểu Dĩnh chúng ta thả đèn thôi”

Kiến Hoa lấy ra hai chiếc đèn hoa đăng đã thắp đèn đặt xuống bên cạnh hai người.

“Sư phụ, đèn ở đâu thế?”

“Anh mang từ Đài Loan. Giờ thực hiện điều ước năm ngoái của em. Năm nay chúng ta thả đèn, năm sau, năm sau, năm sau nữa...anh đều sẽ thả đèn cùng em”

Kiến Hoa đã cất công tới đây trước cả một ngày để chuẩn bị rất nhiều thứ, cả màn cầu hôn lãng mạn lẫn việc đơn giản nhất là mang hai chiếc đèn từ Đài Loan tới đây chỉ vì anh muốn giữ lời hứa của mình với Lệ Dĩnh.

Hai người nhẹ nhàng thả chiếc đèn trôi lững lờ theo dòng nước. Gió ban đêm trên hồ Paraus thổi rất mạnh, chẳng mấy chốc hai đóm sáng nho nhỏ đã trôi ra tận giữa hồ. Ánh trăng mờ ảo in trên mặt nước, trên đó còn soi bóng hai chiếc đèn uyên ương trôi sát cánh bên nhau.

“Năm nay em ước gì?”

“Năm nay em không ước sẽ được thả đèn vào năm sau nữa. Mà em ước có được người sẽ nguyện ý mãi mãi thả đèn với em. Đó là anh”

Điều ước của Lệ Dĩnh năm nay rất đơn giản. Chỉ là anh mà thôi. Nhưng nếu có anh tất cả mọi nguyện ước khác của cô đều sẽ thành hiện thực. Kiến Hoa cũng vậy. Đối với hai người, có được đối phương là điều hạnh phúc nhất và cũng là nguyện ước lớn nhất.

(Còn tiếp)

p/s: Nàng nào cũng muốn được cầu hôn như thế này điểm danh coi.:))))

P/s2: bài hát ở trên là ta sáng tác độc quyền cho Hoa ca nha, không có thật đâu.

P/s3: Nếu nàng nào muốn biết hoa Athenus trông như thế nào thì ta xin nói là khi viết nó ta tưởng tượng đến hoa tulip:))))))

P/s của con viết lại: mấy cái ps trên là của tác giả nhá =))))

81. Chương 82: Cuối: Hạnh Phúc Tự Nắm Bắt

Chuyến du lịch Bhutan vốn dĩ kéo dài ba ngày của Lệ Dĩnh bỗng rút lại còn có một ngày. 5h sáng hôm sau, Kiến Hoa đã đưa cô ra sân bay nhanh chóng về Đài Loan. Anh nhất quyết phải cưới cô vào cửa trong ngày hôm nay.

Lệ Dĩnh tình tứ khoát tay Kiến Hoa, so ra đây là lần đầu tiên hai người có thể thoải mái bên nhau mà không sợ ai phát hiện vì ở đây làm gì có ai biết hai người.

“Sư phụ, đi gấp như vậy liệu có mua được vé máy bay không. Hay là chúng ta ở thêm một ngày đi. Em thích ở đây”

“Không được. Về nhà thích hơn. Anh đã mua sẵn vé cho em từ hôm kia rồi. Hôm nay nhất định phải cưới”

Anh quả nhiên không nói đùa, rõ vội vàng như vậy để kịp về Đài Loan đăng ký kết hôn đây mà.

“Nghĩa là...em sắp...sắp...” - Lệ Dĩnh ngập ngừng, mặt ửng hồng e lệ.

“Sắp trở thành vợ anh” - Kiến Hoa tiếp nối về sau trong câu nói của Lệ Dĩnh. Chỉ vài giờ đồng hồ nữa thôi. Cô sẽ là của anh rồi.

“Anh thật quá đáng, làm như vậy khiến em không thể không đồng ý”

Đương nhiên rồi. Có cô gái nào không đồng ý khi người mình yêu thương cầu hôn lãng mạn như vậy chứ. Không những viết riêng một bài hát cầu hôn mà còn chuẩn bị một màn ấn tượng bất ngờ như thế. Cả đom đóm nữa, anh cũng thật có lòng. Cả đêm hôm đầu tiên anh tới đã cùng mấy người đi bắt đom đóm để mang đến một bất ngờ cho cô. Đến nỗi người tịt đầy vết muỗi đốt. Lệ Dĩnh biết chuyện vừa cảm động vừa thích thú. Sư phụ cũng chẳng trẻ trung gì mà còn nửa đêm học đám trẻ đi bắt đom đóm. Thế nên, đêm qua sau khi thả đèn, Kiến Hoa nhất quyết đòi Lệ Dĩnh bôi thuốc cho anh, còn phải bôi hết cả người dù anh chàng hướng dẫn viên có nói muỗi này là muỗi thường, để dần dần sẽ hết.

Nhưng kế hoạch của anh lại phản lại chính chủ nhân của mình. Hại Kiến Hoa một đêm không ngủ được dù Lệ Dĩnh đang nằm gọn trong lòng anh. Chẳng là một thân anh ở trần, Lệ Dĩnh bên cạnh bôi thuốc, bàn tay mềm mại của cô cứ xoa rồi lại vuốt trên da thịt trần trụi của anh. Thực rất ám muội, mà anh chẳng thể làm gì. Từng dòng máu nóng chạy rần rần trong cơ thể anh, chỉ hận không thể ngay lập tức chiếm lấy cơ thể nhỏ bé của cô. Thế rồi không thể chịu được nữa, Kiến Hoa túm tay Lệ Dĩnh dừng lại, kéo cô ngủ yên lành trong lòng mình. Tự nhủ phải kiềm chế, một hôm nữa thôi anh có thể ăn sạch sẽ cô rồi.

...

Đổi qua đổi lại sân bay, mất gần cả chục tiếng đồng hồ hai người họ mới về tới Đài Bắc. Lại phải ngụy trang kĩ càng. Cơn bão mới quét qua mấy hôm rồi đã tan. Sau cơn mưa trời lại sáng, gần tới chiều muộn mà bầu trời vẫn trong vắt. Cơn gió thu lãng mạn ngậy ngất lướt qua chứng kiến cái nhìn đậm tình của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh.

“Còn một tiếng nữa, chúng ta nhanh lên thôi”

Giờ đã là 4 giờ chiều, Kiến Hoa vội vàng đưa Lệ Dĩnh lên xe hướng thẳng tới Ủy ban hôn nhân của Đài Bắc, còn một giờ nữa họ sẽ đóng cửa. Vẫn kịp để hai người đăng ký kết hôn trong hôm nay. Anh đã tính kỹ rồi, một chút cũng không thể trật được.

Hôm qua vừa mới Trung thu, hầu hết mọi người đều về quê đoàn viên với gia đình. Thế nên hôm nay những nơi như Ủy ban hôn nhân vô cùng vắng vẻ. Lại đã đến chiều, vị nhân viên tiếp nhận thủ tục đăng ký kết hôn chừng hơn năm mươi tuổi đang rất mệt mỏi, ngáp ngắn ngáp dài. Đáng lẽ ra ngày này cứ cho nghỉ thì hơn. Người ta còn chưa ăn tết xong, làm gì có ai tới đăng ký kết hôn. Mà cũng gần hết giờ làm rồi, người đó có vẻ rất mong ngóng đến 5 giờ để về nhà.

Nhưng đột nhiên, tới gần cuối ngày mà lại có một đôi nam nữ dắt tay nhau vào. Không lẽ gần hết ngày rồi mà còn phải làm việc.

“Xin chào, chúng tôi muốn đăng ký kết hôn. Nhất thiết phải trong hôm nay” - Kiến Hoa giọng chắc nịch tuyên bố.

Nhân viên đó cũng chẳng thèm nhìn gương mặt hai người họ, chán nản đưa ra hai biểu mẫu để họ điền vào. Thế nhưng Kiến Hoa lấy trong túi của anh ra hai tờ giấy tương tự, đã có sẵn chữ ký của anh trên đó để lên bàn. Anh đã chuẩn bị sẵn rồi, như vậy mới tiết kiệm được thời gian.

“Tiểu Dĩnh, chỉ đợi em ký vào đó thôi”

“Sư phụ, cái này anh làm từ bao giờ?”

“Từ Tết nguyên đán. Chỉ đợi ngày em đồng ý”

“Em đương nhiên đồng ý” - Lệ Dĩnh khỏi cần suy nghĩ đặt bút ký lên tờ đơn.

Bớt được một thủ tục rườm rà, cũng là đấy nhanh được chút ít thời gian vì thế vị nhân viên có vẻ rất hài lòng, cũng hào hứng hơn xử lý đơn của bọn họ. Mãi mê gõ máy tính hồi lâu, cuối cùng cũng đứng dậy, cầm theo tờ đơn của hai người:

“Hai người theo tôi”

Người nhân viên dẫn Kiến Hoa cùng Lệ Dĩnh vào một căn phòng nhỏ nhỏ ảm cúng cuối dãy hành lang phía Tây. Có một người đàn ông đứng tuổi đã chờ sẵn trên một cái bục rất trang trọng, trước mặt ông còn có hai quyển sổ mặt to bằng bàn tay, màu đỏ son đặt ngay ngắn trên bàn. Đó chính là giấy chứng nhận kết hôn của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Ủy ban này làm việc cũng thật nhanh gọn, họ mới đăng ký ở ngoài mà trong này đã chuẩn bị xong thủ tục. Cả ngày hôm nay không có ai tới, đến cuối lại có một đôi đến đăng ký kết hôn. Người này xem chừng rất vui vẻ.

“Mời hai người bước lên đây, trước mặt tôi”

Lệ Dĩnh có vẻ rất hồi hộp. Mà không hồi hộp sao được. Cô chuẩn bị trở thành vợ của người khác rồi. Chuyện hệ sự cả đời sao có thể bình tĩnh. Kiến Hoa nắm chặt tay cô dịu lên đó.

Vị nhân viên chứng hôn đó không nghiêm nghị như Kiến Hoa vẫn tưởng. Mặt khác còn rất niềm nở.

“Hai người đã suy nghĩ kỹ chưa. Cô gái, ký vào đây rồi là cả đời sẽ không thoát khỏi cậu ấy đâu”

Cả hai bật cười vì lời trêu đùa bất ngờ của nhân viên chứng hôn. Lệ Dĩnh chỉ gật đầu, bẽn lẽn đáp

“Tôi tình nguyện”

“Nếu vậy mời hai người ký lên hai quyển sổ này”

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cúi xuống ký lên quyển sổ, sau đó mỉm cười trao đổi sổ cho nhau ký nốt cái còn lại. Vậy là hai người đã chính thức buộc sợi dây gắn kết định mệnh của mình vào với nhau.

“Nhân danh luật pháp Đài Loan, tôi tuyên bố bắt đầu từ giờ phút này anh Hoắc Kiến Hoa và cô Triệu Lệ Dĩnh chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp. Chúc hai người mãi mãi hạnh phúc. Hai người cứ từ từ, tôi về trước” - Vị nhân viên chứng hôn hài hước tuyên bố. Đúng lúc hai người họ ký xong đăng ký kết hôn, đồng hồ cũng điểm năm giờ chiều.

“Sư phụ, chúng ta về nhà thôi” - Kiến Hoa tên người trong hạnh phúc, phải đến khi Lệ Dĩnh lay anh mới quay trở lại hiện thực.

“Phải về nhà thôi. Anh còn có một bất ngờ cho em”

...

Chiếc taxi lăm lăm phi rất nhanh trên đường về tới Dương Viên. Lệ Dĩnh cách đây hai ngày còn tưởng sẽ không bao giờ có thể quay lại đây được nữa. Vậy mà hai ngày sau cô không những đã trở lại mà còn thêm thân phận là vợ của Kiến Hoa, cảm giác bây giờ của cô thật khó tả. Kết hôn rồi, đã là vợ của người ta rồi.

Hai căn nhà 14 và 16 bên cạnh nhau hôm nay trông có khác với mọi ngày. Hình như đã được dọn dẹp rất kỹ, cây cối cũng được cắt tỉa lại. Đặc biệt là nhà số 16. Không còn vẻ tàn tạ của vài đêm trước nữa. Phải tới gần chục người đang có mặt ở đây nói chuyện rôm rả cả một góc. Chiếc xe đỗ trước cửa ngôi nhà, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh bước xuống. Người phụ nữ gương mặt rạng ngời giọng cao vút lên tiếng:

“Kiến Hoa đưa được con bé về rồi. Đoàn viên rồi, rất tốt, rất tốt” - Mẹ Kiến Hoa có vẻ rất kích động.

“Giờ chúng ta có thể yên tâm” - Người phụ nữ đang nắm tay mẹ Kiến Hoa xúc động nhẹ nhàng nói. Còn hai người đàn ông lớn tuổi đứng bên cạnh dù không nói gì nhưng nét mặt hiện rõ sự hài lòng.

Giờ mới để ý được những người đang nhìn mình, Lệ Dĩnh bất ngờ chạy tới.

“Ba mẹ, sao hai người lại ở đây?” - Hôm qua mới là Trung thu sao ba mẹ cô lại không ở Hà Bắc mà lại tới đây được.

“Là anh nói Tuấn Kiệt đến Hà Bắc đón ba mẹ tới. Mọi người cùng ăn Tết đoàn viên hôm qua rồi” - Kiến Hoa đằng sau giải thích. Anh lại mang đến một bất ngờ nữa cho cô. Bất ngờ này thật quá lớn rồi.

“Nghe nói con ốm, giờ thế nào rồi” - Mẹ Kiến Hoa vuốt nhẹ tóc Lệ Dĩnh hỏi han. Rõ ràng Lệ Dĩnh là người nói chia tay, nhưng khi biết chuyện mẹ anh lại giận chính con trai mình. Chỉ thiếu điều tổng anh ra khỏi cửa để đưa con dâu về cho bà.

“Bác gái, con không sao” - Lệ Dĩnh hạnh phúc vô cùng, trong một lúc có quá nhiều tình yêu thương đặt lên cô.

“Em còn gọi là bác gái sao?”

“A...Ba...Mẹ, con xin lỗi đã để mọi người lo lắng”

Thanh âm dễ thương của Lệ Dĩnh phát ra bên lên gọi “Ba, mẹ” khiến mẹ Kiến Hoa rất vui sướng. Còn ba anh thì không ngừng gật đầu.

“Đôi tân hôn về rồi thì chúng ta bắt đầu thôi” - Giọng nói âm trầm nam tính vang lên. Là Kỳ Long, theo sau còn có Thi Thi, Tâm Như, Nancy và cả Khang Vũ. Tất cả đều đông đủ ở đây.

“Nhanh, nhanh” - A Kiều vừa bế Phi Phi vừa chỉ trỏ Nancy, Khang Vũ xếp cái này ở kia, cái kia ở đó. Giờ sân vườn căn nhà số 16 đã được sắp xếp như chuẩn bị một bữa tiệc thân mật. Kỳ Long thì châm một đèn lồng đỏ có chữ Hỷ treo lên cửa.

Tâm Như không biết thế nào, cảm bị bằng một miếng, nhưng rất tươi tỉnh, còn quay sang nguyệt Kiến Hoa và Lệ Dĩnh.

“Kỳ nghỉ của tôi đúng là đi tong. Khi nào hai người tổ chức hôn lễ thật lớn phải đích thân tới mời tôi, chứ không có lần nữa đi làm thuyết khách đâu nha. Vất vả mà lại không được trả công. Hại tôi ban đêm bị dựng dậy phải vô ếch trong nhà tắm”

Thi Thi, Nancy nghe thấy vậy nhìn nhau cười rưng rức. Tính ra cũng là lỗi của A Kiều, muốn nhờ Tâm Như làm thuyết khách mà nửa đêm gọi cho người ta. Tâm Như mất giấc ngủ, trở dậy vào nhà tắm không cẩn thận trượt chân ngã rách cằm, khâu đến cả chục mũi. Làm thuyết khách không công cho người khác đã đành, vậy mà còn rước họa vào thân.

Những việc đang diễn ra trước mắt thì rõ mồn một, nhưng Lệ Dĩnh không hiểu tất cả họ cùng ở đây để làm gì. Quay sang tìm kiếm câu trả lời từ Kiến Hoa.

“Ăn Tết Nguyên Đán xong chúng ta sẽ làm đám cưới thật lớn. Còn bây giờ họ sẽ là người chứng giám hôn lễ cho chúng ta, được không?”

Tất cả họ, từ vợ chồng Tuấn Kiệt, Kỳ Long - Thi Thi, Tâm Như đến Nancy, Khang Vũ đều là những người đã góp phần nào đó trong tình yêu của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Vì thế nếu họ chứng kiến cho hôn lễ của hai người thì không có gì hạnh phúc bằng. Hơn nữa, ba mẹ hai bên cũng đang ở cả đây. Lệ Dĩnh không mong gì hơn.

“Em nghe theo anh”

...

Trời xẩm tối, tất cả đèn trong ngôi nhà của họ đều bật sáng. Khu vườn rực rỡ lung linh hơn bao giờ hết. Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh bước đến dâng trà cho bốn vị phụ mẫu.

“Kiến Hoa, ta trao Tiểu Dĩnh cho con. Hy vọng hai đứa tâm ý hòa hợp, mãi mãi yêu thương chăm sóc cho nhau” - Ba Kiến Hoa nhận chung trà, dặn dò con rể mà ngay từ lần đầu gặp ông đã rất vừa ý.

“Ba mẹ, con sẽ ghi nhớ, cả một đời này luôn yêu thương và ở bên cô ấy”

Ba Lệ Dĩnh gạt gù còn mẹ cô thì cảm động chấm nước mắt. Con gái hai người bao năm qua yêu thương nay đã gả đi rồi.

“Lệ Dĩnh, một đời này của Kiến Hoa cũng giao cho con. Sau này dù có chuyện gì phụ mẫu chúng ta luôn mong muốn hai đứa đều đồng tâm, bên nhau tới răng long đầu bạc” - Lệ Dĩnh dâng trà cho ba mẹ chồng, nhận lời dặn dò từ họ.

“Ba mẹ, con sẽ ghi nhớ lời căn dặn của hai người”

Trải qua bao khó khăn, thử thách như vậy mới được ở bên nhau. Tự trong thâm tâm Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đều biết cái giá của hạnh phúc. Họ cũng biết cần phải hết sức trân trọng người sẽ sát cánh đi nốt con đường phía trước với mình. Hạnh phúc mãi mãi về sau - điều này chắc chắn họ sẽ làm được.

“Long ca, họ làm được rồi” - Thi Thi nắm chặt tay Kỳ Long cảm động, ngày trước là Kiến Hoa và Lệ Dĩnh chứng giám hôn lễ của vợ chồng cô. Giờ hai người đang làm điều ngược lại. Kỳ Long đã nói đúng. Đã là của nhau ắt sẽ trở về bên nhau.

“Ngọt chết người ta” - Tâm Như chấm chấm nước mắt. Tuổi này rồi cô vẫn lẻ bóng, nhưng chứng kiến người bạn thân có thể được hạnh phúc thì đó âu cũng là một loại mãn nguyện. Ước rằng cô cũng có thể gặp được định mệnh như thế.

Tuấn Kiệt và A Kiều cũng cùng một cảm xúc tương tự. Dù là có tác động của hai người nhưng tình yêu chân chính sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ thứ gì khác. Hai người họ đến với nhau là sự đồng cảm về tâm hồn, ước muốn che chở cho đối phương và ý nguyện được mãi bên người mình yêu. Ngoài ra không có gì khác. Có thể việc hai người bọn họ gặp nhau ở Bến Thượng Hải cách đây hai năm là do sắp xếp mà có, nhưng gặp nhau mà muốn rung động là cái duyên. Từ rung động đến yêu cũng là duyên. Và từ yêu nhau

đến giờ kết hôn lại chính là phận. “Lương duyên” được nói đến trên tấm thẻ bài của hai người chính là như vậy.

Hai trợ lý Nancy, Khang Vũ có thể nói là công thần cho kết cục viên mãn của ngày hôm nay. Không tính Kiến Hoa và Lệ Dĩnh thì hẳn họ là người vất vả nhất để che giấu mối tình này. Rồi lúc họ chia tay, khi Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đang trong tâm trạng tồi tệ nhất cũng chính Khang Vũ và Nancy ở bên cạnh an ủi. Họ chỉ mong một nụ cười yên bình từ hai người mà họ quan tâm. Đó không còn là quan hệ đơn thuần giữa trợ lý và diễn viên, không phải là trách nhiệm bắt buộc mà hơn thế nữa đã trở thành một loại tình thân.

Hôm nay, ở Dương Viên, mỗi người đều có một cảm xúc khác nhau, nhưng có thể gọi chung nó chỉ một từ: “Hạnh phúc”

...

Bữa tiệc tân hôn ẩm cúng tràn ngập không khí gia đình rồi cũng kết thúc trong tiếng chúc tụng, tiếng sụt sùi của sự cảm động. Tiệc tan, mọi người chia tay nhau. Ba mẹ Lệ Dĩnh đã ra sân bay về Đại lục, những người khác đều ra về, còn hẹn lại một bữa tiệc tân hôn hoành tráng sau này. Căn nhà số 16 bây giờ chỉ còn lại cặp phu thê tình ý mặn nồng.

Kiến Hoa ôm gọn Lệ Dĩnh trong lòng ngồi đu đưa trên chiếc ghế treo ngoài vườn. Chiếc ghế này anh cố tình đặt làm nhỏ chỉ vừa 1 người ngồi. Vì như vậy cô chỉ còn cách ngồi yên trong lòng anh. Mà Lệ Dĩnh trong lòng cũng thích như thế.

“Sư phụ, nhà chúng ta đều chưa có gì cả” - Ngoài chiếc giường cùng đồ đạc trong phòng Kiến Hoa chuyển từ nhà bên cạnh sang thì đúng là nhà của họ chưa có đồ đạc nào khác.

“Anh đợi em về rồi chúng ta cùng đi mua”

Nếu không có cô thì căn nhà ấy sẽ mãi mãi lạnh lẽo, đồ đạc cũng đâu cần. Kiến Hoa ngày nào cũng giam mình trong phòng. Cũng chẳng thèm quan tâm đến mọi thứ xung quanh, nó đẹp hay xấu đâu liên quan đến anh.

“Em mua gì cũng được sao?”

“Phải, em thích cái gì cũng đều mua cho em”

“Nhưng em chỉ thích anh”

“Vậy cả người đều cho em, được không?”

“Được. Anh nói gì cũng được hết”

Lệ Dĩnh ôm cổ Kiến Hoa kéo sát về phía mình, đôi môi anh đào của cô tiến tới xâm nhập cuốn lấy trêu đùa môi anh. Thỉnh thoảng lại nghịch ngợm cắn môi Kiến Hoa không chịu rời ra.

“Em lại muốn bị phạt sao?”

“Tùy anh thôi. Hình phạt đó em đã sớm quen rồi” - Lệ Dĩnh cong môi thách thức. Chỉ là hôn thôi mà, cô thích còn không được, anh còn bày đặt phạt.

“Bây giờ không phạt như thế nữa” - Kiến Hoa gian tà nâng cằm Lệ Dĩnh lên, hôn nhẹ lên môi cô.

“Thế anh muốn phạt gì?” - Lệ Dĩnh rõ ràng tỏ vẻ thất vọng. Người ta là đang chờ nụ hôn nóng bỏng đó của anh mà cứ nhiên không phạt nữa, thật mất hứng.

“Anh muốn ăn em. Đêm nay sẽ triệt để biến em thành của anh”

Lệ Dĩnh đỏ mặt tía tai, sư phụ là đang nói đến chuyện đó. Từng này tuổi rồi, như người khác cô đã sớm có con bông ấy chứ. Vậy mà mới nghe anh nói như thế, Lệ Dĩnh đã xấu hổ lại rúc vào ngực Kiến Hoa. Xem bộ dạng đáng yêu đó, Kiến Hoa không tài nào kiềm chế nổi nữa. Một động tác nhanh nhẹn, Kiến Hoa bế Lệ Dĩnh đi thẳng vào nhà, cô vẫn còn úp mặt vào ngực anh.

“Chúng ta đi tắm”

Cánh cửa dần khép lại, không khí xung quang tràn ngập mùi phong tình nổi lên. Chiếc đèn lồng đỏ treo trước cửa dường như càng tỏa ra ánh sáng rực rỡ hơn.

...

Trên đời có một thứ tình yêu gọi là buông bỏ, cũng có một thứ tình yêu gọi là níu kéo. Có một thứ hạnh phúc gọi là đau khổ, cũng có một thứ đau khổ khiến ta thấy hạnh phúc. Có một thứ hạnh phúc đến bất ngờ nhưng cũng có thứ hạnh phúc ẩn giấu phải tự mình nắm bắt.

Đau khổ hay hạnh phúc đều chỉ trong một ranh giới mong manh. Nhưng ai cũng có quyền tự buông bỏ đau khổ và nắm lấy hạnh phúc của riêng mình. Và hai người họ cuối cùng cũng làm được.

82. Chương 83: Ngoại Truyện 1: Đêm Tân Hôn

Lệ Dĩnh mới tắm xong, khoác một chiếc áo choàng tắm dài ngang gối làm lộ ra cả cặp chân trường túc. Cô ngẩn người ngắm nhìn thật kỹ một lần khung cảnh ban đêm của Dương Viên qua khung cửa sổ. Nơi này từ bây giờ sẽ là nhà của cô. Căn nhà xinh xắn này là của riêng hai người. Kiến Hoa đã sẵn ý định mua nó từ rất lâu chỉ đợi đến ngày hôm nay, ngày cô chính thức trở thành vợ của anh.

Kiến Hoa một lát sau cũng trở ra, âu yếm nhìn bóng lưng mảnh mai của Lệ Dĩnh. Khoảnh khắc như thế này bây giờ đều chỉ thuộc về một mình anh. Không cần phải lén lút như trước nữa. Kiến Hoa tiến đến, vòng tay qua eo Lệ Dĩnh từ phía sau, nhẹ nhàng đặt lên cổ của cô một nụ hôn. Lệ Dĩnh rùng mình nổi gai ốc, tựa đầu ra sau vào vai Kiến Hoa.

“Em đang nghĩ gì?”

“Em đang nghĩ lại quãng đường chúng ta đã đi để có ngày hôm nay”

“Vậy em có hối tiếc điều gì không?”

Lệ Dĩnh gật đầu.

“Là điều gì?”

“Chỉ tiếc là em đã không nhận ra mình yêu anh sớm hơn”

Kiến Hoa siết chặt Lệ Dĩnh trong lòng. Nếu có một điều làm anh hối tiếc thì cũng chính là việc đã bỏ lỡ nhân duyên của hai người từ mấy năm về trước. Cũng tiếc khi tin đồn xảy ra mới chịu tỏ tình với cô.

“Điều đó không còn quan trọng nữa. Không phải bây giờ chúng ta đã bên nhau rồi sao. Anh sẽ không bao giờ để em đi mất”

“Từ hôm nay em đã là vợ của anh rồi” - Lệ Dĩnh quay đầu lại, hai mắt long lanh nhìn Kiến Hoa, người đàn ông mà cô yêu tha thiết nay đã trở thành chồng của cô.

“Phải, em là vợ của anh, cũng là người mà anh yêu nhất”

“Sư phụ...em yêu anh” - Câu nói này dù nói bao nhiêu lần cô vẫn không thấy đủ.

Kiến Hoa nở nụ cười mãn nguyện đầy hạnh phúc, trao cho cô nụ hôn nồng cháy nhất, chứa đựng bao sự kìm nén bấy lâu nay của anh. Đêm nay hai người triệt để là của nhau. Kiến Hoa với tay kéo lại tấm rèm trước mặt, sau bàn tay di chuyển xuống eo Lệ Dĩnh, cùng một động tác nhanh gọn đã tháo được thắt lưng buộc ngang áo choàng tắm của cô. Nháy mắt đã lộ ra cả cơ thể ngọc ngà, trắng muốt của Lệ Dĩnh.

Kiến Hoa bế ngang người cô nhắm chiếc giường đi tới. Trong ánh mắt tràn ngập là mê tình. Lệ Dĩnh nhỏ bé nằm gọn dưới thân anh, gương mặt ửng hồng e lệ, còn có chút mong đợi khiến anh thiếu điều ngay lập tức ăn sạch sẽ cô. Thoáng chốc đã không còn gì làm vật cản giữa hai người họ. Hai thân hình nóng bỏng áp sát vào nhau. Chỉ có một tấm chăn mỏng che ngang hông Kiến Hoa. Bàn tay anh không ngừng ma sát qua lại trên tấm thân đang ngày một trở nên nóng hừng hực của Lệ Dĩnh. Đôi môi Kiến Hoa như mảnh thú

mạnh mẽ cướp đi từng hơi thở của cô, nụ hôn tràn ngập sắc tình, quyến rũ và nóng bỏng. Dây dưa hồi lâu, Kiến Hoa mới chịu tha cho làn môi mỏng manh của cô lúc này đã đỏ mọng lên vì bị anh hôn ngấu nghiến. Đôi môi ấm nóng của anh di chuyển tới vùng cổ, ngực, vùng bụng đầy nhạy cảm của cô. Thân mình Lệ Đình uốn éo tiếp nhận sự sủng nịnh từ Kiến Hoa.

“Ừm...Sư phụ... nhẹ một chút” - Từng thanh âm run rẩy phát ra khỏi miệng Lệ Đình. Tiếng kêu ái muội cùng sự quyến rũ của Lệ Đình nổi lên khiến Kiến Hoa không thể tự chủ mà nhanh chóng đoạt lấy cả thiên hạ đang nằm dưới thân mình.

Đôi môi anh thỏa sức khám phá từng tác da thịt trần trụi trên người cô. Di chuyển tới đâu từng lớp da của Lệ Đình lại nhạy cảm phản ứng lại ngay tức thì. Sự khoái cảm này không thể nào dừng lại được. Lệ Đình chỉ còn nước bám hai tay thật chặt lên tấm ga trải giường để mặc bàn tay và nụ hôn đầy ma lực của Kiến Hoa từng hồi từng hồi trêu đùa, lướt đi mãnh liệt trên thân thể của cô.

“Sư phụ tắt đèn được không?” - Lệ Đình vẫn thể hiện rõ sự xấu hổ trong đêm động phòng của bọn họ. Cô không che giấu sự mong chờ anh tiến tới nhưng nếu tắt đèn đi vẫn tốt hơn.

“Không cần, anh muốn nhìn em” - Chỉ một khắc thôi anh cũng không muốn cô biến mất khỏi tầm nhìn của mình, dù chỉ là trong bóng tối.

Ngay lúc đó hạ thân Kiến Hoa nhẹ nhàng tiến tới, Lệ Đình cảm thấy được cơn đau dẫn tới tận đỉnh đầu cùng với đó là sự bùng nổ, sự nóng bỏng và sự khao khát ái tình hừng hực trong hai người.

“Aaaa...sư phụ...đau” - Khóe mắt cô còn nhỏ vài giọt lệ, hai tay cô bấu chặt vào tấm lưng trần đang vã mồ hôi nóng ẩm của Kiến Hoa, khẽ cắn vào vai anh.

“Không sao, một lát nữa sẽ hết” - Kiến Hoa sủng nịnh hôn lên khóe mắt Lệ Đình, nơi lệ của cô vừa thoát ra. Một chút anh cũng không hề muốn thấy cô khóc.

Khoảnh khắc của sự xâm nhập lần đầu đón nhanh chóng qua đi, Lệ Đình cảm thấy một dòng điện đang xốc thẳng trong cơ thể mình, một niềm khoái cảm dâng trào, thích thú lẫn thêm muốn.

“Sư phụ, em muốn”

Kiến Hoa cũng chỉ đợi có vậy, bắt đầu nhẹ nhàng di chuyển hạ thân ra vào phía bên dưới. Còn môi anh vẫn không tha cho cô, quyết liệt cắn mút liên tục, chiếc lưỡi mềm mại của anh không ngừng luồn sau vào trong đoạt lấy từng hơi thở của người mà anh yêu nhất. Chốc môi anh lại rời ra gọi tên cô, cùng với tiếng thở dốc không ngừng:

“Tiểu Đình...”

“Ừm...aa...sư phụ...nhanh một chút”

Kiến Hoa đẩy nhanh tốc độ ra vào dưới hạ thân. Tiếng va chạm thân thể, âm thanh phát ra từ những cái hôn sâu không thấy điểm chấm dứt, những giọt mồ hôi toát ra trên gương mặt hai người cùng mùi vị tình dục nồng đậm tạo nên một bầu không khí rất ám muội. Chốc lại phát ra âm thanh rên rỉ đầy kích thích hòa lẫn vào nhau của Kiến Hoa và Lệ Đình.

Cả khu Dương Viên chìm trong bóng tối duy chỉ có ngôi nhà số 16 còn sáng đèn, bên trong còn ngập một mảnh xuân sắc. Hai người quấn lấy nhau triền miên không muốn rời ra. Đến khi đồng hồ điểm hai giờ sáng, đèn trong căn phòng mới chịu tắt, cặp vợ chồng trẻ cứ thế ôm lấy nhau chìm vào giấc mộng xuân tuyệt đẹp.

(Còn tiếp)

83. Chương 84: Ngoại Truyện 2: Phu Thê

Mặt trời đã lên cao chiếu rọi cả khu Dương Viên xinh đẹp. Quang cảnh ở đây sau ngày hôm qua dường như còn đẹp hơn. Đó là bởi vì một tình yêu đẹp đã có thể tìm được một kết thúc có hậu ở đây. Mọi việc vẫn

bình thường như chưa có gì thay đổi. Chỉ có một thay đổi duy nhất là trong căn nhà số 16 kia từ bây giờ sẽ có thêm một người nữa.

Những tia nắng nhẹ nhàng của mùa thu khẽ lách qua tấm rèm cửa treu dừa trên gương mặt Lệ Dĩnh. Kiến Hoa đã tỉnh từ lâu, còn cô vẫn cứ ngủ say sưa trong lòng anh. Tân hôm đêm qua cô không còn chút lực nào nữa, cứ thế trần trụi ôm chặt anh thiếp đi.

Cả thiên hạ bây giờ đều đang trong lòng mình, Kiến Hoa mãi nguyện đắm đuối nhìn Lệ Dĩnh không rời mắt. Hạnh phúc, cuối cùng anh cũng được chạm vào nó. Là do anh tự nắm bắt được, sẽ không bao giờ buông tay. Giờ hai người đã là vợ chồng, anh sẽ mãi yêu thương và trân trọng cô như lúc này. Nét mặt khi ngủ của cô thật khiến anh thấy cảm giác yên bình trong tim. Chỉ cần thế này thôi anh có thể đánh đổi mọi thứ khác. Kiến Hoa dịu dàng hôn nhẹ lên môi Lệ Dĩnh đánh thức cô:

“Tiểu Dĩnh, dậy thôi”

Môi anh vừa chạm đến Lệ Dĩnh đã nhạy cảm phản ứng lại, hơi cong môi lên tiếp nhận. Tất cả cũng đã trở thành phản ứng tự nhiên rồi. Nhưng cô vẫn giả bộ chưa chịu tỉnh dậy.

“Tiểu Dĩnh, mở mắt ra, anh biết em tỉnh rồi”

Thôi rồi, cố giả bộ một chút cũng không được. Biết thế vừa rồi anh hôn cô, cô cứ để yên đi, lại còn thêm muốn đáp lại. Giờ mở mắt ra, hai người toàn thân đang không mảnh vải thể này thật xấu hổ. Dù đã là vợ của anh rồi, nhưng đêm đầu tiên mãnh liệt như thế, khiến cô nghĩ đến không khỏi đỏ mặt. Nhớ lại đêm hôm qua, cô còn cầu xin anh dừng lại.

“Sư phụ, em sắp chịu hết nổi rồi”

“Em phải đền bù cho anh. Vì sao mỗi lần bên anh em đều tự nhiên ngủ gật. Không lẽ cổ tình làm như vậy vì sợ anh làm gì em?”

“Không phải như vậy, ý em không phải là...”

“Thế ý em là sao?”

Sao anh lại hỏi cô câu khó như vậy. Tại sao mỗi lần ở bên anh cô lại vô thức thiếp đi bên cạnh, lúc thì lại ngủ ngon trong lòng anh? Đây đã trở thành thói quen rồi, mà đã là thói quen thì sao giải thích được.

“Là vì...là vì...em thích như thế”

Lệ Dĩnh lúc đó vừa đấu tranh với hai cảm giác thèm muốn hơn nữa với lý trí muốn dừng lại, cô quả thật mệt rồi. Nhưng hai người một khi đã dính đến nhau, lý trí luôn biết điều đứng đằng sau. Kiến Hoa cắn nhẹ vào vành tai cô, hơi thở của anh phả từng hồi nóng bỏng vào gáy cô, Lệ Dĩnh không thể kiềm chế nổi bản thân mình, toàn thân rung lên bần bật:

“Em muốn tiếp tục hay dừng lại?” - Kiến Hoa quá gian tà rồi, làm như vậy cô sao có thể chống cự được.

“Tiếp tục...” - Lệ Dĩnh bẽn lẽn trả lời.

Cứ thế hai người điên cuồng quấn lấy nhau. Đến tận hai giờ sáng anh mới chịu tha cho cô.

Lệ Dĩnh cố níu kéo nhắm mắt thêm chút nữa, đôi mày cô co lại, mặc dù hai người đang không có làm gì mà lại có tiếng thở gấp phát ra từ miệng cô. Quả thật tình huống này không thể bình tĩnh được.

“Em còn không tỉnh đừng trách anh”

Lại dọa rồi, Lệ Dĩnh biết thân biết phận đành chịu mở mắt ra. Gương mặt của anh sát đối diện cô, đỉnh mũi gần như đã chạm vào nhau. Cô dường như còn nghe thấy rõ tiếng thở và nhịp tim của anh.

“Chào buổi sáng, bà xã”

Kiến Hoa nói vậy, Lệ Dĩnh bớt đi chút xấu hổ. Biết là hai người đã thành vợ chồng rồi, nhưng hai từ đó phát ra từ miệng anh cũng thật ngọt ngào.

“Anh gọi lần nữa đi”

“Bà xã. Nếu em thích như vậy thì hôm nào cũng gọi”

“Như vậy cũng hay, nhưng gọi Tiểu Dĩnh vẫn đáng yêu hơn”

“Em thích thể nào cũng được”

Kiến Hoa sùng sỉnh vuốt ve cầm cô. Vốn có máu buồn, mà bây giờ hai người lại đang trong tình trạng không mảnh vải che thân, Lệ Dĩnh bỗng rùng mình nổi gai ốc, còn phát ra tiếng rên khe khẽ.

“Nhảy cảm như vậy, không lẽ còn muốn nữa?”

Lệ Dĩnh nguyền Kiến Hoa một cái đầy tình cảm, cự nự đẩy anh xa ra. Nhưng Kiến Hoa quá mạnh, một chút cô cũng không nhích ra được, còn gần hơn trước. Một động tác nhẹ nhàng anh lật ngửa cô nằm dưới thân mình.

“Anh muốn em hôm nay không thể xuống giường được” - Ánh mắt Kiến Hoa tràn ngập mê tình. Nhận thức được nguy cơ một cơn đại thủy triều lại sắp kéo đến, Lệ Dĩnh bấu môi nhõng nhẽo:

“Tha cho em đi. Anh xem này, trên người em đều là dấu hôn của anh”.

“Chẳng phải em cũng để lại vết răng trên vai anh đây sao”

Quả là đêm qua Lệ Dĩnh có cắn vào vai Kiến Hoa thật. Thành ra bây giờ trên bả vai phải của Kiến Hoa còn lưu lại vết răng mờ mờ của cô. Nghĩ đến biểu cảm đêm qua của mình, Lệ Dĩnh lại đỏ mặt rúc vào tấm ngực trần của Kiến Hoa.

“Tại anh đêm qua mạnh như vậy, người ta là có chút không chịu được. Chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Thế này sao em có thể gặp người khác chứ?”

“Vậy càng tốt. Anh chỉ muốn em ở đây. Anh sẽ nuôi em béo lên. Nhìn coi, gầy như vậy. Đến chỗ này cũng nhỏ. Thật không giống người đã có chồng” - Bàn tay ấm áp của Kiến Hoa di chuyển trên đùi ngực cô. Lệ Dĩnh cong người chịu đựng. Quá kích thích rồi.

“Vậy sao anh còn lấy em?”

“Vì anh thích. Hơn nữa, anh cũng có thể làm nó lớn hơn”

“Sư phụ...anh chẳng biết xấu hổ”

“Thì sao, em đã là vợ anh rồi, cần gì phải xấu hổ. Bây giờ anh lại rất muốn em”

Không phải chứ, đêm qua hai người hai giờ sáng mới chịu ngủ. Vậy mà mới sáng dậy anh đã...Không đợi Lệ Dĩnh phản ứng, môi Kiến Hoa đã tham lam quét từng lớp da thịt trên người cô, không ngừng cắn mút, âu yếm.

“Ừm..., sư phụ, dừng lại đi, em thấy khó chịu”

Môi Kiến Hoa chạy dọc từ gáy tới sống lưng Lệ Dĩnh, còn bàn tay ma quái của anh không ngừng vuốt ve da thịt trần trụi của cô, từ ngực xuống hạ thân. Chốc chốc cái lưỡi ấm nóng của anh lại quét qua lại khiến cô rùng mình.

“Anh còn chưa muốn dừng” - Kiến Hoa thì thầm bên tai Lệ Dĩnh, vẫn là giọng nói êm ái dịu dàng đó, nhưng bây giờ thêm cả mê tình quyến rũ thính giác cô. Sư phụ lại có thể phát ra thanh âm như vậy. Thật khiến người khác bị kích thích.

Nam căn nóng bỏng của anh tìm kiếm tiến sâu vào bên trong cô. Hạ thân Lệ Dĩnh dần dần nóng lên đón nhận nhiệt hỏa từ Kiến Hoa. Toàn thân cô trần lại, nổi hết gai ốc, khoái cảm mãnh liệt kéo đến khiến Lệ Dĩnh không thể tự chủ được cắn chặt môi, gương mặt cô lúc này vô cùng quyến rũ, mê luyến. Nhìn bộ dạng thỏa mãn của vợ mình, Kiến Hoa càng cao hứng mạnh mẽ lần mò khắp thân thể cô, đôi môi điên cuồng cướp đoạt lấy từng hơi thở của Lệ Dĩnh. Tiếng rên rỉ kích thích vang lên khắp căn phòng. Thế nhưng đưa đẩy được một hồi, đang đạt đến cao trào thì đột nhiên Kiến Hoa dừng lại, Lệ Dĩnh rõ là trưng một bộ mặt tiếc nuối thèm thuồng lẫn hụt hẫng.

“Ừm...Sư phụ, sao lại dừng rồi?”

“Không phải vừa rồi em muốn anh dừng lại sao?” - Kiến Hoa cười nham hiểm, từ nãy cô nói sao anh không chịu dừng luôn. Để tận bây giờ lúc chuẩn bị tới cao trào rồi thì bất ngờ dừng lại. Anh chính là muốn trêu chọc cô, sau này cô sẽ hoàn toàn chịu theo anh.

Lệ Dĩnh tỏ vẻ nũng nịu, ánh mắt long lanh như thỏ con nhìn Kiến Hoa, còn hiện rõ sự thất vọng. Thế này càng không thể chịu nổi nữa. Trong người cô máu nóng đang trào lên, không thể kìm hãm lại được. Cuối cùng cũng phải lên tiếng nói câu mà Kiến Hoa cố tình nhử để cô nói ra.

“Sư phụ tiếp tục đi mà...”

“Tiếp tục cái gì?” - Kiến Hoa vẫn cố tình giả bộ không hiểu ý của Lệ Dĩnh.

“Tiếp tục...em muốn anh”

Kiến Hoa đắc ý, sủng nịnh hôn cô, phía dưới tiếp tục luật động. Khoái cảm lại ập đến, Lệ Dĩnh oằn mình tiếp nhận từng đợt nóng bỏng từ Kiến Hoa. Thân hình mê đắm của cô tự động uốn éo, hạ thân chủ động đáp lại sự đưa đẩy của Kiến Hoa. Tay cô ôm lấy cô anh, mơ màng tìm lấy môi anh, thả hết sự sung sướng của mình lên đó.

“Aaa...ừm...sư phụ...mạnh quá”

Tốc độ của Kiến Hoa càng nhanh hơn, Lệ Dĩnh rên càng lớn. Thanh âm rên rỉ vừa đáng yêu vừa kích thích đó như gãi vào tim Kiến Hoa, khiến anh càng cuồng nhiệt hơn đoạt lấy cả thân thể cô.

“Tiểu Dĩnh...thế nào...có thích không...?” - Kiến Hoa không ngừng chuyển động qua lại, thì thầm vào tai cô.

“Thích..”

Lại một hồi dây dưa, trong phòng ngập mùi sắc tình nồng đậm. Cứ thế hơn một tiếng sau, Lệ Dĩnh lại xụi lơ nằm trong lòng Kiến Hoa. Toàn thân cô ê ẩm, ửng đỏ vì cuộc yêu cuồng nhiệt vừa rồi. Bàn tay Lệ Dĩnh không an phận mân mê qua lại trước ngực Kiến Hoa, còn bàn tay anh cũng không chịu nằm yên vuốt ve cả tấm thân nhỏ bé của cô.

“Sư phụ, em còn phải chào ba mẹ nữa. Hôm nay là ngày đầu tiên bước vào cửa nhà họ Hoắc mà”

“Không vội. Ba mẹ rất tâm lý, hôm qua còn nói sợ em mệt nên việc đó để sau cũng được. Anh thật không muốn dậy chút nào”

“Nhưng em muốn đi tắm” - Thân thể hai người bây giờ ngập mùi tình dục. Nếu còn để thế này sợ rằng lát nữa thôi, anh lại không kiềm chế được mà ăn cô thêm một lần nữa. Nhưng anh đâu có để cho cô thoát. Ngày đầu tân hôn, sao có thể dứt ra được.

“Được, anh bế em cùng tắm”

“Á aaaaaa”

Vừa dứt lời, Kiến Hoa đã quấn chiếc chăn mỏng quanh hai người rồi lập tức bế Lệ Dĩnh vào phòng tắm. Hơi nước nóng trong bồn bốc lên, tấm kính trên cửa phòng mờ dần, từ bên ngoài nhìn thấy hai chiếc bóng mờ mờ dần thoát khỏi tấm chăn, dính chặt lấy nhau. Chỉ phút chốc từ đó lại phát ra tiếng rên rỉ kích tình mãnh liệt khiến ai nghe thấy cũng phải đỏ mặt.

84. Chương 85: Ngoại Truyện 3: Cô Vợ Đáng Yêu

Tấm rèm cửa được kéo ra nhường chỗ cho những ánh nắng chiếu sáng căn phòng tân hôn ấm áp của đôi vợ chồng trẻ. Hai chiếc thẻ bài có chữ “Duyên” được buộc chung với nhau móc trên cửa sổ. Những cơn gió nhẹ đưa đẩy khiến chúng không ngừng rung rinh. Tiếng gỗ mộc va chạm vào nhau lách cách tạo nên một âm thanh rất vui tai.

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, người ta đã vốn dậy bắt đầu vào giường quay công việc thường ngày từ sớm mà bây giờ Kiến Hoa mới chịu thả Lê Đình khỏi phòng.

“Sư phụ cái này có đẹp không?” - Lê Đình lấy trong vali của mình một chiếc váy màu tím nhạt, đưa lên mìnhướm thử.

“Đẹp” - Kiến Hoa thả lưng tựa vào thành giường ngắm Lê Đình đang vật lộn trong đồng quần áo mà cô đem theo. Tắm xong cả nửa tiếng rồi mà cô vẫn còn đang loay hoay chọn mặc cái gì để sang chào ba mẹ chồng.

“Cái này thì sao?” - Lê Đình lại quay sang Kiến Hoaướm một chiếc váy màu hồng phấn.

“Em mặc cái nào cũng đẹp cả. Đã là vợ anh rồi, ba mẹ cũng là ba mẹ của em, không cần phải cầu nệ như thế”

“Nhưng là lần đầu tiên mà”

“Nếu em còn không đi, anh sẽ bắt em ở đây luôn”

Lê Đình bấu môi hờn dỗi, cô biết thừa ý tứ trong lời nói của anh. Mà anh đã nói là làm thật. Nên cô vội vàng lấp liếm.

“Em đi ngay. Mặc cái này đi”

Cái váy màu hồng đó cũng là cái cuối cùng trong chỗ đồ mà cô mang theo. Không còn cách nào, đành mặc nó vậy. Bước vào nhà tắm thay đồ không tới hai phút đã trở ra.

“Sư phụ kéo giúp em đi” - Lê Đình với tay ra sau mải mà không thể với được chiếc khóa váy đằng sau lưng. Mọi khi những chiếc váy thế này đều có Nancy giúp cô. Bây giờ người làm việc này đổi lại là Kiến Hoa, hơn nữa cô cũng không cần phải xấu hổ khi kêu anh làm như vậy. Cảm giác này thật là thích thú, khiến Lê Đình bấm bụng cười, cố gắng không phát ra tiếng.

“Em cười gì?” - Kiến Hoa ôm eo cô từ phía sau, thì thầm vào tai cô dò hỏi.

“Sau này em sẽ đều mua váy khóa sau lưng. Như vậy ngày nào cũng được sư phụ kéo giúp”

“Thế này là em đang cố tình câu dẫn anh đúng không? Em càng ngày càng lợi hại rồi” - Kiến Hoa áp sát mặt vào Lê Đình, cương nựng rồi hôn lên má cô thật sũng nịnh.

Lê Đình cũng chẳng buồn chối, câu dẫn chồng mình thì có gì sai đâu. Nhất là mỗi lần cô như vậy anh cái gì cũng đáp ứng cô. Giờ có chiều này rồi, sau này có thể tùy ý làm nũng anh.

“Sư phụ, giờ em mới phát hiện chúng ta có mùi giống nhau”

“Đêm qua như vậy, sao có thể không có mùi giống nhau được” - Kiến Hoa bật cười búng nhẹ lên trán cô. Chuyện hiển nhiên như vậy, có gì phải bất ngờ.

“Ý em không phải thế”

Cô vốn có ý là hai người cùng có mùi oải hương vì thấy chiếc túi thơm luôn ở bên gối Kiến Hoa, những lúc anh đi đâu cũng mang theo. Vậy mà anh lại nghĩ sâu xa đi tận đâu rồi. Lại dùng dằng hồi lâu, hai người họ mới qua được nhà bên cạnh chào ba mẹ. Đồng hồ khi đó cũng đã điểm 10 giờ sáng.

...

Mục đích sang chào ba mẹ của nàng dâu mới ngay lập tức tan thành bọt biển. Khi sang tới nơi, Kiến Hoa và Lê Đình đều không thấy ai trong nhà. Trên bàn còn lưu lại một tờ giấy, dòng chữ mảnh mai này khẳng định là của mẹ anh. Thì ra sáng sớm nay hai người họ đã về quê rồi. Dám chắc là về thông báo với họ hàng lắm. Từ giờ đến Tết Nguyên Đán cũng đâu còn xa. Về báo hôn với họ hàng, việc chuẩn bị cho hôn lễ chắc cũng khiến hai người bù đầu tới cuối năm cho coi. Bên dưới lời thông báo đó, bà còn cẩn thận để lại dặn dò Lê Đình phải ăn uống đầy đủ. Bà cũng đã nấu xong một nồi cháo đậu đỏ mừng tân hôn cho hai người, kêu nhớ phải ăn hết. Hơn nữa còn nhắc riêng với con dâu, cứ gọi cho bà nếu như Kiến Hoa có khiến cô ủy khuất gì.

“Anh là con trai hay là con rể của mẹ đây. Rõ ràng là thiên vị em hơn anh” - Kiến Hoa có chút ghen tị, mới rước cô vào cửa đêm qua vậy mà mẹ anh đã tỏ rõ thái độ thương con dâu hơn con trai.

Vẻ mặt này của Kiến Hoa đúng làm cô rất thích thú. Lệ Dĩnh đối diện trước Kiến Hoa, ôm cổ anh nũng nịu. Nếu cô được ba mẹ chồng yêu thương như thế, người vui nhất vẫn là anh, ghen tị chẳng qua chỉ là chộc cô một chút thôi.

“Ai bảo em dễ thương như vậy?” - Lệ Dĩnh làm điệu bộ nựng hai má rất, nghiêng đầu ngó Kiến Hoa rất đáng yêu. Nhìn cô như vậy sao có thể không thích được.

Kiến Hoa dịu dàng nheo má cô hùa theo. “Phải, rất dễ thương”

“Nhưng...còn có một nguyên nhân khác nữa” - Lần đầu tiên Lệ Dĩnh trưng ra một biểu cảm rất khó đoán. Ý này của cô Kiến Hoa thật không đoán được.

“Là gì?”

“Là vì chỉ có em mới sinh cháu nội cho ba mẹ được” - Mặc dù dám nói ra câu như vậy nhưng mặt Lệ Dĩnh lại ửng hồng. Sự thật vốn là vậy mà, chẳng qua câu nói đó được thốt ra từ miệng Lệ Dĩnh làm Kiến Hoa vô cùng bất ngờ nhưng cực kỳ thích thú.

“Được lắm, em càng ngày càng giỏi ăn nói. Nhưng vấn đề sinh con còn cần phải có anh mới được. Bây giờ chúng ta có thể về nhà làm luôn. Anh cũng rất muốn có con”

Kiến Hoa ngồi lên chiếc ghế trong phòng bếp, trên bàn còn có nồi cháo mà mẹ anh nấu sẵn, thuận tay kéo Lệ Dĩnh ngồi vào lòng mình. Vóc dáng nhỏ bé của Lệ Dĩnh lọt thỏm trong vòng tay anh, toàn bộ trọng tâm đều đặt vào Kiến Hoa, vòng tay ôm chặt lấy cổ anh không nhẽo.

“Có con rồi anh sẽ chẳng chiều em nữa”

“Ngốc ạ. Lại tị với cả một đứa trẻ còn chưa xuất hiện. Có con rồi, chúng ta sẽ giống một gia đình như bao người khác. Anh vẫn sẽ cưng chiều em”

“Vậy anh thích con gái hay con trai?”

“Anh đều thích cả, hơn nữa cứ sinh rồi kiểu gì cũng đủ cả gái lẫn trai. Anh cũng không sợ phải nuôi nhiều con”

Kiến Hoa không che giấu mong muốn lẫn hy vọng của mình. Có cô trong đời đã là hạnh phúc lớn nhất của anh. Nhưng nếu có thêm vài đứa trẻ, gia đình nhỏ của họ sẽ có được hạnh phúc viên mãn mà trước đây trong mơ anh cũng chưa từng thấy.

Giọng nói của Kiến Hoa có sự quyến rũ và rung cảm rõ rệt như mới sáng sớm nay, Lệ Dĩnh lại tê người nghĩ đến chuyện lúc sáng, toàn thân cô giờ vẫn còn thấy ê ẩm. Nhanh chóng chuyển chủ đề khác nếu không anh sẽ thực sự khiến cô hôm nay không thể xuống giường.

“Sư phụ. Cháo đậu đỏ nguội rồi, chúng ta ăn đi”

Nhìn biểu cảm đánh trống lảng của Lệ Dĩnh, Kiến Hoa tình cảm gõ trán cô. Dù sao thì cũng đã bước vào cửa rồi, sau này cô còn có thể chạy đi đâu được nữa. Vẫn là nên ăn cháo đậu đỏ trước, cần phải từ từ vỗ béo vợ anh mới được.

...

Ba mẹ cũng không có nhà thế nên hai vợ chồng họ rảnh rỗi đi dạo quanh khu Dương Viên một vòng, sau đó tới thăm nhà Tuấn Kiệt ở cuối trục đường đó.

“Lệ Dĩnh. Lệ Dĩnh. Lệ Dĩnh” - A Kiều bé Phi Phi thấy Lệ Dĩnh tới đã vội vàng chạy ra.

“Ai da, A Kiều. Em nghe thấy mà” - Lệ Dĩnh chìa tay đón lấy đứa bé cưng nựng, là mẹ đỡ đầu mà tới hôm nay cô mới bế Phi Phi được hai lần. A Kiều rảnh tay, ghé tai hỏi nhỏ:

“Đêm qua thế nào?”

Đang chú ý trên đũa đứa bé mà câu hỏi đó lọt vào tai cô cũng khiến mặt cô ngay lập tức chuyển đỏ như gấc chín. A Kiều cũng thật là, tự nhiên bắt ngờ hỏi chuyện đêm tân hôn nhà người khác. Vẫn còn may là A Kiều không tới mức nửa đêm rình mò nhà hai người.

“Chị hỏi gì kỳ vậy. Chị cũng đâu phải chưa kết hôn đâu, còn hỏi em”

Kiến Hoa và Lệ Dĩnh kết hôn rồi, đương nhiên người hạnh phúc nhất chính là hai người họ. Thế nhưng phải nói người kích động nhất là A Kiều. Hàng chục nghìn shipper Hoa Dĩnh đang ngày ngày mong ngóng họ công bố yêu nhau. Nếu như tin này truyền ra ngoài bây giờ, họ không những yêu nhau mà còn kết hôn rồi thì không biết sự kích động đó còn đạt đến mức nào. Thì cứ nhìn A Kiều là biết. Lấy chồng đã bảy năm, cũng là mẹ của một đứa trẻ rồi vậy mà lúc biết tin Kiến Hoa và Lệ Dĩnh sẽ kết hôn, cô chỉ thiếu nước khua chiêng gõ trống cáo cho toàn thiên hạ được biết là thuyền của cô đã cập tới bến rồi. Lường trước được tính của vợ mình, sợ rằng một phen loạn lạc có thể xảy ra Tuấn Kiệt đã rào trước rằng cô không được đăng bất cứ cái gì lên weibo nữa. Để có thời gian thích hợp, cuối năm sẽ công bố đám cưới một thể. Chuyện này có lý nên A Kiều ngoan ngoãn làm theo. Sứ mệnh shipper cũng có quả ngọt rồi, giờ cô chuyển sang làm quân sư hôn nhân thôi.

“Chị nói em biết. Bọn họ khi yêu thì chiều chuộng chị em chúng ta hết mực. Nhưng lấy được rồi sẽ không chiều em như thế nữa đâu. Thế nên chị dạy em một chiêu”

“Chiêu gì vậy?”

Thấy vẻ mặt ngây thơ của Lệ Dĩnh, A Kiều tỏ vẻ nhiều kinh nghiệm say sưa hiến kế.

“Nếu em muốn gì mà Hoa ca không chịu cứ dọa sẽ về nhà mẹ. Lần nào chị dùng chiêu này cũng đều có tác dụng cả. Bọn họ cứng miệng thế thôi nhưng chỉ cần chúng ta dọa một chút là lòng lại mềm nhũn ra. Chắc chắn có hiệu quả”

“Em nghĩ sự phụ sẽ không như thế đâu” - Lệ Dĩnh mặt quả thật thật ghê ra nghe từng lời của A Kiều, nhưng nghe xong lại có chút chùng hững. Với tính cách của anh, nếu cô dọa về nhà mẹ có khi anh sẽ nghĩ luôn ở nhà trông chừng cô ấy chứ.

“Vậy thì mang theo con luôn” - Lời nói bật ra từ miệng A Kiều mà khỏi cần suy nghĩ.

“Nhưng em chưa có thai mà” - Lệ Dĩnh hét toáng lên. Kiến Hoa và Tuấn Kiệt đang nói chuyện cách đó không xa cũng bị chú ý vì thanh âm cao vút đó. Tuấn Kiệt thì nhìn Kiến Hoa thăm dò, còn Kiến Hoa lại nở nụ cười rất đắc ý.

“Vậy tốt nhất em nên mang thai sớm đi. Như chị từ khi có Phi Phi, Tuấn Kiệt không việc gì là không đáp ứng chị”

Kiến Hoa dù miệng vẫn đang nói chuyện với Tuấn Kiệt nhưng mắt thì dán chặt vào vợ mình. Một khắc thôi cũng không muốn rời ra. Tuấn Kiệt có vẻ rất nản, lắc đầu tặc lưỡi, còn Kiến Hoa lại nháy mắt với Lệ Dĩnh đang đứng bên này cười tươi còn hơn cả ánh mặt trời chói chang đang chiếu trên đỉnh đầu.

Lệ Dĩnh cũng theo phản xạ tự nhiên, nháy mắt, cong môi gửi một nụ hôn gió cho Kiến Hoa, rồi vô thức đáp lại A Kiều.

“Không cần đâu. Việc gì anh ấy cũng sẽ chiều em thôi”

“Sao em chắc chắn như thế?”

“Vì em dễ thương mà” - Lệ Dĩnh đáp một câu ngắn gọn khiến A Kiều đứng hình. Thỏ con lấy chồng rồi, cũng cao tay hơn rồi. Xem ra cũng không cần cô quân sư Lệ Dĩnh cũng có thể nắm gọn Kiến Hoa trong tay, mà Kiến Hoa cũng nguyện không muốn đi đâu hết.

Lệ Dĩnh cười mỉm nghịch ngợm với suy nghĩ của mình. Có lần nào cô trưng bộ mặt đáng yêu, lại thêm hai mắt rưng rưng cầu khẩn mà Kiến Hoa không mềm lòng đâu. Chiêu đó vẫn là hữu hiệu nhất. Bây giờ đã là vợ anh rồi, còn có thể ngang nhiên cầu dẫn anh. Ắi này chắc chắn Kiến Hoa không thể vượt qua được.

85. Chương 86: Ngoại Truyện 4: Công Bố

Ba tháng sau Trung Thu...

Đã chính thức là vợ chồng nhưng chỉ ít người được chứng giám lễ kết hôn thân mật của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Trước đó họ cũng đã bàn với nhau để tới cuối năm khi mọi chuyện ổn thỏa rồi sẽ công bố một lượt. Khi đó mọi việc đã rồi, chuyện gì cũng có thể chống đỡ được. Kiến Hoa còn dặn Tuấn Kiệt và A Kiều làm mọi cách chặn đứng tất cả các tin đồn ác ý, đặc biệt là những việc nhắm vào Lệ Dĩnh. Anh chỉ muốn cô hoàn toàn vui vẻ ở bên anh mà không có chút phiền muộn gì. Dù có chuyện gì hai người họ vẫn giữ động thái im lặng, chỉ cần những lúc hoàn thành lịch trình rồi cùng trở về ngôi nhà ấm áp của mình là đủ. Dần dà những chỉ trích cũng bớt dần, sóng gió cũng bình lặng trở lại. Cả hai bộ phim mới của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cũng vừa kết thúc công chiếu. Giờ hai người không có vướng bận gì nữa. Đã đến lúc anh cho cả thế giới biết Lệ Dĩnh là vợ của anh. Anh có thể đường đường chính chính đi bên cạnh cô rồi.

Cũng từ Trung Thu, lịch làm việc của Kiến Hoa giảm hẳn. Anh đóng phim cũng ít hơn, đóng quảng cáo hay làm đại diện thương cho một số thương hiệu lớn. Lúc cả hai đều không có lịch trình đều đặn về nhà ở Đài Loan. Ở đó vẫn ấm cúng và thoải mái hơn. Người ta thì vẫn tưởng anh muốn dành nhiều thời gian để nghỉ ngơi cùng gia đình. Nhưng đó chỉ là một phần. Lăn lộn trong ngành giải trí gần 20 năm, những thứ cần đạt được anh đều đã có. Và nó cũng lấy đi của anh nhiều thứ. Bây giờ anh muốn có nhiều thời gian hơn để ở bên cô. Có thời gian chăm sóc cho gia đình của mình sau này. Đó là ý muốn thật tâm của anh khi quyết định cầu hôn với Lệ Dĩnh và đó cũng là điều kiện duy nhất mà mẹ cô đã đưa ra. Đường nhiên, không cần suy nghĩ anh đã đồng ý.

Lại một kỳ Quốc Kịch Thịnh Điển nữa tới. Còn nhớ ngày này năm trước, hai người muốn ngồi cạnh nhau cũng phải chú ý xem có ai theo dõi, còn phải nhờ Kỳ Long anh mới có thể ngồi gần cô một chút. Đến lúc kết thúc còn nuối tiếc ôm cô không muốn rời đi. Nhưng hôm nay, Kiến Hoa có thể nắm tay Lệ Dĩnh bước đi trên thảm đỏ.

Rất nhiều fan hâm mộ đứng hai bên chào đón các diễn viên tiến vào Trung tâm Hội nghị Bắc Kinh. Mỗi một người tới, tiếng hò reo lại nổi lên cuồng nhiệt. Một chiếc xe Cadillac màu đen chậm chậm tiến tới gần, Kiến Hoa bước xuống. Trang phục lịch lãm, gương mặt nam thần vẫn cuốn hút như mọi khi nhưng còn rạng ngời một sự viên mãn. So với hơn nửa tháng chia tay với Lệ Dĩnh hoàn toàn là một con người khác. Hồi đó cũng có rất nhiều người chú ý đến thay đổi của anh, nhưng cũng chỉ có thể đoán già đoán non. Nội tình thế nào chỉ có người trong cuộc được biết.

Kiến Hoa giơ tay chào người hâm mộ rồi quay lại xe, chìa tay đón lấy người đang ngồi bên trong bước ra:

“Hoặc phu nhân, chúng ta vào thôi”

Đôi bàn tay mềm mại của Lệ Dĩnh đặt lên tay anh nắm chặt. Kiến Hoa đỡ Lệ Dĩnh bước ra. Hôm nay cô mặc chiếc váy đính kim sa màu nhũ hồng dài quét đất tựa như một nữ thần.

“Cảm ơn sự phụ” - Lệ Dĩnh che miệng cười thích thú. Nhờ công sức của các fan bình chọn mà hôm nay hai người có thể cùng xuất hiện trên thảm đỏ.

Giữa nhiều minh tinh mặc lễ phục quyến rũ thì Lệ Dĩnh lại hết sức kín đáo. Bộ váy của cô chỉ để lộ một chút bờ vai trắng muốt và chiếc cổ thanh thoát. Hẳn là Kiến Hoa chọn cho cô. Nhưng bộ váy đó càng làm tôn lên sự ngọt ngào, đáng yêu vốn có của cô. Lệ Dĩnh ngượng ngùng khoác tay Kiến Hoa bước đi trên thảm đỏ trong sự cổ vũ của đông đảo người hâm mộ. Cảm giác này thật khác biệt. Đây là giây phút cô mong muốn có được từ lâu. Có thể sánh bước bên anh đi trước mọi người thế này là điều khi yêu nhau hai người chưa từng thực hiện được.

Năm nay là một năm nhiều màu sắc của phim truyền hình Trung Quốc, rất nhiều bộ phim bom tấn được đầu tư công phu đều đã được công chiếu. Hoa Thiên Cốt cũng là một trong số đó. Cũng vì thành tích vượt trội kỷ lục trước nay chưa từng có nên Kiến Hoa, Lệ Dĩnh cũng dành được sự chú ý đặc biệt. Một lý do khác cũng bởi vì đây là lần đầu tiên họ xuất hiện cùng nhau tại một sự kiện ngoài khuôn khổ hoạt động của phim từ khi xảy ra tin đồn yêu nhau.

“Sự phụ, năm nay họ xếp chúng ta ngồi gần nhau kìa”

“Đương nhiên, nếu họ làm như năm trước anh sẽ lập tức đưa em về nhà”

Năm trước, cũng ngay tại đây, cả buổi lễ Lệ Dĩnh không chịu ngồi yên, chốc lại quay xuống nhìn Kiến Hoa một cái. Cô cũng nhớ mình đã cong môi hờn dỗi thế nào khi anh lên nhận giải “Cặp đôi ngọt ngào” với bạn diễn nữ. Thoắt một cái một năm lại trôi qua, mọi thứ đã đổi khác rất nhiều. Nhưng có một thứ vẫn không thay đổi chính là tình yêu của hai người và lời hứa của Kiến Hoa. Đã là điều anh hứa với cô trước nay đều thực hiện được.

Hạng mục giải thưởng “Cặp đôi ngọt ngào” năm nay do một cặp đôi cũng đã từng đứng ở đây nhận giải thưởng này lên công bố. Khán phòng ngập tiếng vỗ tay chào đón Kỳ Long - Thi Thi, từ sau khi công bố đã kết hôn hồi đầu năm thì Thi Thi rất ít khi xuất hiện. Nữ thần đã lui về sau làm hậu phương vững chắc cho chồng. Chỉ có dự án thực sự cuốn hút cô, Thi Thi mới đồng ý. Trên sân khấu hai người bọn họ còn đánh một ánh mắt đầy hàm ý tới chỗ Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đang ngồi.

“Dù là một câu chuyện trên phim hay trong cuộc sống của chúng ta, tôi tin rằng nếu những người trái tim luôn hướng về nhau, cùng nhau trải qua sóng gió thì cuối cùng họ cũng sẽ cảm nhận được sự ngọt ngào của tình yêu. Giải thưởng này xin được dành tặng cho cặp đôi đã tạo nên một câu chuyện làm cảm động trái tim của tất cả chúng ta.” - Kỳ Long úp mở bóng gió, anh vừa muốn nói về tình cảm của các nhân vật trong phim nhưng hàm ý vẫn là hướng đến hai người đang ngồi bên dưới.

Kiến Hoa đánh ánh mắt dò xét từ phía dưới lên Kỳ Long như muốn nói “Trao giải thôi, anh có cần cần phải giải thích ý nghĩa giải thưởng dài dòng thế không?”

“Chúng tôi xin được công bố Cặp đôi ngọt ngào nhất năm nay đã thuộc về cặp đôi Hoắc Kiến Hoa - Triệu Lệ Dĩnh trong phim Hoa Thiên Cốt. Xin chúc mừng” - Hai khách mời cùng nhau hô vang tên cặp đôi được viết trong phong thư chứa kết quả, vẻ mặt của họ đặc ý giống như đã sớm biết được chủ nhân của giải thưởng này là ai vậy.

Cùng với kết quả đó là tiếng vỗ tay chúc mừng của toàn bộ mọi người trong khán phòng. Lệ Dĩnh còn nghe thấy tiếng huýt sáo, tiếng hò reo rất kích động. Khẳng định chắc lại là shipper của hai người rồi.

“Không phải năm trước anh đã nói năm nay giải này sẽ là của chúng ta sao. Bây giờ thì đúng rồi” - Kiến Hoa khom người đỡ Lệ Dĩnh đứng lên, ghé tai cô thì thầm.

“Coi như anh lợi hại” - Lệ Dĩnh không cảm được sự thích thú, giải thưởng này cũng chỉ là do fan bình chọn, nhưng cô lại có “chấp niệm” lớn với nói đến thế. Đạt được rồi, hai người quả thật rất đẹp đôi, mọi người đều thấy vậy.

Hàng trăm con mắt đều đang hướng về Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Cái sự tình tứ đó trong mắt hai người sao có thể thoát ra khỏi sự tinh tường của bao nhiêu người đang ngồi ở đây. Mà trong đó cũng không ít người đã từng ở trong trường hợp như của họ.

Người ta còn để ý tới việc bình thường nam thần Hoắc Kiến Hoa lên nhận giải hay tham gia sự kiện gì cùng bạn diễn nữ đều rất giữ khoảng cách, thậm chí có lúc rất xa lạ. Nhưng hôm nay không những tỏ rõ sự thích thú khi nhận được giải thưởng vốn chỉ mang tính tượng trưng do fan bình chọn này mà còn vô cùng ân cần dìu Lệ Dĩnh từng bước một, nhìn trước nhìn sau xem cô có vô ý mà dẫm vào váy.

“Hai người họ có phải yêu nhau thật không vậy?” - Hồ Ca bên cạnh ghé tai Đường Yên thì thầm.

“Có thể lắm. Anh đã thấy Hoa ca như thế bao giờ chưa? Em là bạn thân còn chưa được anh ấy đối tốt như thế bao giờ” - Đường Yên nheo mắt nhìn từng cử chỉ rất đáng nghi ngờ của Kiến Hoa. Trước đây hai người đã đóng chung không ít phim nhưng đúng là Hoa ca chưa bao giờ gần gũi như vậy với người bạn là cô chứ chưa nói đến là bạn diễn. Trong khán phòng lúc này cũng không chỉ có Hồ Ca hay Đường Yên nổi lên nghi ngờ trong lòng, rất nhiều người khác cũng có biểu cảm tương tự.

“Chúc mừng hai người” - Kỳ Long bắt tay Kiến Hoa, Thi Thi ôm Lệ Dĩnh rất thân thiết trao giải thưởng cho hai người họ. Về mặt lúc này của cặp vợ chồng mới cưới không chỉ là vui vẻ mà là hạnh phúc. Trông bề ngoài thì có vẻ giống nhau nhưng không phải sự vui vẻ nào cũng có thể làm hiện lên tia hạnh phúc ngập tràn như thế.

Tay Kiến Hoa vô thức tự nhiên ôm ngang eo Lệ Dĩnh trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người và sự thích thú của vợ chồng Kỳ Long. Và đương nhiên cử chỉ lộ lộ đó không thể vượt ra khỏi tầm nhìn của vị MC chương trình. Để Kiến Hoa, Lệ Dĩnh phát biểu cảm ơn xong cô nhất định sẽ phải lấy việc đó trêu chọc họ một chút.

“Hoa ca, năm trước anh cũng nhận được giải thưởng này. Vậy năm nay có cảm xúc gì khác không?”

“Đương nhiên phải khác rồi. Năm nay nhận với người khác mà”

Câu trả lời của Kiến Hoa đơn giản thốt ra không cần anh phải suy nghĩ nhiều nhưng làm cả MC và toàn bộ khách mời ngớ người. Hồ Ca đôi mày giãn ra, đáy mắt tràn ngập ý cười, còn Đường Yên tưởng chừng như bị đả kích rất lớn. Năm trước người nhận giải này cùng với anh chính là cô, anh đâu có vui vẻ như thế. Mà hôm nay lại khác biệt như vậy, còn nói là vì nhận cùng với người khác. Thế này khác gì thú nhận là vì nhận giải này với Lệ Dĩnh nên mới vui như vậy.

“Đây khẳng định không phải Hoa ca chúng ta biết rồi” - Đường Yên lắc đầu tặc lưỡi.

“Xem ra chúng ta cần chuẩn bị hồng bao đi thôi”

Hồ Ca gật gù xác nhận, người bạn này của anh cũng thật kín đáo. Cả năm nay hai người mỗi người đều bận rộn lịch trình riêng không có dịp gặp nhau. Lần này không những sẽ gặp mà có khi còn phải chuẩn bị quà lớn rồi.

Sự bất ngờ qua đi, vị MC đổi đối tượng sang hỏi Lệ Dĩnh. Lệ Dĩnh vẫn hay có gì nói đấy, có khi sẽ moi được điều gì hay đây.

“Lệ Dĩnh, mấy tháng trước bạn có nói 28 tuổi sẽ kết hôn, vậy có thể cho mọi người biết hiện giờ đã có ý trung nhân chưa được không?”

Bị hỏi bất ngờ, lại liên quan đến chuyện tình cảm cá nhân, Lệ Dĩnh nhất thời không thể tìm được câu trả lời thỏa đáng. Cô không thể nói là chưa có được, cô không muốn phủ nhận chuyện tình cảm này nữa, nhưng cũng không thể nói cô đã kết hôn. Thế nên lời nói ấp úng trong miệng, không rõ ràng phát ra:

“Điều này, tôi...”

Nhìn bộ dạng lúng túng của Lệ Dĩnh, Kiến Hoa ầm ập kéo cô lại gần, trả lời thay:

“Cô ấy có rồi”

Phản ứng đỡ lời hộ Lệ Dĩnh của Kiến Hoa làm tất cả đều bất ngờ theo dõi. MC là đang hỏi Lệ Dĩnh, đâu có hỏi anh. Cái thói quen trả lời thay Lệ Dĩnh này của anh không ít lần đã khiến người khác nghi ngờ rồi.

“Hoa ca, sao anh lại biết rõ thế được?” - Vị MC trấn tĩnh lại, với kinh nghiệm của mình, không nên xoáy sâu vào chuyện này. Câu hỏi của cô vốn chỉ là nói đùa một chút thôi để tình huống này có thể qua đi nhưng câu trả lời tiếp theo của Kiến Hoa thật mới làm những người khác kinh ngạc.

“Vì tôi chính là ý trung nhân của cô ấy”

Lệ Dĩnh e ngại, nín tay Kiến Hoa nói nhỏ “Sư phụ”

“Vậy có phải năm nay hai người sẽ kết hôn không?” - Đã đến đây rồi thì cần gì phải chuyển hướng câu chuyện nữa. Rõ là Kiến Hoa muốn công bố, thế nên vị MC lại hỏi tiếp.

“Chúng tôi đã kết hôn rồi” - Một câu này của anh thì thật khiến cả khán phòng nổ tung rồi. Những người không biết thì chỉ gật đầu tỏ vẻ chúc mừng. Còn những người mang ánh mắt nghi ngờ ban nãy nay lại nở nụ cười rất thú vị. Thì ra là kết hôn rồi, bảo sao Kiến Hoa bình thường vẫn lạnh lùng như thế mà lại có thể thân mật với một cô gái khác đến vậy.

Kiến Hoa vốn không định công bố như thế này. Nhưng nếu đã bị hỏi đến anh cũng không muốn phủ nhận hay trốn tránh câu trả lời lần nào nữa. Tiệc mừng công mấy tháng trước anh đã trốn tránh trả lời một lần rồi. Hôm đó Lệ Dĩnh một mình chống đỡ bao nhiêu câu hỏi từ phía phóng viên. Thậm chí còn đỡ cả những câu hỏi mà phóng viên dành cho anh. Hôm đó, anh biết cô buồn, đã biết vì những việc xảy ra trong ngày hôm đó mà cô bị tổn thương. Cũng vì những việc đó mà hai người đã chia tay, anh đã biết thế nào là đau

khổ thật sự. Thế nên hôm nay, dù thế nào anh cũng không bao giờ phủ nhận nữa. Cô là vợ anh, chuyện đó mới là rõ ràng nhất.

“Có thể chứ” - Kỳ Long gật đầu lia lịa vỗ tay không ngừng ra điều rất hài lòng. Mọi người bên dưới cũng nhận ra, chuyện này không phải chỉ có hai người họ biết mà ít nhất Kỳ Long, Thi Thi cũng biết.

“Anh được lắm Hoa ca, cưới vợ rồi mà bọn em cũng không hề biết” - Đường Yên mặc dù lời nói có ý trách móc, nhưng hơn hết vẫn là vui mừng chúc phúc.

“Chuyện này sẽ hot nhất đến cuối năm chứ chẳng chơi. Hoa ca, anh quá lợi hại rồi, không ai kịp trở tay.” - Hồ Ca lại lăm bằm tiếp lời.

Hai người họ trở về chỗ ngồi trong ánh mắt và tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người. Cứ chỉ bây giờ cũng không cần phải giữ ý nữa. Có khi chỉ một vài phút nữa thôi, việc hai người đã kết hôn sẽ truyền khắp cả Trung Quốc rồi. Từ giây phút này, anh có thể thoải mái khẳng định với người khác cô đã trở thành vợ anh. Sóng gió gì có tới anh sẽ luôn che chắn giúp cho cô.

Dù cả hai còn nhận được giải thưởng diễn xuất cho nam nữ chính xuất sắc trong đêm nay nhưng nó đã không còn quan trọng nữa. Có thể công bố cho tất cả mọi người biết hai người đã ở bên nhau với anh đã là giải thưởng lớn nhất rồi.

Lễ trao giải kết thúc, hai người họ bây giờ đã có thể đường đường đi bên nhau, không phải níu kéo một cái ôm quyến luyến như năm trước. Cũng không phải lén lút sắp xếp một chiếc xe khác đón cô.

Tim Lê Đình vẫn còn đập thình thịch vì căng thẳng. Công bố rồi, mà hơn nữa còn công bố ngay khi hai người lên nhận giải. Thế này cũng thật quá khoa trương rồi. Trên xe bây giờ ngoài Khang Vũ lái xe cũng chỉ có hai người, nhưng Lê Đình vẫn nắm chặt tay Kiến Hoa. Rõ ràng là cô rất kinh ngạc vì phản ứng hôm nay của anh.

Kiến Hoa vui vẻ nhìn cô, dịu dàng nựng má cô dặn dò.

“Sau này nếu ai hỏi, em phải tự tin mà nói em là vợ của anh. Hoắc Kiến Hoa là chồng của em. Nhớ không?”

“Em nhớ” - Lê Đình cảm động gật đầu. Chuyện này cô mong đã lâu như vậy. Sẽ luôn ghi nhớ trong lòng.

Chiếc xe Cadillac lại đón họ đi mất, chẳng lâu sau ngay đêm đó một chuyến bay cũng cất cánh từ Bắc Kinh hướng tới Đài Loan. Một năm sóng gió đã qua đi, gánh nặng trên vai anh giờ có thể bỏ xuống. Bây giờ Kiến Hoa sẽ dành toàn bộ thời gian của mình cho Lê Đình. Về thôi, về nhà của hai người...anh còn nợ cô một đám cưới hạnh phúc.

86. Chương 87: Ngoại Truyện 5: Hôn Lễ

Không phải nói cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra sau khi Kiến Hoa đồng ý tuyên bố “Chúng tôi đã kết hôn rồi” khi MC hỏi về mối quan hệ của anh với Lê Đình trong Đêm Quốc Kịch Thịnh Điển. Những người trước đây vẫn chắc chắn “Không có chuyện đó đâu” thì kinh hoàng ngã ngửa, không ít người còn khóc lóc, gào thét. Những người ít quan tâm thì gật gù ra điều lại có thêm một cặp đôi trong làng giải trí nữa. La ó, phản đối, chúc tụng...cung bậc cảm xúc nào cũng có đủ. Đoán trước được tình hình đó, Hoa Kiệt đã ra luôn một thông cáo về việc Kiến Hoa và Lê Đình đã kết hôn được ba tháng. Tiện thể cũng công bố luôn Phòng làm việc của Lê Đình sáp nhập vào Hoa Kiệt. Hơn nữa, kèm theo đó là những lời lẽ chắc nịch tuyên bố sẽ xử lý thỏa đáng những ai cố tình thông tin trái chiều với mục đích xấu.

Và những người sung sướng nhất đương nhiên phải là shipper Hoa Đình mà cầm đầu là A Kiều. Thuyền của họ đang ngồi không những đến bờ mà còn leo lên bờ nữa là đằng khác. Cô cố kìm nén cả mấy tháng không được nói ra. Nhưng vẫn phải nghĩ cách đưa JQ gì đó lên mạng để trấn an mọi người rằng thuyền không có lật, hơn nữa còn đang đi rất nhanh. Còn bây giờ, cô thỏa sức gõ phím, thích nói gì thì nói. Cái động của cô không cần nói cũng biết là ăn mừng lớn hơn cả Tết Đoàn viên.

Cũng từ đó, mấy tấm hình Lệ Dĩnh tình cảm khoát tay một người phụ nữ mà cư dân mạng nhận ra đó là mẹ của Kiến Hoa đi mua sắm, trong siêu thị, hay chỉ đơn giản là đi dạo...cũng dần dần xuất hiện trên weibo mà nguồn gốc của nó từ đâu ra thì không cần nói cũng hiểu. Khang Vũ với Nancy chắc chắn cũng góp vui không ít. Tuy nhiên điều lạ là dù có phản ứng rất mạnh nhưng so với thời điểm lễ mừng công mấy tháng trước còn chưa thấm vào đâu. Lệ Dĩnh xưa nay vẫn hay im lặng trước mọi tin đồn, mọi chỉ trích. Nay kết hôn cũng im lặng đợi đến ngày Kiến Hoa chủ động công bố. Điều này khiến nhiều người trước nay luôn kịch liệt phản đối lại quay sang thích cô. Hơn nữa fan của hai người cũng dần hiểu được tình cảm của vợ chồng họ nên chỉ còn cách quay qua ủng hộ mà thôi. Cũng không ít người giờ mới phát hiện, lý do vì sao cùng thời điểm nửa tháng trước Trung Thu cả hai cùng hủy lịch sự kiện với Đài Hồ Nam, vì sao cả hai cùng lúc suy sụp, mất tinh thần đến như vậy. A Kiều chỉ vu vơ làm rò ra một thông tin nửa thực nửa hư nguyên nhân của việc đó cũng đủ khiến gió đổi chiều. Lần này hai người công bố đã trở thành tin hot hàng đầu một thời gian dài nhưng thực tế lại không sóng gió như tưởng tượng.

Cũng vì nguyên nhân đó mà động shipper Hoa Dĩnh tăng dân số bất thường, và điều họ mong ngóng bây giờ chính là một đám cưới hạnh phúc của thần tượng và nhanh chóng có một Tiểu Hoắc Hoắc mà thôi.

Rồi cuối cùng, ngày đó cũng đến...

Khi cả Đài Loan còn đang chìm trong mùi pháo bông, còn đang mãi mê chúc tụng những điều tốt đẹp nhất cho một năm mới tới thì một góc Dương Viên lại tất bật chuẩn bị cho một đám cưới mà họ đã chờ từ rất lâu.

Đám cưới được công bố rộng rãi, nhưng được tổ chức chỉ với sự tham gia của người thân và bạn bè cô dâu, chú rể. Ba mẹ Lệ Dĩnh trước đám cưới hai ngày đều đã tới Đài Loan. Kiến Nguyên - anh trai của Kiến Hoa, cũng xin sở cảnh sát nghỉ phép từ Đài Nam về dự ngày vui của em trai mình. Đương nhiên không thể thiếu những người bạn thân của Kiến Hoa, từ vợ chồng Kỳ Long - Thi Thi tới Hồ Ca, Đường Yên, Tâm Như...tất cả đều có mặt. Cặp trợ lý Nancy - Khang Vũ thậm chí còn ở đây từ cả tuần trước, biến nhà Tuấn Kiệt trông gần giống một khách sạn thu nhỏ, người ra người vào tấp nập cả một tuần.

Không ít phóng viên tới từ Đại Lục túc trực bên ngoài khu đó mấy ngày nay chỉ với mong muốn chụp được bức ảnh nào đó về hôn lễ nhưng đều không thể qua nổi bảo vệ của Dương Viên. Hồ Thái Viễn nằm trong trung tâm Dương Viên đã lâu rồi mới nhận nhịp như vậy. Bình thường nơi này chỉ để người dân trong khu tới hóng mát, tập thể dục... nhưng hôm nay đây sẽ là nơi diễn ra hôn lễ của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh.

Cây cầu gỗ dài gần chục thước dẫn ra đảo nhỏ giữa hồ treo rất nhiều bóng bay, mỗi chùm lại được gắn một chiếc chuông bạc nhỏ xíu. Không cần tới đàn hay máy hát, tiếng của gió luồn qua những chiếc chuông đã tạo nên một thanh âm mỹ diệu. Nói là đảo nhỏ nhưng đám cưới trên dưới một trăm người vẫn có thể thoải mái tổ chức ở đây. Trên đảo đã dựng sẵn một chiếc vòm hoa, một chiếc bục, bốn hàng ghế khách mời...tất cả đều màu trắng. Ngày hôm trước Tâm Như, Đường Yên và cả Nancy đã có dịp tới Vạn Hoa Viên một chuyến để mua hoa về trang trí cho hôn lễ. Một tấm thảm đỏ cũng được trải từ bục đến phía đầu cầu. Đó sẽ là nơi Kiến Hoa và Lệ Dĩnh bước vào. Không cầu kỳ nhưng thanh khiết và trang nhã là những gì có thể cảm nhận được về khung cảnh của đám cưới lúc này. Khách mời đều đã đến đủ. Bốn vị phụ mẫu tất bật cảm ơn, nhận lời chúc tụng từ bạn bè, họ hàng hai bên...chỉ có một người tỏ vẻ bồn chồn là Kiến Hoa. Đã ở tuổi này rồi nhưng trong hôn lễ của mình anh vẫn không khỏi hồi hộp.

Không giống như những đám cưới khác. Ba mẹ Lệ Dĩnh đã trao cô cho Kiến Hoa rồi. Bây giờ nghi thức đó cũng không cần nữa. Mà để tự Kiến Hoa về nhà rước Lệ Dĩnh tới nơi tổ chức hôn lễ.

“Các vị, thay mặt cho hai bên gia đình, tôi xin cảm ơn sự có mặt của các vị trong hôn lễ ngày hôm nay của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Chúng ta cùng nâng ly chúc hôn nhân của họ ngày càng viên mãn. Và chúng ta cũng nên để cho tân lang đi đón tân nương thôi. Tôi thấy cậu ấy có vẻ không đợi được nữa rồi” - Kiến Nguyên, chủ hôn của buổi lễ lên tiếng mở màn.

Câu nói đùa của người chủ hôn khiến mọi người bật sáng khoái. Đúng là từ sáng đến giờ Kiến Hoa ít để ý tới khách mời mà chốc chốc cứ ngó nghiêng nhìn về nhà của họ, nơi Lệ Dĩnh đang ở đó đợi anh tới đón. Kiến Nguyên vừa dứt lời, mọi người cùng vỗ tay tiễn Kiến Hoa. Anh nở nụ cười hạnh phúc rồi nhanh chóng lên chiếc xe vui trần màu trắng phía bên ngoài. Hồ Ca tình nguyện làm phù rể và cũng là lái xe đưa anh đến rước dâu.

Nằm trong cùng một khu, từ căn nhà số 16 ra tới hồ Thái Viễn không tới một dặm. Nếu đi ô tô cũng chỉ mất hơn năm phút là đến. Vậy mà Kiến Hoa cứ giục Hồ Ca đi nhanh hơn một chút.

“Hoa ca, vợ thì cũng là của anh rồi. Sớm một phút muộn một phút có sao?” - Hồ Ca nhìn bộ dạng nhanh chóng của Kiến Hoa trêu chọc.

“Cậu cứ kết hôn đi rồi sẽ biết”

Hồ Ca rất tươi tỉnh nhún vai. Anh chưa kết hôn nên đương nhiên anh không biết. Nhưng điều anh có thể chắc chắn là hôn của Kiến Hoa đã chạy trước cái xe này từ lâu rồi. Biết Hoa ca bao nhiêu năm, nhưng mặt này của Kiến Hoa bây giờ anh mới biết được. Tình yêu quả nhiên có sức mạnh vĩ đại.

Tới nơi, Kiến Hoa không rời mắt nhìn lên cửa sổ tầng 2, phòng của bọn họ, Lệ Dĩnh đang ở đó. Anh vội vàng nhảy khỏi xe bước vào thì đã bị chặn lại trước cửa. Nancy, Tâm Như, A Kiều đều đang ở đây. Nancy còn là phù dâu của Lệ Dĩnh. Ba người bọn họ chặn ngang cửa quyết tâm không cho Kiến Hoa đi vào, còn cười rất quái lạ.

“A Kiều, em kết hôn rồi, sinh con rồi còn ở đây cản đường anh”

Kiến Hoa mất kiên nhẫn đẩy A Kiều sang một bên thì lại bị hai cô nương kia kéo lại. A Kiều chống nạnh cự nự, hôm nay muốn rước Lệ Dĩnh đi anh nhất quyết phải bước qua được bọn họ.

“Hoa ca, hôm nay em là nhà gái. Anh chính thức rước Dĩnh bảo của bọn em về cũng cần phải bước qua chút thử thách chứ. Em là thay mặt toàn bộ fan của Lệ Dĩnh”

Kiến Hoa suy nghĩ trong tích tắc rồi nhanh chóng đồng ý. Anh thì có vẻ rất hấp tấp còn vị phù rể lại tỏ vẻ rất thanh thoi. Anh muốn xem Hoa ca còn có thể bộc lộ ra cái gì mà xưa nay anh không được biết nữa không.

“Được, thử thách thế nào?”

“Lệ Dĩnh đưa ra ba câu hỏi, nếu anh trả lời đúng ý cô ấy, bọn em sẽ để cho anh vào rước tân nương” - Nancy tiếp lời

Đăng ký kết hôn cũng đã từ Trung thu, là vợ chồng mấy tháng nay rồi. Bây giờ bọn họ có không cho rước anh vẫn phải vào bằng được. Nhưng thử thách này vợ anh đã đưa ra, cũng nên bỏ chút tâm sức chứ.

“Em hỏi nhanh đi” - Kiến Hoa rất sốt ruột. Từ sáng sớm anh đã không được thấy Lệ Dĩnh rồi. Bọn họ đuổi anh ra ngoài để chuẩn bị trang phục và trang điểm cho cô dâu. Anh đang nóng lòng muốn nhìn thấy Lệ Dĩnh trong bộ váy cưới.

Tâm Như bắt đầu hỏi câu đầu tiên:

“Câu thứ nhất, anh đã bao nhiêu lần bế Lệ Dĩnh khi cô ấy ngủ quên bên cạnh anh”

Kiến Hoa tỏ vẻ kinh ngạc trên gương mặt. Lệ Dĩnh lại nghĩ ra kiểu câu hỏi gì đây.

“Câu...câu này sao có thể trả lời được. Không phải làm khó anh sao?”

“Anh trả lời hay không?” - Tâm Như lại gặng hỏi.

“Được được được. Câu trả lời là Anh không biết, nhiều quá không nhớ được”

Cả phù dâu lẫn phù rể nhìn nhau cười khúc khích, còn Kiến Hoa cũng không biết giờ này mặt mình đỏ như thế nào.

“Câu thứ hai, bao nhiêu lần anh nhìn trộm cô ấy rồi tự cười một mình?” - Lần này tới lượt A Kiều hỏi.

Mặt Kiến Hoa lại co vào thêm chút nữa, có phải bọn họ muốn anh ngại chết trong ngày hôn lễ không?

“Câu này cũng thế, nhiều quá không nhớ nổi”

Hồ Ca khoanh tay lắc đầu với biểu cảm không thể tin được. Khi đó Nancy hỏi nốt câu thứ ba.

“Câu thứ ba, anh đã bao nhiêu lần hôn trộm Lệ Dĩnh?”

Tới câu này thì Kiến Hoa thật mất hết kiên nhẫn rồi. Anh vội vàng như vậy tới đây rước dâu mà trước sau gì cũng bị bọn họ dùng dằng giữ lại cả chục phút.

“Rất cuộc bọn em có định để anh vào hay không? Hỏi toàn câu như vậy sao trả lời được?”

Cả A Kiều, Tâm Như và Nancy cùng khoanh tay lắc đầu không hài lòng. Nếu không trả lời thì anh đừng hòng qua được. Kiến Hoa quay sang Hồ Ca cầu cứu cũng nhận được cái nhún vai bất lực. Anh đành tự giải quyết thôi.

“Được được rồi, câu thứ ba cũng thế, anh không đếm nổi”

A Kiều quay qua Tâm Như, cùng mấy người kia cười không ngớt. Giờ họ mới biết, đường đường nam thần như anh nào nhìn trộm, nào bế, nào hôn trộm..tất cả đều đã làm qua. Mấy câu hỏi này của Lê Dĩnh thật khiến bọn họ được mở rộng tầm mắt.

“Hoa ca, anh đúng là bị cô ấy bao trọn rồi” - Tâm Như ghé gần vào Kiến Hoa chọc ghẹo.

“Cao thủ” - Hồ Ca giơ ngón tay cái trước Kiến Hoa tỏ vẻ thán phục. Anh hôm nay đúng thật là được mở rộng tầm mắt.

“Hoa ca, ba câu trả lời anh đều không biết. Có điều...Lê Dĩnh lại rất hài lòng với đáp án của anh. Giờ chúng em xin lui. Anh có thể lên rước cô ấy rồi.”

Thế rồi Tâm Như cùng A Kiều lên một chiếc xe khác tới hồ Thái Viễn. Còn hai vị phù dâu, phù rể sẽ ở lại đợi. Chỉ chờ có thế, Kiến Hoa nhanh như gió đã chạy lên tầng hai. Cánh cửa phòng đóng kín, Kiến Hoa hồi hộp, tim đập nhanh, bàn tay run run mở cánh cửa bước vào.

Chào đón anh bằng nụ cười đẹp đến nao lòng, Lê Dĩnh trong bộ váy cưới màu trắng thướt tha trùm quét đất, để hở bờ vai mong manh. Tóc cô búi cao, để chừa hai bên tóc mai uốn lộn xoắn ngọt ngào. Chiếc xoan trắng cài trên đó buông xuống khiến gần nửa gương mặt cô bị che đi sau lớp voan mờ ảo. Kiến Hoa ngẩn người hồi lâu rồi bị tiếng nói của Lê Dĩnh kéo ra khỏi ma lực của vẻ đẹp trước mắt.

“Sư phụ, em đợi anh lâu rồi. Có ba câu hỏi mà lâu như vậy mới qua được”

Kiến Hoa lại gần cô, vén chiếc voan sang một bên. Anh muốn nhìn kỹ vợ anh xinh đẹp thế nào trong ngày cưới.

“Còn không phải tại em hỏi những câu quá khó sao?”

Lê Dĩnh theo thói quen ôm cổ Kiến Hoa kéo lại gần mình.

“Em chỉ là muốn biết anh đã yêu em nhiều như thế nào?”

“Nếu vậy thì chỉ ba câu hỏi không có đủ”

Tình yêu của anh đối với cô đâu thể chỉ trong ba câu hỏi đó mà nói hết được. Nếu có thể đếm được thì anh đã không khổ sở như thế khi mất cô.

“Sư phụ, em có đẹp không?”

“Là cô dâu đẹp nhất anh từng thấy”

Lê Dĩnh chỉnh lại chiếc nơ trên lễ phục của Kiến Hoa. Anh cũng mặc lễ phục toàn màu trắng.

“Anh cũng là chú rể đẹp trai nhất”

Kiến Hoa áp sát Lê Dĩnh, nâng cằm cô tiến tới, Lê Dĩnh đã vội che lấy môi anh.

“Anh không thể hôn cô dâu trước hôn lễ được”

“Kệ đi”

Kiến Hoa nắm lấy tay Lê Dĩnh thả tự do cho môi anh từng bước từ nhẹ nhàng đến mãnh liệt lướt đi trên môi cô. Từ sáng mới được thấy cô, anh không thể chờ đến lúc hôn lễ mới hôn cô dâu được. Chìm đắm trong nụ hôn sâu như biển, hai người họ cũng không thềm để ý đến phù dâu phù rể còn đang ngóng họ ở bên dưới, chờ tới hôn lễ.

....

Chiếc xe màu trắng chở 4 người theo cuối cùng cũng quay trở lại hồ Thái Viễn. Không nói ai cũng hiểu sao chỉ việc đi đón cô dâu mà cũng mất nhiều thời gian như vậy. Khăng định chắc chắn vợ chồng họ gặp nhau lại đây đưa không ít.

“Đến rồi, đến rồi!” - Thi Thi theo dõi chiếc xe xuất hiện từ đằng xa hồ hởi lên tiếng. Kỳ Long còn đang thay Kiến Hoa tiếp khách. Mấy cô gái còn lại thì đang chụm đầu vào xem ảnh cưới. Xem đi xem lại mấy lần rồi mà họ vẫn không rời tập album. Sau đám cưới có khi tập ảnh cũng cũ như được cả mấy năm ấy chứ.

Trên thảm đỏ dẫn lên đảo, phù dâu và phù rể đi trước, theo sau là Kiến Hoa và Lệ Dĩnh đang khoác tay nhau đầy tình tứ. Không cần để ý đến những thứ xung quanh, anh mắt họ chỉ cần nhìn thấy nhau là đủ. Họ bước đi bên nhau trong lời ca nhẹ nhàng của bài hát “Chàng là gió, thiếp là cát” mà đích thân Tâm Như đã hát cách đây gần hai mươi năm. Lần này cô lấy đó làm quà cưới cho họ. Còn có Thi Thi, Đường Yên và Kỳ Long cùng hỗ trợ. Lấy tiếng gió cùng tiếng rung rinh của những chiếc chuông nhỏ làm nhạc, giọng hát của bọn họ cất lên là lời chúc phúc ý nghĩa nhất trong ngày trọng đại của Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Lời hát vừa dứt, Kiến Hoa và Lệ Dĩnh cũng vừa tới đến bậc, Kiến Nguyên đã chờ sẵn ở đó.

“Các vị, hôm nay tôi sẽ không hỏi cô dâu và chú rể. Mà hai người họ sẽ tự nói lời thề với nhau. Mỗi lời của bọn họ đều xuất phát từ những gì mà họ đã cảm nhận được khi cùng nhau vượt qua nhiều sóng gió để có được ngày hôm nay. Và đó chắc chắn sẽ là lời thề ý nghĩa nhất.”

Kiến Hoa nắm chặt hai tay Lệ Dĩnh, nhìn sâu vào đáy mắt cô nhận thấy tia xúc động dâng trào:

“Tôi...Hoặc Kiến Hoa, không nguyện những gì vĩ đại, chỉ nguyện được cả một đời cùng Tiểu Dĩnh nắm tay nhau vượt qua mọi khó khăn. Dù là hiện tại hay tương lai sẽ luôn trân trọng, yêu thương và bảo vệ cô ấy. Một bước đi theo, một bước nắm giữ, hạnh phúc này sẽ không bao giờ buông tay”

Dù là đã gả con gái đi rồi, khoảnh khắc đó ba tháng trước cũng đã trải nghiệm qua, nhưng trong hôn lễ thế này, cha mẹ Lệ Dĩnh cũng cảm được xúc động. Cha cô bình thường rất điềm đạm cũng bật khóc. Ông vui thay cho con gái mình, gả cô cho Kiến Hoa ông rất an tâm. Từ lần đầu gặp ông đã thấy đây sẽ là người có thể che chở và mang lại bình yên cho Lệ Dĩnh, và ánh mắt của người cha thường chưa bao giờ sai.

“Tôi...Triệu Lệ Dĩnh, không nguyện những gì lớn lao, chỉ nguyện cả một đời trao cho sự phụ. Ở bất cứ đâu, bất cứ khi nào cũng được nắm tay đi bên cạnh anh ấy. Nguyện mãi mãi đều được cùng nhau thả đèn, cùng nhau ăn bánh trung thu, cùng nhau xem pháo hoa...cùng nhau phụng dưỡng cha mẹ và cùng nuôi dạy những đứa trẻ đáng yêu.”

Giây phút này không chỉ Kiến Hoa mà ba mẹ anh, lẫn Kiến Nguyên đều mong mỏi từ rất lâu. Anh đã đi một quãng đường dài, từng vất vả qua, từng vui vẻ qua, cũng từng đau khổ tưởng chừng như không thể dậy nổi. Từ đó anh trầm tính hơn, thu mình lại với mọi người. Thế nhưng chỉ một nụ cười của Lệ Dĩnh đã làm tan biến những đau khổ và rào cản mà anh cố tình dựng lên. Có thể thấy được Kiến Hoa và Lệ Dĩnh bên nhau đối với họ là ước nguyện lớn nhất.

Kiến Hoa tiến lại gần Lệ Dĩnh, nâng má cô chuẩn bị đặt xuống một nụ hôn, Lệ Dĩnh cũng hơi ngẩng lên tiếp nhận thì tiếng của Kiến Nguyên vang lên làm phá vỡ giây phút lãng mạn của họ.

“E hèm...Không vội, không vội. Cô dâu, chú rể mời trao nhẫn cho nhau”

Bị phá đám giữa đường, Kiến Hoa đỏ mặt rời Lệ Dĩnh. Mấy người ở dưới ôm bụng cười. Không phải chú rể hấp tấp quá đấy chứ. Nancy cầm chiếc khay bạc bên trên còn có chiếc hộp nhỏ xinh xắn tiến tới trước Kiến Hoa và Lệ Dĩnh. Kiến Hoa nắm chặt bàn tay Lệ Dĩnh đeo chiếc nhẫn cưới lên ngón áp út của cô, ngay bên cạnh chiếc nhẫn bạc của mẹ anh để lại. Lệ Dĩnh thốn thụt không cầm được xúc động, nước mắt rơi xuống bàn tay ấm áp của Kiến Hoa.

“Sao lại khóc nữa rồi?”

“Em hạnh phúc mà”

Anh dịu dàng lau nước mắt trên gương mặt của người mình yêu nhất. Từ bây giờ đã không còn gì là trở ngại trên con đường hạnh phúc của hai người nữa.

“Anh chỉ cho em khóc nốt hôm nay. Sau này có anh ở bên, tuyệt đối sẽ không phải khóc nữa”

Lệ Đình mỉm cười gật đầu, đeo lên ngón tay Kiến Hoa chiếc nhẫn còn lại. Ánh mắt trao nhau sự thâm tình lẫn mặn nguyện. Kiến Nguyên cũng cảm động rơm rớm nước mắt, hắng giọng lấy lại bình tĩnh tuyên bố:

“Mặc dù theo pháp luật thì họ vốn đã hết hôn rồi nhưng bây giờ tôi xin được chính thức tuyên bố với toàn thể mọi người, cả những bạn phóng viên đang ở bên ngoài kia và những người trên khắp Trung Quốc này, Hoắc Kiến Hoa và Triệu Lệ Dĩnh đã chính thức là vợ chồng. Bây giờ chú rể có thể hô....cô dâu”

Hai tiếng cuối cùng của Kiến Nguyên bị chìm trong tiếng hò reo và tiếng vỗ tay không ngớt của khách mời. Không đợi anh nói hết câu, hai người họ đã trao nhau nụ hôn thề nguyện vĩnh cửu trong sự vui mừng xúc động của tất cả mọi người. Nụ hôn giống như đoạn phim quay chậm, khách mời căng mắt theo dõi, còn cô dâu chú rể coi như không có mọi người xung quanh cứ thế quỵn luyến môi nhau không rời. Ngay cả khi tiếng pháo bông nổ ra từ hai phía cũng không khiến hai người họ dừng lại.

Một đời, một kiếp, một đôi...cuối cùng họ cũng chờ đến được ngày này. Từ giờ đến mãi mãi về sau, sẽ chỉ có hạnh phúc.

...

“Mọi người, chuẩn bị chưa, em ném hoa đây”

Mấy cô gái chưa kết hôn xếp hàng sau lưng Lệ Đình. Ngay cả Tâm Như cũng bon chen lấy một chỗ.

“Lệ Đình ném cho chị đi, chị muốn kết hôn rồi” - Tâm Như nài nỉ với giọng rất dễ thương.

“Ném cho chị” - Đường Yên cũng không chịu kém cạnh.

“Lệ Đình, ném cho chị, vẫn là chị thương em nhất mà” - Nancy còn lớn tiếng hơn.

A Kiều bé Phi Phi nhìn cảnh tượng trước mắt lắc đầu.

“Chắc, chắc...vẫn như ta là sướng hơn. Túm gọn Kiệt ca cả 7 năm trước. Nếu để đến bây giờ như họ chắc ế mất thôi”

Ở bên ngoài là thế nhưng A Kiều vẫn không quên chêm thêm một câu góp vui:

“Lệ Đình ném cho Ninh Y đi. Rồi chị sẽ kiếm cho em một trợ lý soái ca nha”

Nghe thấy soái ca theo bản năng Lệ Đình mắt sáng như sao, cười đến tận mang tai, hồ hởi như bắt được vàng.

“Thật sao?”

“Em dám?” - Kiến Hoa bên cạnh đã nguýt một cái dài như Vạn lý trường thành tới vợ mình. Lệ Đình lại bầm môi không dám nói nữa.

“Từ mai anh sẽ làm trợ lý cho em”

“Em ném đây” - Lệ Đình lấy hết sức ném ngược bó hoa ra phía sau. Cả mấy cô gái đều chăm chú theo dõi để bắt lấy. Nhưng bó hoa chẳng chọn ai, mà lại rơi đúng vào lòng Nancy trong sự tiếc nuối của mấy người còn lại.

“Y Y, cậu bắt được rồi. Nhớ năm tới phải kết hôn nha” - Lời chúc mừng của A Kiều chứa đầy hàm ý. Sau đó còn lại gần đấy ánh mắt sang người đàn ông này giờ theo dõi mấy cô gái tranh hoa cưới, thấy vào tay anh một mẩu giấy nhỏ bên trong chỉ có một hàng số.

“Nguyên ca. Đây là số điện thoại của cô ấy. Khỏi cần cảm ơn em”

Hôm nay là đám cưới của Kiến Hoa và Lệ Đình, họ hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc của họ rất có thể sẽ lại đem đến một hạnh phúc khác. Tất cả đều gói gọn trong một chữ “Duyên”, chỉ đợi họ tự nắm bắt mà thôi.

P/s: Còn 2 ngoại truyện nữa, mà m.n muốn đọc bản hoàn chỉnh thì từ từ e ngồi nhìn r gõ lại =)) chứ chỗ cop nó cắt chỗ này mất chỗ kia phăng chỗ nọ rồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-tu-nam-bat-fanfic-hoa-dinh>